DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

MARK GREANEY

NETFLIX
BİR NETFLIX FİLMİ

THE GRAY MAN

Parola

NETFLIX FİLMİ *THE GRAY MAN*'E ESİN KAYNAĞI OLAN SOLUKSUZ OKUYACAĞINIZ MUHTEŞEM BİR KİTAP

Court Gentry iyi bir insandır ancak aynı zamanda oldukça yetenekli bir suikastçıdır.

Karanlıkta gizlenenler, örtülü operasyonlar yapıp gölgelerde yaşayanlar yani istihbarat camiası, teşkilat dünyası ve yeraltı baronları onu "Gray Man" olarak tanır. Gizli operasyonlarda sessizce bir görevden diğer bir göreve geçen, imkânsızı başaran ve sonra ortadan kaybolan bir efsanedir. Hedefini asla ıskalamaz. Asla!

Ancak dünyada Gentry'den daha ölümcül güçler de vardır. İşte bu güçler parayı, otoriteyi ve iktidarı sever. Bunları, uğrunda savaşmaya değer tek para birimi olarak gören insanlar vardır ve onlara göre Gentry artık işe yaramıyordur.

Gentry ise ken[illegible]ara ve güç için öldürmek ile hayatta kalmak iç[illegible] arasında bir mücadele verecek ve kendisini ka[illegible]aşacaktır...

Ayışığı Kitaplığı

/parolayayinevi
/parolayayinlari
/parolayayinlari
parolakitap.com

PAROLA YAYINLARI: 601
Roman: 179

Eser Adı: The Gray Man
Orjinal Dildeki Adı: The Gray Man
Yazar: Mark Greaney
İngilizceden Çeviren: Ayşe Sağcan

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Editör: Gonca Erkmen Çapkın
Kapak Tasarım: Yaren Uludağ
İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti.
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa Topkapı/İstanbul
Mat. Sertifika No: 45159 Tel: 0212 482 11 04

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310
ISBN: 978-625-7031-86-8

1. Basım: Haziran 2021

© Mark Greaney 2021
© Parola Yayınları 2021

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti tarafından, Libris Agency ve c/o Trident Media Group, LLC aracılığıyla Mark Greaney Books LLC'den alınmıştır.

Yayınevinin izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopyalanamaz, dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. ve yayımlanamaz.

Parola Yayınları:
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/D
Örme İş Mrkz. Kat:1 Topkapı-Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97
web: www.parolakitap.com
e-posta: parolayayin@gmail.com

Ayışığı Kitaplığı

THE GRAY MAN

İngilizceden Çeviren:
Ayşe Sağcan

Parola yayınları

Mark Greaney ve Gray Man romanları hakkındaki övgüler.

GRAY MAN

"Mark Greaney'in *Gray Man* adlı eserinden daha hızlı bir şey varsa o da muhtemelen Serengeti'de ceylan avlayan bir çitadır... Greaney, Gray Man olarak bilinen kiralık katilin, kendine ihanet eden zengin Fransız aristokratı hedef alırken Prag, Zürih, Paris ve başka şehirlerde eğitimli katillerden oluşan küçük bir orduyla mücadelesini anlatan bu intikam öyküsünü hem abartmadan hem de sürükleyici bir şekilde kaleme almış... Paslanmaz çelik kadar pürüzsüz ve dikenli tel kadar acımasız bir kahraman yazmak... *Gray Man*, ara sokaktaki bir bıçak gibi parlıyor."

—*The Skorpion Directive*'in *New York Times* çok satan yazarı David Stone

"Sert, hızlı ve korkusuz— kesinlikle bir gerilim romanının olması gerektiği gibi."

—*Asla Geri Dönme*'nin *#1 New York Times* çok satan yazarı Lee Child

"464 sayfa boyunca bir saniyeden fazla duraklamayan dinamik bir gerilim... Greaney silahlar ve taktikler konusunda oldukça bilgili... Ve bunu, aksiyon bağımlılarının sevdiği birçok ayrıntıyı dâhil ederek hikâye anlatımını canlandırmak için kullanıyor... Aksiyonun hızlı ve öfkeli olduğu bir gerilim arayan okuyucular için mükemmel bir fırsat."

—*Chicago Sun-Times*

"İşte iyi bilenmiş bir hançer gibi çıkış romanı: keskin, acımasız ve ölümcül. Mark Greaney'nin *Gray Man*'i, yeni milenyumun Bourne'udur... Bir suikastçi daha önce hiç bu kadar gerçekçi ve ölümcül betimlenmedi. Göğse isabet eden bir mermi darbesi gibi etkileyici... Kaçırılmaması gereken bir çıkış romanı."

—*The Eye of God*'ın *New York Times* çok satan yazarı James Rollins

"Kurgusal casus Jason Bourne'u alın, onu enerji içeceği ve uyarıcı ile doldurun, iyice sallayın ve işte karşınızda *Gray Man*'in kahramanı Court Gentry... Gentry o kadar güçlendirilmiş, verimli bir ölüm makinesi ki Bourne yanında amatör kalıyor... Greaney'nin dili oldukça sade ve anlaşılır."

—*The Memphis Commercial Appeal*

"Daha ilk sayfalardan itibaren mermiler havada uçuşuyor ve cesetler yığılıyor. Gentry katliam boyunca kendi ahlaki kurallarına sahip ilgi çekici bir kahraman olmaya devam ediyor. Kötü adamın gerekçeleri belirsiz olsa da kendisi oldukça ürkütücü. Jason Bourne ile kıyaslanacak ancak Gray Man kendine has bir karakter. Hikâye burada biteceğe benzemiyor ancak bu etkileyici çıkış romanının yoğunluk seviyesini devam kitabında korumak zor olacak."

—*Booklist*

"Gerilim türünde tempolu, eğlenceli bir çıkış romanı. İnanılmaz hayatta kalma gücüne sahip Gray Man, katillerden oluşan ekiplerden ve ölümcül tuzaklardan kaçarken, okuyucu bu beklenmedik kahraman için tezahürat yapmaya başlıyor. Sinematik kavgalar ve kaçışlar, hikâyenin basit ama tatmin edici konusunu zenginleştiriyor. Greaney, önemsiz rekabet ve düşmanlarının açgözlülüğü arasında denge kurarak

Gentry'nin insani yönünü göstermek için ustalıkla küçük ayrıntılar sunuyor."

—*Publishers Weekly*

BALLISTIC

"Hikâye o kadar hareketli, cinayetler o kadar nefes kesici ki sayfaları çevirmek en iyi video oyununu oynuyormuş gibi hissettiriyor."

—*The New York Times*

"Greaney, üçüncü Gray Man romanında bir kez daha alışılmış gerilim kurallarına yeni bir soluk getiriyor... Çok sayıda numaraya ve beceriye sahip, son derece yetenekli bir savaşçı olan Courtland'in, karmaşık bir geçmişi ve uzun bir can düşmanı listesi var, bu nedenle okuyucuları birçok tehlikeli macera bekliyor."

—*Publishers Weekly*

ON TARGET

"Court, planlarını sempatik kurbanlar, yanıltıcı bilgiler, göze çarpan yalanlar, yetersiz planlama, ihanet, çelişen çıkarlar ve talihsizlik ile baltalanırken bile sarsılmayan azmine hayran bıraktırıyor... Gerekçesi uzun zaman önce iş ahlakının kapsamına giren bir adamın aksiyon dolu ama dokunaklı hikâyesi."

—Publishers Weekly

"En sevdiğiniz Robert Ludlum veya Vince Flynn romanınız gibi ince ayrıntılı karakterleştirme, esprili diyalog, nefes kesen kovalamaca ve savaş sahneleri ve beklenmedik gelişmeler. Dahası, yazar Mark Greaney, sadece egzotik yerlere hayat vermekle kalmayan eşsiz detaylara dikkat etme yete-

neğiyle, edebiyat dünyasındaki herkes kadar gerçekliği sağlıyor: Mermilerin vızıldayarak yanınızdan geçtiğini hissedeceksiniz."

— *Twice a Spy*'ın *New York Times* çok satan yazarı Keith Thomson

"Greaney zeki, etkili, temposu kusursuz olan gerilim kitapları yazıyor. Yoğun, zeki ve oldukça eğlenceli. Birini okumaya başladığınızda son sayfaya kadar elinizden bırakmak istemeyeceksiniz."

—*Singularity*'nin çok satan yazarı Steven James

"*Gray Man*'i keşfetmek ilk defa âşık olmak gibiydi. *On Target*'ı okumak, ikinci randevuya çıkmak ve bu ilişkinin uzun süre devam edebileceğini fark etmek gibi."

—*Three Fatal Blows*'un *New York Times* çok satan yazarı Eric Wilson

Edward F. Greaney Jr. ve
Kathleen Cleghorn Greaney için

Anne ve baba, ikinizi de özlüyorum...

TEŞEKKÜR

Bana tüfekler, tabancalar, acil tıbbi müdahale ve takım taktikleri hakkında bilgi verdikleri ve en önemlisi beni heyecanlandırdıktan sonra sakinleştirme nezaketi gösterdikleri için James Yeager ve onun Camden, Tennessee'de bulunan Tactical Response Inc.'deki mükemmel eğitmen kadrosuna teşekkür etmek istiyorum. Tanrı sizi korusun; Amerika senin ve öğrencilerinin yaptıkları sayesinde daha güvenli bir yer. Ayrıca sevdiğin işi yapmaya devam etmeni dilerim.

James Rollins, Devin Greaney, Karen Ott Mayer, John ve Carrie Echols, Mike Cowan, Greg Jones, April Adams, Nichole Geer-Roberts, Stephanie ve Abbie Stovall ve Jenny Kraft'a da çok teşekkür ediyorum. Yazarlar okuyucuları takdir eder ve ben de hepinizi takdir ediyorum.

Trident Media Group'tan menajerim Scott Miller'a ve Berkley'deki editörüm Tom Colgan'a da derin ve sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Bu eğlenceliydi, beyler. Bir ara tekrar yapsak nasıl olur?

MarkGreaneyBooks.com

ÖN SÖZ

Gökyüzündeki ani bir parlaklık Land Rover'ın kana bulanmış sürücüsünün dikkatini çekti. Polarize Oakley gözlükleri, gözlerini güneşin kuvvetli ışınlarından korumasına rağmen geride siyah bir duman bırakarak, alev çıkarmadan yanan uçağı çaresizce tanımlamaya çalışırken arabanın ön camından gözlerini kısarak baktı.

Büyük Chinook model askeri helikopterdi. Helikopterde olanlar için berbat bir durum olmalıydı. Land Rover'ın sürücüsü sessizce rahat bir nefes aldı. Onun tahliye taşıtının, Polonyalı ücretli askerlerden oluşan mürettebatlı ve Türkiye sınırından gelen Rus yapımı KA-32T model helikopter olması gerekiyordu. Sürücü, yanmakta olan Chinook helikopterin durumunun üzücü olduğunu düşündü ama onun yerine KA-32T'nin olmasını da tercih etmezdi.

Helikopterin kontrolsüz bir şekilde dönerek alçalışını, önündeki mavi gökyüzünü alev alan yakıtla lekeleyişini izledi.

Land Rover'ı sert bir şekilde sağa döndürdü ve arabayı doğuya sürmek için gaza bastı. Kana bulanmış sürücü, olabildiğince hızlı bir şekilde buradan uzaklaşmak istiyordu. Her ne kadar Chinook'taki Amerikalılar için yapabileceği bir şeyler olmasını dilese de kaderlerinin kendisinin elinde olmadığını biliyordu.

Zaten kendi sorunları vardı. Beş saattir Batı Irak'ın düz arazilerinde araba sürmüş, arkasında bıraktığı kirli işten kaçmış ve şimdi tahliyesine yirmi dakikadan daha az bir süre kalmıştı. Ateş edilerek düşürülmüş bir helikopter, bu yerin dakikalar içinde silahlı savaşçılar, parçalanmış cesetler, havaya ateş açan suikast tüfekleri ile dolacağı ve oradan oraya geri zekâlılar gibi zıplanacağı anlamına geliyordu.

Kana bulanmış sürücünün kendisinin yem olması ihtimalinden dolayı kaçırmayı pek umursamayacağı bir partiydi.

Chinook sürücünün soluna düştü ve uzaktaki kahverengi tepenin arkasında kayboldu.

Sürücü gözünü önündeki yola dikti. Kendi kendine benim sorunum değil, dedi. Arama ve kurtarma için eğitilmemişti. Yardım etmek için eğitilmemiş ve özellikle de rehine pazarlığı yapmak için eğitilmemişti.

Öldürmek için eğitilmişti. Suriye sınırında da öyle yapmıştı ve şimdi imha bölgesinden kaçıp gitmesi gerekiyordu.

Arabası tozun dumanın içinden saatte yüz kilometre hızla geçerken kendiyle konuşmaya başladı. İç sesi geri dönmek, arabayı Chinook'un düştüğü yere sürüp sağ kalan var mı diye kontrol etmek istiyordu. Dış sesi ise daha pragmatikti. "Devam et Gentry, sadece devam et. O herifler hapı yuttular. Senin elinden bir şey gelmez."

Gentry'nin dudaklarından dökülen kelimeler mantıklıydı ancak iç sesi bir türlü susmak bilmiyordu.

BİR

Kazanın olduğu yere ilk gelen silahlı adamlar, El-Kaide değildi ve uçağın düşürülmesiyle bir alakaları yoktu. Helikopterin düştüğü sokaktan yüzlerce metre ötede, baştan savma bir sabah barikatı kuran, dipçiği ahşaptan kalaşnikof silahları olan dört yerli çocuktu. Çift rotorlu helikopter hızla aralarına düşerken ve taksi şoförleri Amerikan aracından kaçmak için yoldan çıkarken, çocuklar giderek artan seyircilerin, dükkân sahiplerinin ve sokak çocuklarının oluşturduğu kalabalığı yararak geçti. Silahlı dört genç olay yerine temkinli ama en ufak bir taktik yeteneği olmadan yaklaştılar. Alevlerin arasından gelen yüksek ses, kendiliğinden ateş alan helikopterden gelen tek el silah sesi, hepsinin bir şekilde kendilerini korumaya çalışmalarına neden oldu. Bir süre tereddüt ettikten sonra, kafalarını sığındıkları yerden çıkarıp tüfeklerini sesin geldiği yere doğrulttular ve bağırarak eğri büğrü hale gelmiş metal makineye ateş ettiler.

Kararmış Amerikan askeri üniforması giyen bir adam enkazın arasından sürünerek çıktı ve çocukların silahlarından iki düzine kurşun yedi. Askerin çabaları ilk mermiler sırtına değer değmez son buldu.

Bağıran sivillerin oluşturduğu kalabalığın önünde adam öldürmenin verdiği adrenalin patlamasından sonra daha cesur davranmaya başlayan çocuklar saklandıkları yerden çıktılar ve enkaza biraz daha yaklaştılar. Tüfeklerini yeniden dol-

durdular ve kokpitteki uçuş mürettebatının yanmakta olan bedenlerine ateş etmeye hazırlandılar. Ancak onlar ateş açmadan arka taraftan üç araç belirdi: silahlı, yabancı Arapları taşıyan üç dolu kamyonet.

El-Kaide.

Yerli çocuklar akıllıca davranarak uçaktan uzaklaştılar, sivillerle birlikte uzakta durdular ve maskeli adamlar enkazın etrafındaki yolda dağıldıkları sırada Tanrı'ya ilahiler okudular.

Chinook'un arkasından iki askerin daha parçalanmış cesetleri çıktı ve bunlar üçüncü kamyonetten inen üç kişilik Al Jazeera kamera ekibinin yakaladığı ilk görüntüler oldu.

***

Gentry yaklaşık bir buçuk kilometre kala arabayı kenara çekti, kurumuş akarsu yatağının içine girdi ve Land Rover'ı mümkün olduğu kadar uzun, kahverengi akarsu çimlerinin derinlerine inmeye zorladı. Kamyonetten indi ve hemen bagaj kapağına yöneldi, sırtına bir çanta geçirdi ve uzun taba rengi bir kutuyu taşıma sapından tutarak kaldırdı.

Araçtan uzaklaştığı esnada bol yerel kıyafetinin her yerini kaplamış kuruyan kanı ilk defa fark etti. Kan ona ait değildi ama lekenin de ne olduğu belliydi.

Kimin kanı olduğunu biliyordu.

Otuz saniye sonra akarsu yatağının kenarındaki küçük yükseltiyi aştı ve teçhizatını önüne koyup mümkün olduğunca hızlı bir biçimde ileriye doğru süründü. Gentry kumun ve sazlıkların arasında yeterince gizlendiğini düşündüğünde, çantasından dürbün çıkardı ve dürbünü gözüne götürüp uzakta yükselen siyah duman bulutuna odaklandı.

Çene kaslarını gevşetti.

Chinook, al Ba'aj kasabasındaki bir sokağa düşmüştü ve

çetenin biri çoktan enkaza üşüşmüştü. Gentry'nin dürbünü daha fazla ayrıntı göstermek için yeterince donanımlı olmadığından yan tarafa yuvarlanıp, taba rengi kutuyu açtı.

Kutunun içinde bira şişelerinin yarısı kadar büyüklükte mermiler ateşleyen, ağır mermiler için çıkış hızı neredeyse saniyede dokuz futbol sahası olan elli kalibrelik Barrett M107 tüfek vardı.

Gentry silahı doldurmadı, sadece üzerine monte edilmiş güçlü optiğini kullanmak için tüfeği kaza alanına doğrulttu. On altı kat yaklaştırabilen merceği sayesinde ateşi, kamyonetleri, silahsız sivilleri ve silahlı adamları görebiliyordu.

Bazılarının maskeleri yoktu. Yerli eşkıyalar.

Diğerleri siyah maske giyiyor ya da yüzlerini gizlemek için puşi takıyorlardı. El-Kaide birliği olabilirdi. Şerefsiz yabancılar. Amerikalıları ve işbirlikçilerini öldürmek ve bölgenin dengesizliğini kullanmak için buradaydılar.

Parlak bir metal havaya kalktı ve sonra aşağı indi. Yerdeki bir figüre kılıç darbesi indirdi. Gentry, dürbününün iyi olmasına rağmen yerde serili duran adamın başı kılıçla kesildiğinde ölü olup olmadığından emin değildi.

Çenesini tekrar sıktı. Gentry, Amerikan askeri değildi, hiçbir zaman olmamıştı. Ama Amerikalıydı. Amerikan ordusuna karşı sorumluluğu ya da ordusuyla ilişkisi olmamasına rağmen, gözlerinin önünde gerçekleşen gibi televizyonda yıllarca katliam görüntüleri izlemişti ve bu durum onu hem rahatsız etmiş hem de güçlü iradesinin sınırlarını zorlayacak kadar sinirlendirmişti.

Uçağın etrafındaki adamlar hep birlikte aşağı yukarı hareket etmeye başladılar. Silah ile kazanın olduğu yer arasındaki çorak topraktan yayılan sıcaklıktan dolayı ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı ama yere çakılmış helikopterin çevresindeki canilerden taşan neşe dolu duyguyu hemen tanıdı.

Şerefsizler, yerdeki cesetlerin üzerinde dans ediyordu.

Gentry, elini koca Barrett'in tetik mahfazasından çekti ve parmak uçlarının pürüzsüz tetiğin üzerinde dolanmasına izin verdi. Lazer takometresi mesafenin ne kadar olduğunu gösterdi, kendisiyle dans partisi arasında bulunan, hafif rüzgârda dalgalanan bez çadırların oluşturduğu küçük grup ona nişangâh ayarı hakkında fikir verdi.

Ancak Barrett'i ateşlememesi gerektiğini biliyordu. Silahı doldurup tetiği çekerse evet, birkaç pisliği vururdu ama bölge bir anda keskin nişancı haberiyle birlikte o kadar kızışırdı ki elinde silah ve cep telefonu olan ergenlikten çıkmış bütün erkekler, tahliye aracına ulaşmasına sekiz kilometre bile kalmadan peşinde olurlardı. Gentry'nin tahliyesi iptal edilir ve imha bölgesinden kendi çabalarıyla çıkmak zorunda kalırdı.

Kendi kendine hayır, dedi. İntikam yetersiz de olsa doğru bir karar olurdu ancak üstesinden gelmeye hazır olmadığı, daha büyük bir tantanayı tetiklerdi.

Gentry kumarbaz değildi. Özel suikastçi, kiralık katil, sözleşmeli operatördü. Şu ahmakların yarım düzinesini botlarının bağcıklarını bağlaması kadar kısa bir sürede öldürebilirdi ama böyle bir intikamın, ödeyeceği bedele değmeyeceğini biliyordu.

Önündeki toprağa tükürdü ve koca Barrett'i kutusuna geri koymak için döndü.

***

Al Jazeera kamera ekibi, sırf Kuzey Irak'taki El-Kaide zaferini kaydetmeleri için bir hafta önce Suriye sınırından gizlice kaçırılmışlardı. Video grafiker, ses teknisyeni ve muhabir/yapımcı EK güzergâhını takip etmiş, EK hücrelerinin yanı sıra EK'nin güvenli yerlerinde kalmış ve füzenin fırlatılmasını, Chinook'u vurmasını ve gökyüzünde alev topuna dönüşmesini kaydetmişlerdi.

Şimdi de zaten ölmüş bir Amerikan askerinin başının törensel olarak kesilmesini kaydetmişlerdi. Orta yaşlı adamın çelik yeleğinin üstünde el yazısıyla "Phillips-Mississippi Ulusal Muhafızlar" yazıyordu. Kamera ekibinden kimse İngilizce konuşmadı ama hepsi az önce seçkin CIA komandolarından oluşan birliğin katliamını kaydettikleri konusunda hemfikirdi.

Allah'a methiye düzdükleri geleneksel tören, savaşçıların dansı ve havaya ateş açmalarıyla başladı. EK hücrelerinin sayısı sadece on altıyla sınırlı olsa da sokağın ortasında için için yanan metal enkazının önünde birbirlerine ayak uyduran otuzdan fazla silahlı adam vardı. Video grafiker objektifini eğlencenin ortasında dans eden yerel bir lider olan muhtara odaklamıştı. Adamı, dalgalanan beyaz kandurası, arkasından buram buram çıkan siyah dumanla muhteşem bir şekilde tezat oluşturacak şekilde enkazın önünde görüntülemişti. Muhtar bir ayağı başı kesilmiş Amerikalının üzerinde zıplarken sağ eliyle havada kanlı bir pala sallıyordu.

En önemli sahne buydu. Video grafiker gülümsedi ve profesyonel kalmak için elinden geleni yaptı, ritme eşlik etmekten ve kendisinin ve kamerasının tanıklık ettiği Allah'a ithaf ettikleri kutlamalarda dans etmekten kaçındı.

Muhtar diğerleriyle birlikte bağırdı: "Allahu Ekber!" *Tanrı her şeyden üstündür!* Maskeli yabancılarla birlikte mutluluktan hoplayıp zıpladı, sokakta yerde yatan yanmış ve kanlar içindeki Amerikalının cesedine baktığı sırada sakallarının arasından sırıttığı göründü.

Al Jazeera ekibi de sevinç içinde bağırdı. Video grafiker her şeyi eli titremeden filme aldı.

İşinde uzamandı; odağı hiç değişmedi, kamerası ne titredi ne de sarsıldı.

Kesik kafa yan tarafa dönene, preslenmiş üzüm gibi açı-

lana ve kas lifi, kan ve kemik vahşice dört bir yana sıçrayana kadar.

Kamera *işte o zaman* sarsıldı.

***

Gentry kendini tutamamıştı.

Kalabalığın içindeki silahlı adamlara ardı ardına ateş açtı ve aynı zamanda kendi başıbozukluğuna sesli olarak sövdü çünkü kendi süresini, bütün operasyonunu düşünmeyi bırakmıştı. Zaten kendi küfürlerini duyamazdı. Koca mermileri peş peşe gönderirken Barrett'in patlama sesi kulak tıkaçlarıyla olmasına rağmen sağır ediciydi, tüfeğin namlu ağız kilitleyicisin geri tepme gücü, yerdeki kumu ve enkazı havaya kaldırıp yüzüne ve kollarına gelmesine neden oluyordu.

İkinci bir şarjörü tüfeğe takmak için durduğu sırada durum değerlendirmesi yaptı. Uzman gözüyle baktığında yapabileceği en aptalca hareket buydu, etrafındaki isyancılara can düşmanlarının aralarında olduğunu haykırmaya benziyordu.

Ama doğru bir şey yapmış gibi *hissettirmişti*. Büyük tüfeği, geri tepmeden dolayı çoktan zonklayan omzunun kıvrımına sağlam bir şekilde tekrar yerleştirdi, düşen helikopterin olduğu yere gözlerini dikti ve haklı intikamına devam etti. Bir diğer büyük mermi maskeli adamın birinin karnına isabet ettiğinde büyük dürbün aracılığıyla vücut parçalarının havada uçuştuğunu gördü.

Bu sadece bir intikamdı, başka bir şey değil. Gentry, eylemlerinin birkaç şerefsizi katı halden sıvıya çevirmek dışında olayların akışının çok küçük bir parçasını değiştirdiğini biliyordu. Vücudu etrafa saçılan katillere ateş etmeye devam ederken aklı çoktan yakın geleceği hakkında endişelenmeye başlamıştı. Helikopterin iniş bölgesine gitmeyi bile denemeyecekti. Bölgede başka bir helikopter, sağ kalan sinirli El-Kaide üyelerinin görmezden gelemeyecekleri çok iyi bir hedef

olurdu. Hayır, diye karar verdi Gentry, yer altına inecekti; drenaj galerisi ya da küçük bir kuru dere bulacak, kendini toz toprak ile kaplayacak, sıcağın altında bütün gün yatacak ve açlığı, böcek ısırıklarını ve tuvalet ihtiyacını görmezden gelecekti.

Berbat bir deneyim olacaktı.

Yine de üçüncü ve son şarjörü dumanlar çıkan tüfeğe takarken kötü kararının az da olsa yararı olduğunu düşündü. Sonuçta ölmüş yarım düzine pislik, ölmüş yarım düzine pislik anlamına geliyordu.

Ayışığı Kitaplığı

İKİ

Keskin nişancının son yaylım ateşinden sonra, sağ kalan El-Kaide üyelerinden biri sığındığı lastik tamir atölyesinin kapı aralığından kafasını temkinli bir şekilde dışarıya çıkardı. Geçen her saniye kafasının boynuna bağlı kalacağı konusunda ona daha çok güven veren otuz altı yaşındaki Yemenli, bir süre sonra tamamen sokağa çıktı. Kısa süre içinde diğerleri de onu takip etti ve yurttaşlarıyla birlikte katliamın çevresinde dikildiler. Tanımlanabilecek çok baş olmadığı ve cesetlerin gövdeleri durduğu için kanlı çamurun içinde eğri büğrü yatan alt uzuvları sayıp ikiye bölerek yedi ölü olduğuna karar verdi.

Hücredeki üst düzey adam ve en iyi üsteğmen dâhil ölülerden beşi EK üyesiydi. Diğer ikisi yerel halktandı.

Chinook sol tarafından alev çıkarmadan yanmaya devam ediyordu. Şoktan göz bebekleri büyümüş, arabaların ve çöp kutularının arkasında gizlenen adamları geçerek helikoptere doğru yürüdü. Yerlilerden biri korkudan bağırsaklarının kontrolünü kaybetmiş, deli gibi pislik içinden kaldırımda yatıyor ve kıvranıyordu. Maske takan Yemenli "Ayağa kalk, aptal!" diye bağırdı. Adamın böğrüne tekme atıp helikoptere doğru ilerlemeye devam etti. Dört meslektaşı Al Jazeera kamera ekibiyle birlikte kamyonetlerinden birinin arkasında ayakta duruyordu. Video grafiker ileri evre Parkinson hastası

gibi titreyen eliyle sigara içiyordu. Kamerası yanında sallanıyordu.

"Sağ kalan herkesi kamyonetlere bindirin. O keskin nişancıyı bulacağız." Geniş tarlalara, çorak tepelere ve güneydeki yollara baktı. Yaklaşık bir buçuk kilometre uzaklıktaki tepenin üzerinde toz bulutu vardı.

"Orada!" diye gösterdi Yemenli.

"O-oraya mı gidiyoruz?" diye sordu Al Jazeera ses teknisyeni.

"İnşallah." *Allah isterse.*

Tam o sırada oralı bir çocuk EK birliğine gelip bakmaları için seslendi. Çocuk helikopterin bükülmüş ön kısmından on beş metre bile uzaklıkta olmayan çay tezgâhına sığınmıştı. Yemenli ve iki adamı, sadece yırtılmış siyah bir tunikle bir arada tutulan kanlı bir gövdenin üzerinden geçti. Ürdünlü liderleri olmalıydı. Düştüğü yerden çay tezgâhının dış duvarlarına ve camına kadar neredeyse dükkânı kırmızıya boyayan kan izlerinden oluşan bir yol vardı.

"Ne var çocuk?" diye sinirli bir şekilde bağırdı Yemenli.

Nefes nefese kalan çocuk, soluk almaya çalışırken konuştu. Yine de "Bir şey buldum." diye cevap verebildi.

Yemenli ve iki adamı küçük kahvehanenin içine giren çocuğu takip ettiler, kanın içinden geçtiler, devrilen masaya ve tezgâhın arkasına baktılar. Tam orada, sırtı duvara dayalı olarak yerde oturan genç bir Amerikan askeri duruyordu. Gözleri açıktı ve hızlı bir şekilde göz kırpıyordu. Kollarının arasında ikinci bir kâfir vardı. O adam ise siyahiydi ve bilinci yerinde değil ya da ölü gibi görünüyordu. Görünürde silah yoktu.

Yemenli sırıttı ve çocuğun omzunu sıvazladı. Döndü ve dışarıdakilere bağırdı. "Kamyoneti getirin!"

Üç EK kamyoneti yaklaşık on dakika sonra kavşakta ay-

rıldı. Adamların dokuzu iki kamyonetle güneye doğru gidiyordu. Yalnız nişancıyı bulmak için araziyi tararlarken yerel yardıma cep telefonlarıyla ulaşmaya çalışıyorlardı. Yemenli ve diğer iki El-Kaide üyesi, yaralı iki Amerikalı esiri Hatta yakınlarındaki güvenli eve götürüyordu. Yemenli orada yeni bulduğu hediyesini kendi çıkarına en iyi nasıl şekilde kullanacağını görmek için liderliğini ilan edecekti.

Yemenli direksiyonun başındaydı, Suriyeli genç yolcu koltuğunda oturuyor ve Mısırlı, kamyonetin arakasında neredeyse taş kesilmiş askerin ve onun ölmekte olan ortağının başında nöbet tutuyordu.

***

Yirmi bir yaşındaki Ricky Bayliss kazanın şokunu az da olsa atlatmıştı. Bunu kırık kaval kemiğindeki hafif ağrının şiddetli bir şekilde zonklamaya başlamasından anlamıştı. Bacağına baktı ve sadece parçalanmış ve yanmış askeri pantolonuyla, bariz bir şekilde sağa doğru sarkan bir bot görebildi. Botun ötesinde başka bir asker yatıyordu. Bayliss siyahi askeri tanımıyordu ama isim etiketinde Cleveland yazıyordu. Cleveland'in bilinci yerinde değildi. Bayliss, adamın göğsü, çelik yeleğinin altında inip kalkmasa ölü olduğunu düşünürdü. Ricky içgüdünün ve adrenalinin etkisiyle adamı enkazın altından kurtarmış ve kazanın yanındaki dükkânın içine sürüklemiş ancak birkaç dakika sonra gözleri fal taşı gibi açılmış Iraklı çocuklar tarafından fark edilmişti.

Bir süre Chinook'ta ölen arkadaşlarını düşündü ve üzgün hissetti, olanlara inanamadı. Kamyonetin arkasında başında dikilen adama bakar bakmaz üzüntüsü hemen yok oldu. Ricky'nin ölü arkadaşları şanslılardı. Şanssız olan *kendisiydi*. Onun ve eğer uyanırsa Cleveland'in başını televizyonda keseceklerdi.

Terörist, Bayliss'e baktı ve spor ayakkabısını genç adamın

parçalanmış ayağının üzerine koydu. Uzun sivri dişler gibi kırılmış dişlerini ortaya çıkaran sırıtışıyla bacağına yavaşça bastırdı.

Ricky çığlık attı.

***

Kamyonet yolda hızlandı, Al-Ba'aj'ın hemen dışında bir tepeye vardı ve sonra kasabanın ucundaki standart bir yerel isyan düzeneği olan barikattan önce hızlı şekilde yavaşladı. Tozlu kaldırım boyunca alçak iki direğe bağlanmış ağır bir zincir vardı. İki yedek asker görülüyordu. Biri plastik sandalyede miskin miskin oturmuş, kafasını bahçe duvarına dayamıştı. Diğeri zincirin bir ucunda, dinlenen ortağının yanında duruyordu. Sırtında namlu ağzı aşağı bakan bir kalaşnikof asılıydı; elinde humus tabağı ve yassı bir ekmek vardı. İhtiyar bir keçi çobanı, barikatın sonundaki kaldırım boyunca acınacak haldeki sürüsünü güdüyordu.

El-Kaideli adam buradaki, yani Kuzeybatı Irak'taki ayaklanmanın zayıf olmasına küfretti. Kontrol noktasına sadece iki tembel adam mı koyabiliyorlardı? Bu kadar aptallıkla Sünniler, kontrolü Kürtlerin ve Yezidilerin eline verseler de olurmuş.

Yemenli, kamyoneti yavaşlattı, camları indirdi ve ayakta dikilen Iraklıya seslendi. "Kapıyı açsana aptal! Güney'de keskin nişancı var."

Asker öğle yemeğini yere koydu. Yolun ortasındaki kamyonete doğru kasıtlı olarak yürüdü. Yemenlinin söylediklerini duymamış gibi yaparak elini kulağına götürdü.

"Kapıyı aç yoksa seni..."

Yemenlinin kafası, kamyonetine yaklaşan isyancıdan duvara karşı oturana döndü. Oturan adamın kafası yan tarafına düşmüş ve orada kalmıştı. Bedeni aniden ileri yuvarlandı ve

sandalyeden yere düştü. Askerin öldüğü barizdi, boynu alt boyun omurunun olduğu yerden kırılmıştı.

Kamyonetin arkasındaki silahlı adam da durumu fark etti. Tehlike sezmiş ama durumdan aklı karışmış bir vaziyette hızlıca kamyonetin kasasında ayağa kalktı. Sürücü koltuğundaki yeni lideri gibi yoldaki yerli adama baktı.

Kamyonete yaklaşan sakallı asker sağ kolunu adamın önünde kaldırdı. Dalgalanan kaftanının kolundan siyah bir tabanca göründü.

İki el silah sesi, ikisi arasında bir anlık duraksama bile olmadan, Mısırlı adamı kamyonetin kasasına düşürdü.

***

Bayliss sırt üstü yatıyor, kavurucu öğle güneşine bakıyordu. Aracın yavaşladığını ve durduğunu hissetti, sürücünün bağırışını, inanılmayacak kadar hızlı silah seslerini duydu ve tepesindeki maskeli adamın ölü halde yere yığılmasını izledi.

Etrafında ateşlenen başka tabanca sesleri duydu, kırılan camı, Arapça kısa bir haykırışı duydu ve sonra her şey sessizliğe büründü.

Ricky çılgına dönmüş bir şekilde üzerindeki kanlı cesetten kurtulmak için kıvrandı ve çığlık attı. Boğuşması ölü terörist üzerinden alınıp kamyonetin kasasından sokağa fırlatıldığında son buldu. Gri puşi giyen sakallı bir adam Ricky'i çelik yeleğinden tutup oturur pozisyona getirdi.

Şiddetli güneş Bayliss'in yabancı adamın yüzünü görmesini engelledi.

"Yürüyebilir misin?"

Ricky aldığı darbeden dolayı hayal gördüğünü düşündü. Adam Amerikan aksanıyla İngilizce konuşmuştu. Yabancı

bağırarak dediklerini tekrarladı. "Hey! Evlat! Benimle misin? Yürüyebilir misin?"

Bayliss yavaşça görüntüye cevap verdi. "Ayağım... Ayağım kırıldı ve bu adam ağır yaralı."

Yabancı, Ricky'nin ayağını muayene etti ve teşhis koydu; "Tibia ve fibula kemiğin çatlamış. Yaşayacaksın." Sonra elini bilinci olmayan adamın boynuna götürdü ve tatsız teşhisini söyledi. "Hiç şansı yok."

Hızlıca etrafına baktı. Genç Mississippili, adamın yüzünü hâlâ görememişti.

Yabancı, "Onu burada bırakalım. Onun için elimizden geleni yapacağız ama senin yolcu koltuğuna oturman gerekiyor. Şununla yüzünü kapat."

Sakallı adam, ölü teröristin boynundan puşiyi çıkarıp Bayliss'e uzattı.

"Bu bacakla yürüyemi-"

"Biraz sabret. Gitmemiz gerekiyor. Teçhizatımı alacağım. Hadi!" Yabancı döndü ve gölgeli, dar yolun içine doğru koştu. Bayliss koruyucu başlığını kasada bıraktı, başörtüsünü taktı, arabanın kasasından dışarı tırmandı ve sağlam bacağının üzerine indi. Dayanılmaz bir ağrı, sağ ayağının kaval kemiğinden beynine kadar gitti. Sokak her yaştan sivillerle kaynıyordu, mesafelerini koruyor; şiddet içeren bir oyunu izler gibi bakıyorlardı.

Bayliss sekerek yolcu kapısına doğru gitti, kapıyı açtı ve siyah gömlek giyen maskeli bir Arap arabadan sokağa düştü. Sol gözünün üzerinde tek bir kurşun yarası vardı. İkinci bir terörist direksiyonun üzerine yığılmış bir halde duruyordu. Belli belirsiz hırıltılarıyla dudaklarının arasından kanlı köpük damlıyordu. Ricky arabasının kapısını kapattığı sırada Amerikalı yabancı sürücü kapısını açtı, adamı dışarı çıkardı ve asfalta düşmesine izin verdi. Tabancasını tekrar çekti, gözünü bile kırpmadan sokağın ortasındaki adama tek bir el ateş etti.

Daha sonra dikkatini arabaya çevirdi, kahverengi teçhizat çantasının içine AK-47 ve M4 tüfeği fırlattı. Direksiyonun başına geçti, kamyonet ileri doğru hareket etti ve barikatın alçalmış zincirinin üzerinden geçti.

Ricky alçak sesle konuştu, beyni hâlâ etrafında olup bitenlerin hızına yetişmeye çalışıyordu. "Geri dönmemiz gerek. Sağ kalanlar olabilir."

"Sağ kalan yok. Sadece sen varsın."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum."

Ricky tereddüt ettikten sonra, "Kaza yerindeki adamları havaya uçuran keskin nişancı ekibinden olduğun için mi biliyorsun?" diye sordu.

"Belki."

Yaklaşık bir dakika boyunca sessizce gittiler. Bayliss ön camdan dağlara daha sonra titreyen ellerine baktı. Genç asker çok geçmeden dikkatini sürücüye yöneltti.

Yabancı hemen, "Yüzüme bakma!" diye bağırdı.

Bayliss karşı çıkmadı, önündeki yola baktı. "Amerikalı mısın?" diye sordu.

"Evet, öyleyim."

"Özel Kuvvetler mi?"

"Hayır."

"Donanma mı? SEAL?"[1]

"Hayır."

"Force Recon?" [2]

"Hayır."

"Anladım. CIA'den falansın."

---

1 Navy SEAL, ABD Donanması'nın özel kuvvetleridir. İsimlerindeki SEAL kelimesinin anlamı SEa: deniz, Air: hava ve Land: yer anlamına gelmektedir. (Ç.N.)
2 Amerikan deniz piyadeleri içindeki özel komando eğitimi almış olan birlik. (Ç.N.)

"Hayır."

Bayliss sakallı adama bakmaya başladı ama hata yaptığını fark etti. "O zaman nesin?" diye sordu.

"Sadece buradan geçiyordum."

"Sadece buradan geçiyordum mu? Dalga mı geçiyorsun sen?"

"Başka soru yok."

Ricky "Plan ne?" diye sormadan önce bir kilometre gittiler.

"Plan yok."

"Planın yok mu? O zaman ne yapıyoruz? Nereye gidiyoruz?"

"*Planım* vardı ama seni yanımda getirmek planımın bir parçası değildi. O yüzden ilerlerken karar verdiğim için bana şikâyet etmeye başlama."

Bayliss bir süre sesini çıkarmadı. Daha sonra, "Anlaşıldı. Zaten planlar gereğinden fazla abartılıyor." dedi.

Bayliss, bir dakika sonra hız göstergesine göz ucuyla baktı ve bozuk çakıl yolda saatte neredeyse doksan beş kilometre hızla gittiklerini gördü.

Asker, "Çantanda morfin var mı? Bacağım çok acıyor." dedi.

"Üzgünüm, evlat. Tetikte olmana ihtiyacım var. Arabayı sürmen gerekecek."

"Araba sürmek mi?"

"Tepelerin olduğu yere geldiğimizde, arabayı kenara çekeceğiz. Ben dışarı çıkacağım ve ikiniz yalnız devam edeceksiniz."

"Peki ya sen? Telafer'de İleri Harekât Üssümüz var. Vurulduğumuzda oraya gidiyorduk. Oraya gidebiliriz." İleri harekât üssü sıradan ve tenha olurdu ama saldırganları uzakta

tutmak için yeterince donanımlı ve açık yoldaki kamyonetten çok daha güvenli olurdu.

"*Sen* gidebilirsin. Ben yapamam."

"Neden?"

"Uzun hikâye. Daha fazla soru yoktu. Hatırladın mı?"

"Dostum, neden endişeleniyorsun? Sana madalya ya da ona benzer bir şey verirler."

"Bir şey verecekleri kesin."

Dakikalar sonra Sincar Dağlarının eteklerine vardılar. Yabancı kamyoneti yolun kenarına ve hurma ağaçlarının olduğu tozlu ağaçlığın içine çekti. Arabadan çıktı, M4'ü ve çantasını aldı ve askerin direksiyonun başına geçmesine yardımcı oldu. Bayliss acı içinde inledi ve sızlandı.

Yabancı daha sonra kamyonetin kasasındaki askeri kontrol etti.

"Ölmüş." dedi duygusuz bir şekilde. Cleveland'in çelik yeleğini ve üniformasını alelacele çıkartıp onu arabanın arkasında kahverengi iç çamaşırı ve tişörtle bıraktı. Bayliss ölü askere yaptığı muameleye sinirlenmişti ama sesini çıkarmadı. Bu adam, bu... Artık her neyse, eşkıyaların ülkesinden menfaati sayesinde sağ çıkmıştı, duygusallık sayesinde değil.

Teçhizatını hurma ağacının gövdesinin yanındaki yere fırlattı. "Sol ayağını hem gaz hem de fren için kullanmak zorundasın." dedi.

"Emredersiniz, efendim."

"İleri Harekât Üssü on beş kilometre kuzeyde. AK-47'yi kucağında, şarjörleri yanında tut. Elinden geldiğince düşük profil olmaya çalış."

"Düşük profil ne demek?"

"Dikkat çekmemeye çalış. Hız yapma, göze batma, puşiyle suratını gizle."

"Anlaşıldı."

"Ama temastan kaçınamazsan, hoşuna gitmeyen her şeye ateş et, anladın mı? Bunu aklından çıkarma evlat. Önündeki yarım saati atlatman için çirkinleşmen gerek."

"Anlaşıldı, efendim. Peki ya sen?"

"Ben zaten öyleyim."

Er Ricky Bayliss, bacağının zonklamasıyla irkildi. Solundaki adama değil önüne baktı. "Her kimsen... Teşekkür ederim."

"Teşekkürünü eve geri dönerek ve yüzümü unutarak et."

"Anlaşıldı." Kafasını salladı ve sızlandı. "Sadece buradan geçiyordun."

Bayliss ağaçlıktan ayrıldı ve yeniden yola koyuldu. Yabancıyı son bir defa görmek için dikiz aynasına baktı ama sıcaklık görüntüyü bulanıklaştırmış ve kamyonetin tekerleklerinden çıkan toz arkadaki görüntüyü engellemişti.

ÜÇ

Londra Bayswater Caddesi'nde bulunan altı katlı ticari bina, şehir merkezinde farklı görünen Hyde Park ve Kensington Bahçelerine doğru bakıyordu. Beyaz renkli binanın en üst katındaki geniş süit, idari koruma görevlileri, tesis güvenlik personelleri ve yurt dışında iş yapan İngiliz ve diğer Batı Avrupalı şirketlere stratejik istihbarat hizmetleri sağlayan özel şirket, Cheltenham Güvenlik Hizmetleri'nin ofislerinden oluşuyordu. CGH, Sör Donald Fitzroy adında, altmış sekiz yaşındaki İngiliz bir adam tarafından tasarlanmış, kurulmuş ve hâlâ kendisi tarafından yönetiliyordu.

Fitzroy, çarşamba sabahının büyük bir kısmını iş yerinde çalışarak geçirmişti ama şimdi o görevi aklından çıkarmaya çalışıyordu. Zihnini boşaltmak için kendine bir iki dakika süre verdi, iri parmaklarıyla şatafatlı masasının üzerinde ritim tuttu. Dışarıda sekreteriyle birlikte nazikçe bekleyen adama harcayacak vakti yoktu, bütün odağını vermesi gereken acil bir mesele vardı ama ziyaretçisini de geri çevirmesi neredeyse imkânsızdı.

Genç adam bir saat önce aramış, Sör Donald'ın sekreterine Bay Fitzroy ile çok acil bir konu hakkında konuşması gerektiğini söylemişti. Bu tür aramalar CGH ofisinde sürekli olurdu. Bu aramayla ilgili olağandışı olan ve Fitzroy'un ısrarcı genç adama başka bir gün gelmesini söyleyememesinin

sebebi ziyaretçisinin, Avrupa, Asya, Afrika ve Güney Amerika genelinde faaliyet gösteren petrol, gaz ve mineral endüstrileri için deniz ve karayolu taşımacılığı, mühendislik ve liman tesisleri hizmetleri sağlayan Fransız şirketler topluluğu LaurentGroup için çalışmasıydı. Fitzroy'un en büyük müşterisiydiler ve sırf bu yüzden diğer konu ne kadar önemli olsa da bu adamı özür dileyerek gönderemezdi.

Fitzroy'un şirketi, LaurentGroup'un Belçika, Hollanda ve Birleşik Krallık merkez ofislerinin güvenlik hizmetini sağlıyordu ama Fitzroy'un Laurent ile olan sözleşmesi CGH'nin diğer kurumsal müşterileriyle olan sözleşmeleriyle karşılaştırıldığında ne kadar büyük olsa da Sör Donald bunun şirketin devasa toplam yıllık güvenlik bütçesinin yanında devede kulak kaldığını biliyordu. LaurentGroup'un kendi güvenlik departmanlarını merkezi olmayan bir biçimde idare ettikleri, şirketin mülk sahibi olduğunu, yaklaşık seksen ülkede ağır yükü kaldırmaları için yerel şirketleri kiraladığı güvenlik camiasında oldukça iyi bilinirdi. Bu, Kuala Lumpur'daki bir ofisteki sekreterleri araştırmak gibi tehlikesiz bir şey anlamına gelebileceği gibi Bombay'da dik kafalı bacağı kırık liman işçisiyle uğraşma ya da Gdansk'ta sorunlu bir birliğin eylem yapması gibi hoş olmayan durumlar anlamına da gelebilirdi.

Laurent'ın Paris genel merkezindeki yöneticiler elbette zaman zaman bazı sorunların daha kalıcı bir şekilde ortadan kaldırılmasına ihtiyaç duydu ve Fitzroy onun için de adamları olduklarını biliyordu.

Birçok çok uluslu şirketin, dünyanın çeşitli yerlerinde polisler yerine eşkıyalarla; düzen sağlamak ve reformlar gerçekleştirmek isteyen eğitimli insanlar yerine iş isteyen aç insanlarla çalışan kirli bir tarafı vardır. Evet, çok uluslu şirketlerin birçoğu, yönetim kurulu başkanının bilgilendirme toplantısı başlıklarına ya da yıllık finansal raporundaki bütçe doğrusuna asla girmeyecek yöntemler kullandı ama LaurentGroup

söz konusu üçüncü dünya ülkeleri varlıkları ve kaynakları olduğunda özellikle sert bir şirket olmasıyla biliniyordu.

Bu durum hisse bedelini herhangi bir şekilde zedelemedi.

Donald Fitzroy diğer konuyla ilgili endişesini aklından çıkarmaya çalıştı, diyafon tuşuna bastı ve sekreterinden ziyaretçisine içeri kadar eşlik etmesini istedi.

Yakışıklı genç adamın takım elbisesi, Fitzroy'un fark ettiği ilk şey oldu. Londra'da yapılmış ısmarlama bir takımdı. Huntsman markaydı, Sör Donald, Savile Row Caddesi'ndeki mağazayı biliyordu. Misafirinin takım elbisesi, Fitzroy'a misafiri hakkında oldukça fazla şey anlatıyordu. Sör Donald'ın kendisi Norton & Sons giymeyi tercih ediyordu, şık ama daha az ciddi. Yine de genç adamın tarzını beğenmişti. İngiliz adam, hızlı ve deneyimli bir bakışla ziyaretçisinin avukat, iyi eğitimli ve Amerikalı olmasına rağmen İngiltere'deki âdetler ve geleneklere saygılı olduğuna karar vermişti.

Fitzroy yüzünde zarif bir gülümsemeyle ofisinin diğer tarafına geçerken "Sakın söylemeyin Bay Lloyd. Tahmin etmeme izin verin." dedi. "Buralarda bir yerde hukuk okudunuz? Tahminimce King's College. Belki üniversiteden sonra Amerika'ya geri döndünüz. Riske atıp, Yale diye tahmin ediyorum ama önce konuşmanızı duymam gerekiyor."

Genç adam sırıttı ve manikürlü elini tokalaşmak için uzattı. "King's College'ı doğru tahmin ettiniz ancak Amerika'da Princeton'dan mezun oldum."

Fitzroy, tokalaştıktan sonra adama, ofisinin önündeki oturma alanına doğru eşlik etti. "Evet, duyunca anladım, Princeton."

Fitzroy misafirinin önündeki sehpanın karşısındaki sandalyede otururken, Lloyd "Etkileyici, Sör Donald. Sanırım insanları ölçüp biçmeyi bir önceki mesleğinizde öğrendiniz." dedi.

Fitzroy sehpanın üzerindeki gümüş servisten kendilerine

kahve koyarken beyaz, gür kaşlarını kaldırdı. "Hakkımda bir yazı vardı. Bir iki yıl önce *Economist*'te çıkmıştı. Kraliyet ile olan kariyerim hakkında birkaç şey öğrenmiş olabilirsiniz."

Lloyd kafasını salladı, kahvesinden bir yudum aldı. "Suçlu olduğumu kabul ediyorum. İngiltere iç istihbarat teşkilatı MI5'te geçirdiğiniz otuz yıl. Çoğu Kuzey İrlanda sorunu döneminde Ulster'da geçmiş. Daha sonra kariyerinizi kurumsal güvenlik olarak değiştirmişsiniz. Bahsettiğiniz övgülerle dolu yazının işlerinize yardımcı olduğuna eminim."

Fitzroy deneyimli gülümsemesini hiç bozmadan "Kuşkusuz." dedi.

"Ayrıca daha önce gerçek bir şövalye ile tanışmadığımı da söylemek isterim."

Fitzroy kahkahayla güldü. "Eski eşimin hâlâ arkadaş çevremizde dalgasını geçtiği bir unvan. Saygı ifadesi olduğunu, soyluluk ifadesi olmadığını belirtmeyi seviyor ve ben kesinlikle ikisi de olmadığımdan unvanı bilhassa uygunsuz buluyor." Fitzroy tüm bunları öfkeyle değil kendisiyle alay ederek söylemişti.

Lloyd kibarca güldü.

"İş ile ilgili konuları genellikle Londra ofisindeki Bay Stanley ile görüşürdük. LaurentGroup'ta ne işle meşgulsünüz Bay Lloyd?"

Lloyd fincanını tabağına koydu. "Lütfen sizinle aniden buluşma talebinde bulunduğum için kusura bakmayın ve hemen asıl konuya geldiğim için de affedin."

"Önemli değil genç adam. Birçok İngiliz'in aksine, özellikle benim yaşımdakilerin, Amerikalı iş adamlarının çabuk ve doğru karar verme yeteneğine saygı duyuyorum. Şüphesiz sonu gelmeyen çay ve pasta merasimi İngiliz verimliliğine zarar verdi. Siz Amerikalıların söylediği gibi lafı dolandırmadan söyleyin gitsin." Fitzroy kahvesinden bir yudum aldı.

Genç Amerikalı öne doğru eğildi. "Acele etmemin Ame-

rikalı olmamla pek bir alakası yok, daha çok şirketimin ihtiyacının kritik doğasından kaynaklanıyor."

"Umarım size yardımcı olabilirim."

"Hiç kuşkum yok. Yirmi saat önce Haseke'de gerçekleşen bir olay hakkında konuşmak için buradayım."

Fitzroy kafasını yana eğdi ve gülümsedi. "Çalışmadığım yerden sordun, genç adam. Doğrusunu söylemek gerekirse ismi tanımıyorum."

"Doğu Suriye'de bir yer, Bay Fitzroy."

Donald Fitzroy'un deneyimli gülümsemesi bozuldu ve hiçbir şey söylemedi. Yavaşça elindeki fincanı indirdi ve önündeki tabağa koydu.

Lloyd, "Tekrar acele ettiğim için özür diliyorum ancak bu konuda zaman sadece çok önemli değil, ayrıca oldukça kısıtlı."

"Dinliyorum." İngiliz adamın on saniye önceki sıcak gülümsemesinden eser kalmamıştı.

"Yerel saatle dün akşam saat sekiz gibi bir suikastçi Dr. Isaac Abubaker'i öldürdü. Belki bilirsiniz kendisi Nijerya enerji bakanıydı."

Fitzroy daha az arkadaş canlısı bir tonla konuştu. "İlginç. Nijerya enerji bakanının Doğu Suriye'de ne işi olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Orada çıkarılacak tek maden, çatışmaları alevlendirmek için Irak'a gizlice girmeden önce bir araya gelen cihat yanlılarının şiddeti."

Lloyd gülümsedi. "Başarılı doktor radikal düşünceleri olan bir Müslümandı. Dava için maddi destek teklifinde bulunmak için bölgeyi ziyaret etmiş olabilir. Onun yaptıklarını savunmak için burada değilim. Beni sadece suikastçi ilgilendiriyor. Katil şans eseri hayatta kaldı ve Irak'a kaçtı."

"Ne kadar yazık."

"Suikastçiye değil. Katil yetenekliydi. Yetenekliden de iyiydi. En iyisiydi. Gray Man dedikleri adamdı."

Fitzroy bacak bacak üstüne attı ve arkasına yaslandı. "Bir efsane."

"Efsane değil. Bir adam. Müthiş yetenekleri olan bir adam ama sonuçta etten kemikten biri."

"Neden buradasınız?" Fitzroy'un sesinde konuşmanın başındaki babacan sevimlilikten eser kalmamıştı.

"Burada olmamın sebebi, sizin onun patronu olmanız."

"Neyi?"

"Onun patronu. Sözleşmelerini inceliyor, lojistik ihtiyacını sağlıyor, istihbarat desteği veriyor, ödemeleri topluyor ve banka hesaplarına ücretini yönlendiriyorsunuz."

"Bu saçmalığı da nereden duydunuz?"

"Sör Donald zamanım olsaydı layık olduğunuz nezaketi gösterirdim. Sözlü eskrim yapabilirdik, ben saldıracak gibi davranır ve siz savuştururdunuz ve ikimizden birinin kılıcı öldürücü darbe puanı alana kadar odanın içinde kasıla kasıla yürürdük. Ama maalesef büyük bir baskı altındayım, bu da geleneksel hâl hatır sorma kısmını es geçmeme neden oluyor." Kahvesinden bir yudum daha aldı ve kahvenin sertliğinden dolayı yüzünü buruşturdu. "Suikastçinin Gray Man dedikleri adam olduğunu biliyorum ve sizin onunla iş yaptığınızı da biliyorum. Nasıl bildiğimi sorabilirsiniz ama size yalan söylemeyeceğim. İleriki birkaç saatlik ilişkimiz birbirimizle dürüst konuşmamıza bağlı."

"Devam edin."

"Söylediğim gibi Gray Man, Irak'a geçti ama aptalca üst düzey isyancı kuvvetine ateşle karşılık verdiği için tahliyesini kaçırdı. On ya da daha fazla adamı öldürdü ya da yaraladı. Bir Amerikalı Ulusal Muhafızın hayatını ve birinin de vücudunu kurtardı. Şimdi de firarda."

"Dr. Abubaker'in suikastçisinin Gray Man olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Dünyada bu göreve gönderilebilecek başka kimse yok çünkü dünyada kimse öyle bir atışı başaramaz."

"Ama yine de aptalca bir hata yaptığını söylüyorsunuz."

"Haklı olduğumu gösteren bir başka kanıt. Gray Man bir zamanlar Amerikan hükümeti için çalışıyordu. Bir şeyler ters gitti, CIA tarafından hedef gösterildi ve eski patronlarından saklandı. Langley [3] ile olan ilişkisi bozuldu, yine de Gray Man hâlâ bir vatansever. Helikopterin düşmesini ve on bir Amerikalının gerekli ceza verilmeden ölmesini görmezden gelemedi."

"Kanıtınız bu mu?"

Lloyd takım elbisesinin kumaşını düzeltti. "Gray Man'in Abubaker'i vurması için sözleşme kabul ettiğini bir süredir biliyorduk. Başarılı doktor suikast sonucu öldüğünde, katilinin kimliği hakkında tahminde bulunmamıza gerek kalmadı."

"Üzgünüm Bay Lloyd. Yaşlı bir adamım; benim için bağlantıları kurmanız gerek. Benim ofisimde ne işiniz var?"

"Sadece Gray Man'in etkisiz hale getirilmesinde bize yardımcı olursanız, şirketim sözleşmelerinizde üç kat artış teklifinde bulunmaya hazır. Gereksiz ayrıntıya girmeden şu şekilde açıklayayım; Nijerya başkanı kardeşinin katilini öldürmek ve adaleti sağlamak için bizden yardım istedi."

"Peki, neden LaurentGroup?"

"Bu gereksiz bir ayrıntı."

"Eğer bu konuşma devam edecekse, oldukça gerekli olduğunu düşüneceksiniz."

---

3 CIA genel merkezi, ABD'nin Virginia eyaletindeki Langley şehrinde bulunmaktadır. (Ç.N.)

DÖRT

Lloyd tereddüt etti. Yavaşça kafasını salladı. "Pekâlâ, öyle olsun. İki sebebi var. Birincisi, şirketimin güçlü ve geniş kapsamlı güvenlik ekipmanı olması ve başkanın bu durumla onun adına ilgilenebilmemiz için gerekli imkânlarımızın olduğunu düşünmesi. Anlayacağınız üzere geçmişte Nijeryalılar için ufak tefek tuhaf görevler yaptık." Lloyd elini sallayarak, "İyi müşteri hizmetleri.0" diye ekledi.

Fitzroy'un kaşları yukarı kalktı ve birbirine değdi.

"İkincisi, Julius Abubaker bize karşı kozu olduğunu düşünüyor. İmzasını beklediğimiz büyük bir sözleşmemiz var. Adamınız kardeşini öldürdüğünde sözleşme masasındaydı. Başkan bir haftadan kısa bir sürede içinde görevden ayrılacak. Kardeşinin intikamını almamız için o zamana kadar süre verdi."

"Ne tür bir sözleşme için imzasını bekliyorsunuz?"

"Kaybetmeye gücümüzün yetemeyeceği türden bir sözleşme. Nijerya'nın sadece bol miktarda petrol üretmekle kalmayıp ayrıca aşırı miktarda doğalgaz ürettiğini biliyor muydunuz Sör Donald? Bu gaz israf ediliyor, petrol kuyularında kaynıyor ve yılda otuz milyar tonu atmosfere karışıyor. Tamamen enerji ve kâr israfı."

"Yani LaurentGroup gazı mı istiyor?"

"Kesinlikle hayır. Gaz, Nijerya halkına ait doğal bir kaynak. Ama kuyularını kapatmak, sıvılaştırılmış gazı Lagos'taki limana borularla getirmek, çift gövdeli, sıcaklık kontrollü tankerlerimizde rafinerilere taşımak ve Nijeryalılar adına arıtmak için teknolojimiz var. Bu projenin Ar-Ge çalışmaları için dört yıl ve üç yüz milyon dolar harcadık. Gemiler inşa ettik, daha fazla gemi inşa etmek için tersaneleri yeniledik, boru hattı için toprak haklarıyla ilgili müzakerelerde bulunduk."

"Tüm bunları ürünün ihracı için sözleşme olmadan mı yaptınız? LaurentGroup'un yeni avukatlara ihtiyacı var gibi görünüyor." diye espri yaptı Fitzroy.

LaurentGroup avukatı olan Lloyd sinirlendi. "Abubaker ile sözleşmemiz *vardı*. Çalışanları yasal bir boşluk buldu. Talihsiz hatayı düzelttik ve anlaşmayı kapamak ve çalışmalara başlamak için sadece belgenin üzerinde kalemini hareket ettirmesine ihtiyacımız vardı. Ve sonra sizin adamınız, kardeşini öldürdü."

"Hâlâ bağlantıyı anlamıyorum."

"Bağlantı, ağzımı bozduğum için özür dilerim, Başkan Abubaker dallamanın teki."

Fitzroy genç avukatın gerginliğinde bir şey fark etti.

"Sanırım anladım. Sözleşmedeki yasal boşluğun sorumlusu sizin ofisiniz. Patronlarınız sizin beceriksizliğinizi düzeltmek için sizi gönderdi."

Lloyd ince gözlüklerini çıkardı ve burun köprüsünü yavaşça ovdu.

"Medeni dünyadaki hiçbir mahkeme, küçük harfle yazılmış bir hatayı haklı göstermezdi."

"Ama dünyanın en çok yozlaşmış ülkesiyle baş ediyorsunuz."

"Aslında üçüncü en çok yozlaşmış ülkesi ama demek istediğiniz doğru." dedi Lloyd. Kahvesinin tadına baktıktan

hemen sonra dudaklarına taze bir gülücük yerleştirdi. "Abubaker operasyonu rakibimize vermekle tehdit ediyor, iş için teklifte bile bulunmayan bir şirkete. Rakibimizin bizim şu anki altyapı varlığına ve mühendislik bilgi birikimine ulaşması on yıl sürer ve Nijerya arada geçen bu yıllarda milyarlarca dolar kâr kaybeder."

"Aynı şekilde LaurentGroup da."

"Kuşkusuz Nijerya hükümeti bünyesinde çalışan bir sosyal hizmetler bölümü değiliz. Bizi iten güç kendi bireysel çıkarımız; sadece Gray Man'i bulup öldürmezsem bunları kaybedecek yoksul Nijerya halkının karşılıklı çıkarından bahsetmek istedim."

"Yoksul insanlar çoktan Nijerya'ya yılda milyarlarca akan petrol zenginliğinden sonra hâlâ yoksul kalıyorlarsa birkaç gaz hattının hayatlarını geliştireceğini pek düşünmüyorum."

Lloyd omzunu silkti. "Sanırım asıl konudan uzaklaşıyoruz."

"Peki ya sözleşmeyi ödeyen kişi? Başkan neden onun peşinden gitmiyor? İstihbaratınız doğruysa Gray Man sadece bir kiralık katil."

Lloyd gülümsedi. "Sizin de bildiğiniz üzere sözleşmeyi ödeyen kişi aylar önce uçak kazasında öldürüldü. Gray Man aktarılan parayı alıp işi unutabilirdi ve unutmalıydı da. Ama suikastçiniz görevine devam etti. Övgüye layık bir şey yaptığını düşünüyor gibi görünüyor."

"Peki ya ben? Benim Isaac Abubaker'in ölümünü düzenlediğimi düşünüyorsanız neden beni de ortadan kaldırmıyorsunuz?"

"Sözleşmeyi ödeyenin bir aracı kullandığını biliyoruz. O aracı da sizinle görüşen başka bir aracı kullandı. Başkan Julius Abubaker'in dikkat aralığı bu tür entrikalara yetecek düzeyde değil. Kardeşinin katilinin kellesinin kendisine getirilmesini istiyor. Bu kadar."

"Kellesini istiyor derken... Mecazi olarak söylüyorsunuz sanırım."

"Keşke öyle olsaydı, Sör Donald. Hayır, başkan görevin tamamlandığını doğrulamak için ofisime şahsi personelinden birini gönderdi. Bu adam benden Gray Man'in kafasını buz dolu bir kutuya koyup diplomatik çanta içinde liderine göndermemi istiyor. Lanet olası barbarlar." Lloyd, son kısmını kendi kendine söylüyor gibiydi.

"Başkan Abubaker'e rüşvet verebileceğiniz başka bir yol yok mu?" diye sordu Fitzroy. Üçüncü dünya ülkelerinin kamu sektörünün nasıl işlediğini biliyordu.

Lloyd duvardaki bir noktaya baktı. Gözleri mesafeli, yüzünden yaşlı görünüyordu. "Ah, çoktan rüşvet teklifinde bulunduk Bay Fitzroy. Nakit para, fahişeler, uyuşturucu, evler, tekneler. Kendisi doyumsuz şerefsizin teki. Lagos sözleşmesi için dünyaları verdik. Buna rağmen rakibimizle görüşüyor. Kardeşinin katilinin kellesini ona götürmek onun için yapabileceğimiz ve başkasının yapamayacağı tek şey ve bu yüzden bize karşı koz olarak kullanabileceği tek şey de bu."

"Abubaker madem despotun teki, peki o zaman neden isteyerek görevinden ayrılıyor?"

Lloyd cevap açıkmış gibi elini havada salladı. "Zaten sinir bozucu biçimde zengin bir adam. Ülkesini yağmalayıp yakıp yıktı. Şimdi yaptıklarının keyfini çıkarma vakti."

"Siz de bu yüzden buradasınız."

"İşte bu kadar basit Bay Fitzroy. Davetsiz gelme nezaketsizliğinde bulunduğum için tekrar kusuruma bakmayın ancak Cheltenham Güvenlik'e teklif edeceğimiz iş, çok iyi bile olsa tek bir suikastçinin kaybını telafi etmekten daha fazla olacaktır.

Fitzroy, "Bay Lloyd ben çok... Basit adamlar çalıştırıyorum. Sadakat, güven ve hamiyete iyi karşılık veriyorlar. Çoğu zaman yanlış yerde oluyor ama buna rağmen onlar için yeterli

oluyor. Bir adamımın, en iyi adamımın hayatından, birkaç kazançlı sözleşme kazanmak için vazgeçersem çıkarlarıma çok da iyi hizmet etmez."

"Bilakis. Tetikçiniz de diğerleri gibi sadece bir ürün. Bu tür bir ürünün raf ömrü kısadır. Altı ay, bir yıl, üç yıldan fazla olmadığı kesin. Ondan sonra ya ölü ya da işe yaramaz olacaktır. Kazanç kaynağı olarak işinize yaramayacak. Benim teklifim şirketinizin geleceği için para sandıklarınızı dolduracaktır."

"Adamlarımı iş uğruna harcamam."

Kısa bir duraksama oldu. "Anlıyorum. Paris ile konuşacağım. Belki teklifi daha cazip hale getirebilirim."

"Teklifi cazip hale getirmeniz bir şey değiştirmeyecek. Benim beğenmediğim, teklifin kendisi."

Lloyd daha yakına eğildi. Sesinden tehdit ettiği az da olsa anlaşılıyordu. "Eğer teklifi daha cazip hale getirmezsem başka şeyler yapmam gerekir. Suikastçinizin ortadan kaldırılmasına *ihtiyacım* var. Daha sert yöntemler kullanmaya hazırım."

"Dikkatli bir şekilde gitmeni tavsiye ediyorum genç adam. Bu tartışmanın gittiği yönü beğenmedim."

İki adam birkaç saniye birbirlerine dik dik baktılar.

Lloyd, "Bu gece Gray Man'i alması için bir tahliye ekibi gönderdiğini biliyorum. Adamlarına onu etkisiz hale getirmelerini söylemeni istiyorum. Tek bir telefon konuşması ve mali teşvik bu meseleyi hızlı ve temiz bir şekilde halletmeye yetecektir."

Fitzroy gözlerini kıstı. "Bunu da nereden duydun?"

"İstihbarat kaynağımı ifşa etmeye iznim yok."

"Blöf yapıyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun."

Lloyd gülümsedi. "Bildiklerimden kısaca bahsedeyim, o zaman hepsinin blöf olup olmadığına karar verirsin. Sanırım senin adamın hakkında senden daha çok şey biliyorum. Ka-

tilinin gerçek ismi Courtland Gentry ama Court adını kullanıyor. Otuz altı yaşında. Amerikalı, babası Tallahassee, Florida yakınlarında, Gentry'nin büyüdüğü yerde SWAT okulu işletti. Çocuk her gün taktik subaylarıyla idman yaptı. On altı yaşına geldiğinde SWAT ekiplerine iç içe bir şekilde savaş teknikleri dersleri verdi. On sekiz yaşında Miami'de kötü bir grupla takıldı, bir süre Kolombiya çetesi için çalıştı, üç Kübalı uyuşturucu satıcısını Fort Lauderdale'da silahla vurup öldürdüğü için Key West'te tutuklandı. Court'un babasının atış okulunda eğitim almış CIA'de çalışan önemli biri çocuğu hapishaneden çıkardı, Harekât Direktörlüğü bünyesindeki gizli bir departmanda çalışmaya gönderdi. Birkaç yıl dünyanın çeşitli yerlerinde gizli operasyonlarda çalıştı, 11 Eylül saldırılarına kadar çoğunlukla bilgi toplamak için gizlice mülke girme gibi işler yaptı, Özel Aktiviteler Departmanı'na yerleştirildiğinde ülkeler arasında yasadışı şüpheli transferi yapan özel tim şubesinde çalıştı. Resmi adıyla Golf Sierra Özel Birliği olarak bilinirdi. Hakkında bilgisi olan birkaç kişi için ise Gangster Çetesi olarak bilinirdi."

"Kuşkusuz bunları kafandan uyduruyorsun."

Lloyd onu görmezden gelip konuşmaya devam etti. "Geçici, özel izinli taktik timiydi, iş dünyasında kafadan uydurma dediğimiz, çok hızlı, yüksek verimli operatörler. En iyinin de en iyisi. James Bond gibi değillerdi. Hayır, bu adamların yetenekleri görünüşlerinden daha önemliydi. Birkaç yıl boyunca CIA'in en iyi birimiydiler. Faydası dokunamayanları öldürdüler, işe yarayacak bilgi alamayacaklarını düşündüklerimizi öldürdüler ve ölümleri teröristlerin yüreklerine ve akıllarına en çok korku salacak kişileri öldürdüler. Ve dört yıl önce işler kötüye gitti. Bazıları siyasetle ilgili olduğunu söylüyor, başkaları da Gentry'nin bir operasyonun içine ettiğine ve artık işe yaramadığına inanıyor. Bazıları hâlâ alçak olduğu konusunda ısrar ediyor. Her ne sebeple olursa olsun hakkında ifşa bildirisi çıktı. Daha sonra da görür görmez vur emri. Özel

Aktiviteler Departmanı'ndaki eski çalışma arkadaşları tarafından hedef alındı. Gentry sessizce ortadan kaybolmadı; onu öldürmeyi amaçlayan birkaç Golf Sierra takım arkadaşını öldürdü, daha sonra saklandı ve izini kaybettirdi. Peru, Bangladeş, Rusya ve kim bilir başka nerelerde zaman geçirdi. Altı ay içinde parası suyunu çekti. Özel sektöre girdi, senin için çalışıyor, en iyi olduğu işi yapıyor. İnsanları kafalarından vurma ve boğazlarını kesme. Dürbünlü tüfekler ve sustalı bıçaklar."

Ofisin kapısı çaldı. Fitzroy'un sekreteri içeri girdi. "Kusura bakmayın efendim. Bekleyen bir aramanız var." Çıkarken kapıyı kapattı.

Fitzroy ayağa kalktı ve Lloyd onu takip etti. Genç Amerikalı, "Dışarıda bekleyebilirim." dedi.

"Gerek yok. Konuşacak bir şeyimiz kalmadı."

"Beni göndererek büyük bir hata yapmış olursunuz. Tahliye ekibinizin Gray Man'i ortadan kaldırmasına ihtiyacım var. Sunduğum teklifin yeterli olduğunu hissetmiyorsanız, birkaç arama yapıp neler yapabileceğime bir bakayım. Bay Fitzroy, çalışanlarıma bu işi halletmeden geri dönemem."

Fitzroy'un sabrı tükeniyordu. "Şirketiniz yanlış fikir edinmiş. Değersiz Afrikalı diktatöre yaptıkları gibi bana da rüşvet veremezler."

Genç Amerikalının gözlerinde sert bir ifade oluştu. "O zaman özürlerimi iletiyorum." El sıkıştılar ama arkadaş canlısı hareket soğuk bakışlarına ulaşmadı. Lloyd kapıya doğru yürürken sola döndü ve duvarda asılı *Economist*'te çıkan yazının çerçeveli bir kopyasının önünde durdu. Başlıkta "Eski İstihbarat Şefi Kurumsal Güvenlik İş Adamına Döndü" yazıyordu. Lloyd yazıyı gösterdi ve yaşlı İngiliz adama döndü.

"Harika yazı. Bilgi dolu."

Sonra genç Fitzroy'un karısı ve genç oğluyla duvarda asılı fotoğrafına baktı. "Oğlunuzun iki kızı var değil mi? *Eco-*

nomist'te okuduğum kadarıyla burada, Sussex Gardens Londra'da yaşıyorlar."

"*Economist*'teki yazıda öyle bir şey yazmıyordu."

"Öyle mi?" Lloyd omzunu silkti. "Başka yerden duymuş olmalıyım. İyi günler, Sör Donald. Temasta olacağız. Bir saat içinde size bir paket gelebilir."

Döndü ve kapıdan geçerek gözden kayboldu. Fitzroy bir süre ofisinde bir başına dikildi.

Sör Donald kolay kolay korkmazdı ama açık bir şekilde korkudan titrediğini hissetti.

Ayışığı Kitaplığı

BEŞ

Güneşin doğmasına daha iki saat olmasına rağmen terk edilmiş havaalanı cehennem gibi yanıyordu. Büyük Lockheed L-100 model uçak pistin sonunda uzaktan görünmemek için ışıkları kapalı halde boşta çalışıyordu ancak uçuş müretteba yerlerinde oturuyor ve elleri gaz pedalının yanında seğiriyordu. Pervaneler, uçağın alçaltılmış rampasının sonundaki asfalt pistte dikilen beş adamın rüzgârdan yıpranmış yüzlerine ve kurumuş boğazlarına kuru toz ve keskin kum üfledi. Bütün gözler güneye, terminalin küçük kulübesinin ve zincirli çitin ilerisine ve Batı Irak'ın sonsuz karanlığına çevrilmişti.

Beş adamın birbirlerine otuzar santim uzaklıkta durmalarına rağmen normal yolla iletişim kurmaları imkânsızdı. Boşta çalışsa bile, uçağın Allison marka dört pervaneli motoru yeri hareket ettiren sabit bir vızıldamayla havayı doldurdu. Harris Falcon kısa mesafe telsizleri ve gırtlak mikrofonları olmadan adamların söyledikleri, gece görüş gözlüklerinin göremeyeceği manzara gibi yok olurdu.

Markham, göğsünde asılı duran Heckler&Koch makineli tabancasına sol eliyle dokundu ve sağ eliyle de hücum yeleğindeki telsiz vericisi düğmesine bastı. "Geç kaldı."

Perini, omzundan sarkan borunun ucunu ağzına götürdü, sırt çantasındaki yarısı boş içme suyu torbasından ılık su içti.

Suyun çoğunu botlarının ucundaki kumla kaplı uçuş pistine tükürdü. Mossberg marka tüfeği sağ elinde sarkıyordu. "Bu şerefsiz madem çok önemli becerikli, nasıl oluyor da kendi tahliyesine zamanında yetişemiyor?"

Dulin elleri belinde ve kısa namlulu makineli tabancası yatay olarak göğsünde, "Becerikli olduğu kesin. Gray Man geç kalmışsa iyi bir sebebi vardır." dedi. "Tetikte olun. Kısa bir operasyon. Adamı alacağız, sınırda bakıcılık yapacağız ve sonra şerefsizi gördüğümüzü unutacağız."

"Gray Man..." dedi McVee. Söyleyişinden saygı gösterdiği anlaşılıyordu. "Milosevic'i öldüren adam o. BM hapishanesine gizlice girdi ve aşağılık herifi zehirledi." MP5 makineli tabancası kayışından asılıydı, kalın susturucu direkt olarak asfalt piste bakıyordu. Dirseğini kısa silahın dipçiğine dayadı.

Perini, "Yok, yanlış biliyorsun. Milosevic'i öldüren adamı öldürdü. Milosevic isimler söyleyecekti. Bosna ve Kosova'daki soykırıma yardım eden BM görevlilerinin isimlerini. BM yaşlı Slobo'yu zehirlemesi için birini gönderdi. Gray Man olaydan sonra o kişiyi öldürdü." dedi. Ilık sudan ağız dolusu bir yudum aldı ve tükürdü. "Gray Man aşağılık herifin teki. Umursamaz ve korkmaz."

Markham önceki cümlesini yineledi. "Onu bunu bilmem ama geç kaldığı kesin."

Dulin saatine baktı. "Fitzroy beklememiz ve dövüşmemiz gerekebileceğini söyledi. Elli kilometre çapında bulunan her hacı, Gray Man'in peşinde."

Barnes'in sesi çıkmamıştı ama şimdi konuştu. "Kiev'deki işi onun yaptığını duydum." Uçağın rampasından en uzağa doğru yürüdü, M4 suikast tüfeğinin üzerindeki üç kat yaklaştırabilen gece görüş dürbünüyle karanlıkta geziniyordu.

"Saçmalık!" dedi Dulin ve iki kişi de hemen ona katıldı.

Ancak McVee, Barnes'in tarafını tuttu. "Ben öyle duydum. Adam tüm o haltı tek başına yemiş."

Markham, "İmkânı yok. Kiev tek kişilik bir operasyon değildi. En azından on iki kişilik özel timin yapabileceği bir operasyondu." dedi.

Barnes karanlıkta başını salladı. "Tek bir kişi olduğunu duydum. O kişi de Gray Man'di."

Markham, "Büyüye inanmıyorum." diye cevap verdi.

O esnada beş adamın kulaklıklarından aynı anda cızırtı sesi geldi. Dulin ekibini susturmak için elini kaldırdı, hücum yeleğindeki konuşma düğmesine bastı. "Son mesajı tekrar et."

Bir cızırtı sesi daha. Sonra bir tane daha, sonunda statik gürültüden birbirinden kopuk kelimeler duyuldu. "Otuz saniye... Hareket... Takip edin!" Ses tanınmayacak haldeydi ama mesajın acil olduğu açıktı.

"O mu?" diye sordu Barnes.

Kimse emin olamadı.

Haberleşme sisteminden bu sefer daha net bir ses geldi. Küçük havaalanının ön tarafındaki açık geçite doğru baktılar. "Geliyorum! Ateş etmeyin!"

Dulin haberleşme sistemine cevap verdi. "Sinyalin gidip geliyor. Konumunu tekrar söyle?"

Statik gürültü sesi. "... Kuzeybatı."

O esnada kuzeyden bir çarpışma ve korna sesi duydular. Herkes güneye bakıyordu. Başlarını ve tüfek namlularını gürültünüm geldiği kuzey yönüne döndürdüler ve farlarından biri çalışmayan, çitleri parçalayarak içinden geçen ve kumun içinden asfalta çıkarken sıçrayan sivil bir kamyonet gördüler. Kamyonet akıl almaz bir süratle direkt L-100'e doğru hareket ediyordu.

Haberleşme sisteminden tekrar ses geldi. "Yanımda misafirlerim de var!"

Tam o esnada çılgınlar gibi sallanan aracın arkasındaki

geniş yolda araba farları göründü. İlk olarak iki çift, sonra dört ve daha fazla.

Dulin bir saniyeliğine durumu değerlendirdi. Daha sonra motorun sesini bastırmaya çalışarak ekibine seslendi: "Rampayı yükseltin!"

***

Beşi de uçağın içindeydi; kirli kıyafet ve çelik yelek giyen silahlı bir adam arka rampaya doğru tam hızla koşarken L-100 çoktan pistte hareket ediyordu. McVee "paketin" eldivenli elini tuttu ve içeri çekti, Markham rampayı kapatmak için elini hidrolik kaldırıcı koluna yerleştirdi. Dulin kabin diyafonundan pilotlara emir verdi ve dört turboprop motor kalkış için tam gazla çalıştı. Paket, rampanın sımsıkı kapanmasıyla bomboş kabinin ortasında diz koruyucularının üstüne düştü. M4 model tüfeği, mühimmatının çoğu eksik olan gövde emniyet kemerindekinin üstünde asılıydı ve kahverengi Nomex askeri ceketi birkaç yerden yırtılmıştı. Adamın yüzü koruyucu gözlük, etrafa bulaşmış makine yağı ve terle kaplıydı. Başlığını çıkardı, çoktan kalkış pozisyonuna geçmiş kabinin zeminine koydu. Keçe gibi olmuş ıslak, kalın, kahverengi saçından buhar çıkıyordu ve sakalından su kaçıran musluk gibi ter damlıyordu.

Dulin, Gray Man'i yerden kaldırdı ve kabinin kenarındaki banka oturttu. Adamı kemerle banka bağladı ve yanına oturdu.

"Yaralı mısın?" diye sordu.

Adam kafasını salladı.

"Teçhizatını çıkarmana yardımcı olayım." Dulin motorun sesini bastırmaya çalışarak bağırdı.

"Çıkarmayacağım."

"Nasıl istersen. Sadece kırk beş dakikalık bir uçuş. Türki-

ye'ye varınca güvenli bir eve gideceğiz ve Fitzroy yarın gece sana talimat verecek. O zamana kadar arkanı kollayacağız."

Nefes nefese kalmış kirli adam "Teşekkürler." dedi. Konuşurken bakışlarını yerden ayırmadı. Kolları boynunda asılı duran siyah tüfeğin tepesinde duruyordu.

Diğer dört adam, uçak gövdesinin kenarındaki kırmızı delikli banka kendilerini kemerle bağladılar. Hepsi pakete dikkatle bakıyor, yanlarındaki sıradan görünümlü operatörle insanüstü ününü bağdaştırmaya çalışıyorlardı.

Gray Man ve Dulin güvertenin ortasına kayışla bağlanmış teçhizat paletinin yanında oturuyordu.

Dulin, "Fitzroy'u arayacağım, havada olduğumuzu haber vereceğim. Sana da su getireyim." dedi. Sonra döndü ve dik bir biçimde yükselen uçakta kabinin önüne doğru tırmandı. Yürürken uydu telefonunu çıkardı.

***

Londra'da saat sabah üçü biraz geçiyordu ve Bayswater Caddesi'nde bulunan beyaz badanalı ofiste buruşmuş, ince çizgili takım elbiseli, yaşlı bir adam parmaklarıyla masada ritim tutuyordu. Yüzü kireç gibiydi, terler geniş boynundan süzülüp, Giza pamuğu gömleğini sırılsıklam etmişti. Donald Fitzroy kendini rahatlatmaya, sesindeki bariz endişeyi yok etmeye çalıştı.

Uydu telefonu tekrar çaldı.

Tekrar, yirminci kez masasındaki çerçeveli fotoğrafa baktı. Şimdi kırk yaşında olan oğlu yanında güzel eşiyle birlikte hamakta oturuyor. İkisi de kız olan ikizlerin her biri ebeveynlerinin kucağındalar. Hepsi gülümsüyor.

Fitzroy bakışlarını çerçeveli fotoğraftan uzaklaştırıp kalın ellerindeki fotoğraf destesine yöneltti. Bu fotoğraflara da yirmi kez bakmıştı. İkizler şimdi nispeten daha büyük olsalar da aynı dört kişi, aynı aileydi.

Standart gözetleme fotoğraflarıydı: aile parkta, ikizler Grosvenor Meydanı'nın yakınında olan okullarında, gelini markette alışveriş arabası sürüyor. Fitzroy fotoğrafların açısından ve nesnelerine olan yakınlığından, fotoğrafçının kolayca dördünün yanına gidip onlara zarar verebileceği mesajını vermeye çalıştığını hissetti.

Lloyd'un ne söylemeye çalıştığı açıktı: Fitzroy'un ailesine her an ulaşabilirlerdi.

Uydu telefonu tekrar çaldı.

Fitzroy derin bir nefes alıp verdi, fotoğrafları yere attı ve ötüp duran aleti eline aldı.

"Standstill. Anlaşıldı mı, Fullcourt?"

***

"Açık ve net, Standstill." dedi Dulin. Motorun gürültüsünü bastırmak için kulağını uydu telefonunun kulaklığına yaklaştırdı. "Anlaşıldı mı?"

"Açık ve net. Durumunuzu bildir."

"Standstill, Fullcourt. Paketi aldık ve hedef konuma gidiyoruz."

"Anlaşıldı. Paketinizin durumu nasıl?"

"Berbat görünüyor efendim ama iyi olduğunu söylüyor."

"Anlaşıldı. Bekle." dedi Fitzroy.

Dulin eldivenli eliyle yüzünü ovuşturdu ve kargo uçağının arkasındaki dört operatörüne baktı. Bakışları daha sonra bankın sonunda oturan Gray Man'a odaklandı. Koruyucu gözlük, sakal ve makine yağı yüzünü gizliyordu. Dulin yine de adamın bitkin olduğunu anlamıştı. Sırtını uçağın gövdesinin duvarına yaslamıştı ve iki kolu da M4'ün üzerinde duruyordu. Uzaklara bakıyordu. Dulin'in ekibi Gray'in sağındaydı, hepsinin teçhizatı üzerlerinde duruyordu ancak bankta, paketten birkaç metre uzaktaydılar.

Donald Fitzroy otuz saniye sonra hatta geri geldi. "Fullcourt, Standstill konuşuyor. Operasyonda değişiklik oldu. Tabii ki senin ve adamlarının buna uygun olarak emeğinin karşılığı verilecek."

Dulin doğruldu. Kaşlarını çattı. "Anlaşıldı Standstill. Havaalanına geri dönemeyiz. Düşman kaynıyor ve ..."

"Kastettiğim o değil Fullcourt. Senden paketi... Yok etmeni istiyorum."

Duraksama. "Standstill, Fullcourt, son mesajını tekrar et?"

Uydu telefonunun diğer ucundaki sesin tonu değişti. Daha az mesafeliydi. Daha insancıl. "Burada... Bir sorunum var Fullcourt."

Dulin, telsiz protokolünü yok sayarak, "Evet, sanırım var." dedi.

"İşini bitirmenizi istiyorum."

Dulin kafasını eldivenli ellerine dayadı. Parmaklarını, yüzünün yan tarafında hareket ettirmeye başladı. "Emin misin? Adamlarından birisi."

"Farkındayım."

"*Ben* senin adamlarından biriyim."

"Durum biraz karışık evlat. Normalde böyle iş yapmam."

"Bu doğru değil."

"Söylediğim gibi hepiniz bu değişiklik için telafi edileceksiniz."

Dulin, "Ne kadar?" diye sorarken gözlerini paketten ayırmadı.

***

Beş dakika sonra Dulin yeleğindeki telsiz seçim düğmesine uzanırken adamlarına doğru baktı. Düğmeyi çevirdi.

"Bir şey demeyin. Anladıysanız sadece kafanızı sallayın." Barnes, McVee, Perini ve Markham yukarıya ve etraflarına baktılar. Gözleri uçağın arka basınç bölmesinde duran Dulin'i buldu ve bir olup kafalarını salladılar. Hiçbir şeyden haberi olmayan Gray Man boş boş önündeki ekipman paletine bakıyordu.

"Dinleyin. Standstill paketi yok etmemizi emretti." Dulin iyi aydınlatılmış kabindeki otuz metrelik açık alanın karşısındaki adamlarının serseme dönmüş yüzlerini gördü. Omzunu silkti, "Bana sormayın çocuklar. Sadece işimi yapıyorum."

Paketle birlikte bankta oturan dört adam ona baktılar, rampaya en yakın olduğunu, kayışla bağlanmış, M4 tüfeği göğsünde ve sakallı yüzün, kabinin zeminine baktığını gördüler.

Ekip liderlerine bakıp yavaşça kafalarını salladılar.

ALTI

Court Gentry, uçağın kapalı rampasının yakınında tek başına oturdu, motorların vızıldamasını dinledi ve soluklanmaya, duygularını kontrol altına almaya çalıştı. L-100-30'un arkasındaki delikli bankta oturuyordu ama aklı aşağıda, karanlıkta, kumda kalmıştı.

Pislikte.

Sağına en yakın olan operatör ayağa kalktı ve paletin etrafında dolanıp karşısındaki banka oturdu. Gentry istifini bozmadan sağına baktı, tahliye ekibinin liderinin teçhizatını ayarladığını fark etti. Diğer adamlara bakmaya başladı ama kafasını arka basınç bölmesindeki adama geri döndürdü.

Bir şeyler yolunda değildi.

Ekip liderinin sırtı baston yutmuş gibiydi ve özellikle bir yere bakmasa da yüzünde ciddi bir ifade vardı. MP5 silahı göğsündeydi, sağ elindeki eldiveni düzeltti.

Ağzı hareket ediyordu. Yakınındaki telsize konuşuyor, adamlarına emir veriyordu.

Gentry, kendi Harris Falcon telsiz setine baktı. Takımın geri kalanıyla aynı kanaldaydı ama şimdi yayını duyamıyordu.

Tuhaf.

Court, bankta yanında oturan üç adama döndü. Gentry,

duruşlarından ve yüz ifadelerinden, liderleri gibi sıcak bölgeden yapılan tahliye sonrası rahatlamadıklarını tespit etti. Aksine hareket ettiler ve eyleme *geçecek* gibi görünüyorlardı. Gentry gizli operasyonlarda on altı yıl geçirmişti, yüzleri inceledi ve yaşam tehditlerini değerlendirdi. Bir operatörün dövüş bittiğinde nasıl göründüğünü ve dövüş başlamak üzereyken nasıl göründüğünü biliyordu.

Onu banka bağlayan kemeri gizlice kancadan kurtardı ve etrafındaki adamlarla yüz yüze gelmek için yerinde döndü.

Dulin arka basınç bölmesinde duruyordu, artık telsize konuşmuyordu. Sadece Gentry'e baktı.

Motorun sesini bastırmak için "Ne oldu?" diye bağırdı Gentry.

Dulin yavaşça yerinden kalktı.

Court gürültülü kabinde tekrar bağırdı: "Ne yapmayı düşünüyorsan, sadece..."

Markham bankta hızlıca döndü, çoktan tabancasıyla nişan almış Gray Man'a yöneldi. Gentry bankın altındaki duvarı kumlu botlarıyla itti ve kendini kabinin karşısına fırlattı, vücudunu zemine iple bağlanmış teçhizat paletinin arkasına yerleştirmeye çalıştı.

Dövüş başlamıştı. Court'un kurtarıcılarının neden aniden ona saldırdıklarını bilmesinin bir önemi yoktu. Olaylar üzerinde kafa yormak için tek bir beyin hücresini bile harcamadı.

Court Gentry'nin işi adam öldürmekti.

Bunlar da adamdı.

Söylenebilecek tek şey buydu.

Markham, Sig Sauer tabancasıyla bir el ateş etti ama kaçırdı. Gentry kargonun arkasında kaybolmadan önce Markham ve Barnes'ın kemerlerini hızlıca çözdüklerini gördü.

Gray Man paletin arkasına çömeldiğinde ve dokuz metre uzaktaki kabin kapılarıyla yüz yüze geldiğinde Gentry'nin

solundaki tek kişi McVee idi. Dulin kapıların yakınındaki basınç bölmesi duvarının yanındaydı ve diğer üç operatör adamın ilerisinde ve sağındaydı. Court solundaki adamı indirirse ateş sahalarından birini ekarte edeceğini biliyordu. Bu yüzden sol omzunun üzerinde yuvarlandı, M4 tüfeğini kaldırmış şekilde paletin arkasından çıktı ve operatöre bir el ateş etti. Adamın koruma gözlüklü yüzü duvara çarptı ve Heckler&-Koch makineli tabancası parmak uçlarından sıyrılıp düştü.

McVee bankın üzerine düştü, ölü halde.

Gentry onu öldürdü ve neden yaptığını da bilmiyordu.

***

Aniden L-100'ün arkasındaki adamların hepsi silahını ateşlemeye başladı; dört silah, Gentry'nin olduğu yere metal kaplı mermi yağdırmaya başladı.

Court, arkasındaki uçağın gövde duvarı çığlık atmaya başladığında teçhizat zulasının arkasına saklandı, basınçlı havanın uçaktan çıkmasına neden olan çok sayıdaki silah atışının açtığı delikler ıslık çaldı. Kargo uçağının ön tarafındaki uçuş mürettebatı hasar görmüş kaplamadan gelen çığlığı göremiyordu ama arkalarındaki silah ateşini duymuş olmalılar ki basınç farkını düşürmek ve bir umut uçağı parçalara ayrılmasını engellemek için daha yoğun havayı düşürmek için L-100'ü baş aşağı pozisyona getirdiler.

Görünüşe bakılırsa yeni pozisyon, Gentry ve geriye kalan sözde suikastçiler için yerçekimsiz bir ortam yaratmıştı. Court'un vücudu paletin göreceli güvenliğinden yükselerek uzaklaştı ve birkaç defa ters takla attı, sonunda kendini kabinin tavanında buldu ve artık kargo bölmesinin en yüksek noktası olan arka rampa boyunca kaydı.

Silahlı adamların ikisi de hedeflerine ateş ederek havaya kalktı.

Gentry, MP5'ten çıkan dokuz milimetrelik birkaç kurşu-

nun, hücum yeleğinin zırh levhasının üzerine saplandığını hissetti. Darbenin gücü bir anlığına dengesini bozdu ama tamamen tepetaklak pozisyonundan operatörlerden birinin kemerini açmadığını gördü ve telaş içinde havada tekme attı, Gentry'nin sağındaki duvara kemerle bağlıydı.

Adam kabak gibi ortadaydı.

Gentry, Perini'yi M4'üyle kafasından vurdu. Adamın vücudu gevşedi, uçağın hızlı inişinin yarattığı hafiflikle kolları ve ayakları hareket etti.

Sonraki birkaç saniye kabinde canlı kalan dört adam, kurutma makinesindeki çoraplar gibi havada döndüler. Ekip lideri Dulin, diğerlerinin aşağısındaydı. Ön basınç bölmesindeki birkaç kemeri yakalayıp tutmayı başardı ve kemeri sımsıkı koluna doladı, şimdi de makineli tabancasıyla dokuz metre üzerinde olan Gentry'i hedef almaya çalışıyordu. Ancak tamamen kontrolden çıkmış bir şekilde havada fırıl fırıl dönen Markham ve Barnes, Gentry'e çarptı. Hedeflerin her biri ne zaman tüfek kullanmaya yaklaşsa dipçikler, botlar ve yumruklar havada uçuşuyordu.

Adamlar ağırlıksız bir ortamda olsalar da aslında son süratle yere doğru gidiyor, maksimum hızla gökyüzünün içinden geçerek düşüyorlardı. En azından onları çevreleyen uçak da düşüyordu, böylece taş gibi düştüklerini kanıtlayacak referans noktalarını göremiyorlardı.

Court bu kaosun içinde tekrar geriye döndü, eli tüfeğinin kabzasından kaydı ve tüfeğin kayışı kafasından sıyrıldı. Silah erişilemez bir şekle girdi. Glock-19 tabancasını çekti, nereye baktığını tam olarak görmeden silahını ateş etmek için doğrulttu ama sağ uyluğunu yırtıp giren kurşunun yarattığı acıyı hissetti. Darbe, bacağını sanki çekiçle vurmuş gibi geri tepti. Yarasını görmezden geldi ve bacağıyla tekrar arka rampaya sıkıca tutundu. Yukarıya baktı, tabii şimdi aşağıya doğru oluyordu ve gözünün önünde Dulin'i buldu. Tahliye ekibinin

liderinin bir kolu basınç bölmesindeki kemere sarılıydı ve diğeriyle makineli tabancasını kafasının üzerinden Gray Man'a doğrulttu. Court altı el ateş etti ve kurşunlar Dulin'in kasığına ve alt gövdesine isabet ettiğinde operatörün vücudunun tepki verdiğini gördü. Gentry daha sonra son iki hedefi olan Barnes ve Markham'a nişan aldı ama McVee'nin ölü bedeni ateş alanında karşıdan karşıya süzüldü. O esnada pilot ön camında belli ki yeterince kum gördüğüne karar verdi ve hızlıca pike yapmayı bıraktı. Arkadaki ölü ve canlıya benzeyen yolcuların hepsi yere düştü, aracın çelik döşemesine sert bir şekilde çarptı ve uçağın ön basınç bölmesine bowling topları gibi yuvarlandılar. Court'un tabancası olayın etkisiyle elinden uçtu ve Court ileriye fırladı, uyluğundaki kurşun yarası her sarsıntıda yanıyordu.

Uçak yatay uçuşa geçerken, Court ön basınç bölmesindeki fileye doğru yuvarlandı, neredeyse fileyi tutacaktı ki pilot L-100'ü tekrar tırmanışa geçirdi. Gentry'nin hızı bir süre onu ileriye itti ama kargo uçağının zemini kırk beş dereceyi geçip dik hale geldiği için eylemsizliğinin son parçasını da kaybetti ve parmak uçlarıyla Dulin'in hareketsiz vücudunun yanındaki naylon kemeri zar zor yakalamayı başardı.

Gray Man daha sonra geriye doğru hareket etti. İlk olarak ne yapacağını bilemedi ve yere düştü, daha sonra kaydı ve yuvarlandı ve sonunda kabinin yarısına kadar uçtu. Uyluğundaki acı, uçağın arkasında kalçasının üzerine düşünce şiddetlendi ancak bu acı, Markham'ın vücudunun Court'un göğsüne çarptığında ortaya çıkan acının yanında sönük kalıyordu. Markham'ın yüzü diğer yöne bakıyordu ve bu şiddetli darbeyi Gentry'den bile daha fazla hayretle karşılamıştı, bu yüzden Gray Man kollarını kolaylıkla operatörün kafasına doladı. Acımasız bir şekilde Markham'ın boynunu döndürerek kırdı, omuriliğini parçalayıp onu oracıkta öldürdü.

Ölü operatör, tüfeğini boynunda tek bir askıyla taşıyordu, otomatik suikast silahı tılsım gibi ucunda sallanan bir

kolyeye benziyordu. Court silahı çıkarmaya çalıştı ama askısı operatörün hücum yeleğine takılmıştı. Court silahı ölü adamın omzuna kadar çekti, hızlıca tahliye ekibinin sağ kalan son üyesini nişan almaya çalıştı. O da uzun bankın bacaklarını ön basınç bölmesinin kargo kabin görevlisinin mutfağına tırmanmak için merdiven olarak kullanıyordu.

Court tetiğe bastı ama silah boştu. Markham'ın yeleğini başka bir şarjör bulmak için el yordamıyla aradı ve şarjörü MP5'in şarjör yuvasına yerleştirdi. Hedefini vurmaya hazırlanırken, adam uçak mutfağına girip gözden kayboldu. Uçak tekrar yatay uçuşa geçti ve Court'un ağırlığı normale döndü. Arka kapıya doğru olan palet arkasında eğildi, Barnes'in kapının arkasından kafasını çıkarıp bakmasını bekledi.

Gentry birdenbire şiddetli bir gürültü duydu ve gerisindeki arka kargo rampasının hareket ettiğini hissetti. Rüzgârın uğultusunu duydu.

Barnes, kabinin ön tarafından rampayı etkinleştirmişti. Uçak birkaç saniye sonra daha da dikleşmeye başladı.

Court önünde yerde duran paletin üzerindeki kayışı yakalamaya çalışırken, Barnes basınç bölmesinin yakınında göründü. Siyah kıyafetli operatör sırtına paraşüt ekipmanı taktı. Görünüşe göre uçağın alabileceği bütün hasarı aldığını anlamıştı ya da pilotların silah ateşinden dolayı öldüklerinden endişe etmişti. Barnes basınç bölmesi filesini tüm gücüyle tuttu ve Gray Man'in arkasındaki rampa tamamen açılırken, tek eliyle kullandığı M4 tüfeğiyle Gentry'nin olduğu yöne ardı ardına ateş etti.

Court boştaki eliyle onun arkasına uzandı ve ölü adamın vücudu uçaktan yuvarlanıp karanlıkta kaybolmadan önce Markham'ın boynundan silahını çıkardı. Pilot tırmanışa devam etti ve kısa süre içinde McVee'nin vücudu Gentry'nin yanından kayıp gecenin içinde kayboldu. Perini'nin vücudu

koltuğuna gömüldü ve Dulin'in cesedi hâlâ basınç bölmesi filesine sabitlenmişti.

Gentry ve Barnes hayatta kalan son iki kişiydi.

Court sağ eliyle makineli tabancasını tutuyor ve sol eliyle de paletin üzerindeki kayışı sıkıyordu. Eldiveni parmaklarının üzerinde büzüşmüştü, daha fazla tutunamayacağını biliyordu. Tırmanma açısı dikleştikçe tutunacak sağlam bir yer bulmak için botlarıyla uçağın güvertesini tekmeledi.

Rampadan aşağı düşmesine ramak kalmıştı.

Ancak Gentry'nin şansı yaver gitmişti. Markham'ın tüfeğini kaldırdı ve paletin üzerinden Barnes'e ateş etti, onu doğrudan yeleğinden vurdu, bayılmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kafasını basınç bölmesine sert şekilde vurdu. Uçağın eğimi artık kırk beş dereceydi ve yaralı Barnes kayışı daha fazla tutamadı, dizlerinin üzerine düştü ve uçak boyunca arka kapıya doğru yuvarlandı.

Bu, Gentry'nin hasar görmüş uçaktan çıkması için bir fırsattı ve bu fırsatı kaçırmak istemedi. Aciz operatör geçerken, Court paleti serbest bıraktı ve botları ve dizlikleriyle ittirdi. Gentry sağ tarafa sıçradı ve baygın adamı paraşüt takımından tuttu. Birlikte açık kapıdan atlayıp karanlık gökyüzünde süzüldüler.

***

Gentry kollarını Barnes'ın etrafına doladı ve ayaklarını arkasında birbirine kenetledi. L-100 üzerlerinde ortadan kayboldu ve motorların uğultusunun yerini rüzgârın uğultusu aldı.

Court homurdandı ve olabildiğince sıkı bir şekilde tutunma çabasıyla çığlık attı. Paraşüt ipine ulaşmaya bile yeltenmedi. Zaten sağlam olmayan tutuşunu kaybederse gecenin karanlığında bir daha asla bulamazdı. Paraşüt ekipmanında, kişi hâlâ serbest bir şekilde düşüyorsa iki yüz otuz metrede

yedek paraşütü açan CYPRES otomatik paraşüt açma cihazı olduğundan oldukça emindi.

Gentry ve sözde katili soğuk karanlığın içinden tepetaklak olmuş bir şekilde geçtiler.

Gentry bir eliyle paraşütün omuz askısını sıkıca tutmayı başardı, bu yüzden tutacak sağlam bir yer bulmak için diğer elini serbest bıraktı. Tam bıraktığı esnada bir saniyeden bile kısa süren tek bir bip sesi duydu.

Sonra yedek paraşüt açıldı.

Court tek bir elle tutunuyordu. Bu paraşüt iki kişi için uygun değildi, üstelik bu iki kişiden biri tutunacak daha sıkı bir yer bulmak için tepiniyor ve asılıyordu. Bu yüzden adamlar daha hızlı yere düştü ve fırıldak gibi döndüler. Bu, Gentry baş dönmesinden dolayı kusmadan önce bir iki saniye devam etti. Düşmeden önce fazla vakti yoktu ama birlikte yere çakılmadan önce mide bulantısı çoktan öğürmeye dönüşmüştü.

Court'un doğruca paraşütlü adamın üzerine düşmesi darbeyi azaltmıştı. Diğer operatörü kontrol etti. Sert bir şekilde yüzüstü inmişti, sırtında da Gentry vardı. Nabzı atmıyordu.

Gentry toprağa iner inmez öğüren midesini kontrol altına aldı, üst bacağını tuttu, bir anlığına acı içinde kıvrandı ve sonra oturacak kadar kendine geldi. Sabahın ilk ışıkları sol tarafında parlıyor, ona doğu yönünü gösteriyordu.

Artık yönünü bildiği için çevresini değerlendirdi. Düz bir arazide, çok meyilli olmayan bir vadinin dibindeydi. Sesini duyabilecek kadar yakında bir dere vardı ve keçiler uzakta meliyordu. Ölü operatör yerde hareketsiz bir şekilde uzanıyordu, yedek paraşüt serin, şafak öncesi esintisinde adamın arkasında dalgalanıyordu. Court adamın teçhizatını aradı ve Barnes'in kalçasında tıbbi bakım çantası buldu.

Çimlerin üzerine oturdu ve karanlıkta yarasını tedavi etmek için elinden geleni yaptı. Sınıra ulaşmak için uzun bir süre yürümesi gerektiğini düşündü ve yolculuğa katlanabil-

mek için yaralı bacağını tedavi etmek istedi. Temiz bir yaraydı, kurşun girmiş ve çıkmıştı, büyük bir damar hasarı ve ortopedik hasar yoktu. Erken ve iyi tedavi edilirse, günlerce ya da haftalarca zonklaması umursanmazsa endişelenecek pek bir şey yoktu. Gentry bir kez daha safra çıkardı, vücudu ve zihni son beş dakikada gerçekleşen kaosa yetişmeye çalışıyordu.

Daha sonra ayağa kalktı ve yavaşça kuzeye, Türkiye'ye doğru yürümeye başladı.

Ayışığı Kitaplığı

YEDİ

Fitzroy ofisindeki koltukta Lloyd'un karşısında oturuyordu. Yaşlı adam uydu bağlantısının ucundaki diğer sesi dinlerken bile sinirli bakışlarını genç avukattan ayırmadı.

Fitzroy telefona "Anlıyorum." dedi. "Teşekkür ederim." Aramayı bitirdi ve telefonu önündeki masaya nazikçe koydu.

Lloyd umutlu bir şekilde gözlerini dikti.

Fitzroy dik dik bakma yarışını halıya bakarak bozdu. "Görünüşe göre hepsi ölmüş."

"Kim ölmüş?" diye sordu Lloyd, sesindeki umut gittikçe artıyordu.

"Uçuş mürettebatı hariç herkes. Bana söylenene göre uçakta ufak bir kavga olmuş. Courtland'ı indirmek kolay olmamış, gerçi çok da şaşırtıcı bir durum değil. Pilot uçağın arkasında iki adamımın cesedini bulmuş, diğer dördünden haber yok. Zeminde, duvarlarda ve tavanda kan izleri varmış, uçağın gövdesinde elliden fazla kurşun deliği varmış."

Lloyd sakin bir şekilde "Şirketim zararınızı karşılayacak." dedi. Boğazını temizledi. "Fakat Gentry'nin vücudunu bulmamışlar değil mi? Sağ kalmış olabilir mi?"

"Öyle görünmüyor. Kaybolan birçok teçhizat var, uçak kargo kapağı açık olarak kilometrelerce uçmuş ve kayıp teç-

hizat arasında bir paraşüt var ama öyle olduğunu farz etmek bir sebep..."

Lloyd sözüne karıştı. "Hedefimiz uçağın kapısından paraşütle atlamışsa, Nijeryalıları görev tamamlandı diye ikna etmem çok zor."

"Hepsi eskiden Kanada Özel Kuvvetleri'nde çalışan beş kişiden oluşan birinci sınıf ekibe karşı bir kişiydi. Açıkça görülüyor ki ben kendi üzerime düşeni yaptım. Sizden de aynısını yapmanızı rica ediyorum. Ailem hakkındaki tehditlerinize son verin."

Lloyd umursamaz bir şekilde elini havada salladı. "Abubaker kanıt istiyor. Gentry'nin kafasını buz dolu bir kutuda istiyor."

"Lanet olası adam!" dedi Fitzroy. "Bana söyleneni yaptım." Fitzroy sinirliydi ama artık oğlunun ailesi için korku duymuyordu. Sör Donald, Lloyd gelmeden kısa bir süre önce oğlunu aramış, eşini ve çocuklarını toplamasını, Fransa'ya giden, sabahın ikinci Eurostar trenine tam zamanında yetişmesi için St. Pancras Tren İstasyonu'na aceleyle gitmelerini sağlamıştı. Tam şu anda Normandiya sahillerinin hemen güneyindeki aile yazlığına yerleşiyor olmaları gerekiyordu. Fitzroy, Lloyd'un adamlarının onları orada bulamayacaklarından emindi.

"Evet, size denileni yaptınız. Ve yapmaya da devam edeceksiniz. Ofisimde oldukça sessiz ama bir o kadar da kaygı verici, sadece benim teminatımla gitmeyecek bir Nijeryalı var. Pilotların uçuş güzergâhını öğrenmenize ihtiyacım var ve inceleme için ekip göndermem gerekecek..."

Fitzroy'un masasındaki telefon, diğer aramalardan farklı olarak iki kısa meleme sesiyle çaldı.

"O arıyor." dedi Lloyd, Fitzroy'un bariz şokuna cevap olarak.

"Onun zil sesi."

"O zaman cevap verin ve hoparlör özelliğini de açın."

Fitzroy odanın karşı tarafına geçti ve masasındaki düğmeye bastı. "Cheltenham Güvenlik." Hattın diğer ucundaki ses uzaktan geliyordu. Nefes nefese kalmış adamın kelimeleri parça parça geliyordu: "Sen buna kurtarma mı diyorsun?"

"Sesini duymak güzel. Ne oldu?"

Lloyd evrak çantasından not defteri çıkardı.

"Ben de sana aynısını soracaktım."

"Yaralı mısın?"

"Yaşayacağım. Beni almaları için gönderdiğin tahliye ekibi için de teşekkür etmeyeceğim."

Fitzroy, Lloyd'a baktı. Genç Amerikalı not defterine bir şeyler karaladı ve Fitzroy'a gösterdi. *Nijerya.* "Evlat. Uçuş mürettebatından arbedeyi duydum. Benim düzenli çalışanım değillerdi. Daha önce bir kez kullandığım ücretli bir birlikti. Polonyalılar tüymeden önce aceleyle bir ekip bulmam gerekti."

"Irak'ta olandan dolayı mı?"

"Evet. Bütün bölge senin dünkü küçük gösterinden sonra girilmeyen bölgeye dönüştü. Polonyalılar girmeyi reddetti. Onların yerine gönderdiğim ekip, risklere rağmen para için her şeyi yapacaklarını söylediler. Belli ki biri onlarla iletişime geçip rüşvet vermiş."

"Kim?"

"Kaynaklarım Nijerya başkanı Julius Abubaker'in kelleni istediğini söylüyor."

"Kardeşini benim öldürdüğümü nereden biliyor?"

"*Şüphesiz ününden dolayı.* Bazı görevler o kadar zor ya da üst düzey ki bu görevleri gerçekleştirecek kişi sen olmasısın, böyle bir konuma ulaştın."

"Lanet olsun!" dedi hattın diğer ucundaki ses.

Fitzroy, "Neredesin? Seni alması *için başka bir ekip göndereyim.*" dedi.

"Hayatta *olmaz*, göndermeyeceksin."

"Bak Court, sana yardımcı olabilirim. Abubaker bir iki gün içinde görevden ayrılıyor. Akıl almaz bir servetle ayrılacak ama sivil biri olduğunda gücü ve yetki sınırları azalacak. Tehlike yakında geçecek. Seni getirmeme, o zamana kadar sana göz kulak olmama izin ver."

"Kendi başıma ortadan kaybolabilirim. Peşimdeki adamlar hakkında daha fazla bilgi bulduğunda beni ara. Beni bulmaya çalışma. Bulamazsın."

Ve bununla birlikte bağlantı koptu.

Lloyd alkışladı. *"İyi oynadınız* Sör Donald. Ne performanstı ama. Adamınız şüphelenmedi bile."

"Bana güveniyor." dedi Fitzroy *kızgın bir şekilde.* "Dört yıl boyunca arkadaşı olduğumu düşünmesi için birçok nedeni oldu."

Amerikalı avukat, Sör Donald'*ın öfkesini görmezden geldi ve* "Nereye gidecek?" diye sordu.

Sör Donald koltuğa geri oturdu ve elini kel kafasında dolaştırdı. Aceleyle yukarıya baktı. "Bir dublör! Buzlukta bir kelle mi istiyorsun? Sana buzlukta bir kelle bulacağım! Abubaker farkı nasıl anlayacak ki?"

Lloyd sadece kafasını salladı. "Haftalar önce, başkan bizden onu öldürmemizi istemeden önce, bizden Gray Man hakkındaki bütün istihbaratımızı istedi. Ne tesadüftür ki bende de fotoğraflar, diş kayıtları, tam hikâyesi falan vardı. O şerefsiz, kardeşi vurulmadan *önce* Gentry'i kendi öldürür diye düşünüp elimdekileri ona gönderdim. Abubaker adamının *yüzünü biliyor. Vücut dublörü ya da önerdiğiniz gibi kelle dublörü* kullanamayız."

Fitzroy başını yavaşça yana eğdi. "Sen bu bilgileri hangi cehennemden buldun?"

Lloyd soruyu uzun bir süre düşündü. Pantolonunun dizinden kumaş tiftiği aldı. "Laurent'a katılmak için Paris'e gitmeden önce, Gray Man ve ben birlikte çalıştık."

"CIA'den misin?"

"Eskiden. Kesinlikle eskiden. Maalesef yurtseverlikte para yok."

"O zaman vatanseverleri avlamakta para var? Çocuklara zarar vermekle tehdit etmekte?"

"Aslında iyi para var. Dünya tuhaf bir yer. Teşkilatta çalışırken personel dosyalarını kopyaladım. Peşimden gelirlerse pazarlık kozu olarak kullanmayı planlamıştım. Bu belgelerin şu anki pozisyonumda işe yaramaları sadece güzel bir tesadüf." Lloyd ayağa kalktı ve Fitzroy'un ofisinde volta atmaya başladı. "Gentry'nin şu anda nerede olduğunu, nereye gittiğini, normalde saklandığı zaman ne yaptığını bilmem gerek."

"Saklandığı zaman kısaca ortadan kaybolur. Doğalgazına veda edebilirsin. Gray Man aylarca bir daha kimsenin radarına takılmayacak."

"Kabul edilemez. Bana bir şey vermen gerek, Gentry ile ilgili çoktan bilmediğim bir şey. Bizim için çalıştığında makine gibiydi. Arkadaşları yoktu, umursadığı bir ailesi yoktu. Görevden sonraki uzun geceler için sakladığı sevgilisi yoktu. ÖAD dosyası hayal edemeyeceğin kadar sıkıcı. Kötü alışkanlıkları yok, zaafları yok. Artık daha yaşlı, muhakkak kişisel bağlantıları vardır, bir sonraki adımını çözmemize yardımcı olacak eğilimler geliştirmiştir. Eminim ki bana bir şey söyleyebilirsin, onu saklandığı yerden çıkarmak için kullanabildiğim sürece ne kadar önemsiz olduğu fark etmez."

Fitzroy gülümsedi. Genç düşmanının çaresizliğini sezdi.

"Hiçbir şey. Hem de hiçbir şey. İzi bulunamaz uydu telefonu ya da e-posta aracılığıyla haberleşiyoruz. Bir yerlerde

sakladığı ev ya da kadın ya da ailesi varsa nereye bakmanız gerektiğini bilmiyorum," dedi.

Lloyd, Fitzroy'un masasının arkasındaki pencereye doğru yürüdü. İngiliz adam koltukta istifini bozmadan oturmaya devam etti ve sanki Fitzroy'un kendisi misafir ve Lloyd, Cheltenham Güvenlik Hizmetleri'nin sahibiymiş gibi davetsiz misafirinin ofiste yürümesini izledi.

Amerikalı aniden döndü. "Ona iş teklifinde bulunabilirsin. Büyük bir para için basit bir iş. Şüphesiz yüksek ücretli kolay bir işi reddetmez. Onu yeni bir göre gönder ve ben de oraya pusuya düşürmek için bir ekip göndereyim."

"Lanet olsun, sence aptal olsa onca zaman hayatta kalmayı becerir miydi? Şu anda para kazanmakla falan ilgilenmiyor. Çevresine uyum sağlamakla meşgul. Onu öldürmek için tek bir şansın vardı ve onu da yüzüne gözüne bulaştırdın. Ofisine geri dön ve yaralarını sar, beni ve ailemi rahat bırak!"

Fitzroy, Lloyd'un yüzünün seğirdiğini fark etti. Yavaşça gülümsemeyle yer değiştirdi.

"Pekâlâ, Gentry'in zaafını saklandığı yerden çıkarmak için kullanmama izin vermeyeceksen, ben de seninkini kullanmak zorunda kalacağım." Cebinden telefonunu çıkardı ve telefona konuşurken Fitzroy'a gülümsedi. "Phillip Fitzroy ve ailesini alın. Normandiya'daki yazlıktalar. Laurent Şatosu'na götür."

Fitzroy ayağa kalktı, "Seni adi şerefsiz!"

"Suçlu olduğumu kabul ediyorum." Lloyd'un ses tonu İngiliz adamı tiye alıyordu. "İş arkadaşlarım oğlunu ve ailesini LaurentGroup'un Normandiya'da gözlerden uzak bir mülkünde tutacak. Bu konu çözüme kavuşana kadar orada iyi bir şekilde bakılacaklar. Gray Man ile iletişime geçecek ve konumlarını vereceksin, Nijeryalıların tek evladını, sevgi dolu eşini ve sevimli çocuklarını orada tuttuklarını söyleyeceksin. Eğer suikastçinin konumunu vermezsen, o zenci bar-

barların üç gün içinde annelerine tecavüz edeceklerine ve geri kalanlarını da katledeceklerine dair söz verdiklerini söyle."

"Bunun ne faydası var ki?"

"Gentry'i tanıyorum. Lanet olası bir köpek yavrusu gibi sadıktır. Birkaç defa itilip kakılmış olsa da sahibini ölümüne savunacaktır."

"Savunmayacak."

"Savunacak. Günü kurtarma sorumluluğunu üstlenecek. Polisin bir işe yaramadığını anlayacak ve Fransa'ya gitmek için her yolu deneyecek."

"Gördüğün gibi, Sör Donnie, Court Gentry'nin pusulası hiçbir zaman kuzeyi göstermedi. Tanrı aşkına, adam tetikçinin teki. Ama hem CIA hem de özel olarak yaptığı operasyonların hepsi yargısız infaza layık gördüklerine karşıydı. Teröristler, mafya babaları, zehir tacirleri, her çeşit alçak, beceriksiz ve işe yaramaz kişiler. Court bir katil ama kendini hataları düzelten kişi, adalet aracı olarak görüyor. *Bu* da onun kusuru. Ve bu kusur onun sonu olacak."

Fitzroy da Court Gentry hakkında aynısını biliyordu. Lloyd'un düşüncesi mantıklıydı. Yaşlı adam yine de genç avukata yalvarmayı denedi. "Ailemi bu işe karıştırmana gerek yok. Ne istersen yapacağım. Bunu çoktan gösterdim. Gentry'e kaçırıldıklarını söylemem için onları gerçekten kaçırmana gerek yok."

Lloyd, Sör Donald'ın teklifini reddettiğini gösterecek bir şekilde elini havada salladı. "Onlarla iyi bir şekilde ilgileneceğiz. Beni kandırmaya, bana ihanet etmeye çalışırsan, o zaman sana karşı elimde bir koza ihtiyacım olacak, değil mi?"

Fitzroy ayağa kalktı ve yavaşça tehditkâr bir şekilde Lloyd'a doğru yürüdü. Amerikalı avukattan en az otuz yaş büyük olmasına rağmen eski İngiltere iç istihbarat teşkilatı MI5 çalışanı adam daha cüsseliydi. Lloyd geri adım attı ve

bağırdı: "Bay Leary ve Bay O'Neil! Lütfen içeriye girebilir misiniz?"

Fitzroy sekreterine izin vermişti, iş yerinde tek başınaydı. Ama Lloyd iş arkadaşlarını getirmişti. Atletik görünümlü iki adam ofise girip kapının önünde dikildiler. Biri kızıl saçlı ve açık tenliydi, işin kötü yanı kırkına yaklaşmıştı. Basit bir takım elbise giyiyordu. Takım elbisenin kalça kısmındaki çıkıntı silah dipçiği izlenimi uyandırıyordu. İkinci adam daha yaşlıydı, neredeyse ellisindeydi. Siyah-beyaz kırçıllı saçı yanlarda kısa ve üstlerde az bir miktar uzun asker tıraşı kesilmişti. Ceketi vücudunda, içinde cephanelik saklayacak kadar bol duruyordu.

Fitzroy kaslı bir gangsteri ne zaman görse tanırdı.

Lloyd, "İrlandalı Cumhuriyetçiler. Eski düşmanların, gerçi onlara yapacak çok şey vereceğiz diye düşünmemeliyim. Sen ve ben gelecek birkaç gün birbirimizi çokça göreceğiz. İlişkimizin samimi olmaması için bir sebep yok." dedi.

***

Claire Fitzroy daha geçen yaz sekiz yaşına girmişti. Şimdi kasımın sonuydu, o ve ikiz kız kardeşi Kate ıslak, gri ve serin sonbahar mevsimi boyunca rutini bozmadan Londra'da kalmayı beklemişlerdi. Hafta içi her sabah erkenden North Audrey Sokağı'ndaki okullarına yürüyerek gidiyor, okuldan sonra haftada üç kez Claire piyano derslerine, Kate ise şan derslerine gidiyordu. Hafta sonları anneleriyle alışverişte ya da babalarıyla evde ya da futbol sahasında geçiyordu. İki haftada bir kızlardan birinin arkadaşı pijama partisi için eve gelirdi ve Londra'nın kasvetli sonbahar gökyüzü daha da kuru kış gökyüzüne dönüştükçe, Claire'in bütün hayalleri Noel'e dönerdi.

Noel her zaman babasının Bayeux, Fransa'daki yazlığında geçerdi, Normandiya'daki kanalın hemen karşısında. Claire,

Normandiya'yı Londra'ya tercih ediyordu, kendini gelecekte bir çiftlikte hayal ediyordu. Perşembe sabahı okul müdürü zil sesinden hemen sonra kızların sınıfına girip Claire ve Kate'i ofisine çağırdığında onlar için hem sürpriz hem de bir macera olmuştu. "Bayanlar, ders kitaplarınızı da getirin lütfen. Çok güzel. Bayan Wheeling böldüğüm için çok özür dilerim. Lütfen devam edin."

Babaları ofisteydi ve her iki kızının elini tutup onları dışarıda bekleyen taksiye doğru yönlendirdi. Babalarının Jaguar marka arabası vardı, anneleri de Saab marka araba kullanıyordu bu yüzden kızlar taksi ile nereye gittiklerini anlayamamışlardı. Anneleri geniş arka koltukta oturuyordu ve o da babaları gibi ciddi ve mesafeliydi.

"Kızlar, ufak bir tatile çıkıyoruz. Eurostar'a binip Normandiya'ya gideceğiz. Hayır, tabii ki her şey yolunda, saçmalamayın."

Kızlar trende yerlerine çok az oturdular. Anne ve babaları birbirlerine sokulmuş şekilde oturmuş, konuşuyorlardı, Claire ve Kate'in vagonda bir ileri bir geri koşmalarına izin vermişlerdi. Claire babasının büyükbaba Don'u aradığını duydu. Konuşmaya sessiz ama sinirli bir şekilde başlamıştı, büyükbaba Don'la böyle bir tonla konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı. Anne ve babası vagondan tek adımla inmeye kalkıştıklarında kardeşini takip etmeyi bıraktı. Babasının endişeli suratına baktı, sesinin sert tonuna, kelimeleri duyması imkânsızdı ama sinirden başka bir şey olarak yorumlaması da imkânsızdı.

Babası telefonu sert bir şekilde kapattı ve annesiyle konuştu.

Küçük Claire'in babasını bariz bir şekilde sinirli gördüğü tek sefer, evlerindeki lavaboyu tamir eden işçinin annesine, annesinin suratını domates kadar kızartacak bir şey söyledikten sonra işçiye bağırdığı zamandı.

Claire ağlamaya başladı ama kimsenin görmesine izin vermedi.

Claire ve ailesi Eurostar'dan Lille'da indiler ve Normandiya için batı yönüne giden başka bir trene bindiler. Öğlene kadar yazlıklarına varmışlardı. Kate akşam yemeği için mutfakta taze mısır yıkayarak annesine yardımcı oldu. Claire üst kattaki yatağında oturdu ve araba yoluna, babasına baktı. Telefonda konuşarak çakıllı yolda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Elini ara sıra bahçenin kıyısındaki çitlere koyuyordu.

Babasının öfkesi ve şaşkınlığı onu endişelendiriyordu.

Kardeşi aşağıda, bihaber ve endişesizdi ama Claire, Kate'in daha az olgun olduğunu düşünüyordu.

Babası sonunda telefonunu cebine koydu, havanın serinliğinden dolayı titredi ve araba yolundan yürümek için döndü. İki adım bile atamadan arkasından iki kahverengi araba geldi. Arabalara bakmak için döndüğünde arabalardan adamlar çıkmaya başladı. Claire iri yarı, farklı renkte modelde deri ceket giyen toplam altı adam saydı. İlk adam babasına gülümseyip elini uzattı, babası da adamın elini sıktı.

Diğer adamlar araba yolundan yukarı, yazlığa doğru çıkıp babasının etrafını sardı. Babası yanından geçen adamlara baktı ve Claire bir anlığına babasının yüzündeki ifadeyi gördü. Kafa karışıklığı daha sonra kendini dehşete bırakmıştı ve küçük Claire odasında bir anda ayağa kalktı.

Altı adamın hepsi bir anda ceketlerine uzanıp, büyük gümüş renkli silahlar çektiklerinde sekiz yaşındaki Claire Fitzroy çığlık attı.

SEKİZ

Kurt Riegel elli iki yaşındaydı. Germen isminin ima ettiği kadar uzun, sarışın ve geniş çaplıydı. LaurentGroup'a on yedi yıl önce Almanya Silahlı Kuvvetleri'nden ayrılır ayrılmaz katılmıştı. Hamburg şubesindeki güvenlik müdürü yardımcısı pozisyonunda her biri bir öncekinden daha karanlık ve tehlikeli görevlerde bulunmuştu. Şimdi ise Güvenlik Risk Yönetimi Faaliyetleri başkan yardımcısı olarak Paris'teki genel merkezdeydi. Uzun bir unvandı, işini basit bir açıklamayla gizleyen süslü bir başlıktı.

Kötü bir şey yapılmasına ihtiyaç duyuluyorsa aranacak adam Riegel idi. Kayıt dışı projeler, kara büyü, ciddi kişilerden ziyaret gerektiren insan kaynakları sorunları. Bilgi toplamak için gizlice mülke girme işleri, izinsiz ve gizli soygun yapan ekipler, kurumsal casusluk takımları, medyaya yanlış bilgi verme uzmanları. Hatta tetikçiler. Riegel'in ajanları ofisinize geldiğinde, bu ya zor bir sorunu çözmede size yardımcı olmak için orada oldukları ya da başkasının çözmesi için gönderdiği zor sorunun siz olduğunuz anlamına geliyordu.

"Kötü Niyetli Önlemler Departmanını" yönetmek aslında Riegel'in şirket basamaklarını daha fazla tırmanamayacağını güvenceye almıştı. Kimse onun göz önünde ipleri ele almasını istemiyordu. Ama Riegel üzerindeki cam tavanı umursamıyordu. Aksine, kendi etrafında güvenlik hanedanı kurdu-

ğundan pozisyonunu sanki kadrolu bir iş olarak görüyordu. Güvenlik Risk Yönetimi Faaliyetleri başkan yardımcısı olarak çalıştığı dört yıl boyunca, ajanları Afrika'da üç siyasi adayı, Asya'da üç insan hakları savunucusunu, bir Kolombiyalı generali, iki araştırmacı gazeteciyi ve bir sebeple şirketin ağır kurallarına uymayan yirmi LaurentGroup çalışanını ortadan kaldırdı. Bütün bu operasyonları LaurentGroup'ta sadece bir kişi biliyordu; Riegel altında çalışanları iyi bir şekilde bölümlere ayırmıştı ve şirkette daha üst pozisyonlarda çalışanlar da daha fazla bir şey bilmek istediklerini anlayacak kadar taktikleri hakkında yeterince bilgi sahibiydiler.

Sorunlar ortaya çıkardı, Riegel aranırdı, sorunlar ortadan kalkardı ve Riegel sessiz bir şekilde takdir edilirdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse bu durum Kurt Riegel'i oldukça güçlü biri yapmıştı.

İri yarı Alman'ın Paris genel merkezindeki duvarları tik ağacı kaplı ofisi ona tam uyuyordu. Riegel'in kendisi gibiydi; geniş, sarışın ve sağlam yapılı ama sessiz ve göze çarpmıyordu, LaurentGroup yerleşkesinin güney kanadında Rekabet İstihbaratı ve Bilişim Teknolojisi'nin yakınında gizlenmişti. Ofisinin duvarlarında çok sayıda hayvan başı süsü vardı. Montmartre'de, geçimini neredeyse Kurt'un Afrika safarilerinden ve Kanada seyahatlerinden sağlayan bir taksidermist vardı. Gergedan, aslan, Amerika ve Kanada geyiği... Hepsi odayı çevreleyen duvarlarda asılı oldukları yerlerden boş bir şekilde bakıyordu. Her öğleden sonra saat beşte jimnastiğini de burada yapıyordu. Şirket dışı hattı çaldığında neredeyse yüzüncü diz çökme hareketindeydi. Setini bitirene kadar birkaç hattı duymazdan gelebilirdi ama bu şifreli numaraydı, acil hattı ve günün çoğunu bu aramayı bekleyerek geçirmişti.

Bir havlu aldı, masasına yürüdü ve hoparlörünü açtı.

"Riegel."

"İyi günler, Bay Riegel. Ben Hukuk Departmanı'ndan Lloyd."

Masasın kenarına otururken vitaminli su dolu şişeden bir yudum aldı.

"Hukuk Departmanı'ndan Lloyd. Sizin için ne yapabilirim?" Riegel'in sesi tıpkı topçu subayı olduğu zaman gibi güçlüydü.

"Aramamı bekleyeceğiniz söylenmişti."

"Hem de genel müdür bağlantıya geçti. Bizzat Marc Laurent'ın kendisi, elimdeki her şeyi bırakmamı ve bütün enerjimi bana vereceğiniz projeye yöneltmemi söyledi. Ayrıca size kas gücü ve iletişim uzmanı sağlamamı da söyledi. Umarım gönderdiğim teknisyen ve Belaruslu paramiliterlerden oluşan ekip, durumunuza yardımcı olmuştur."

"Evet, onlar için teşekkür ederim. Teknisyen benim yanımda. Kas gücü şu anda Fransa'da ve kendilerine söylenileni yapıyor." dedi Lloyd.

"Güzel. Marc Laurent ilk defa şahsen arayıp, operasyona daha özel ilgi göstermemi istedi. Doğrusunu söylemek gerekirse fazlasıyla ilgimi çekti. Hukuk Departmanı'nda başınızı nasıl bir belaya soktunuz?"

"Evet. Şirketin iyiliği için bu sorunun bir an önce ortadan kaldırılması gerekiyor."

"O zaman daha fazla zaman kaybetmeyelim. Gönderdiğim ekipten başka daha ne sağlayabilirim?"

Lloyd duraksadı. Sonra, "Sizi dehşete düşürmek istemiyorum ama acilen bir adamın öldürülmesine ihtiyacım var." dedi.

Riegel hiçbir şey söylemedi.

"Orada mısınız?"

"Dehşete düşürecek bir şey söylemenizi bekliyorum."

"Sanırım daha önce bu tür işler yaptınız."

"Burada, Risk Yönetimi Faaliyetleri'nde, bir sorunun iki yoldan biriyle çözülebileceğini söylemeyi severiz. Bir soruna tahammül edilebilir ya da bir sorun ortadan kaldırılabilir. Bay Lloyd, eğer bir soruna tahammül edilebiliyorsa benim telefonum çalmaz."

"Lagos Doğalgaz sözleşmesine aşina mısınız?" diye sordu Lloyd.

Riegel hemen cevap verdi. "Bunun Nijerya fiyaskosuyla ilgili olabileceğini tahmin etmiştim. Söylentiye göre Hukuk'taki aptal avukatın biri sözleşmenin yazım hatalarını denetlemeyi unutmuş ve Nijeryalılar bizim çoktan yüz milyon yatırdığımız on milyar dolarlık anlaşmadan cayıyorlar. Bu konuyla ilgili olarak benimle iletişime geçileceğini hissetmiştim."

"Evet, doğrusu durum ondan biraz daha karışık."

"Kulağa öyle gelmiyor. Sadece sorun yaratan avukatın adresine ihtiyacım var. İntihar süsü veririz. Aptal herif iyi bir şirket adamı olup şimdiye kadar kendini öldürmeliydi ama böyle bir sadakati bir avukattan bekleyemezsiniz. Üzerine alınma Hukuk Departmanı'ndan Lloyd."

"Hayır! Hayır, Riegel. Yanlış anladın. Başka birini öldürmemiz gerekiyor."

Riegel boğazını temizledi. "Devam et o zaman."

Lloyd, Güvenlik Risk Yönetimi Faaliyetleri başkan yardımcısına, Isaac Abubaker'in suikastını ve başkanın, kardeşinin katilinin öldüğünün kanıtını görmeden düzeltilmiş sözleşmeyi imzalamayı reddetmesini anlattı.

Kurt kahkaha attı. "Bu diktatörlerle aynı yatağa giriyoruz ve bizi hayalarımızdan tutunca da şaşırmış gibi yapıyoruz." Riegel'in İngilizcesi kusursuzdu, deyimler kullanıyordu. Masasının başına geçti, kalem aldı ve deri sümenin üzerinde not defteri açtı. "O zaman tetikçinin kimliğini tespit edip ortadan kaldırmamız mı gerekiyor?" diye sordu.

"Kimliği çoktan tespit edildi."

"Sadece ortadan kaldırılmasına mı ihtiyacın var? Bay Laurent'ın aramasından sonra daha karışık bir şey beklemiştim."

"Evet, doğrusu bu suikastçi oldukça iyi."

"Özel suikastçilerle ilgili tek sorun kimlik tespit etmedir. Kim olduğunu biliyorsan, onu yirmi dört saat içinde bulduröldüreceğim."

"Mükemmel olur."

"Tabii Gray Man'den bahsetmiyorsak. O diğerlerinden bir iki gömlek üstündür."

Lloyd sesini çıkarmadı.

Amerikalının uzun bir süre tereddüt etmesinden sonra Riegel, "Ach, so![4] Gray Man'den *söz ediyoruz* değil mi?" dedi.

"Problem yaratır mı?"

Duraksama sırası bu sefer Riegel'deydi. Sonunda, "Kesinlikle bir pürüz... Ama problem değil. Dikkat çekmemekte oldukça başarılı, lakabı da oradan geliyor.[5] Bulması zor olacak ama onu aradığımızı düşünmesi için bir sebep olmaması iyi haber."

Lloyd sesini çıkarmadı.

"Yoksa var mı?"

"Dün gece öldürülmesi için bir girişimde bulundum. Başarısız oldu. Hayatta kalmayı başardı."

"Kaç kişiyi öldürdü?"

"Beş."

"Aptal."

---

4 (Alm.) Ah, şimdi anladım! (Ç.N.)

5 Gray Man: Herhangi bir yere veya duruma dikkat çekmeden, yeteneklerini ve niteliklerini gizleyerek uyum sağlayabilen kişi anlamına gelmektedir. Courtland Gentry'nin "Gray Man" lakabı da bu özelliklerinden gelmektedir.

"Bay Riegel, belli ki Gray Man aptal falan değil. Geçmiş bize şunu gösteri..."

"Aptal olan *o* değil! Aptal olan *sensin*! Dünyadaki en iyi alfa katilini öldürmeyi planlayan lanet olası bir avukat. Yetersiz planlanmış, baştan savma, aceleye getirilmiş bir facia olduğundan hiç şüphem yok! Hemen bana gelmeliydin. Şimdi tetikte olacak, öldürme girişimi düzenleyen kişinin bir daha denemesini bekleyecek."

"Aptal değilim Riegel. Patronu elimde. Gentry'nin yerini bulma konusunda bize yardım etmesi için onu ikna ettim."

"Gentry kim?"

"Gray Man'in asıl ismi Courtland Gentry."

Riegel önündeki masa kadar dik, geniş ve düzgün bir şekilde doğruldu. "Kimliğini nereden öğrendin?"

"Söyleyemem."

"Patronu kim?" LaurentGroup'un içinde böyle bir bilginin olumsuz sonuçlarına maruz kalan kişi olmak Riegel'in hoşuna gitmemişti. Bunun için kendi istihbarat ağı vardı. Beş para etmez, Amerikalı avukatın tekinin bu bilgiyi herkes biliyormuş gibi söylemesi, Riegel'in sinirden ellerini yumruk yapmasına sebep oldu.

"Patronunun adı Don Fitzroy. İngiliz, Londra'da düzgün bir işletmesi var, hatta arada bizimle de iş yapı..."

Riegel'in sıkılı yumrukları daha da sıkı kapandı. "Hukuk Departmanı'ndan Lloyd, bana Sör Donald Fitzroy'u *kaçırmadığını* söyle!"

"Kaçırdım. Oğlu ve oğlunun ailesi LaurentGroup'un Normandiya'daki mülkünde tutuluyor."

Riegel'in geniş omuzları çöktü ve kafasını iki elinin arasına aldı. Birkaç saniye sonra hoparlöre baktı. "Bana bu operasyondan sorumlu kişinin sen olduğun çok net bir şekilde

söylendi. Benim görevim sana adam, materyal, istihbarat ve tavsiye vermek."

"Doğru."

"Pekâlâ, o zaman tavsiyeyle başlıyorum."

"Harika."

"Benim sana tavsiyem şu Hukuk Departmanı'ndan Lloyd: Bu büyük yanlış anlaşılma için Sör Donald'dan özür dile, onu ve ailesini serbest bırak, evine git, ağzına bir silah sok ve lanet olası tetiği çek! Fitzroy'a karşı çıkmak çok büyük bir hataydı."

"Tavsiye vermekten vazgeçip bana daha fazla adam tedarik edebilirsin. Şu anda Gray Man'in nerede olduğunu bilmiyorum ama nereye gideceğini biliyorum. Fitzroy onu Normandiya'ya gönderecek. Karayoluyla seyahat edecek, doğudan batıya. Başlangıç noktasını henüz bilmiyorum ama bana yeterli desteği verirsen adamları Avrupa'nın her yerine göndereceğim; böylece yaklaşınca onu ele geçirebilirler."

"Normandiya'ya neden gitsin ki? Fitzroy'un ailesini kurtarmak için mi?"

"Aynen öyle. Ona, Nijeryalıların Fitzroy'un ailesini kaçırdığını ve Fitzroy onu teslim edene kadar serbest bırakmayacağını söyleyeceğiz. Sorunu çözme sorumluluğunu kendi üzerine alacak."

Riegel masanın üzerinde parmaklarıyla ritim tuttu. "Düşüncene katılıyorum. Kahraman olarak bir ünü var ve Fransız yetkililere güvenmeyecektir."

"Kesinlikle. Senden tek istediğim bir gözetleme ekibi ve bir suikast timi. Minsk'ten gelen ekip şu anda Fransa'da Fitzroy'un ailesinin başında nöbet tutuyor ama Gentry'nin Normandiya'ya varmadan ölmesini istiyorum, biliyorsun zamanımız kısıtlı."

"Gray Man'den bahsediyorsun. Bundan daha fazlasına ihtiyacın var."

"Ne öneriyorsun? Kendimi öldürmem dışında."

Riegel ofisinin uzaktaki duvarına baktı. Bir yaban domuzunun başı ve omuzları ona geri bakıyordu. "Bunu verilen zamanda halletmek için yüzlerce gözcüye ihtiyacın olacak."

"Bana yüz tane gözetleme uzmanı bulabilir misin?"

"Onlara sokak sanatçıları diyoruz."

"Her neyse. Sağlayabilir misin?"

"Elbette. Ayrıca muhtemel her rotaya yayılmış ve yerleştirilmiş, bir komuta merkezi tarafından koordine edilen, her birinin hedefi bulan ve öldüren ekip olmak için bir teşviki olan bir düzine avcı-katil ekibine ihtiyacın olacak."

Riegel'in teklif ettiği girişimin ölçeği karşısında Lloyd'un sesi şaşkınlığını gizleyemedi. "Bir düzine ekip mi?"

"Tabii ki şirketten birileri değil. LaurentGroup'a geri dönüş ihtimali çok fazla. Yerli birileri de olmaz. Onların yerli polisler tarafından tanınma ihtimalleri fazla ve bu avı tehlikeye sokar. Hayır, siz Amerikalıların söylemeyi sevdiğiniz gibi bilinmeyen yerlerden yabancı operatörlere ihtiyacımız var. Sert adamlar, Hukuk Departmanı'ndan Lloyd, demek istediğimi anladıysan. Başka bir çözüm olmadığında zor işler yapan sert adamlar."

"Ücretli askerlerden bahsediyorsun."

"Kesinlikle hayır. Gray Man, geçmişte peşinden gönderilen her kiralık tetikçi ekibini ya atlattı ya da öldürdü. Hayır, emin olmak için yerleşik saha birliklerine ihtiyacımız var. Hükümetlere bağlı suikast timlerine."

"Anlamıyorum. Kimin hükümetine?"

"Seksen ülkede şubemiz var. Üçüncü dünya ülkelerinin birçoğunun iç güvenlik amiriyle ilişkilerim iyidir. Bu adamlar kendi vatandaşlarını ve ülkelerinin düşmanlarını kontrol

altında tutmak için kendi ülkelerindeki operatör ekiplerini yönetiyorlar."

Riegel planını enine boyuna düşünürken duraksadı. "Evet, üçüncü dünya ülkelerindeki hükümet temsilcileriyle ve en küçük vicdan sahibi olmayan sert adamları bulmamın muhtemel olduğu sert yerlerle iletişime geçeceğim. Bu adamlarla temas kuracağım ve yarım gün içinde bu berbat ülkelerden gelen bir düzine kurumsal jet olacak. Her bir jet, en kötü adamlarla ve en büyük silahlarla dolu olacak ve her bir takımın görevi aynı olacak. Hepsi Gray Man'i öldürme fırsatı için rekabet edecekler."

"Yarışma gibi mi?"

"Tam olarak öyle."

"Harika."

"Daha önce de yaptık. Tabii daha küçük ölçekliydi ama geçmişte de tek bir hedef için birden fazla takımı yarıştırmak için sebebimiz olmuştu."

"Ancak anlamadığım bir nokta var. Bu hükümetler neden bize yardım etsinler?"

"Hükümetlerin kendileri değil. İstihbarat teşkilatları. Gizli polis teşkilatının hazinesine yapılan yirmi milyon dolarlık bağışın, diyelim ki Arnavutluk, hükümetin güvenliğine ve istikrarına neler yapabileceğini hayal edebilir misin? Ya da Uganda Ordusu'na, Endonezya İç İstihbarat Dairesi Başkanlığı'na? Bu teşkilatlar, teşkilatın ya da liderlerinin amaçlarına uyduklarında, zaman zaman ülkelerinin devlet başkanlarından bağımsız olarak çalışırlar. Hangi ülkenin iç güvenliğinin adamlarının peşin para için öldürmelerine izin vereceğini biliyorum."

Lloyd cevap vermeden önce sessizlik oldu. "Anlıyorum. Bu istihbarat teşkilatları Amerikan intikamı hakkında endişelenmiyorlar. CIA'in, Gray Man'i öldüren katillerin peşinden gitmeyeceğini biliyorlar."

"Lloyd, büyük ihtimalle kazanan takımın kendisi CIA'e söyleyecek, Amerikalılardan da bağış koparmaya çalışacaklar. Langley yıllardır Gray Man'in peşinde. Biliyorsun, kendi adamlarının dördünü öldürdü."

"Evet, biliyorum. Planını sevdim Riegel. Bunu sessizce halledebilir miyiz? Yani LaurentGroup'a negatif bir etkisi olmadan?"

"Benim ofisim reddedilebilirlik için paravan şirketler yönetiyor. Suikast ekiplerini ve silahlarını Avrupa'ya gizlice sokmak için paravan şirketlerin adı altında uçan uçaklarda LaurentGroup'un uçak mürettebatını kullanacağız. Biraz tuzlu olacak ama Marc Laurent mevcut olan bütün imkânları kullanarak başarmam talimatını verdi."

Riegel'in şirketin üst seviyeleriyle olan bağlantıları inkâr edilemezdi ancak Lloyd'un siyasi içgüdüleri konumunu tekrar hatırlatmasını talep ediyordu. "Operasyondan hâlâ ben sorumluyum. Gözcülerin ve nişancıların hareketlerini ben koordine edeceğim. Sen sadece bana insan gücünü sağlayacaksın."

"Anlaştık. Ufak yarışmamızı hazırlayacağım, herkesi terminale getireceğim ama takımları yönlendirmeyi sana bırakacağım."

"Süreçten beni haberdar et ve bana danışmakta tereddüt etme. Ben avcıyım Lloyd. Avrupa sokaklarında Gray Man'i avlamak kariyerimin en büyük seferi olacak." Durdu. "Keşke Fitzroy'a bulaşmasaydın."

"Onu bana bırak."

"Zaten öyle yapmayı planlıyorum. Sör Donald ve ailesi senin sorunun, benim değil."

"Ortada sorun yok."

DOKUZ

Gentry kendisine, talihinin değişiyor gibi göründüğünü kabul etme izni verdi. Bir saatten daha az bir süre boyunca kuzeye, Türkiye sınırına doğru topalladıktan sonra, devriye gezen yerel Kürt polisler tarafından arabaya alındı. Kuzey Irak'taki Kürtler Amerikalıları özellikle Amerikan askerlerini severlerdi ve parçalanmış üniformasından ve yaralarından dolayı onu, Amerikan Özel Kuvvetler operatörü zannettiler. Court onları bu varsayımdan vazgeçirmek için hiçbir şey yapmadı. Onu Musul'a götürdüler, temizlediler ve Amerikan hükümeti tarafından inşa edilen bir klinikte bacağındaki yarayı tekrar sardılar. Amerikalı suikastçi, sırtında paraşüt olmadan uçağın kıçından düşmesinin üzerinden yedi saat geçmeden kendini dar bir pantolon ve keten gömlek giymiş halde Gürcistan, Tiflis'e gidecek bir ticari uçağa binerken buldu.

Koşullarındaki bu gelişme tamamen şanstan dolayı değildi. Court'un geri çekilme planlarından biri Irak'tan kaçmanın yolunu kendi başına bulması ve kendini bu ihtimale hazırlamasıydı. Pantolonun bacağına sahte pasaport, sahte Gürcistan ve Türkiye vizeleri, nakit para ve diğer gerekli belgeleri dikmişti.

Hayır, Gentry zaman az da olsa şanstan yararlanırdı ama ona bel bağlamazdı. Hazırlıklı biri olmasa hayatta kalamazdı.

Kendini serbest gazeteci Martin Baldwin olarak Kanada

pasaportuyla tanıtıp Gürcistan gümrüğünden geçtikten sonra Prag, Çek Cumhuriyeti'ne bilet aldı. Beş saatlik uçuş neredeyse bomboştu ve Court, Ruzyne Havaalanı'na akşam saat ondan sonra indi.

Prag'ı avucunun içi gibi biliyordu. Bir seferinde burada bir işte çalışmıştı ve civardaki banliyöleri saklanacak yer olarak kullanmıştı.

Taksi ve metro yolcuğundan sonra, Stare Mesto kasabasının kaldırım taşlı sokaklarında dolaştı daha sonra Vltava Nehri'nden dört yüz metre uzaklıkta, çatı katındaki ufak bir otel odasına giriş yaptı. Uzun bir banyo yaptıktan sonra bacağını tekrar sarmak için oturmuştu ki yeni sırt çantasındaki uydu telefonu ses çıkarmaya başladı.

Court telefona baktı, arayanın Fitzroy olduğunu gördü ve silah yarasının üzerinde çalışmaya devam etti. Don ile sabah konuşabilirdi.

Gentry tahliye ekibinin kendisine ihanet etmesine haklı olarak sinirlenmişti.

Bizzat Sör Donald'ın adamlarına onu öldürme emrini verdiği ihtimali aklının ucundan bile geçmemişti. Hayır, Fitzroy'un operasyon gizliliğinin bariz bir şekilde Nijeryalıların gizlice bir görev verebilecek ve kurtarıcılarını cellada dönüştürmede neredeyse başarılı olabilecek kadar ifşa edilmiş olduğu için sinirliydi. Fitzroy onu kiralayan kişinin ölümünden sonra Court'un Abubaker'i öldürme görevini devam ettirmesine şiddetle karşı çıkmıştı ve Gentry, Fitzroy'un durumu onaylamadığını operasyon için işe yaramaz bir destek sistemi göndererek mi gösterdiğini merak ediyordu.

Fitzroy'un organize destek yapısının adı Şebeke'ydi ve Şebeke, Gentry'nin sahada tutunabileceği tek daldı. Şebeke, hiçbir soru sormadan yaralı birini tedavi eden meşru doktorlardan, sırtındaki teçhizata bakmadan uçağa kaçak yolcu alan meşru kargo uçağı pilotlarından, belgelerde değişiklik yapan

meşru matbaacılardan oluşuyordu. Liste böyle uzayıp gidiyordu, zamanla büyümüştü. Gentry, Şebeke'yi olabildiğince az kullanıyordu, Fitzroy'un ekibinde bulunan diğer adamlardan çok daha az. Sonuçta Gray Man çok hızlı, az sorunlu bir operatördü. Ancak Gentry'nin meşakkatli mesleğinde çalışan herkesin zaman zaman ufak da olsa yardıma ihtiyacı olurdu, Court'da buna dâhildi.

Court, dört yıldır Fitzroy için çalışıyordu, CIA'in artık en deneyimli ve başarılı insan avcısının hizmetine ihtiyaçları olmadığının sinyalini verdikleri geceden sonra birkaç ay içinde başlamıştı. Court o geceyi hatırladı. Memnuniyetsizliklerini arabasını bombalayarak, apartmanına suikast timi göndererek ve Adalet Bakanlığı'nın uluslararası tutuklama emri çıkarıp Interpol aracılığıyla gezegendeki her bir emniyet teşkilatına göndererek göstermişlerdi.

Gentry'nin o zamanlar Amerikan hükümetinden saklanarak geçirdiği hayatını finanse etmek için işe ihtiyacı vardı bu yüzden Sör Donald Fitzroy ile temasa geçmişti. İngiliz adam görünürde yasal güvenlik işi yapıyordu ama Gentry, CIA'in Özel Aktiviteler Departmanı ile adam vururken ve ülkeler arasında yasadışı şüpheli transferi yaparken Cheltenham Güvenlik Hizmetleri'nin karanlık yüzüyle alışveriş yapmıştı. Bu yüzden işsiz bir tetikçinin orada iş araması çok doğaldı.

O zamandan beri özel operatörler dünyasında bir tür star olmuştu. Hemen hemen kimsenin gerçek ismini ya da Fitzroy için çalıştığını bilmemesine rağmen Gray Man batı dünyasında gizli operatörler arasında bir efsane olmuştu.

Her efsanede olduğu gibi detayların birçoğu abartıldı, büyütüldü ya da tamamen uyduruldu. Fakat Gray Man ile ilgili efsanenin detaylarından biri *doğruydu*. Sadece yargısız infaz cezasını hak ettiğini düşündüğü hedeflerle ilgili sözleşmeleri kabul eden şahsi bir ahlakı vardı. Bu kiralık katiller dünyasında tamamen tuhaf duruyordu ve itibarını yükseltse

bile operasyonları hakkında oldukça seçici olmasına sebep de olmuştu.

Gentry zorun da zoru operasyonları kabul etmiş, eşkıyalarla dolu ülkelere tek başına gitmiş, ordu dolusu düşmanlarla yüzleşmiş, itibarını ve banka hesabını artırmıştı. Dört yılda teröristlere, terörist kiralayanlara, beyaz esir ticareti fırsatçılarına, uyuşturucu ve yasadışı silah kuryelerine ve Rus mafyası elebaşlarına karşı tatmin edici bir şekilde on iki operasyon gerçekleştirmişti. Söylentiye göre ihtiyacı olabileceğinden de çok para kazanmıştı. Bu yüzden yaptıklarını, yanlışları düzeltmek, zayıf olanları korumak ve silahının tetiği aracılığıyla dünyayı daha yaşanılası bir yer yapmak amacıyla gerçekleştirdiği çıkarımına varılıyordu.

Efsane bir fanteziydi, gerçek değildi ama birçok fantezinin aksine bunun merkezindeki adam gerçekten *vardı*. Nedenleri karışıktı, ona atfedilmiş çizgi roman dürtüleri değildi ama içten içe kendini iyi adamlardan biri olarak görüyordu.

Hayır, paraya ihtiyacı yoktu, ölmek gibi bir arzusu da yoktu. Court Gentry sadece dünyada ölmeyi gerçekten hak eden kötü adamlar olduğuna inandığı için Gray Man idi.

***

Lloyd ve iki Kuzey İrlandalı yardımcısı, Fitzroy'u LaurentGroup'a ait bir limuzine koyup şiddetli yağmurda şehir boyunca otomobille götürdüler. Kimse konuşmuyordu. Fitzroy sessizce oturuyor, şapkasını elleriyle dizlerinin arasında tutuyor, yağmurlu gecede yenilmiş bir adam gibi dışarıyı izliyordu. Lloyd telefonuyla meşguldü, birbiri ardına aramalar yapıyor ve aramalara cevap veriyordu, aceleye gelmiş planlarını harekete geçirmek için dünyanın her yerinden adamlarla irtibat kuran Riegel ile sürekli iletişimdeydi.

Limuzin sabah saat birden hemen sonra LaurentGroup'un İngiltere şubesine ulaştı. Fransız şirketin yerel ofisi Ful-

ham'daki üç binalık yerleşkesinde bulunuyordu. Lloyd, adamları ve kargoları ön kapılardan girdi, korumalar ve silahlardan oluşan iki çemberden geçtiler ve heliport yanındaki tek katlı binaya doğru giden bir yola girdiler.

"Burası bir süre eviniz olacak Sör Donald. Alışık olduğunuz şartlar kadar iyi değilse kusura bakmayın ancak hiç değilse size eşlik edecek birini istemeyeceksiniz. Ben ve adamlarım her şeyi yoluna sokana, sizi Bayswater Caddesi'ne geri götürene ve kel kafanızı sıvazlayıp sizi aynı bulduğumuz yere geri koyana kadar yanınızdan ayrılmayacağız."

Fitzroy hiçbir şey söylemedi. Binaya girerken ve uzun koridorda ilerlerken yanındakileri takip etti. Küçük mutfakta dikilen takım elbiseli iki adamın daha yanından geçti ve onların sivil güvenlik görevlisi olduklarını hemen anladı. Fitzroy bir anlığına umutlandı ve umutlandığı yüzünden de belli oluyordu.

Lloyd adamın düşüncelerini okudu. "Üzgünüm Sör Donald. Onlar sizin adamlarınız değiller. Edinburgh şubemizden birkaç kişi. Bu İskoçyalılar bana biat ediyorlar, size değil."

Fitzroy koridorda ilerlemeye devam etti. "Böyle binlerce herif tanıyorum. Bu adamlar kimseye biat etmezler. Onlar para için buradalar ve para yeterliyse seni satarlar." diye geveledi.

Lloyd koridordaki son kapının yanındaki okuyucunun üzerinde kart gezdirdi. "Pekâlâ, o zaman, şansıma iyi para ödüyorum."

Meşe ağacından masası ve yüksek arkalıklı sandalyeleri olan, duvarlarında düz ekran monitörler, bilgisayarlar ve batı Avrupa haritasını gösteren bir LCD ekran sıralı büyük bir konferans salonuydu.

Lloyd, "Neden masanın başına oturmuyorsunuz? Şövalye nişanınız göz önünde tutulursa, yuvarlak bir masa ayarlayamadığımız için özür dilerim. Maalesef bulabildik-

lerimizin arasında en iyisi ovaldi." dedi. Amerikalı ve kendi şakasına güldü.

İki İskoç güvenlik görevlisi kapının yakınında yer aldılar ve Kuzey İrlandalılar dikilmek için köşelere geçtiler. Kestane rengi takım elbise giyen zayıf, siyahi bir adam içeri girdi ve önünde su şişesiyle masaya oturdu.

"Bay Felix, Başkan Abubaker için çalışıyor." diye açıkladı Lloyd. Oldukça kısa bir tanıştırmaydı. "Gray Man'i öldürdüğümüzü doğrulamak için burada."

Bay Felix masanın diğer ucundan Fitzroy'a kafa salladı.

Lloyd, kalın çerçeveli gözlüğünün camları önündeki masanın üzerindeki bilgisayardan gelen ışığın yansıtan, at kuyruğu ve hızması olan genç adamla görüşüyordu. Lloyd'a baktı ve fısıldadı.

Lloyd, Sör Donald'a döndü. "Her şey planlandığı gibi gidiyor. Bu adam gözcüler, avcılar ve benim aramdaki bütün iletişimden sorumlu olacak. Ona Teknisyen diyeceğiz."

Genç adam ayağa kalktı ve sanki zorla kaçırılan bir mağdurla tanıştırıldığı hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi nazikçe elini uzattı.

Fitzroy başka tarafa döndü.

Teknisyen tam o esnada arama kabul etti. İngiliz aksanıyla nazikçe Lloyd ile konuştu.

Lloyd cevap verdi, "Mükemmel. Adamları hemen oraya gönder. Konumunu belirle."

Lloyd, Fitzroy'a gülümsedi. "Şansın benim yüzüme gülmesinin zamanı gelmişti. Gentry Tiflis'te, Prag'a gitmek üzere uçağa binerken görülmüş. Uçak çoktan inmiş, o yüzden havaalanından peşine takılamayız ama otelleri kontrol eden adamlarımız var. Umarım sabah uyandığında onu bir suikast timi bekliyor olur."

Lloyd bir saat sonra masada Fitzroy'un karşısında oturu-

yordu. Işık kısıktı ve Teknisyen, Amerikalının arkasına ışık yerleştirdi. Tavandaki bir kamera dönerek önüne geldi. Monitör Lloyd'un siluetini o kadar belirsiz gösteriyordu ki genç avukat kendine gerçek zamanda baktığından emin olmak için elini havaya kaldırıp salladı.

Masanın karşısında duvarda yan yana dizili LCD ekranlar birer birer canlandı. Her ekranın altında ufak bir başlık ve yerel saat vardı. Luanda, Botsvana ilk çevrim içi olanlardı. Dört adam İngiltere'dekine benzer bir konferans salonunda oturuyorlardı. Lloyd'a benzer şekilde arkadan aydınlatılmış ve siluet şeklindeydiler. Sonra Jakarta ve Endonezya katıldı. Bu defa monitöre bakan bir masada omuz omuza oturan altı karanlık figür vardı. Daha sonra Trablus, Libya. Bir dakika sonra Karakas, Venezuela; Pretorya, Güney Afrika; Riyad, Suudi Arabistan hepsi aynı anda aydınlatılmıştı. Gelecek beş dakika içinde Arnavutluk, Sri Lanka, Kazakistan ve Bolivya'dan yayınları düzgün ve sorunsuz çalışacaktı. Teknisyen'in Freetown ve Liberya'yı bağlaması birkaç dakika aldı. Sonunda Güney Kore'den gelen yayın göründü. Asyalı adamın biri tek başına masada oturuyordu.

Bunlar Kurt Riegel'in av için ayarladığı hükümetlere bağlı suikast timleriydi. Riegel bütün ekiplerin teşkilatlarının liderleriyle çoktan konuşmuştu bu yüzden direkt olarak operatörlerle konuşmayı reddetmişti. Bu Lloyd'un işiydi. Riegel'in söylediği gibi sadece hazırlıklar ve danışma konusunda yardımcı oluyordu.

Ses çevrim içi olmadan önce, Lloyd odanın bir ucundan Teknisyen'e seslendi: "Korelilerin geri kalanı nerede?"

Teknisyen hızlıca masasındaki kâğıdı kontrol etti. "Sadece bir adam göndermişler. Bir şey değiştireceğini düşünmüyorum. Neticede on iki takımda toplam elliden fazla adam var."

Teknisyen daha sonra Lloyd'a, sesinin tamamen tanın-

maz olması için hem donanım hem de yazılımla değiştirileceğini temin etti. Teknisyen'in ihtiyaç duyulan her konumda kamera dışında oturan tercümanların ses bağlantılarını kontrol etmesinden sonra, Lloyd boğazını temizledi, silueti elini ağzına götürdü ve daha sonra aşağı indirdi.

"Baylar, size sunduğumuz görev hakkında genel anlamda bilgilendirildiğinizi biliyorum. Gerçekten oldukça basit. Bir adamın bulunması gerekiyor ancak bu sizin sorununuz değil. Tam şu anda beklemede olan ya da çoktan görevde olup operasyon bölgelerini tarayan neredeyse yüz sokak sanatçım var. Bu adamın bulunur bulunmaz nötrleştirilmesini istiyorum. Sizin hedefiniz *bu* olacak." On iki monitörlerdeki görüntü değişti. Spor ceket giyen ve çerçeveli gözlük takan, tıraş olmuş Court Gentry'nin renkli fotoğrafı ekranda belirdi. Lloyd bu fotoğrafı CIA dosyasındaki sahte bir pasaporttan almıştı. "Karşınızda Gray Man, Court Gentry. Önünüzdeki fotoğraf beş yıllık. Maalesef beş yıl içinde görünüşünü nasıl değiştirmiş olabileceği hakkında bir bilgim yok. Böyle normal duruşuna aldanmayın. Bugüne kadar CIA için çalışmış en iyi kelle avcısıdır."

Birileri İspanyolca bir şeyler mırıldandı. Lloyd sadece bir kelimesini anladı: "Milosevic."

"Evet, bazılarınızın bu adamı ününden dolayı çoktan tanıyacağını düşünmüştüm. Operasyonlarıyla ilgili çok sayıda söylenti bulunuyor. Bazıları Milosevic'i öldürdüğünü bazıları öldürmediğini söylüyor. Bazıları geçen sene Kiev'deki olaylardan sorumlu olduğunu söylüyor... Birçok makul akıl bunu imkânsız olarak tanımlar. Ancak hem Amerikan hükümeti için hem de özel işleri için gerçekleştirdiği belli görevler hakkında yeterince bilgim var, size Bay Gentry'nin karşılaşabileceğiniz en zorlu tek çalışan operatör olduğunu temin edebilirim."

Sahipsiz yeni bir ses konuştu. "İbneye benziyor." Lloyd

aksanından dolayı dikkatini hemen Güney Afrika yayınına yöneltti.

Lloyd'un değiştirilmiş sesi hoparlörlerden yankılandı. "Burnunun dibine giren, kaburgalarının arasına buz kıracağı sokan, ciğerini patlatan ve kendi kanında boğulup ölürken başında bekleyip seni izleyen ibne o olur." Amerikalı avukatın sesindeki öfke anlaşılıyordu. "Onu öldürdükten sonra gelip bana ne komik adam olduğundan bahsedersiniz. Onu öldürene kadar çocukça yorumlarınızı kendinize saklayın."

Güney Afrika yayını sessizliğe büründü.

Pretorya'daki siluetlere dik dik bakarak konuşmaya devam etti. "Gray Man uzun mesafe keskin nişancılıkta, yakın mesafe dövüşte, kesici silahlarda, Krav Maga'da, İsrail Özel Kuvvetleri tarafından kullanılan dövüş sanatında eğitimli. Uzun bir silahla, kısa bir silahla ya da silahsız öldürebilir. Sizi bir buçuk metre öteden öldürebilir ya da nefesi sizin kulağınızın arkasındayken ölebilirsiniz. Patlayıcı maddeler ve hatta zehirler hakkında kapsamlı eğitimi var. CIA'de dolaşan bir söylentiye göre, bir seferinde Lahor, Pakistan'da güvenlik tarafından fark edilmeden restoranda hedefini üfleyerek ok atılan boru kullanarak öldürmüş." Lloyd etki yaratmak için duraksadı. "Gentry yan masada oturuyormuş. Hedef ölü halde yere yığıldığında yemeğine devam etmiş."

"Burada konuşmamız biter bitmez hepiniz uçaklara bineceksiniz. Gentry'nin önümüzdeki kırk sekiz saat içinde izleyeceğini beklediğimiz rotalara uygun olarak on iki ekibi, on iki uçakla, on iki havaalanına göndereceğiz. Eylemleri buradan denetleyip koordine edeceğim ve elde edebileceğim herhangi bir bilgiyi size aktaracağım. Ava katılan ve hayatta kalan her bir ekibe bir milyon dolar artı yapılan bütün masraflar ödenecek. Gentry'i öldüren ekibe bonus olarak yirmi milyon dolar ödenecek."

"Adamı öldürürsek Amerika ne yapacak?" diye sordu gür Afrikalı sesi olan bir adam.

Lloyd emin olmamasına rağmen Liberya yayına döndü. "Bu konu teşkilatlarınızın liderleri tarafından dile getirildi. Bu adam Amerikan hükümeti tarafından çoktan öldürülmek üzere mimlenmiş. CIA'de görür görmez vurma izni var. Arkadaşı yok, yakın ailesi yok. Öldüğü zaman arkasından ağlayacak kimse yok."

Daha sonra biri Asya dilinde konuştu. Konuşması bittiğinde tercüman sordu: "Şu anda nerede?"

"Dün gece Prag'a uçtu. Otellere onu soran ajanlarımız var ama hâlâ orada olduğunu bilmenin imkânı yok."

"Hangi ekip Prag'a gönderiliyor?" diye sordu biri.

"Arnavutluk. En yakın onlar."

"Bu adil değil!" diye bağırdı Güney Afrikalı biri.

Siluet halinde görünen Lloyd, gözlüklerini çıkardı ve burnunun kenarlarını ovdu. "Arnavutlar alınmasınlar ama onunla ilk karşılaşan ekibin onu yakalayan ekip olacağını düşünmüyorum."

Arnavutluk yayınından homurdanmalar geldi ama tıslamalarla hemencecik yok oldu.

"Evet, iki gün içinde Gentry'i öldüreceğiz. Ancak büyük ihtimalle zayiat vereceğiz. Birçoğunuz ölebilir." Sanki umurundaymış gibi davranmak için bir anlığına durdu. "Bununla birlikte ona ilk saldıranın Arnavutlar olacağını bilmiyoruz. Uçağınız inene kadar batıya doğru ilerlemiş olabilir. Durum böyleyse, izini Prag'dan geçmiş olarak bulursak sizi uçağınıza tekrar bindireceğiz ve son varış yerine daha yakın yeni bir pusu noktasını işgal edeceksiniz. Sizi temin ederim ki en uzak doğuda olmanın açık bir şekilde avantajı yok."

Lloyd sandalyesinde daha da dik oturdu. Silueti ince ama atletik görünüyordu. "Şunu söyleyerek bitirmeme izin verin.

Görevi tamamlamak için ne gerekiyorsa yapın. Sivil zayiatlar beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Eğer mideniz ölü birkaç çocuk, emekli ya da yavru köpek kaldıramıyorsa lanet olası uçağıma binmeyin. İşiniz Court Gentry'i öldürmek. Bunu yapın ve teşkilatınız için milyonlarca dolar kazanın ve Merkezî İstihbarat Teşkilatı'nın teşekkürlerini kazanın. Başarısız olursanız büyük ihtimalle ölümünüz onun elinden olacaktır. Bunun dışında bir şeyden endişelenmenize gerek yok."

"Sorunuz var mı?"

Kimseden ses çıkmadı.

"O zaman... Oyun başlasın beyler."

***

Sabah saat dördü çeyrek geçe, LaurentGroup'un Brno, Çek Cumhuriyeti'ndeki kocaman sebze bahçesinden bir güvenlik görevlisi, Prag'ın tarihi kent merkezi Stare Mesto'da bulunan dört katlı dar misafirhanenin uykulu resepsiyonistine Gentry'nin fotoğrafını gösterdi. Bankonun arkasındaki yaşlı adam resme uzunca baktıktan sonra emin olmadığını söyledi. Ancak boncuk gibi gözleri olan yabancıdan beş yüz koruna aldıktan sonra tonunu değiştirdi. Resimdeki tıraşlı adamla çatı katında kalan sakallı adamın aynı kişi olduğundan emindi.

Gözetleme ajanı derhal Lloyd'u aradı. LaurentGroup'un çalışanıydı ve Lloyd'a şirket çalışanlarını herhangi bir direkt eylemden uzak tutması emri verilmişti, bu yüzden adama evine gitmesini söyledi.

"Ekibin biri yolda." dedi Lloyd.

"Eğer adamı öldürmek istiyorsan yüz bin korunaya yaparım."

Lloyd telefonda kıkırdadı. "Hayır, yapmayacaksın."

"Başa çıkamayacağımı mı söylü..."

"Evet. Tam olarak bunu söylüyorum."

"Lanet olası kendini beğenmiş Amerikalı."

"Ben az önce senin beş para etmez hayatını kurtaran lanet olası kendini beğenmiş Amerikalıyım. Evine git. Unut. Yaptıkların için bonus alacaksın."

"Amerikalılardan nefret ediyorum."

Hat gittiğinde Lloyd sesli bir şekilde gülüyordu.

ON

Gentry sabah beşte uyandı. Bacağındaki kurşun yarası batıyor ve zonkluyordu. İyi bir gece uykusu çekmenin yanından bile geçememişti. Yavaşça ve acı içinde oturdu, belini ve üst bacaklarını esnetmek için ileriye eğildi, ayağa kalktı ve her iki yana sertçe eğildi. Günü hareket ederek geçirmek istiyordu. Nereye gideceğine henüz karar vermemişti ama otelden ne kadar erken ayrılırsa o kadar iyi olduğunu biliyordu.

Tuvalet ihtiyacını gidermek için banyoya gittikten sonra bacağındaki sargıyı kontrol etti, bir gece önce giydiği kıyafetleri üzerine geçirdi. Gözetleyen birileri var mı diye camdan dışarıya baktı. Yanlış giden bir şey görmeyince merdivenlerden indi ve beşi yirmi beş geçe binadan ayrıldı.

Aklından gün için yapılacaklar listesi hazırlamıştı. İlk sırada Prag'daki zulasına gidip küçük bir silah almak vardı. Daha fazla uçak yolculuğu yapmayacaktı; son yirmi dört saatte yaptığı uçak yolculukları normalin dışındaydı, çünkü Court silahsız olmaktan nefret ederdi. Ticari uçaklara sadece son çare olarak binerdi, son dört yılda en fazla on iki kez uçmuştu. Şimdi Prag'ın karanlık tenha kaldırım taşlı sokaklarında silahsız olarak yürürken kendini çıplak hissetmişti. Savaşçı ihtiyaçlarını teselli eden tek şey Kürt bir polisten rüşvetle elde ettiği belinde duran Spyderco marka küçük katla-

nabilir çakıydı. Hiç yoktan iyiydi ama herhangi bir ateşli silah karşısında savunmasızdı.

Zulasının yanına gittikten sonra şehirden ayrılması gerekiyordu: nakit parayla ucuz bir motosiklet al ve sadece Prag'dan ayrıl. Belki Çek Cumhuriyeti'nde ya da Slovakya'da köyden köye geçerek bir iki hafta geçirirdi. Bunun, Nijerya başkanı görevden ayrılana kadar onu güvende tutmasını ve yakasını bırakmasını umut ediyordu.

Kimse otuz altı yaşındaki Amerikalıdan daha hızlı ve temiz bir şekilde ortadan kaybolamazdı.

Court metroya doğru yürürken yapılacaklar listesine önemli bir şey daha eklemeye karar verdi. Daha yeni açılan küçük kafeden yayılan taze kahve kokusunu duydu. Ve o anda silaha ihtiyacı olduğu kadar kahveye de ihtiyacı olduğunu hissetti.

Yanılmıştı.

Kafenin önündeki karanlık sokağı yoğun bir sis kapladı ve Court bir iki basamak çıkıp küçük kafeye girerken yağmur yağmaya başladı. Saat daha beş buçuktu; günün ilk müşterisi olduğu izlenimine kapıldı. Court tezgâhın arkasındaki genç kıza selam verecek kadar Çekçe biliyordu. Üzerinden buharlar çıkan kahve semaverini ve büyük hamur işini gösterdi, soluk tenli kızın plastik bardağı yoğun siyah kahveyle doldurmasını ve kahvaltısını bir pakete koymasını izledi.

Tam o esnada arkasındaki kapı zili çaldı. İki adamın içeriye girdiğini, şemsiyelerini kapattığını ve ceketlerinin üzerindeki yağmuru silkelediklerini gördü. Oralı gibi görünüyorlardı ama Court emin olamadı. Gentry aldıklarını süt ve şeker olan küçük standa götürürken ilk adam ona baktı.

Court duvarda asılı şiir tanıtan cam kaplı ilana gözünü dikti, sağındaki pencereye, karanlık ve yağmurlu sokağa boş bir şekilde baktı.

Bir iki saniye sonra kendini rahat hissetmedi, soğuk sa-

bah duşuna aldırış etmeden Mustek'teki metro istasyonuna doğru yürüdü. Etrafta başka yaya yoktu; sebebi soğuk, yağmur ve saatin erken olmasıydı. Court soğuk havaya aldırış etmiyordu; yorulmuş kaslarına ve hâlâ yorgun beynine hayat katabilme yeteneğini takdir ediyordu. Dağıtım yapan birkaç kamyonet vardı ve Gentry her geçen kamyonetin ıslak ön camından içeri baktı. Metronun girişini buldu ve dik merdivenlerden inmeye başladı. Hâlâ yorgun gözleri etrafındaki parlak elektrikli ışıklandırmaya, soğuğa, yukarıdan gelen aydınlığı yansıtan beyaz fayansa yavaş yavaş alıştı.

İşaretleri takip ederek rüzgârlı tünelden trenlere doğru gitti. Bir başka asansör onu metro istasyonunun parlak şekilde aydınlatılmış derinliklerine götürdü.

Pasajda sağa dönmeden kısa bir süre önce bir çöp kutusunun önünden geçti. İçine dokunmadığı kahvesini ve hamur işi paketini attı. Daha sonra sağa döndü, iki adım daha attı ve durdu.

Hızlı bir şekilde kaslarını büktü. Kolları, sırtı, bacakları, boynu hatta çenesi bile gerildi.

Katlanabilir çakısını almak için elini beline götürdü. Aldı ve açtı, hareketi imkânsız bir hızda ve ustalıkla yapmıştı.

Hızla arkasına döndü, geldiği yoldan bir geri adım attı, olabildiğince hızlı bir şekilde fazla yer kaplamak için havaya sıçradı ve sekiz santimlik bıçağı kabzasına kadar onu takip eden ilk adamın boğazına sapladı.

Adam kalın, sert, uzun ve genişti. Etli sağ elinde paslanmaz çelik otomatik bir tabanca tutuyordu. Gentry silahın olduğu elin bileğini yakaladı ve can veren adamın kasılmaları silahı ateşlemesin diye namluyu aşağıya ve uzağa tuttu.

Court çenesi kare şeklinde olan adamın gözlerinin içine bakmak için zaman bile harcamadı; eğer harcasaydı panik ya da acı başlangıcından çok önce şok ve kafa karışıklığı görürdü. Gray Man bunun yerine adamı tünelin köşesine doğru

geri itti, adamı sözde ikinci suikastçiye çarptı ve köşeyi dönerken ve silahını çıkarırken bu adamı yakaladı. Court sağ eliyle bıçağı tutuyordu. Bıçak hâlâ ilk adamın boğazında saplıydı ve ilk adamı ikinci adama doğru iterken bıçağı kullandı, şimdi de diğer eliyle ilk adamın elindeki silah için uğraşıyordu. Silah bir türlü gelmedi. Court şimdi düşen ikinci adamın vücudunun arkasında üçüncü bir adam gördü, üçüncü ateş etmek için silahını kaldırıyordu.

Gentry başını boğazında bıçak saplı adamın göğsüne yerleştirdi, yere düşen aptalın üzerinden geçerek son sıradakinin üzerine doğru hızlıca yürüdü.

Fayansla kaplı tünelde kulakları sağır edici bir silah sesi yankılandı, bu kulağa hoş gelmeyen patlama sesi tavanın düşük ve koridorun dar olmasından dolayı daha da yüksek çıkmıştı. Gentry kurşunun kollarındaki kanlı adamın sırtına girdiğini hissetti. İkinci el ateş de ses çıkardı ve Court'un dans partnerine saplandı. Amerikalı adamı olabildiğince sert bir şekilde itti. Operatörün kanlı bedeni üçüncü adama doğru fırladığı zaman Gentry bıçağını adamın boğazından çıkardı ve son bir kez etli butlu sağ elinden silahı almayı denedi. Silaha tutunmayı başardı ancak ceset, ölü eli hâlâ sıkı bir şekilde silahı tutar bir vaziyette üçüncü operatörün üzerine yığıldı.

Gentry, her ikisi de silahlı, kendisine üç metreden daha yakın duran iki canlı suikastçinin arasında duruyordu. Court'un arkasındaki silahlı adam yerdeydi. Şüphesiz şimdi ateş etmek için yuvarlanıyordu. Court'un önündeki adam ise ayaktaydı, hedefini vurabilmek için kan fışkıran partnerini hareket ettirmeye çalışıyordu. Court bıçağı açtı ve hızlı bir şekilde ayakta duran silahlı adama fırlattı. Bıçak mükemmel bir şekilde isabet etti ve ve adamın sol göz çukuruna saplandı. Kan püskürmeye başladı ve operatör iki elini de bıçağa götürmek için silahı düşürdü. Dizlerinin üzerine çöktü.

Gentry arkasındaki tehdide bakmadı. Onun yerine ileriye atladı, iki kolu da uzanmış bir şekildeydi, silahı ele geçirmek

için çaresizdi. Tam yere düşmeden önce geçitte bir silah sesi daha duyuldu. Bir darbe hissetmedi, arkasındaki operatörün, sırtına hedef aldığını ama yerden sıçradığı için hedefi ıskaladığını farz etti.

Court fayans döşeli zemine yapıştı, ileriye doğru kaydı ve üçüncü adamın tabancasını kaldırdı. Gözüne bıçak saplanmış adam dizlerinin üzerindeydi ancak henüz ölmemişti, ortalığı velveleye veriyordu. Gentry sırtının üzerinde yuvarlanarak yanına gitti ve hâlâ dövüşen son düşmana geri ateş etmek için döndü. Adamın hedefi vurması için yarı yarıya şansı vardı ama tereddüt etti; Court partnerinin yanındaydı.

Fakat Gray Man tereddüt etmedi. Yüzükoyun pozisyonundaki Gentry, adamın ayrık bacaklarının arasından silahlı adama ardı ardına ateş etti; dönmesini ve ölmesini izledi.

Court hayatta kalan tek adamın yanında gözünde bıçak olan tetikçi olduğundan emin olduğunda, silahın namlusunu yaralı adamın alnına dayadı ve tereddüt etmeden tetiği çekti.

Amerikalı parlak beyaz koridorda uzanan üç adamın cansız bedenlerinin başında durdu. Sıçrayan kanlar duvarı lekelemiş ve cesetlerden akan kan ayaklarının etrafında birikinti oluşturmuştu. Kulakları çınlıyordu, bacağı batıyor ve zonkluyordu.

Kafede kendilerini ifşa etmişlerdi. Gentry adamlar kapıdan içeri girdikleri zaman onların operatör olduklarını bir saniyede anlamıştı ve ilk adam Gentry ile göz göze geldiği zaman onu tanıdığını belli etmişti.

Bu üç adamın oluşturdukları tehdidi tanımladıktan sonra, şiir yazılı el ilanındaki yansımadan, kafenin pencerelerindeki yansımadan, sokakta yanından geçen arabaların ön camlarından onları izlemişti. Metroya inen merdivenlerde yaklaştıklarını hissetmişti. Tünelde daha da yaklaşmışlardı ve trenlere varmadan önceki son köşede harekete geçme zamanının geldiğini biliyordu.

Court daha hızlı, daha iyi eğitimli, daha acımasızdı ama üç cesedin başında dikilirken artık kıyılmış et olmalarının sadece bir sebebi olduğunu çok iyi bir şekilde biliyordu. Hızlı bir şekilde atan kalbi kan pompalamaya devam etti.

Acemi şansı.

Bu suikastçiler otelin dışında pozisyon almadan önce kahve almak için durmaya karar vermişlerdi ve oraya geldiklerinde Court da şans eseri ordaydı.

Geri kalan her şey bundan sonra anlamlı gelmeye başlamıştı.

Court şanslıydı.

Şanslı olmanın iyi olduğunu biliyordu. Ama şansının bir anda yok olabileceğini de biliyordu. Şans geçici, keyfi ve değişkendi.

Court hemen ve vicdan azabı duymadan cesetleri temizledi. Sabahın ilk yolcularının köşeyi dönmelerinin an meselesi olduğunu biliyordu. Gray Man son silah atışının üzerinden otuz saniye bile geçmeden Çek yapımı bir CZ tabanca ve avro ve korunadan oluşan ufak bir tomar para toplamıştı.

Bu olaydan bir dakika sonra sokak seviyesine geri çıkmıştı ve adamlardan birinden aldığı keten ceketi giyiyordu. Kahverengi pantolonundaki kan lekeleri sabah yağmuru tarafından gizlenmişti. Charles Köprüsü'nün yakınındaki otobüs durağına bir amaçla ama acele etmeden sisin içinden geçerek yürüdü. Yürürken hafifçe topallıyordu ama onun dışında hiçbir şey onu, artan insan kalabalığından farklılaştırmıyordu.

***

Fitzroy'a portatif karyolası olan küçük bir oda teklif etmişlerdi ama prensip gereği reddetmişti. Bunun yerine konferans salonundaki yüksek arkalıklı yönetici sandalyesinde ara ara kestirmişti. Çökmüş bedeninin çevresinde Teknisyen terminalden terminale geçiyordu ve Lloyd cep telefonundan

birbiri ardına telefon görüşmesi yapıyordu. Güvenlik görevlileri gece boyunca hem kapının içinde hem de dışında durmuşlardı.

Sör Donald saat altı buçukta uyanmıştı ve sade kahvesini yudumlarken Teknisyen odanın diğer ucundan Lloyd'a seslendi. "Efendim. Arnavutlar cevap vermiyorlar."

Lloyd, Fitzroy'un karşısındaki sandalyede oturuyor, kahvesini içip Prag haritasına bakıyordu. Kafasını kaldırıp adamına baktı, omuzlarını silkti ve dudaklarını büzdü. "Ölü olunca biraz zor oluyor."

Teknisyen umudunu kaybetmedi. "Kesin olarak bileme..."

Lloyd dinlemiyordu. Daha çok kendi kendine konuştu. "Biri gitti. Kaldı on bir. Çok uzun sürmedi."

Fitzroy kahve fincanının arkasından gülümsedi ve Lloyd bunu fark etti. Ayağa kalktı, maun rengi masanın etrafında döndü ve Sör Donald'ın önünde diz çöktü. Yumuşak bir sesle, "Siz ve ben düşman gibi görünüyor olabiliriz ama hedefimiz aynı. İçin için Gray Man'in zaferini kutluyorsanız, o hedefine yaklaştıkça tehlikenin artacağını unutmayın. O ne kadar çabuk toprağın altına girerse, sizin, oğlunuzun, gelininizin ve kıymetli küçük torunlarınızın o kadar çok yararına olur." dedi.

Sör Donald'ın gülümsemesi kayboldu.

***

Bir saat sonra Fitzroy'un uydu telefonu çaldı. Lloyd ve adamaları hemen sessiz moda girdiler. Sör Donald üçüncü kez çaldıktan sonra hoparlörü açtı.

"Court? Ben de sana ulaşmaya çalışıyorum. Nasılsın?"

"Ne haltlar dönüyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Başka bir suikast timi beni öldürmeyi denedi."

"Şaka yapıyorsun."

"Ben şaka yapar mıyım?"

"Aslında hayır. Kimdiler?"

"Nijeryalı olmadıklarından fazlasıyla eminim. Üç beyaz adamdı. Orta Avrupalıya benziyorlardı. Kimliklerine bakmama fırsat olmadı. Zaten iyi olsalardı yanlarında da kimlik olmazdı."

"Abubaker hâlâ kiralık adam kullanıyor olmalı. Zenginliğini hesaba katarsak pek de şaşırtıcı değil. Herhangi bir şekilde yaralandın mı?"

"Evet, yaralandım ama o soytarılar yapmadı. Dün sabah uçakta üst bacağımdan vuruldum."

"Vuruldun mu?"

"Abartılacak bir şey değil."

Lloyd eline hemen bir not defteri aldı ve bu bilgiyi yazdı.

"Evlat, ufak bir pürüz var."

"Ufak bir pürüz mü? Senin Şebeke'ndeki bir ihlal yüzünden son yirmi sekiz saatte sekiz adam öldürmek zorunda kaldım. Pürüz olduğu konusunda cidden haklısın!"

"Nijeryalılar patronun olduğumu biliyorlar."

Uydu bağlantısı bir süre sessizliğe büründü. Sonunda Gentry, "Lanet olsun Don. Nasıl oldu?" dedi.

"Dediğim gibi... Bir pürüz."

"O zaman sen de en az benim kadar tehlikedesin. Senin peşinden de gelmeleri an meselesi." Daha genç adamın sesinden endişe duyduğu anlaşılıyordu.

"Çoktan geldiler."

Duraksama. "Ne oldu?"

"Ailem ellerinde. Oğlum, gelinim ve torunlarım."

"İkizler..." dedi Court sessizce.

"Evet. Onları Fransa'da tutuyorlar, seni teslim etmemi yoksa onları öldüreceklerini söylediler. Otuz dakika önce seni ölü ya da canlı teslime etmem için kırk sekiz saat süre verdiler. Seni yakalamak için peşinden ekipler yolladılar ama benden nerede olduğunla ilgili bilgi istiyorlar."

"Görünüşe göre çoktan vermişsin."

"Hayır evlat. Tek bir kelime bile etmedim. Bir şekilde kimliğin Irak'ta ifşa olmuş, evet ama Nijeryalı bir ajan Tiflis'te uçağa bindiğini görmüş. Onlara hiçbir şey söylemedim ve söylemeyi de düşünmüyorum."

"Ama oğlunun ailesi."

"Ben adamlarıma sırtımı dönmem. Sen de ailedensin."

Ağzından çıkan sözlerden dolayı Fitzroy'un yüzünde acı çeker gibi bir ifade belirdi ama yaşlı İngiliz adamın en iyi katilini aynı anda kandırması ve ona ihanet etmesini sağlayan ikiyüzlülük yeteneği karşısında Lloyd'un gözleri takdir eder bir şekilde fal taşı gibi açıldı. Fitzroy suikastçisinin geriye kalmış duygularıyla ustalıkla oynuyordu.

Lloyd, Gentry'nin dosyasını avcunun içi gibi biliyordu. Sırada neyin geleceğini tahmin edebiliyordu.

"Nerede tutuyorlar?"

"Normandiya, Fransa'da bir şatoda, Bayeux kasabasının kuzeyinde."

"Kırk sekiz saat mi?"

"Eksi otuz dakika. Son tarih pazar günü sabah saat sekiz. Fransız Emniyeti'nde adamları olduğunu ve bulundukları yere operasyon yapılacağını sezerlerse işin sonucunun katliamla sonuçlanacağını söylediler."

"Doğru. Polisler bir işe yaramayacak. Tek başıma gidersem şansım daha fazla olur."

"Court ne düşündüğünü bilmiyorum ama tek başına o tür bir şey denemen çok tehlike..."

"Don, bana güvenmen gerek. Yapabileceğim en iyi şey oraya gidip bu olayı tek başıma çözmek. Kuvvet yapılarıyla ilgili bulabileceğin bütün istihbarata ihtiyacım var, benim hakkımda bir şey söyleme. Aileni geri alacağım."

"Nasıl?"

"Bir şekilde."

Bu sefer duraksama sırası Sör Donald'daydı. Kalın parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu ve yavaşça, "Sana sonsuza kadar müteşekkir olurum evlat." dedi.

"Her şey sırayla patron." Hat kesildi.

Lloyd zafer kazanmış gibi havada yumruklarını birbirine vurdu.

Fitzroy, Lloyd'a döndü ve "Peşinde olduğun kelleyi sana getireceğim. Ama sen de verdiğin sözü yerine getirmek zorundasın."

"Sör Donald, hiçbir şey adamlarımı durdurmak, sizi ve ailenizi yalnız bırakmaktan beni daha çok mutlu edemez."

ON BİR

Court Gentry dört yıldır özel operatör olarak çalışıyordu. Bundan önce Golf Sierra öteki adı ile Gangster Çetesi vardı ve ondan da önce CIA için tek başına operasyonlar gerçekleştirmişti. Çok sert bakışlı birkaç teşkilat operatörüne rağmen Gentry yetişkin hayatının çoğunu yalnız geçirmişti. Elbette gizli bir görevdeyken görevlerini yerine getirmek için gerekli ilişkiler kurmuştu ancak bu etkileşimler geçici ve yalanlara dayanıyordu.

Onunki dışarıda, soğukta yaşanan bir hayattı.

Son on altı yılda Court'un suikastçi, casus, bir ortama giren ya da ortamdan çıkan kim olduğu belli olmayan biri olamadığı sadece bir olay olmuştu. Fitzroy iki yıl önce, iki aydan daha kısa bir süreliğine Gray Man'e özgeçmişinde yer alan her şeyden faklı bir kapasitede bir iş vermişti. Court, Sör Donald'ın iki torununu korumak için yakın kişisel koruma görevinde bulunmuştu.

Babaları, Sör Donald'ın oğlu, Londra'da başarılı bir gayrimenkul müteahhidiydi. Babasının izinden karanlık istihbarat dünyasına gitmemişti; dürüst bir iş insanıydı, kurallara bağlı kalıyordu. Phillip Fitzroy yine de birkaç mafya tipli Pakistanlıyla sorun yaşamayı becermişti, şirketinin inşaat şantiyelerinde onaylanmamış ve vasıfsız işgücünün önünü açacak belediye teklifine karşı lobi yapmasıyla ilgili bir şeydi. Philip

Fitzroy mantıklı olarak konutların ve alışveriş merkezlerinin sadece iyi eğitilmiş işçiler tarafından inşa edilmesinin Londra'daki herkes için en iyisi olacağını ileri sürmüştü ancak Pakistanlı mafya yıllardır kaçak göçmenlerden haraç alıyordu ve daha çok göçmen daha yüksek ücretli işlerde çalışırsa onlardan birkaç pound daha fazla koparabileceklerine karar vermişlerdi.

Tehdit telefonlarıyla başlamıştı. Phillip geri adım atacak, kampanyaya lobi yapmayı bırakacaktı. Elise Fitzroy, Phillip'in eşi, posta kutusunda sahte boru bombası bulmuştu. Londra Polis Teşkilâtı soruşturma açmıştı; asık suratlı dedektifler çenelerini ovuşturmuş ve tetikte olacaklarına söz vermişlerdi. Phillip iş kanununa karşı mücadelesine devam etmiş, daha çok tehdit gelmiş ve teşkilat Sussex Gardens'taki evlerinin önüne içinde narkoleptik bir polis olan bir araba yerleştirmişti.

Bir gün öğleden sonra kızlar televizyon izlerken, Elise altı yaşındaki Kate'in okul çantasını temizliyordu. Bayan Beasley tarafından eve gönderilmiş olabileceğini düşünerek, çantanın dış cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarmıştı. Kâğıdı açmış, kargacık burgacık el yazısıyla ve büyük harflerle yazılı bir not bulmuştu.

"Onları ne zaman istersek alabiliriz. Bu işten vazgeç Phil."

Elise histerik bir şekilde Phillip'i aramış, Phillip de çıldırmış bir şekilde Donald'ı aramış ve Sör Donald yedi saat sonra peşinde bir Amerikalıyla kapıda belirmişti.

Amerikalı ne büyük ne de küçüktü, sessizdi ve çok az göz temasında bulunuyordu. Elise adamın yirmili yaşlarının sonunda olduğunu düşünmüştü; Phil ise kırk yaşına yakın olduğunu iddia etmişti. Kot pantolon, omzundan hiç ayırmadığı küçük bir sırt çantası ve Phillip'in altında düşmanına zarar vermek için kim bilir nasıl ekipman olduğunu farz ettiği büyük beden bir süveter giyiyordu.

Sör Donald adam holde beklerken Elise ve Phillip ile misafir odasında oturmuştu. Endişeli anne babaya adamın adının Jim olduğunu ve muhtemelen işinde dünyanın en iyisi olduğunu açıklamıştı.

"Peki, işi tam olarak ne baba?" diye sordu Phillip.

"Sadece şu kadarını söyleyeyim; bütün sokağın içinde polisler olan arabalarla kaynıyor olsa bile sadece onunla olduğundan daha güvende olamazsın. Abartmıyorum."

"Pek öyle görünmüyor."

"O işin bir parçası. Göze batmamaya çalışıyor."

"Onunla ne yapmamızı bekliyorsun baba?"

"Günde birkaç kez sandviç verin, kahve makinesini sürekli sıcak tutun ve burada olduğunu unutun."

Ancak Elise adama cansız bir objeymiş gibi davranmayı reddetti. Ona kibar davrandı ve onun da aynı şekilde davrandığını fark etti. Kadına hiçbir zaman bakmadı; kocası sorduğunda bunu ısrarla söylemişti. "Camdan dışarıya, sokağa bakıyor, bahçeye bakıyor, ikizlerin odasının kapısına bakıyor. Hiç *bana* bakmıyor. İkinizin ortak yanı Phillip; çok iyi anlaşırsınız."

Fitzroy hanesine ilave bir adamın gelmesi, karı-koca arasında kaçınılmaz olarak anlaşmazlığa sebep olmuştu.

Claire ve Kate, Jim'den hoşlanmıştı. Amerikan aksanını taklit etmişler ve Jim bu konuda hoşgörülü davranmıştı. İkizleri her gün Saab ile okula götürdü, Elise de onlarla gidiyordu. Küçük Kate bir seferinde kötü bir sürücü olduğuyla ilgili onunla dalga geçmişti ve o da kahkaha atarak anne ve kızlarını şaşırtmıştı, daha çok trenle seyahat ettiğini ve motosiklet sürdüğünü itiraf etmişti. Daha sonra saniyeler içinde yüzü tekrar sertleşmiş ve bakışları aynalara ve önündeki yola geri dönmüştü.

İki ay boyunca uyanık oldukları her saniye ikizlerin ya-

nındaydı ve uyudukları zaman holde odalarının yanındaki portatif karyoladaydı. Sekiz hafta boyunca meydana gelen tek eğlenceli an bir pazar günü markete giderken araba kazasının yolu kapamasıydı. Jim trafik durur durmaz arabayı kaldırımın üzerine çekmişti. Spor ceketini açmıştı ve Elise kolunun altına yerleştirdiği silahın dipçiğini görmüştü. Sol eliyle arabayı kaldırımın üzerinden kalabalığın içinden geçerek sürerken, sağ eli omzundaki kılıfın içindeki tabancanın etrafına sarılıydı. On saniye sonra açık alana çıkmışlardı. Arabadaki yolculara tek bir kelime söylemedi, süt ve pasta almak için gezmeye çıkılan normal bir pazar günü davranmıştı. Anne ve kızları yolcuğun geri kalan kısmında şaşkın bir şekilde ona bakmışlardı.

Ve bir sabah gitmişti. Yorgan, karyolanın üzerinden katlanmış, yastık da üzerinde duruyordu. Pakistanlı çete üyelerinin, Londra Polis Teşkilatı'ndaki asık suratlı adamlar tarafından tutuklandığı yazıyordu, tehlike geçmişti ve Sör Donald, Amerikalıyı göndermişti.

Phillip ve Elise tehlikenin ortadan kalmasından ve saçma yasanın iptal olmasından dolayı rahat bir nefes almıştı.

Ancak küçük kızlar babaları Jim amcalarının Amerika'ya gitmek zorunda kaldığını ve büyük ihtimalle de geri dönmeyeceğini söylediğinde ağlamışlardı.

***

Court, Fitzroy ile konuşmasını sonlandırmasının üzerinden bir saat bile geçmeden bir motosiklet aldı. Yeterince iyi motoru ve ağır kullanılmaya dayanabilecek lastikleri olan '86 Honda CM450 idi. Satıcı, Prag'ın hemen güneybatısındaki Seberov'da yol kenarındaki petrol istasyonunda çalışan oralı bir çocuktu. Evrak işi yoktu, sadece nakit para, kask ve harita için birkaç yüz koruna fazladan vermişti ve yola koyulmuştu.

Don'la konuşmasının ardından telefonu kapattıktan

sonra bir an bile tereddüt etmemişti. Court Normandiya'ya gidecekse önünde bir iki günlük yol olduğunu biliyordu. Hareket halindeyken bir plan üzerinde çalışabilirdi ve yoldayken Fitzroy ile iletişim kurabilirdi. Hayır, bankta oturmaya vakti yoktu, düşünüp taşınması için dokuz yüz elli kilometresi vardı.

Motosikleti aldıktan sonra, şehir merkezinin altı kilometre güneyindeki uzun dönem kiralık dairesinde bulunan zulasında durdu. Artık kapı için anahtarı yoktu bu yüzden sadece kilidi açtı. Eğer sorulsaydı her ay kirayı ödemek için kullanılan kredi kartı numarasını ezbere okuyabilirdi ama doğrusu etrafta kimse yoktu. Zulasını neredeyse üç yıl önce kurmuştu, sadece bir kez geri gelmişti ve şimdi küçük karanlık oda tozlu, küflü ve soğuktu. İki buçuk metrekarelik, her biri üzeri tozla kaplı beyaz poşet içinde birbiri üzerine konulmuş dört spor çantası hariç boş bir odaydı. Zulanın içinde tabancalar, tüfekler, mühimmat, kıyafet, vakumlu yiyecekler ve tıbbi malzemeler vardı. Metrodaki silahlı kavgada ele geçirdiği CZ tabancayı çantalardan birinin içine fırlattı ve ufak bir Walther P99 Compact tabanca ve fazladan iki şarjör çıkardı. Silah temiz ve iyi yağlanmıştı ama yine de mühimmatı, sürgünün ve horozun hareketini kontrol etti. Geri kalan silahlarını görmezden geldi. Sırtında silah deposuyla Avrupa Birliği sınırını güçbela geçebileceğini biliyordu.

Tabancayla yetinmek zorundaydı.

Daha sonra tıbbi malzemeyi açtı, pantolonunu indirdi ve soğuk, kirli zemine oturdu. Alüminyum duvardaki sıçan tırmalama sesi, şartların ne kadar sağlıksız olduğunu gösteriyordu. Bir günlük yarasını profesyonel bir merakla muayene etti. Court daha önce hiç silahla vurulmamıştı ancak mesleğinde onlarca başka yarayla karşılaşmıştı. Bacağı zonkluyordu ama yanıklarda, kırılan kemiklerde, boynundaki şarapnel parçasında canı daha kötü acımıştı. Bu, işin olmazsa olmazıydı.

Kurşunun girdiği ve çıktığı yere bolca tentürdiyot boşalttı. Sargı paketlerini ve antiseptik kremi açtı, az ışıkta olabildiğince iyi şekilde yarasını tekrar sardı ve sonra bütün malzemeleri küçük bir çantaya koyup cebine tıkıştırdı. İkinci spor çantasında soğuk hava kıyafetleri buldu. İnce kıyafetlerini, kalın fitilli pantolon, üzerinde yağ lekesi olan kahverengi pamuklu gömlek ve kalın keten ceketle değiştirdi. Eline bir çift iş eldiveni geçirdi ve parmakları hemencecik ısınmaya başladı. Deri yürüyüş botları. İndirildiğinde kar maskesi olarak kullanılan siyah bereyi kafasına geçirdi. Bütün kutuları kapattı, nasıl bulduysa öyle bıraktı, kapıyı kapattı ve motosikletine bindi.

Kendini dakikalar sonra şehrin güneyindeki bir dört yol ağzında buldu. Batı yönünde birkaç saatlik mesafede Almanya sınırı, daha sonra Fransa sınırı, ondan da sonra Normandiya vardı.

Motorun gürültüsü iç çekişini maskelemişti. Kar maskesiyle örtülü ağzından nefes verirken buhar çıkmıştı.

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Yol üzerinde bir iki kritik mola vermesi gerekiyordu. Gentry'in Normandiya'ya varmadan önce birkaç malzeme alması lazımdı. İhtiyacı olan şeyleri nereden alacağını biliyordu ama bunun yolda fazladan yarım gün geçirmek anlamına geldiğini de biliyordu.

Özellikle yeni bir "kaçışa", yeni sahte kimlik belgelerine ihtiyacı vardı. Çek Cumhuriyeti'ne girmek için kullandığı pasaport hâlâ yanındaydı ve bu pasaportla bütün göçmenlik sürecini bilgisayar ortamına aktarmamış ve birleştirmemiş olan Orta Avrupa'da dolaşabileceğini biliyordu ama efsanevi Kanadalı serbest gazeteci Martin Baldwin başını bir kez yakmıştı. Sadece umutsuz bir optimist ya da aptalın teki Avrupa Birliği'ne girerken o pasaportu kullanmaya çalışırdı ve Gentry ikisi de değildi. Fakat AB'ye girmekten daha çok silahlar dur-

duğunda onu Avrupa'dan çıkarmaya yetecek kadar sağlam bir kaçışa ihtiyacı vardı. Normandiya'da yapması gerekeni yaptıktan sonra çok uzak bir yerlerde kaybolması gerektiğini biliyordu ve temiz kimlik belgeleri bu sonuca ulaşmak için en kolay yoldu.

Court, Macaristan'da kendisine bu belgeleri hemen sağlayacak bir adam tanıyordu. İyi bir şekilde hazırlanmış belgelerle AB'ye hızlı ve etkin bir şekilde girebilir ve yol boyunca herhangi bir sebeple belge çıkarması gerekirse bunu güvenli bir şekilde yapabilirdi. Ve daha sonra, operasyonunu bitirir bitirmez bütün silah ve teçhizatını bırakabilir, Güney Amerika, Güney Pasifik ya da üzerindeki baskı son iki günde olduğu gibi kalmaya devam ederse lanet olası Antarktika'ya giden bir uçağa binebilirdi.

Normandiya'dan sonra etrafta dolaşıp sahte belgeler arayacak zaman ve onlar olmadan Avrupa'dan ayrılmanın kolay bir yolu olmayacaktı.

Gentry onu Brno'nun ilerisine, Slovakya'ya, Bratislava civarına daha sonra da güneye, Macaristan sınırına götürecek olan E65 otobanına girdiğinde batı yönden soğuk kasım rüzgârı esiyordu. Oradan sonra Budapeşte'ye gitmesi çok sürmezdi. Benzin almak için birkaç kez vereceği kısa molaları ve yetersiz olarak korunan iki sınırı da hesaba katınca altı saatlik bir yolculuk oluyordu.

Gaza basıp kendini soğuk rüzgâra bırakırken kendini önündeki kırk sekiz saati düşünmeye zorladı. Tatsız bir düşünceydi ama gerekliydi ve son kırk sekiz saat üzerinde kafa patlatmaktan çok daha iyiydi.

ON İKİ

Gentry, Macaristan'ın başkentine öğleden sonra saat üçte girdi. Yağmur bulutları alçakta ve grimsi beyaz renkteydi, dört milyon nüfuslu şehri ikiye bölen Tuna Nehri'nin batı tarafındaki Buda'nın tepelerinin yuvarlak yeşil doruklarına hafifçe dokunuyordu. Court dört yıl önce Fitzroy için gerçekleştirdiği ilk işinde Budapeşte'yi ziyaret etmişti. Silah kaçakçısını öldürmek için yerel bir restorana bomba koyan ama böyle yaparak bir Amerikalı adamın kardeşini de öldüren Sırp tetikçiye karşı basit bir operasyondu. Hayatta kalan diğer kardeşin parası ve suç örgütleriyle bağlantısı vardı, bu yüzden Fitzroy ile iletişime geçmesi ve tetikçi kiralaması onun için basit bir şeydi. Fitzroy'un en yeni elemanını Budapeşte'ye göndermesi ve elemanının sorun yaratan Sırp'ı liman barında bulması, ona içki içirmesi daha sonra omurgasına bıçak saplaması ve cansız bedenini sessizce Tuna'nın karanlık sularına atması da basit olmuştu.

Gentry teşkilat zamanlarından Budapeşte'yi biliyordu. Neredeyse on yıl boyunca, birkaç yılda bir diplomatları gizlice takip etmek, şüpheli Rus iş adamlarına Buda'daki malikânelerde ve Peşte'deki otellerde izinsiz ve gizlice aramalar yapmak için şehre gelip gitmişti. Bir keresinde sorunla ilgilenecek işe yarayan başka biri olmadığında yerel CIA istasyon şefini hedef alan Tacik suikastçiyi kovalamıştı.

Court şehirdeki görevlerinde Laszlo Szabo adlı yerel bir dolandırıcıyla birkaç kez karşılaşmıştı. Szabo ahlakdışı, sinsi aşağılığın tekiydi; önünde yeterince büyük, buruşuk Macar forinti tomarı sallayan herhangi biri için her şeyi yapardı. Uzmanlık alanı evrakta sahtecilik, kimlik belgeleri alım ve satımı ve uçarken kimliğini değiştirmeye ihtiyaç duyan kim varsa bu belgeleri onlara göre değiştirmekti. Çok sayıda Sırp savaş suçlusunun Uluslararası Adalet Divanı'nın hemen öncesinde Orta Avrupa'ya kaçmasına yardımcı olmuş ve adamların o savaşla ve başka şeylerle ilgili yarım kalmış işlerini temizlerken dünya kadar para kazanmıştı. Daha sonra 2004'te, Grozni'den ve Rusların elinden kaçıp, batıya giderken Budapeşte'ye gelen Çeçen teröriste belge hazırlamayı kabul ettiğinde bizzat Gentry ile ters düşmüştü. Court ve Gangster Çetesi, Çeçeni Laszlo'nun banliyödeki deposunda yakalamışlardı. Olaylar sessiz sedasız gelişmemişti ve arbede esnasında Szabo'nun fotoğraf yıkamak için kullandığı küvetteki kimyasallar patlamış ve teröristi öldürmüştü. Court ve ekibi itfaiye arabaları gelmeden önce ortadan kaybolmak zorunda kalmışlardı, Laszlo da tüymüştü. Court bu olayın hemen ardından önemli bir işe gönderilmişti ama Szabo'yu hatırlıyordu, sırf bir gün hizmetine ihtiyacı olur diye kalpazanı takip etmişti. Court belge işlerini genelde Sör Donald Fitzroy'un Şebeke'sinde hallediyordu ama Budapeşte'de de uygun fiyata en azından kâğıt üzerinde onu istediği kişiye dönüştürebilecek bir adamın olduğunu bilmek iyi hissettiriyordu.

Laszlo Szabo ıslah edilemez aşağılık herifin tekiydi. Court bunun su götürmez bir gerçek olduğunu biliyordu. Ama Szabo'nun işinde çok iyi *olduğunu* da biliyordu.

Court benzin deposunu doldurana, Andrassy Sokağı'ndaki küçük Türk tezgâhından döner kebap ve limonata alana ve motorunu Laszlo'nun Tuna'nın kıyısından sadece yaklaşık bir kilometre uzaklıkta Peşte'deki sığınağından bir blok ötede park edene kadar saat üç buçuk olmuştu. Buz gibi yağ-

mur bardaktan boşanırcasına yağıyordu ama Gentry kendini havadan korumak için hiçbir şey yapmıyordu. Kasları daha şimdiden uzun günden dolayı yorulmuştu; yağmur saçlarını, sakalını ve kıyafetlerini sırılsıklam yapmıştı ama ayrıca onu tetikte tutuyordu.

Laszlo'nun binasına açılan kapı aldatmacaydı. Menteşelerin üzerindeki küflü demir levha, Eotvos Utka Sokağı'ndaki taş binaya gömülmüştü, sararmış ve parçalamış el ilanlarıyla kaplıydı, bir buçuk metreden daha uzun durmuyordu. Sanki İkinci Dünya Savaşı'ndan beri kimse içinden geçmemiş gibi görünüyordu ama Court pita ekmeğinin içine konulmuş kuzu eti parçaları ve salatalık sosundan oluşan ıslanmış yemeğini bitirdiğinde kapı gıcırdayarak açıldı ve zayıf, iki siyahi adam çıktı. Somalillier diye tahminde bulundu Court. Belli ki Avrupa'da yasadışı olarak yaşıyorlardı, çünkü yasalara uygun belgelere erişimi olan kimsenin Laszlo'yu ziyaret etmesi gerekmezdi. Court son zamanlarda Afrikalılar ve Ortadoğulular için Avrupa'ya yasal olarak göç etmelerinin ne kadar kolay olduğunu biliyordu. Yağmurda yanından geçen iki mankafa bir şekilde neredeyse evrensel olan giriş damgası için uygun değillerdi, bu da Gentry'e adamların ciddi ölçüde şaibeli herifler olduğunu gösteriyordu.

Bir anda Gray Man dünyada ondan daha çok aranan birkaç kişi olduğunu fark etti, Court doğası gereği bu Somalililerin her ikisinden de daha şaibeli bir herif olduğunu kabul etti. Gentry küçük demir kapıya açık sol eliyle vurdu. Sağ eli belinde ve ıslak ceketinin altında gizli Walther tabancanın üzerinde duruyordu. Bir dakikadır kapıya vurmasına rağmen cevap veren yoktu. Court sonunda kapı boşluğunun sol köşesine konulmuş küçük plastik diyafon düğmesini buldu. "Szabo? Yardımına ihtiyacım var. Para verebilirim."

Diyafondan tiz bir cevap geldi. "Referansların var mı?" Aksanı açıkça Macaristan aksanıydı ama İngilizcesi iyiydi. Sesinin tonundan büsbütün sıkıldığı belliydi. Boya dükkânında

bir memur. Court mallar hakkında bilgi almak için tezgâha gelen uzun müşteri kuyruğunda sıradaki kişiydi.

"Donald Fitzroy'un adamlarından biriyim." Szabo, Şebeke'den biri olmamasına rağmen Sör Donald'ı mutlaka biliyordur.

Court'u endişelendirmeye yetecek kadar uzunluktaki bir duraksama bir vızıltı ve uzaktan kumandalı kapının kilitlerinin açılma sesiyle ile sonuçlandı. Court temkinli bir şekilde demir kapıyı açtı, diz çöktü ve kapının arkasındaki karanlık koridora girdi, on beş metre uzakta açık olan ışığı takip etti. Işık başka bir kapı aralığıydı ve Court kapıdan girince bir kısmı laboratuvar, başka bir kısmı kütüphane ve bir diğer kısmı fotoğraf stüdyosu olan büyük bir atölye buldu. Laszlo orada, duvara karşı bir masada oturuyordu. Ziyaretçisine bakmak için döndü.

Szabo gri saçlarını uzun, omzuna düşecek şekilde kullanıyordu. Kıyafetleri tekdüzeydi, siyah kot pantolon ve düğmeleri incecik, göğsünü gösterecek kadar açık polyester gömlek. Altmış yaşındaydı ama yüzü seksen, fiziği otuz görünen Doğu Bloku altmışıydı. Fiziksel bir hayat, zorluklarla dolu bir hayat. Court'a yaşlanan ama kendini hâlâ çekici gören bir rock yıldızı gibi görünmüştü.

Uzun bir süre Court'a baktı. "Tanıdık bir yüz." dedi. "Sakal ve yağmur olmadan belki seni tanırım?"

Court, Szabo'nun yüzünü hiç görmediğini biliyordu. 2004 yılında Gangster Çetesi'yle Szabo'nun banliyödeki deposunu saf dışı bıraktıklarında kar maskesi giymişti, ayrıca etraf karanlıktı ve eylem hızlı ve kafa karıştırıcıydı.

"Sanmıyorum." dedi Gentry, güvenlik tehdidi olabilecek bir şey var mı diye odayı inceledi. Duvarlarda sarmaşık gibi kablolar asılıydı, masalar ve rafların üzerinde ekipman, kutular ve kitaplar duruyordu, duvar boyunca kilitli dosya dolapları vardı, köşede yükseltinin üzerinde duran sandalyeye

bakan tripoda takılı kamerası olan, gerçeğe uygun boyutta fotoğraf stüdyosu vardı.

"Amerikalı. Otuz beş yaşında. Bir seksen boyunda, kilo yetmiş yedi. Asker ya da polis gibi görünmüyorsun ki bu iyi bir şey." Court adamın dosyasından bazı kısımları hatırlıyordu. Szabo, Sovyetler tarafından elektronik gözetleme, sahtecilik ve öldürücü olmayan başka kara büyü alanlarında eğitilmişti, Ruslar tarafından kendi insanları hakkında casusluk yapmak için kullanılmıştı ama her iki takım için de oynamıştı, Moskova'ya kendi vatandaşları hakkında bilgi verirken varlıklı Macarlara, Demir Perde'yi aşmaları için kaçış yolları sağlıyordu.

Kendi insanlarına yaptığı önemsiz, koşullu ve isteksiz yardımlar, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra bıçağı göğsünden uzak tutmak için yeterli olmuştu ama Gentry, Laszlo'nun Moskova ile ilişkilisinden dolayı misilleme olarak kıçının tekmelenmesine yabancı olmadığını okuduğunu hatırlıyordu.

"Sadece senin bazı ürünlerine ihtiyacı olan bir adamım. Hemen." dedi Court.

Laszlo ayağa kalktı ve masaya yaslanan bastona uzandı. Odanın bir ucundan ziyaretçisinin yanına gelirken ağırlığının çoğunu bastona verdi. Court, Macar'ın çökmüş vücudunu ve şiddetli topallamasını fark etti. Bu sakatlık onu son beş yıl önce gördükten sonra olmuştu.

Uzun bir süre sonra Szabo, Court'un önüne geldi, kişisel alanına kadar girdi. Amerikalının çenesine elini koydu ve kafasını sağa sola çevirdi.

"Nasıl bir ürün?"

"Bir pasaport. Temiz, sahte olmasın. Hemen ihtiyacım var. Fazladan zahmet için ödeme yaparım."

Laszlo başını salladı. "Norris nasıl?"

"Norris mi?"

"Sör Donald Fitzroy'un oğlu tabii ki."

"Phillip demek istedin sanırım?"

"Evet. Sör Donald'ın Brighton'daki yazlığı duruyor mu?"

"Bilemem."

"Doğrusunu söylemek gerekirse ben de." Mahcup bir şekilde omzunu silkerek itiraf etti Szabo.

Court, "Niyetimi anlamaya çalışmanı anlıyorum ama acelem var." dedi.

Szabo kafasını salladı, odadaki bir düzine banktan biri olan küçük bir banka aksayarak yürüdü, her biri üzerleri bilgisayar, mikroskop, kâğıt, kamera ve başka gereçlerle kaplı farklı bir masanın ya da sıranın önündeydi. "Fitzroy'un kendi ağı var. Kendi belge kolaylaştırıcıları var. Neden Laszlo ile takılasın ki?"

"İyi birine ihtiyacım var. Ve hızlı birine. Herkes senin en iyisi olduğunu bilir."

Macar adam kafasını salladı. "Belki sadece yağ çekmek için söylüyorsun ama haklısın. Laszlo en *iyisidir*." Rahatladı. "Senin için harika bir iş yapacağım; belki Fitzroy'a hizmetten bahsedersin. Laszlo hakkında bir iki iyi şey söylersin, anlarsın ya."

Court kendinden üçüncü şahıs olarak bahseden adamlardan tiksinmesi gerektiğini biliyordu. Ama ne zaman kibar olması gerektiğini de biliyordu. "Bir saat olmadan beni buradan temiz belgelerle gönder, ben de dediğini yapacağım."

Szabo memnun gibi görünüyordu. Kafasını salladı. "Yakın bir zamanda elime Belçika pasaportları geçti. Yeni seri numaraları, çalıntı bildirimi yapılmamış. Tamamen yasal."

Court üzerine basa basa kafasını hayır anlamında sallamak. "Hayır. Piyasadaki çalıntı pasaportların üçte ikisi Belçikalı. Ekstra inceleme garantili. Daha az göze batan bir şey gerekiyor."

"Bilgili bir müşteri. Saygı duydum." Laszlo ayağa kalktı, bastonuna dayandı ve başka bir masaya yürüdü. Parmaklarını içi kalem çizikleriyle dolu küçük bir defterde dolaştırdı. Sonra Court'a baktı. "Evet. Sanırım seni Yeni Zelandalı olarak yutturabiliriz. Elimde uzun zamandır Yeni Zelanda pasaportları vardı. Son günler müşterilerimin hepsi Afrikalı ya da Arap... Yeni Zelandalı rolünün üstesinden gelemeyeceklerini söylemeye gerek yok. Söylediğim gibi bu belgeler bir süredir duruyor ama Laszlo hologramı bozmadan senin bilgilerini girdiğinde seri numara üzerinde oynama yapabilir. Geriye doğru takip etmelerinin imkânı yok."

"Pekâlâ."

Szabo geri oturdu ve Gentry'e hareketin onun için yorucu ve rahatsız edici olduğunu gösteren bir iç çekti. "Beş bin avro."

Gentry başı ile onayladı, çantasından parayı çıkardı, parayı Laszlo'ya gösterdi ama eline vermedi.

"Peki ya dış görünüşün? Olduğun gibi fotoğrafını çekebilirim ya da biraz daha profesyonel bir şey yaratabiliriz."

"Önce biraz temizlenmek istiyorum."

"Duşum var. Tıraş bıçağı. Sana uyacak takım elbise ceketi ve kravat. Laszlo belgeler üzerinde çalışırken sen kendini hazırla."

Court holde ilerledi, vücut kokusu ve küf kokan banyoyu koklayarak buldu. Duşta sabun, tıraş bıçağı ve büyük bir makas vardı, hepsi operatörler, yasadışı göçmenler ve kendilerini polislere ve sınır kontrol görevlilerine Küçük Lord Fauntleroy[6] olarak gösterme amacıyla fotoğraf çekilmek için iğrençliklerini bir iki dakikalığına kamufle etmeye ihtiyacı olan suçlular için hazırlanmıştı. Gentry üç aydır ilk defa sakallarını kesti. Walther tabancasını şampuanla tıraş bıçakları-

6 Küçük Lord Fauntleroy (İng. Little Lord Fauntleroy), İngiliz-Amerikalı yazar Frances Hodgson Burnett>in çocuk romanıdır. (Ç.N.)

nın olduğu küçük rafa koydu. İşi bitene kadar köpükle kaplanmıştı.

Gentry dökülen sakallarını topladı. Her bir kahverengi kılı DNA kanıtı olarak görüyordu. O yüzden kestiği sakallarını toplarken daha çok zaman harcadı.

Kahverengi saçlarını sağa tarafa taradı. Yüzü yaşlanıyordu, güneşin, rüzgârın ve hayatın neden olduğu çizgiler kendilerini cildinde derinleşiyordu. Suriye operasyonuna başladığından beri kilo verdiğini söyleyebilirdi ve gözlerinin altında renk farklılıkları oluşmuştu.

Bir seferinde yirmi altı yaşındayken dört gün uyumadan idare etmişti. Moskova'da bir düşman ajanı takip ediyordu ve Court'un bir işe yaramayan iki kapılı Lada'sı karın içinde bozulduğunda adamı taşrada takip ediyordu. Gray Man donarak ölmemek için yolda hareket etmek zorunda kalmıştı.

Bugün, otuz altı yaşında dört günlük bir görevden sonra, o zaman tahliye ekibi onu yarı donmuş halde buzun içinden çıkarıp helikoptere çektiğinden daha kötü göründüğünden endişe etti.

Kurulandıktan sonra yağmurdan sırılsıklam olmuş pantolonlarını geri giydi. Islanmış bandajı bacağındaki yerinden oynatmamak için dikkat etti. Kemerini sıkıca bağladı ve botlarını ve çoraplarını giydi. Laszlo'nun onun için çıkardığı boynuna dar gelen beyaz gömleği giydi, açık yakayı kapatacak şekilde ucuz kravatı dikkatlice bağladı. Mavi ceket omuzlarında karton varmış gibi hissettiriyordu. Düğmeleri iliklemeyi denemedi bile. Court tabancasını kalçasına sıkıştırdı, cebine fazladan şarjör ve çok amaçlı alet koydu ve Laszlo'nun laboratuvarına geri döndü. Szabo çizim masasının önünde tekerlekli sandalyede oturmuş, açık bir pasaporta elinde jiletle eğilmişti. Uzunca bir süre müşterisine baktı. "Ne dönüşüm olmuş ama."

"Evet."

"Fotoğraf için otur lütfen." Tavandan sarkan mavi arka planın önündeki yükseltinin üzerinde küçük bir plastik sandalye vardı. Tripod üzerindeki dijital kamera bir iki metre ötedeki masada duran bilgisayara bağlıydı.

Court içi boş ahşap yükseltinin üzerine çıktı ve sandalyeye oturdu. Szabo kameranın arkasına geçmek için sandalyeyi hareket ettirdiği esnada el yordamıyla ceketini aradı. "Pasaport için isim düşünmemiz gerek. İyi bir Yeni Zelandalı ismi."

"Sana kalmış. Ne olursa fark etmez."

Kamera flaş patlattı ve Gentry ayağa kalkmaya çalıştı.

"Birkaç tane daha lütfen."

Geri oturdu.

"Senin için bir isim buldum. Sever misin, bilmiyorum."

"Hiç fark et..."

"Gösterişli. Etkileyici. Gizemli."

"Öyle bir şeye ihtiyacım olduğunu düşün..."

"Gray Man diyelim mi?"

Gentry flaş yüzünde patlarken boş bir ifadeyle kameraya baktı.

Lanet olsun.

Szabo kızgın bir şekilde ona baktı.

Gentry ayağa kalkmaya çalışırken oturduğu yerde bir hareket hissetti. Ağırlığını ayağına verdi ama topukları sanki düşüyormuş gibi hissediyordu. Tepki veremeden kolları vücudunun yanında yukarıya kalktı, ödünç aldığı ceketi boynunun daha da yukarısında toplandı ve dizleri gözlerinin önüne geldi. Geriye doğru düşüyor, plastik sandalye de onunla geriye kayıyordu. Etrafındaki ışık kayboldu ve karanlığın içine gömüldü, sonunda yan bir şekilde düştü, düşüşün etkisi yumuşak ve ıslak bir şeyle azaldı.

Darbenin etkisi dolgu gibi bir şeyle azalmış olsa bile nefesini kesti. Tepki olarak ayağa kalktı, belinden tabancasını çıkardı ve hem herhangi bir tehlikeye müdahale etmek hem de kendini toparlamak için etrafında döndü. Tuğla kaplamalı bir çukurdu, bir çeşit sarnıçtı. Yukarıya baktığında yükseltinin açılıp onu yuttuğu yerden yaklaşık üç buçuk metre derine düştüğünü gördü. O ulaşamadan sandalye havaya kalktı, bacağından zincirle bağlıydı. Yükseltinin kenarına dokununca ses çıkardı ve daha sonra gözden kayboldu. Yukarısında pleksiglas bir kapak kapandı, onu karanlık konteynıra mühürledi.

Szabo yavaşça kenardan eğildi, plastik aracılığıyla tutsağına baktı ve gülümsedi.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" diye bağırdı Gentry sinirli bir biçimde.

"Silahın olduğunu tahmin ediyorum. Senin gibi canavarlarda genelde olur. Orada silah ateşlemeden önce bir daha düşünmeni tavsiye ederim." Szabo deliğin üzerindeki şeffaf kapağa bastonunun ucuyla hafifçe vurdu. "Beş santim kalınlığında sertleşmiş pleksiglas; kendi sekmenden kaçmaya çalışırsın." Kemikli parmağıyla alnına hafifçe vurdu. "Aptallık etme."

"Bunun için zamanım yok Szabo!"

"Aksine, sahip olduğun tek şey birazcık zaman." Szabo görüntüden kayboldu.

ON ÜÇ

Gentry ceketi, kravatı ve gömleği yırtarak çıkardı ve çukurun etrafına bakındı. İki metre çapı olan daire şeklindeydi, bir çeşit eski kanalizasyon kuyusu gibi görünüyordu. Etrafındaki silindir şeklindeki taştan duvar, tırmanmak için fazlasıyla dik ve küflüydü. Üzerine düştüğü yataklar kokuşmuş ve çürümüştü. Kanalizasyonla ilgili bir sorun olduğu kesindi. Yatakların altına baktığında eski bir demir su borusu keşfetti. Elini borunun etrafına doladığında sıcak olduğunu fark etti. Budapeşte'nin termal banyoları turistlerin ilgi odağıydı; bu boru da büyük ihtimalle bir yerden başka yere sıcak kaynak suyu pompalıyordu. Su içinden geçiyor, duvarın içinde kaybolduğu yerde su akıtıyor ve buhar çıkarıyordu.

Court yukarıya ve etrafına bakındı. Burası ölmek için kötü bir yer olurdu.

Szabo on dakika sonra geri geldi. Court'un üzerinde durdu ve gülümsedi.

Gentry, "Ne yapmayı planlıyorsan..." dedi.

"Seni hatırlıyorum. Unuttuğumu mu düşündün? Yıl 2004. Merkezi İstihbarat Teşkilatı'nın çok özel bir A ekibi vardı."

Court, Szabo'nun 2004 yılındaki operasyonda yüzünü görmediğini biliyordu. Yine de "Evet doğru ve saha takımım şu anda nerede olduğumu biliyor." diye bağırdı.

"Acınası durumdasın. Artık teşkilatla çalışmıyorsun."

"Onu nereden duydun?"

Altmış yaşındaki Macar bir dakikalığına ortadan kayboldu. Çukurun yukarısına geri döndü, tutsağının başından iki metre yükseklikteki cama yüzüstü bir kâğıt parçası koydu.

Gentry kendi suratına baktı, CIA tarafından bazı kirli belgeleme için çekilen eski bir fotoğraftı. Fotoğrafın üzerinde "Interpol tarafından sorgulama için aranıyor" yazıyordu. Sadece bir fotoğraf ve açıklama vardı. İsmi yazmıyordu.

"Amerikan hükümeti adamları senden sonra, sen teşkilattaki görevinden *istifa ettikten* sonra diyelim, bir yıl boyunca haftada yedi gün dışarıda, sokakta araba içinde bekledi. Ciddi ciddi yardım için Laszlo'ya geleceğini düşündüler. Varlıkları işleri kötü etkiledi Gray Man."

"Szabo. Bu konu ciddi. Bak, seni tanıyorum. Yukarıya çıkmama izin vereceğini biliyorum. Sadece ne kadar istediğini söyle. Birini arayıp parayı havale ettirebilirim..."

"Sör Donald güvenliğini satın alamaz. Onun parasını istemiyorum."

Gentry üzerinde duran adama baktı. Sesini alçalttı. "Sakat birini incitmek hoşuma gitmez."

"Beni sakat bırakan sensin!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Karanlık odamı kurşun yağmuruna tuttun. Unutacağımı mı düşündün?"

"*Sana* ateş etmedim."

"Hayır, Çeçen'e ateş ediyordun, içinde amonyum persülfat olan konteynırı vurdun. Tozu alüminyum suyunun olduğu küvete düşürdün ve... Bom! Çeçen tavandan süzülerek akıyor, zavallı, çaresiz Laszlo yanmış, vücudunun alt kısmındaki sinirler zehirli duman solumaktan zarar görmüş."

Lanet olsun. Court omuz silkti. "Peki, bu kimin hatası?

Teröristin tekinin batıya girmesine yardım ediyordun. CIA işini bitirmem için beni geri göndermeliydi."

"Belki de öyle yapmalıydılar ama o zamandan beri Merkezi İstihbarat Teşkilatı'ndaki iyi adamlarla arkadaş olduk. FBI benimle konuşmaya geldikten sonra teşkilat geldi. Depomu havaya uçuran ve bacaklarımı mahveden ekibin liderinin sen olduğunu onlar söyledi. İster inan ister inanma son zamanlarda yerel CIA istasyonu ve Laszlo'nun epey iyi bir iş ilişkisi var."

"Neden inanmayım ki? Oldum olası her tarafı birden idare edersin."

"Seni yakalayıp kilitlediğimi onlara arayıp haber verdiğime göre ilişkimizin daha da iyiye gideceğini düşünüyorum. Şu anda seni almak için yoldalar."

Court'un yüzündeki kaslar seğirmeye başladı. "Bana bunu yapmadığını söyle."

"Yaptım. Seni ufak bir yumuşama karşılığında CIA ile takas edeceğim. İlişkimiz bir numaralı hedeflerini teslim edersem Laszlo'nun hayatını kolaylaştıracak kadar iyi değil."

"Buraya ulaşmaları ne kadar sürer?"

"İki saatten daha az. İstasyon şefi seni gözaltına almak için Viyana'dan içi ciddi kişilerle dolu helikopter çağırmış. Ona ününün abartıldığını söyledim, sonuçta yaşlı çelimsiz Laszlo seni tek başına yakaladı ama kararlıydı. Seni alıp götürmek için büyük bir operasyona ihtiyaç duyuyorlar. Bu süre içerisinde kendi kendini oyalaman gerek..."

"Laszlo, beni oldukça dikkatli bir şekilde dinlemen gerek."

"Ha! Bakın nasıl da titriyor. Bakın, Gray Man nasıl da titriyor..."

"Beni götürmek için ekip göndermiyorlar. Suikast ekibi gönderecekler. Benim hakkımda görür görmez vur emri var.

Benim işimi bitirdiklerinde arkalarında tanık bırakıp gideceklerini sanma. Bu adamlar öyle çalışmıyor."

Laszlo kafasını bir yana eğdi, üzerinde tekrar düşünüyor gibi göründü, sonra "Bana zarar vermezler. CIA'in bana ihtiyacı var." dedi.

"Sana, o telefon aramasını yapana kadar ihtiyaçları vardı seni aptal aşağılık herif!"

Szabo'nun sinirleri kendini göstermeye başlamıştı. "Bu kadar gevezelik yeter! Azrail'in senin peşinde olduğunu düşünüyorsan belki birkaç dakikanı Tanrı'ndan günahların için af dileyerek geçirmelisin."

"Sen de."

Laszlo Szabo'nun kırışık ve şaşkın yüzü Court'un üzerindeki camdan kayboldu.

***

Sör Donald Fitzroy'un telefonu saat üçte çaldı. Arama Gentry'nin uydu telefonundan gelmese bile Lloyd hoparlör tuşuna bastı.

"Cheltenham Güvenlik."

"İyi günler, Sör Donald. Sizi işle ilgili önemli bir konu için arıyorum."

"Sizi tanıyor muyum?"

"Yollarımız hiç kesişmedi. Bana Igor diyebilirsiniz."

Fitzroy telefondaki kişiye ters davranıyordu. Zaten yeterince derdi vardı. Ağır aksanlı bir avukata kibar davranma ihtiyacı duymuyordu. "Sen de bana ilgilenmiyorum diyebilirsin. Meşgulüm. Meşru bir işim var, randevu almak için sekreterimi arayabilirsin."

"Evet... Pekâlâ, Gray Man senin için meşru bir işi temsil ettiğini düşünüyor gibi görünüyor. Aramamı o söyledi, güvenli bir şekilde dönmesi için yüklü ödeme yapacağın konusunda ısrar ediyor."

"Gray Man seninle mi?"

"Evet."

"Hangi takımdansın?"

"Hangi takım mı? Ben kendi başıma bir takımım, efendim."

Fitzroy ve Lloyd birbirlerine baktılar. Lloyd sessize alma tuşuna bastı. "Bizim avcılarımızdan olduğunu düşünmüyorum."

Sör Donald arayanın sesini duyması için tuşa bastı. "Onunla konuşmama izin ver."

"Üzgünüm şu anda mümkün değil."

Lloyd tekrar sessize alma tuşuna bastı. Duvardaki bilgisayar kümesinin başındaki Teknisyen'e döndü. Genç adam, "Arama Budapeşte'nin Peşte yakasından geliyor. Yanlış yönlendirme yazılımı kullanıyor. Tam olarak belirlemeye çalışacağım."

Lloyd duvardaki ekranda açık büyük haritaya baktı. "Court'un Budapeşte'de ne işi var, Tanrı aşkına?"

Fitzroy onu umursamadı ve masanın ortasındaki konuşma kutusuna bastı, tekrar sessiz tuşunu kapattı.

"Ben... Ben seninle uzlaşma konusuyla fazlasıyla ilgileniyor olabilirim Igor. Sadece adamımın gerçekten senin elinde olduğuna dair güvenceye ihtiyacım var."

"Bu dünyada güven denen bir şey yok, asıl sorun bu. Öyle olsun bakalım Sör Donald. Bana bir saniye izin ver. Eskisi gibi hızlı hareket edemiyorum." Hoparlörden neredeyse bir dakika boyunca ayak sürtme sesi geldi. Sonunda, "Buyur Fitzroy, konuşabilirsin."

"Evlat? Sen misin?"

Gentry'nin sesi uzaktan geliyordu ya da bir şeyle bastırılıyordu: "Teşkilatı aradı. Bir suikast timi doksan dakika olmadan buraya gelecek. Don! Ben..."

Hoparlörden daha çok cızırtı ve ayak sürtme sesi geldi. Daha sonra aksanlı ses hatta geri geldi. "Bir saatin var Sör Donald. Beş yüz bin avroyu havale et ve rakip birinden karşıt teklifi engelleyecek kadar sürede seninkini dikkat çekmeden başka bir yere götürteyim. İşte hesap numarası. Kalemin var mı?"

Bağlantı bir dakika sonra koptu. Hem Fitzroy hem de Lloyd, Teknisyen'e baktı. Hızması olan genç İngiliz kafasını hayır anlamında salladı.

"Budapeşte, Altıncı Bölge. Bu kadarını biliyoruz. Maalesef yerini daha fazla belirleyemedim. Altıncı Bölge'de çeyrek milyon telefon var. Herhangi birinden aramış olabilir."

Lloyd sinirlenmişti ama sinirini gösterecek kadar zamanı yoktu. Tutsağına döndü. "Budapeşte'de kimi tanıyor?"

Fitzroy alnını ovdu ve omzunu silkti.

"Düşünsene seni lanet olası! Gentry oraya kimi görmek için gider?"

Sör Donald hızlıca kafasını kaldırdı. "Szabo! Gördüğün gibi benim Şebeke'mden değil. Yaşlı bir sahtekâr, eskiden Sovyetler için çalışırdı..."

Lloyd sözünü kesti, "Elinde adres var mı?"

"Bulabilirim."

"En yakın suikast timim yüzlerce kilometre uzakta, Viyana'da. Bu süre içinde onları oraya götürmemizin imkânı yok. Gentry'i CIA'in elinden kurtarmak için Szabo'ya parayı vermek zorundayız."

Fitzroy kafasını salladı. "Unut onu. Szabo yılanın tekidir. CIA'i aradıysa, bunu onlara yaranmak için yapmıştır. Gentry onu salması için para vereceğimi söylediği için aradı. Laszlo Szabo paramı alacak ve onu CIA'e teslim edecek. Onlara ihanet etmeden çok önce bana ihanet edecek."

"CIA Gentry'i içeri mi alır yoksa öldürür mü?"

"Konuyla ilgisi yok. Eğer öldürürlerse arkalarında iz bırakmazlar. Ceset haftalarca ortaya çıkmaz, belki de hiç çıkmaz. Abubaker sırf biz ona Gentry sorunu halloldu *dediğimiz* için imza atmayacak. Gentry hayatta kalırsa ailemi öldüreceksin."

"O zaman katilleri Szabo'nun yerine göndermek ve teşkilattan birileri gelmeden işi halletmek için bir saatten az vaktimiz var."

***

Gentry'nin boynu, üzerindeki plastik tavana bakmaktan ağrımıştı. Kapağın yakınından gürültüler geliyordu, bu yüzden bağırdı, "Teşkilat elemanları ikimizi de öldürmek için gelmeden önce beni buradan nasıl çıkarmayı düşünüyorsun?"

Szabo'nun kırışık yüzü göründü. "Sör Donald'ın parası elime geçince buradan giden tek kişi ben olacağım."

"Fitzroy'a ihanet edersen seni öldürür."

"Ha. Doğu'da hâlâ arkadaşlarım var. Bir süredir çıkış yolu arıyordum. Yarım milyon avro yeni bir başlangıç için fazlasıyla yeterli."

"Bak..." diye yalvardı Court, "Senin bildiğinden daha fazlası var. Bir aile kaçırıldı. İki küçük kız kaçırıldı, sekiz yaşında ikizler. Ben zamanında Fransa'ya gitmezsem öldürülecekler. Beni buradan çıkarırsan yemin ederim paranı alacaksın. Ne istersen verece..."

"İki küçük kız mı?"

"Evet."

"Öldürülecekler mi?"

"Evet ama buradan kurtulabilirsem..."

Laszlo acımasızca kahkaha attı. "Sen besbelli beni ruhu olan bir adamla karıştırdın. Ruslar otuz beş yıl önce onu

ameliyatla aldılar. Cidden daha az umurumda olamazdı." Gentry'nin görüş alanından kayboldu.

***

Lloyd, Riegel'i aradı, ona duvarları tik ağacı kaplı Paris ofisinde ulaştı. Alman, telefon bir kez bile çalmadan cevap verdi. Amerikalı sordu, "Budapeşte'de adamın var mı?"

"Her yerde adamım var."

"Birinci sınıf suikastçi?"

"Hayır. Birkaç sokak sanatçısı var. Sanırım düşük sınıf bir tetikçi ayarlayabilirim, ama neden? Son on iki saatte yeterince alfa katili temin etmedim mi? Gray Man henüz hepsinin hakkından gelmemiştir!" Sesinin tonundan genç avukatla alay ettiği anlaşılıyordu.

"Takımları batıya gönderdik. Görünüşe bakılırsa Gentry, Normandiya'da işi bittikten sonra Avrupa'dan kaçarken kullanmak için pasaport almaya güneye, Macaristan'a gitmiş.

"İhtiyatlı. İyimser ama ihtiyatlı."

"Evet, öyle ama işler pek planladığı gibi gitmemiş. Budapeşte'deki kalpazan ikiyüzlülük etmiş. Gentry'i yakalamış. Az önce fidye istemek için Sör Donald'ı aradı."

"Dur tahmin edeyim. Laszlo Szabo mu?"

"Nasıl bildin?"

"Sadece şöyle söyleyeyim; Szabo'nun ismi olmadan 'Budapeşte' ve 'ikiyüzlülük' kelimelerini aynı cümlede kullanamazsın."

"Peşte'deki adresine birkaç adam gönderebilir misin?"

"Tabii ki. Sadece Laszlo mu yoksa güvenliği var mı?"

"İşler ondan biraz daha karışık. Szabo, Court'u ayrıca CIA'e teslim etmiş. Şu anda bulundukları yere giden bir ekipleri var. Söylendiğine göre bir saat uzaklıktaymışlar."

Riegel iç çekti, sesinden bıktığı anlaşılıyordu. "CIA'in eline geçerse Lagos sözleşmesi mazi olur. Eğer onu ele geçirirlerse Abubaker'e pazar gününe kadar adamın ölü ya da yaşıyor olduğunu kanıtlayamayız."

"O zaman bunun olmasına izin veremeyiz, değil mi?"

"Amerikan istihbaratıyla çatışması için bir ekip göndermemi mi istiyorsun? Kafayı mı yedin?"

"CIA, adamları Gentry için ya da kaçıran kişi için çalışıyor sanacak. Adamların iyiyse nedenlerini açıklamak için orada oyalanmayacaklar."

Riegel bir süre düşündü. Alman konuşmaya başladığında Lloyd'a sanki ağzından kelimeler çıkarken planı formüle ediyormuş gibi geldi. "Endonezya suikast timi şu anda havada. Frankfurt'a doğru uçuyorlar ama şu anda güney Orta Avrupa üzerinde olmaları lazım. Belki onları başka yere yönlendirebilir, indirebilir, ilerleyen saatte şehre sokabiliriz. Ucu ucuna yetişiyor olacağız ama bu tek şansımız."

"İyiler mi bari?"

"Evet. Endonezya ordusu özel birliği Kopassuslar, dördüncü grup. Cakarta'nın verebileceği en iyi nişancılar. Ben işe koyulayım."

***

Kaptan pilot Bernard Kilzer radyo altimetreden irtifayı kontrol etti. Uçak kiralıktı ve normalde kullandığı uçak olmadığından çok tanıdık olmadığı Wolfsburg modeldi. Batı-kuzeybatı yönünde 37 bin feet yükseklikte uçuyordu. Bombardier Challenger 605 son teknoloji bir uçaktı. Pilot olarak görevleri ve sorumlulukları büyüktü ama bu noktada, Yeni Delhi'den Frankfurt'a dokuz saatlik uçuşunun yedinci saatinde, ona ve yardımcı pilotuna uyanık kalmak, uçak üzerindeki sistemleri kontrol etmek ve gökyüzünü taramak haricinde yapacak pek bir şey kalmamıştı.

İki pilot neredeyse durmadan on altı saattir uçuyordu. Rotalarına Cakarta Endonezya'dan yerel saatle gece ikide başlamışlardı. Batı yönüne uçmuşlar, Yeni Delhi'de yakıt için durmuşlar ve uçmaya devam etmişlerdi.

Kaptan pilot Kilzer ve yardımcı pilot Lee, normalde şirket yöneticilerini Güneydoğu Asya çevresinde uçuruyorlardı. Ayrıca LaurentGroup için çalışan bilim insanlarını, çok önemli bilişim teknolojisi personellerini, Japonya'nın güney ucundan Hindistan'ın doğu ucuna kadar olan on beş şirket tesisinde ihtiyaç duyulan herhangi birini taşımışlardı.

Kilzer ve Lee, bu işle ilgili seyahatlere ek olarak yöneticiler ve eşlerini ada tatillerine ya da sultanın kendisiyle Brunei'deki müsrif partilere götürmüşlerdi. Bir keresinde şirket müşterilerini ve Filipinli telekızları Fransız şeflerin ve İsveçli masözlerin olduğu ıssız tropik bir adaya bir haftalığına âlem yapmaları için bile götürüp getirmişti.

Kilzer her türlü LaurentGroup çalışanını uçurmuştu ama daha önce şu anda taşıdığı gibi bir grup taşımamıştı.

Arkasındaki kabinde altı adam vardı. Endonezyalı, genç askeri tiplere benziyorlardı ama üzerlerinde sivil kıyafet vardı. Challenger'ın yük ambarı yeşil kanvas sırt çantalarıyla doluydu. Adamlar genelde sessizdiler. Kilzer kokpitten lavaboya yaptığı yolculuklarda yaklaşık dokuz metrelik kabinin içine göz atmıştı ve cep fenerlerinin karanlığı deldiğini, bazı adamların haritaya bakarken bazılarının uyuduğunu görmüştü.

Disiplinli bir gruba benziyorlardı, önemli bir göreve gidiyorlardı ve Kilzer'ın neden onları taşımakla kendisinin görevli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kel kafalı, otuz sekiz yaşındaki Alman pilot yemek kutusunu almak için arkasına uzandı. Çok fonksiyonlu gösterge yanıp sönüyordu. Yardımcı pilotu "Senin için genel merkez-

den güvenli bir bağlantı aracılığıyla karadan havaya telefon araması var."

"Anlaşıldı." Kilzer yemeğiyle ilgilenmeyi bıraktı ve yaklaşan aramayı sadece kendi kulaklarına göndermek için orta konsoldaki bir düğmeye bastı.

"ND000W, tamam?"

"Riegel konuşuyor, beni duyuyor musunuz?"

Kilzer, Riegel'in bütün şirketin güvenlik faaliyetleri genel müdür yardımcısı olduğunu biliyordu. Alman son derece sert bir adam olarak biliniyordu. Kilzer'in birdenbire arkasındaki formda olan genç adamların görevleriyle ilgili daha iyi bir fikri vardı. "Açık ve net şekilde Bay Riegel. Size nasıl yardımcı olabilirim efendim?"

"Budapeşte'ye ne kadar yakındasınız?"

"Bir saniye." İngiliz aksanlı Asyalı yardımcı pilotuna baktı. "Arayan Riegel. Budapeşte'ye ne kadar uzaklıkta olduğumuzu bilmek istiyor."

Yardımcı Pilot Lee, navigasyon yönetim sisteminden uçağın konumunu kontrol etti. Solundaki tuş takımından bilgi girdi ve bir iki saniye sonra cevap verdi. "Yüz yedi kilometre güney-güneydoğuda ve on iki kilometre yukarıdayız."

Kilzer bilgiyi aktardı ve Riegel, "Planda değişiklik var. Bir an önce iniş yapmanızı istiyorum." dedi.

Kilzer boynunun arkasındaki terin battığını hissetti. Güvenlik faaliyetleri amirini hayal kırıklığına uğratma konusunda iyi şeyler hissetmiyordu. "Efendim üzgünüm ama bu imkânsız. Macaristan için uçuş planı vermedik. Göçmenlik ve güvenlikle çok ciddi sorunlar yaşarız."

"Bana neyin mümkün olduğunu söyleme. Uçağı yere indir, Endonezyalılara teçhizatını dağıt ve oradan çık."

Kaptan pilot Kilzer hemen pes etmedi. "Peki, nasıl çık-

mamız gerekiyor? İzin olmadan iniş yaparsak hapse atılırız, eğer..."

"Acil durum ilan edin. Şüphesiz uçağı nereye isterseniz indirmek için bir sebep bulabilirsiniz. Sorgulama için gözaltına alınırsanız çıkarmanın bir yolunu bulurum. Olaydan sonra Macarlarla aramızı düzeltebiliriz. Bu senin sorunun değil. Sadece pist üzerinde ilerlemeden önce Endonezyalıların uçaktan indiğinden emin ol."

"Budapeşte Ferihegy Havalimanı'nda güvenlik çok fazla. Uçağın etrafını saracaklar ve biz..."

"O zaman oraya inme. Yakınlarda küçük bölgesel bir havalimanı bul, uçağı indir ve arkadaki adamları serbest bırak. Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

Kaptan pilot telaş içinde çok fonksiyonlu göstergesinde sayfalara göz gezdirdi. Bölgedeki bütün havalimanlarının elektronik çizelgelerini inceledi.

"Tokol şehir merkezine kırk beş dakikalık mesafede. Pisti de yeterince uzun."

"Çok uzak. Endonezyalıların bir saatten daha kısa bir sürede şehir merkezinde olmaları gerek."

Kilzer bakmaya devam etti. "Budaörs var. Şehre uzaklığı yarıya iniyor ama pisti asfaltlı değil ve çok kısa."

"Ne kadar kısa?"

"Bu uçağın mevcut yüküyle mükemmel durumda bin metre uzunluğunda asfaltlı bir piste ihtiyacı var. Budaörs tam olarak bin metre uzunluğunda ama yoğun yağış var ve söylediğim gibi pist asfaltlı değil. Çamur gibi olacaktır."

"O zaman pistten çıkmadan önce yavaşlamak senin için bir sorun olmamalı. O uçağı indir!"

"Zorunlu iniş talep ediyorsunuz efendim! Oldukça tehlikeli olacak."

"Eğer benden korunmak istiyorsan o uçağı Budaörs'e indireceksin. Anlaşıldı mı?"

Kilzer dişlerini sıktı.

Riegel, "Onları alması için araç ve şoför göndereceğim." dedi.

"Efendim tekrar belirtiyorum; bu, kazaya neden olacak."

"Bırak da onun hakkında ben endişeleneyim."

"Anlaşıldı efendim."

Kilzer bağlantıyı kesti. Sinirden ellerini kumanda kolunun üzerinde sıktı.

Yardımcı pilot, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Görünüşe göre Lee, sen ve ben Endonezya'nın Macaristan'ı istila etmesine yardımcı olmak üzereyiz."

Yardımcı pilotun beti benzi attı. "Riegel aşağılık herifin teki."

"*Ja!*"[7] dedi Kilzer. Daha sonra orta konsoldaki bir iki düğmeye bastı, uçağı otomatik pilot modundan çıkardı ve kumandaları yavaşça ileriye itti. Mikrofonlu kulaklığına doğru konuştu. "Mayday, mayday, mayday. ND000W..."

7 (Alm.) Evet. (Ç.N.)

ON DÖRT

Laszlo Szabo son bir saattir Fitzroy'a verdiği isimsiz İsviçre hesabını kontrol etmek için on beş dakikada bir bilgisayarı kullandı. Arada sisteme girmeye çalışırken temelli seyahati için gerekli eşyalardan oluşan bir valiz hazırladı, yerel araba servisini aradı ve saat dört buçukta onu kapının önünde beklemesi ve Budapeşte Ferihegy Havalimanı'na götürmesi için bir limuzin sipariş etti. Moskova'ya birinci sınıf bilet aldı ve Rusya'nın başkentinde yaşayan bir tanıdığını onu havalimanından alması için aradı.

Hazırlıklarla meşgul olsa bile arada bir yükseltinin yanına topallayarak gelip ödülünü kontrol etmek için camdan bakıyordu. Gray Man gömleğini çıkarmış, soğuk çukurdaki yatakta oturuyordu, sırtını yapışkan duvara yaslamış gözlerini de ileriye dikmişti.

Laszlo genç adamı ölüme terk etmeyi önemsemiyordu; zengin Sör Donald'dan yarım milyon avro alıp sonra anlaşmadan dönmeyi önemsemiyordu; zavallı, acınası kız çocuklarının hayatlarının onun aceleyle düzenlediği plana bağlı olmasını önemsemiyordu. Sosyopat olarak doğmamıştı ama yolunu öğrenmişti, bozukluğun ilkelerini, sahte pasaportları kadar titizlikle ve ayrıntılarla aynı özenle uygulamıştı.

Rusların ruhunu aldıklarını söylediğinde yalan söylememişti. Muhbir olmak koşuluyla hayatta kalmış, yerel direniş

güçleriyle muhalifleri ülkeden kaçırmak için çalışmış ve daha sonra Batı'ya kaçış rotalarını Sovyetlere vermişti. Laszlo uzun yıllar boyunca o kadar çok oyunda ikili oynamıştı ki artık onun için doğru ya da yanlış bir şey kalmamış, sadece onun yararına çıkan yollar ve aşması gereken engeller vardı.

Bir saat dolduğunda hesabını kontrol etti. Para henüz havale edilmemişti. Fitzroy'u aradığında bankada gecikme olduğunu öğrendi. Birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı; para gelmek üzereydi. Laszlo'nun burnuna kötü kokular geliyordu, para kısa sürede gelmezse bizzat kendisinin Gray Man'in kafasına bir iki kurşun sıkacağına yemin etti. Daha sonra Sör Donald'ı CIA'in Cheltenham Güvenlik Hizmetleri'nin gerçek operasyonun her ayrıntısını en iyi katilinden zorla öğreneceği ve Szabo çukurdaki adamı Amerikalılara verdiğinde Fitzroy'un kendi başının bir iki güne tehlikeye gireceği konusunda uyardı.

Laszlo sonunda ikna edici İngiliz adama on beş dakika süre verdi, delikteki tutsağı kontrol etti ve daha sonra dışarıda bekleyen şoförü arayıp ona biraz gecikeceğini ama motoru kapatmamasını söyledi.

Szabo hayatı boyunca bir şeylere hep ucu ucuna yetişmişti. CIA katilleri o gitmeden önce gelirlerse büyük ihtimalle öldürülürdü. Eğer gelmezlerse Rusya'da yeni bir hayata başlardı.

***

Kaptan pilot Bernard Kilzer başını yavaşça yardımcı pilot Lee'ye çevirdi. Hareketi alnındaki terlerin gözlerinin içine girmesine neden oldu. Lee kaptana baktı ve kendi terini uzaklaştırmak için gözlerini kırptı.

İki adamın da yüzü kireç gibi beyazdı.

Bombardier Challenger hâlâ çamurun içinde duruyordu. Pilotların ikisi de ön camdan baktıklarında sadece şiddetli

yağmurla belirsizleşen çimi ve çiti görebiliyorlardı. Onlara verilen pistin her santimetresini kullanmışlardı, daha sonra bataklığa benzeyen açık alanın seksen metresini de. Daha fazlası yoktu.

Kilzer'in kalbi küt küt atıyordu ve çok sinirliydi. Onları bu duruma Riegel zorlamıştı, üç saniyelik uçuş süresinin sonunda alev topuna dönmemiş ve hayatta kalmış olsalar da Alman pilotun Macar ceza infaz sisteminde misafir olarak zaman geçireceğinden hiç şüphesi yoktu.

Yine de hayatta kalmışlardı. Uçak, kaymayı önleyici karbon frenler ve pistteki molozların inerken uçağa zarar vermesini engellemek için üçlü iniş takımının etrafına konulan yön değiştiriciler "Çakıl Takımı" ile donatılmıştı. Yine de Kilzer ve Lee kiralık Challengerlarının Macaristan'dan kendi gücüyle uçamayacağını biliyorlardı. Vites ve motorlar kesinlikle zarar görmüştü ve bu yirmi milyon dolarlık uçağı, şu an içinde oturduğu çamurdan çıkarmak için ciddi bir çekici ekipmanı gerekecekti.

Kilzer stres ve inişten kaynaklı yorgunluğu atlatmak için bir iki saniye geçtikten sonra bütün sistemleri kapattı, uçakta yangın olduğu zaman yapılan standart bir prosedürdü. Uçağın dış katmanına ve pencerelerine değen yağmurun sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Budaörs Havalimanı'nın kontrol kulesine yaptığı acil durum çağrısında kokpitte duman kokusu aldığını iddia etmişti. Bir mazeret bulmak için daha fazla zamanları olsaydı o ve Lee şüphesiz daha kanıtlanabilir bir numara tasarlayabilirlerdi. Ancak Riegel'in araması üzerinden sadece otuz beş dakika geçmişti; bu süre zarfında jetinin hızını havada saatte yedi yüz elli kilometreden, alışık olmadığı, sırılsıklam, aşırı kısa, asfaltsız pistin uzak köşesinin ötesinde durma noktasına kadar düşürdü.

İyi bir iş çıkardığını biliyordu. İnişin ardından gelen ad-

renalin patlamasından kaynaklanan aşırı iyimserlik anında, galibiyet serisini bir iki dakika daha devam ettirebilirse konuşarak hapis cezasından kurtulabileceğini bile düşünmüştü. Ancak ön camdaki hareketlilik onu gerçeğe geri döndürürken boş umutları da soldu. Siyah bir kamyonet hemen önündeki çiti parçaladı. Altı Endonezyalı, Bombardier'in sağ tarafında göründü, yük ambarından aldıkları sırt çantalarını takıyorlardı. Aceleyle aracın içine doluştular. Kaptan pilot Kilzer ve yardımcı pilot Lee sessizce oturup, kokpitlerinin önündeki hareketliliğe bakarken, siyah kamyonet tekrar geldiği yerden, çamur ve çimin içinden geçerek geri geri gitti, diğer taraftaki yolda yağmur suyunda patinaj yaptı ve daha sonra fırtınanın içine doğru hızlıca uzaklaştı.

Kilzer bu çarpıcı olayın, arkasındaki kontrol kulesinin gözünden kaçmayacağını biliyordu. Ayrıca bu çarpıcı olayın hem onu hem de Lee'yi Riegel onları çıkarana kadar demir parmaklıklar ardına koyacağını da biliyordu.

Kilzer şapkasını başına yerleştirip uçaktan indi, yağmur yüzüne gelirken ve yaklaşan sirenlerin çığlık sesi kulaklarını tırmalarken, Bay Riegel'in gün bitmeden kesinlikle katılması gereken başka karışıklarının olduğu aklına geldi, bu durumda o ve Lee kendilerini bir süre unutulmaya hazırlasalar iyi olacaktı.

***

Sinirli bir şekilde Fitzroy'u üçüncü kez arayacakken para havalesi Szabo'nun hesabında göründü. CIA on dakika içinde orada olacaktı, bu sefer fazlasıyla ucu ucuna yetişecekti ama parayı aldığına göre artık gidebilirdi. Fitzroy cevap verdiği sırada telefonu kapattı. Daha sonra son bir kez Gray Man'i kontrol etti, ona veda etti ve bol şans diledi, valizini hazırlamayı tamamladı ve stüdyo/laboratuvar/atölyesinden topallayarak çıktı. Felçli vücudunun el verdiği kadar hızlı bir şekilde ayaklarını sürüyerek holden geçti.

Telefon çaldığında neredeyse kapıya ulaşmıştı. CIA istasyon şefinin yoldaki operatörler hakkında yeni bilgiler vereceğini düşünerek telefona cevap vermeye karar verdi. Yakında olsalar telefonla aramazlardı.

Ahizeyi yuvasından kaldırdı. "Ben üstüme düşeni yaptım. Sıra senin üstüne düşeni yapmanda." dedi Fitzroy.

"Etkilendim Sör Donald. Telefonlarım şifrelidir. Nasıl buldu..."

"Benim de kendimce yöntemlerim var Laszlo. Şimdi adamlar onun için gelmeden Gray Man'i serbest bırak!"

Almış yaşındaki Macar'ın akan teri buz kesti. Fitzroy kim olduğunu biliyordu. Szabo, kurnaz İngiliz adam yüzünden hayatının sonuna kadar arkasını kollayacağını fark etti.

"Senin adamı hemen salıyorum."

"Adamına göre konuşmuyorsun değil mi? Benimle ve CIA ile oyun oynamıyorsun."

"Sana bir beyefendi olarak söz veriyorum."

"Pekâlâ Laszlo. Paranın tadını çıkar." Hat kesildi.

Szabo son bir kez yükseltinin yanına gitmeyi, çukurun içine bakmayı düşündü ama sonra karar değiştirdi. Valizini elini alıp aceleyle hole doğru topalladı.

Küçük demir kapıya doğru adım attı ama uzandığı sırada kapı içeriye doğru açıldı. Dışarıda havanın karanlık ve yağmurlu olmasına rağmen Macar'ın gözlerine parlak ışıklar vurdu. Şokun etkisiyle geriye sıçradı, rahatsız bacağına takıldı ve sırt üstü düştü. Işıklardan dolayı gözlerini kısarak baktı, siyah kıyafetler giymiş, yüzleri maskeli adamlardan oluşan bir ekip, göz hizasında kısa namlulu silah taşıyan yarım düzine silahlı adam gördü. Her bir tüfekten güçlü ışık çıkıyordu. Ona en yakında duran adam siyah dizliğinin üzerine çöktü. Szabo'yu boynundan tuttu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Yumuşak bir şekilde İngilizce

konuştu. CIA gelmişti. Szabo operatörün koruyucu gözlüğünün arkasında gözlerini zar zor görebiliyordu.

"Sizi... Sizi bekliyordum. Sadece çantamı arabaya koyacaktım, anlarsınız ya. Siz işinizi bitirdikten sonra ben de yola çıkacağım."

"Tabii. Hedef nerede?"

Szabo'ya ayağa kalkması için yardım ettiler. Dar holdeki adamların hepsi silahlarını ileriye tutmaya devam ettiler.

"Öndeki odada, holün sonunda. Yükseltinin üzerine çıkın ve aşağıya bakın. Sarnıcın içinde üç buçuk metre derinde, kalın bir..."

"Bize göster." Szabo adamın sesini okumuştu. Pazarlık falan olmayacaktı. Geri döndü ve Amerikalı paramiliterlerle holde topallayarak geri yürüdü.

***

Özel Aktiviteler Departmanı birliğinin lideri loş odanın içinde beş adamını duvara yaslanacak şekilde yerleştirdi ve yavaşça yükseltiye doğru ilerledi. Laszlo adamı cesaretlendirdi, korkacak bir şey olmadığını söyledi, silahlı CIA adamlarına "onlardan biri" olduğunu belli etmek için istasyon şefinin adını en az üç kez söylemeyi başardı. Sonunda ağır silahlı ve zırhlı lider, yükseltinin üzerine çıktı ve temkinli bir şekilde camın içine baktı.

Laszlo bağırdı, hâlâ yalakalık yapmaya çalışıyordu. "Büyük ihtimalle silahı vardı ama kapak kapalıyken kullanamaz. O küçük yerde sekmeden kaçınmak için iyi bir dansçı olması gerek. Patronunuz, Laszlo ile ilgileneceğine söz vermişti. Belki onu aramalıyım ve Laszlo'nun sizin için yaptıklarını anlaman için ikiniz konuşabilirsiniz. Bana Sadık Laszlo der."

Taktik ekibinin lideri daha da eğildi. Sonra daha da eğildi. Bir dizini pleksiglasın üzerine koydu. Yavaşça Szabo'ya doğru döndü. "Bu da neyin nesi?"

Laszlo anlamakta güçlük çekmişti. "Ne demek istiyorsun. İşte Gray Man, CIA'deki arkadaşlarım için güzel bir kurdeleye sarılmış..."

"Onu öldürdün mü?" diye sordu Amerikalı operatör. Ayağa kalktı ve Macar'ın yüzüne bakmak için döndü.

"Tabii ki öldürmedim. Bunu bana neden soruyorsun?" Usta kalpazan ne olduğunu anlamak için bastonuyla hızlı bir şekilde yükseltiye doğru topalladı.

***

Court, Szabo'nun düşündüğü gibi son yirmi dakikadır boş boş oturmuyordu. Macar onu yalnız bırakır bırakmaz, kolyesini kafasından çıkardı, tel testereyi çıkarmak için ince deriyi soydu. Onu yatakların altındaki açık su borusunu kesmek için kullandı. Boruyu testerenin dişlerinin birkaç kez hareketle açacağı ve dakikalar içinde sarıcı sıcak kaynak suyuyla doldurabileceği bir yerden ikiye ayırdı.

Gentry bu işi hallettiğinde, tabancasını çıkardı, mermiyi hazneden ayırdı ve yedek şarjörleri pantolonundan çıkardı. Su geçirmez botları toplama kutusu olarak ve çok amaçlı aleti üzerindeki penseleri kullanarak her bir fişeği parçalara ayırdı, içinde potasyum nitrat olan barutu botun içine boşalttı. Vücudunda taşıdığı otuz bir merminin otuzunun barutunu topladığında, şarjörlerden birini parçalarına ayırdı, yayı çıkardı, şarjör kapağını yeniden iliştirdi, şarjör tüpünü botundaki barutla sıkıca doldurdu ve daha sonra gerdeli tüpün başına yerleştirerek patlayıcı maddeyi metal şarjörün içinde daha da sıkıştırdı. Court şarjörün yayını gerdeli iyice yerleştirmek için kullandı.

Lazlo onu ara sıra kontrol ediyordu. Yaşlı topal adam ahşap yükseltiye çıkarken o kadar çok gürültü çıkarıyordu ki Gray Man'in el işi projesini çürümüş yatağın altında fark edilmeden yapması pek de zor olmamıştı.

Gentry daha sonra çorabının bir tekini çıkardı, barut her fişeğin içindeki kapsül olmadan ateş almayacağı için çorabın içini boş fişeklerle doldurdu. Barut dolu şarjörü çorabın içine tıkıştırdı ve her şeyi sıkıştırıp çorabı bağcıkla sıkıca bağladı.

Elinde tutuyordu. Bu büyük, ağır çorap, neredeyse bir el bombasıyla aynı güçteydi.

Gentry hararetle birkaç yataktan kumaş parçası kopardı, yaklaşık üç metre uzunluğunda ince bir ip yapmak için onları birbirine bağladı. Walther tabancasını kalan tek kurşunuyla doldurdu, şarjör kaldıracını boş bıraktı, silahı dokuz santimlik namlu direkt olarak kapsüller ve patlayıcı ile dolu çoraba bakacak şekilde yataktan aldığı parçalarla yaptığı iplerle bağladı. Uzun parçayı da tabancanın tetiğine bağladı.

Gentry son olarak pantolonunu çıkardı. Pantolonun bacaklarını bilek kısmında sıkıca bağladı daha sonra kasık kısmında tekrar bağladı. Bu hava ile dolu iki oda yaratmıştı. Su sızdırmadan uzun bir süre gitmezlerdi ama Court'un ihtiyacı olacak kadar dayanırlardı. Son ayakkabı bağcığını bombayı pantolonuna bağlamak için kullandı. Laszlo giymediğini hemen anlamasın diye pantolonu bacaklarının üzerine koyarak oturdu.

Son olarak zamanı geldiğinde kulak tıkacı olarak kullanmak için yataktan ıslak sünger parçaları kopardı.

Hazırlıklarından memnun olan Court, bekledi.

Szabo kısa bir süre sonra uzanıp ona veda etti ve sonra ortadan kayboldu. Gray Man'in işareti bu olmuştu. Amerikalı telaş içinde su borusunu kesti. Sarnıç bir dakika içinde diz boyunu geçecek kadar banyo suyu kadar sıcak suyla doldu. Court ayağa kalktı ve tabanca iliştirilmiş el bombasını ve hava odaları olan pantolonunu tuttu, hepsi elindeydi.

İç çamaşırıyla suyun yükselmesini bekliyordu. Üç dakika içinde su ve yataklarla birlikte yükseldi, suyun içinde dik bir şekilde duruyordu. Sarnıç altı dakika sonra neredeyse ağzına

kadar dolmuştu. Paniğe kapılmamaya çalıştı; mekanizmasının çalışacağının garantisi olmadığını ya da çalışsa bile kapağı patlatıp açacak kadar güçlü olamayacağını biliyordu. Suyun pleksiglasa ulaşmasına sekiz santim kala Court kendini küçük alanda hızlı ve derin nefes almaya zorladı. Ciğerlerini doldurabildiği kadar havayla doldurdu ve suyun altına girdi, suyun üzerindeki bombayı menteşelerden birine yerleştirdi. Yataklardan birini bomba ile kendisi arasına gelecek şekilde ittirdi, sonra sarnıcın dibine doğru yüzdü, bir elinde yatak kumaşından yaptığı, tabancanın tetiğine bağlı iplik vardı ve diğer eli de onu derinde tutması için su borusuna sarılıydı. Her şeyin yerinde olduğundan emin olmak için yukarıya baktı, mekanizmanın menteşeden uzaklaştığını gördü. Tükenen hava rezervleriyle hızlıca yukarıya çıktı. Artık nefes alabilecek hava kalmamıştı. Yatağı bir kenara itmeye çalıştı, bombayı yeniden yerleştirdi ve dibe inmek için çabaladı. Sağ bacağındaki bir günlük kurşun yarası kaslarının bükülmesiyle yanıyordu. Panik, bitkinlik ve oksijen tükenmesi kalbini sıkıştırmak ve onu vücudunun derinliklerinde parçalama konusunda birbirleriyle yarışıyor gibi görünüyordu.

Sonunda su borusuna ulaştı ve boruya sıkıca tutundu. Yukarı baktığında mekanizmasının yerinde olduğunu gördü.

Kordonu çekmeden kısa bir süre önce siyah bir figürün yükseltinin üzerine çıktığını ve diz çöktüğünü ve daha sonra odadaki birine doğru döndüğünü gördü.

***

Ekip lideri, "Ölmüş olmalı. Bu delik suyla-"

Siyah kıyafetli operatör sessiz bir patlama sesiyle havaya yükseldi. Ayaklarının altındaki pleksiglas patladı, köpüklü su her yere püskürdü, keskin plastik parçaları tavana saplandı. Operatör, yükseltinin sol tarafına düştü, sıcak sudan oluşan dev bir dalga üzerine döküldü.

Diğer silahlı adamlar siper aldılar. Szabo odanın ortasında sırt üstü düştü.

Lider hayattaydı. Dizlerinin üzerinde sürünerek ilerledi ve solunda, yükseltinin üzerinde duran silahını aldı.

"Tanrım! Bütün birimler durun!" diye bağırdı, kulak zarları patlamadan dolayı çınlıyordu.

Tam o esnada sivil kıyafetli ve tüfekli adamlar holden odanın içine doluştu ve dört bir yandan silah ateşi püskürmeye başladı.

Laszlo Szabo, ölen ilk kişi olmuştu.

Ayışığı Kitaplığı

ON BEŞ

Court'un kulakları ikame kulak tıkaçları olmasına rağmen patlama basıncıyla uğulduyordu. Ayaklarıyla sarnıcın dibini ittirip kendini suyun yüzeyine çıkardı. Yukarıda onu neyin beklediği konusunda hiçbir fikri yoktu. CIA mi? Laszlo onu son kez kontrol etmek için geri mi gelmişti? Sonunda kim olduğu fark etmiyordu, tek ihtiyacı olan havaydı.

Yukarıya çıkarken hız kazanmıştı bu yüzden kafası suyun yüzeyine çıktığında plastik kapağı da itip açtı. İki menteşe de parçalanmıştı ve pleksiglas çatlamıştı. Derin bir nefes aldı ve kenardan tırmanmaya çalıştı. Yükseltiden aşağı yuvarlandı ve zemine düştü, vücudu ılık suyla kaplıydı. Kendini odanın arka köşesindeki duvarın yanında buldu. Her yerden ateş sesi ve çığlıklar geliyordu ama Court platformun kenarında kimseyi göremiyordu. Dizlerinin üstüne çöktü, arka koridora doğru fırladı, ıslak ayakları muşamba döşemeye çarpıyordu. Arkasına bakmak için zaman harcamadı. O odada ne olursa olsun Gentry'nin silahsız halde ve takımların kim olduğunu bilmeden kendini ortaya atmaya niyeti yoktu.

Koridora açılan kapının pervazları Gentry'nin yüzünden bir adım ötede, makineli tabanca ateşiyle parçalara ayrıldı. Süpersonik mühimmatın aşırı basıncından ve uçuşan tahta parçaların içinden geçerek karanlık koridora ve bir buçuk saat

önce tıraş olduğu banyonun olduğu yere koştu. Sırt çantasını almak için hızlıca içeri girdi ve çantayı sırtına taktı.

Üzerinde sadece iç çamaşırı ve bacağında bandaj vardı. Koridorun sonundaki küçük bir odaya hızlıca koştu. Alçak tek kişilik yatağın üzerinde ince tel parmaklık olan bir pencere vardı. Metal bir sehpa ile camı kırdı, yatağı kaldırdı ve kalan cam parçalarını örtmek için yatağı pervaza yerleştirdi, daha sonra üzerinden yuvarlanarak küçük avluya çıktı. Laszlo'nun arkasındaki binaya çıkan kapı kilitliydi, durum böyle olunca Court avlunun en uzak köşesine koştu. Sol topuğuyla dört beş tekmeleme girişiminden sonra, sonunda camını kırmayı becerdiği ikinci katın balkonuna tırmanmak için birinci katın penceresindeki demir parmaklıkları kullandı.

Aşağısından ve arkasından silah sesleri gelmeye devam ediyordu. Pencereden geçerken geriye kalan kırılmış camlardan kaçınmaya özen gösterdi ama apartmanın içine tırmanırken kırıklar, halıya basan iki ayağını da kesti. Acı içinde bağırdı, dizlerinin üzerine düştü ve onları da kesti.

Yengeç gibi yürüyerek ufak yatak odasının içinden geçti, sonunda ayağa kalktı, topallayarak banyoya gitti ve ecza dolabını altüst etti. Birkaç saniye sonra tuvaletin üzerine oturdu ve yeni yaralarına pansuman yaptı. Sağ ayağı idare eder durumdaydı, yaranın üzerine antiseptik döktü ve tuvalet kâğıdına sardı. Sol ayağının ön tarafı çok daha kötü durumdaydı. Diğerine göre derin bir yaraydı. Ayağını aceleyle yıkadı ve kanamayı durdurmak için etrafını el havlusuyla sıkıca sardı. Dikiş atılması gerekiyordu ama Court yakın bir zamanda dikiş attıramayacağını biliyordu.

Sol dizi ayağına benzer şekilde idare eder durumdaydı ama sağ dizi ağır yaralanmıştı. İrkilerek derisinden cam parçası çıkardı, camı çıkarırken ucundaki çengel gibi kısım etine takıldı. Yere kan aktı.

Yarayı elinden geldiğince temizlerken ve pansuman yaparken "Lanet olsun!" diye sızlandı.

Üç dakika sonra avlunun karşısındaki silah seslerinin durduğunu fark etti. Siren sesleri, bağırışlar, yan apartmanda hareketlilikten dolayı uykusundan uyanan bebeğin ağlamasını duydu.

Apartmanın boş olduğunu düşünmüştü ama sadece ıslak iç çamaşırı ve sargılı ayak ve dizleriyle oturma odasına girdiğinde, tek başına koltukta oturan yaşlı bir kadın gördü. Korkusuz, parlak, mavi ve delici bakışları olan gözleriyle ona bakıyordu. Onu sakinleştirmek için elini uzatmıştı ama elini yavaşça indirdi.

"Sana zarar vermeyeceğim." dedi ama kadının anladığından pek emin olamadı. Pantolon giyiyormuş gibi taklit yaptı ve kadın koridorun sonundaki bir odayı gösterdi. Orada erkek kıyafetleri buldu. Belki de ölü kocasına aitti? Hayır, işteki oğlunun. Mavi renkte tulum buldu ve hemen üzerine geçirdi, çok büyük ama iki çift beyaz çorapla işe yarar, ağır çelik burunlu bot buldu.

Gentry kadına başını eğerek ve gülümseyerek teşekkür etti. Kadın da yavaşça başını salladı. Sırt çantasından bir tomar avro çıkardı ve onları masanın üzerine koydu. Kadın anlamadığı bir şey söyledi ve başını tekrar eğerek ikinci katın koridoruna çıkan kapıdan geçti.

Court Gentry yaralı, silahsız hem ulaşım aracı hem de Budapeşte'ye almak için geldiği belgelerin hiçbiri olmadan dışarı çıktı ve yağmur yağıyordu. Saatine baktı. Öğleden sonra beşti, yolculuğuna başlamasının üzerinden sekiz buçuk saat geçmişti. Başladığında olduğundan daha çok yolu varmış gibi görünüyordu.

***

Lloyd ve Fitzroy, LaurentGroup'un Londra ofisinde En-

donezyalılardan haber bekliyordu. Bekledikleri haber öğleden sonra saat dörtte geldi ama ekibin kendisinden gelmedi. Sör Donald'ın telefonu çaldı. Arayan Gentry idi.

"Cheltenham."

"Benim."

Fitzroy'un konuşmadan önce kendini toparlaması gerekti. Sonunda, "Şükürler olsun! Szabo'dan kurtuldun mu?" dedi.

"Evet. Kıl payı."

"Ne oldu?"

"Emin değilim. Özel Aktiviteler Departmanı saha takımı çıkageldi. Szabo'nun kişisel güvenliği de vardı sanırım ve olaylar gelişti."

Lloyd ve Fitzroy birbirlerine baktılar.

"Hım... Haklısın. Anladım. Sen nasılsın?"

"Hayatta kalmaya çalışıyorum."

"Neredesin?"

"Hâlâ Budapeşte'deyim." Hem Lloyd hem de Fitzroy, Teknisyen'e baktı. Bilgisayar terminalinin üzerine eğildi, tuşlara basıp bir şeyler yaptı, telefonunun kullandığı baz istasyonunun yerini saptayarak hedefin söylediklerinin doğruluğunu onayladı.

"Şimdi ne olacak peki?" diye sordu Fitzroy. Soruyu sağındaki Amerikalı için olduğu kadar telefonun diğer ucundaki Amerikalı için de sormuştu.

"Batı'ya doğru gideceğim. Her şey hâlâ yolunda. Benim için elinde yeni bilgi var mı?"

"Hım, evet. Bu sabah Prag'da karşılaştığın adamlar Arnavut'tu. Basit ücretli askerler. Nijerya Gizli Servisi tarafından kiralanmış."

"Büyük ihtimalle şimdiye kadar yeni bir ekip kiralamışlardır. Neyle karşı karşıya olduğumla ilgili bir fikrin var mı?"

"Söylemesi zor evlat. Üzerinde çalışıyorum."

"Ailenin çevresindeki düşman kuvvet yapılarıyla ilgili ne biliyorsun?"

"Dört ya da beş Nijeryalı gizli polis tipli adamlar. Neresinden bakarsan bak birinci sınıf tetikçi olmamalarına rağmen ailemi oldukça korkuttular."

"Yaklaştıkça tam konuma ihtiyacım olacak."

"Elbette. Yarın sabaha kadar orada olur musun?"

"Hayır. Öncelikle uğramam gereken bir yer var."

"Umarım yine tehlikeli bir durak değildir."

"Hayır. Bu yolumun üzerinde."

Fitzroy tereddüt etti, sonra "Evet. Benden istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

"*Başka* bir şey mi? Bana şu ana kadar ne verdin ki? Bak sen benim patronumsun. Bir *işe* yara. Yol üzerinde başka kiralık katille karşılaşıp karşılaşmayacağımı bilmem gerek. Nijeryalıların ismimi nasıl öğrendiğini bulmam gerek. Seni nasıl öğrendiklerini. Burada bir bokluk var ve Normandiya'ya varmadan önce mümkün olduğunca öğrenmem gerek."

"Anlıyorum. Üzerinde çalışıyorum."

"Kaçıranlarla bir daha iletişime geçtin mi?"

"Düzenli olarak değil. Seni bulmak için her taşın altına baktığımı düşünüyorlar. Şebeke'mle birlikte herkesi arıyorum."

"Devam et. Şebeke'den uzak duracağım. Bir şey öğrenirsen beni ara." Hat kesildi.

Fitzroy ve Lloyd iki dakika içinde ne olduğuyla ilgili bir açıklamadan daha fazlasını öğrenmişti. Riegel aradı ve üçü birlikte parçaları birleştirmeyi başardılar. Altı Endonezyalı

tamamen ortadan kaldırılmıştı. Hepsi ölmüştü. CIA izlerini kapatmak için binayı ateşe vermişti. Teşkilatın yaralıları alıp almadığı bilinmiyordu. Szabo ölmüştü ve Gentry dokuz canından birini kullanmıştı ama kaçmayı başarmıştı.

"Peki, şu anda nerede?" diye sordu Riegel.

"Budapeşte'den batıya doğru gidiyor."

"Trenle, arabayla ya da motosikletle mi?"

"Bilmiyoruz. Bizi bir cep telefonundan aradı. Görünüşe göre geçen birinden aldı ve kapattıktan sonra telefondan kurtuldu."

"Rapor edilecek başka bir şey var mı?" diye sordu Kurt Riegel.

Lloyd sinirli bir şekilde bağırdı, "*Sen bana* rapor veriyorsun Riegel! Çok iyi Endonezyalı Kopassus komandolarına ne oldu? Gentry'nin onların dengi olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Onları Gentry öldürmedi. CIA paramiliterleri yaptı. Bak Lloyd, Gray Man'in dayanıklı olacağını biliyorduk. Baştan beri planım bir iki takımın onu hazırlıksız yakalaması ve önleyici yerine tepkici davranmasını sağlamaktı. Böylece bir sonraki ekiple karşılaştığında hazırlıksız olacak."

Lloyd, "Onu bekleyen daha on ekibimiz var. Sabah olmadan öldürülmesini istiyorum."

"O zaman bir konuda hemfikiriz." Riegel telefonu kapattı.

Lloyd dikkatini İngiliz adama yöneltti. Yaşlı adamın yüzünde üzgün bir ifade vardı.

"Ne oldu?"

Fitzroy'un acısı amansızdı.

"Sorun ne?"

"Sanırım bana bir şey söyledi. Söylemek istemedi ama ben anladım."

Lloyd ayağa kalktı. Hareketiyle ince çizgili takımının üzerindeki birkaç kırışıklık düzeldi. "Ne? Sana ne dedi?"

"Nereye gittiğini biliyorum."

Amerikalı genç avukatın yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Harika!" Cep telefonuna uzandı. "Nereye?"

"Ama bir bit yeniği var. Gittiği yeri sadece üç kişi biliyor. Bu üç kişiden biri hayatta değil. Bir diğeri Gray Man ve sonuncu da benim. Nereye gittiğini söylerim ama bu küçük televizyon şovu yarışman onu ortadan kaldırmazsa ona tuzak kurduğumu anlayacak. Adamların bu sefer de kaçırırlarsa oyun biter."

"Bırak da ben endişeleneyim. Nereye gittiğini söyle."

"Graubünden."

"Orası da nerede?"

ON ALTI

Song Park Kim, uçuş esnasında meditasyon yapıyor gibi hareketsiz bir şekilde oturdu ancak uçağın Charles de Gaulle Havalimanı'na inmesi üzerine gözleri açıldı, uyanık ve tetikteydi. Falcon 50 özel jetinin tek yolcusunun ufak ve sert elleri dizlerinin üzerinde duruyordu ve gözleri şık gözlüklerinin arkasında gizlenmişti. İnce çizgili kusursuz bir şekilde dikilmiş takım elbisesi çevresine tam uyuyordu. Kabin iş seyahatleri için kullanılıyordu ve o da genç ama sıradan Asyalı bir yönetici gibi görünüyordu.

Falcon pistte ilerledi, aşağıya doğru hareket etti ve pisten çıktı, park halindeki özel jetlerin oluşturduğu uzun sırayı geçip, sonunda açık hangar kapısından içeri girdi. Akşam yağmurundan hâlâ ıslak olan bir limuzin hangarın ortasında boşta çalışıyordu. Yanında şoför dikiliyordu. Yardımcı pilot jet tamamen durur durmaz ve türbinler yavaşlar yavaşlamaz elinde naylon bir spor çantasıyla yedi kişilik kabine doğru yürüdü. Song Park Kim'in önüne oturdu ve ikisinin arasındaki maun rengi masanın üzerine çantayı koydu.

Kim hiçbir şey söylemedi.

"İnişten sonra bunu size vermem söylendi. Göçmenlik halledildi. Gümrükle ilgili bir sorun yok. Araç sizi bekliyor."

Kısa saçlı Koreli, neredeyse görülmez bir şekilde kafasını salladı.

"Paris'in keyfini çıkarın efendim." dedi yardımcı pilot. Ayağa kalktı ve kokpite geri döndü. Arkasından ufak bölüm kapandı.

Yalnız kalan Song Park, çantanın fermuarını açtı. İçinden Heckler&Koch MP7A1 makineli tabanca çıkardı. Teleskopik dipçiği görmezden geldi ve silahı önünde tabanca gibi tutup, silahın basit nişangâh sisteminden baktı.

Her biri yirmi adet 4.6x30 mm çaplı çukur uçlu mermiyle dolu, iki uzun ince şarjör naylon kemer vasıtasıyla birbirlerine bağlanmıştı.

Silahı çantaya geri yerleştirdi.

Daha sonra çantadan bir cep telefonu ve kulaklık çıkardı. Kulaklığı kafasına yerleştirdi ve sonra açtı. Telefonu da ceketinin cebine koymadan önce açtı. Elde taşınabilir GPS alıcısını bir diğer cebine koydu. Fazladan MP7 şarjörleri, susturucu ve yedek kıyafetler çantada dokunulmamış şekilde kaldı.

Çantadan bir tane siyah saplı, siyah bıçaklı katlanabilir çakı çıktı, onu da cebine yerleştirdi.

İki dakika sonra limuzinin içinde oturuyordu. Şoför tam karşıya bakarken, Kim, "Şehir merkezi." dedi.

Limuzin hangarın kapılarına doğru hareket etti.

Kim, Güney Koreliydi, Millî İstihbarat Teşkilâtı için çalışan bir suikastçiydi.

En iyileriydi. Çoğunu yardım almadan Kuzey Kore'de gerçekleştirdiği beş suikast göreviyle biriminde efsane olmuştu. Çin'de Kuzey Kore yaptırımını ihlal edenlere karşı yaptığı yedi operasyon ve kötü kuzey komşularına karşı kalıcı tutum ayarlamalarına ihtiyaç duyan Güney Koreli arkadaşlarına yaptığı bir iki suikast, liderlerinden peşin para karşılığı Paris'e bir katili avlamak için katil tedarik etmeleri istendiğinde, otuz iki yaşındaki Song Park Kim bariz bir seçim yapmıştı.

Kim, görevleri hakkında fikirlerini dile getirmezdi. Yalnız çalıştığı için getirebileceği kimse de yoktu ama fikrini dile getirmesi istense bu görev hakkında burnuna kötü kokular geldiğini söylerdi. Duyduğu söylentilere göre patronlarının ona ihanetini hak etmeyen eski CIA operatörü Gray Man'in kellesi için yirmi milyon dolar. Yirmi milyon, Avrupalı bir şirket tarafından veriliyordu. Kim'in kariyeri boyunca çalıştığı milliyetçi operasyonlara benzemiyordu.

Kim yine de kendisinin Güney Kore'nin iş ve dış politikasının bir aracı olduğunu biliyordu, onun fikrine danışılmamıştı ve düşüncelerine değer verilenler onun Paris'e gelmesini, yerleşmesini, Gray Man'in nerede olduğunu söyleyen telefon görüşmesini beklemesini ve daha sonra zavallı adamın sırtına kurşun yağdırmasına karar vermişlerdi.

***

Graubünden, Avusturya güneybatı sınırının içeriye doğru kıvrıldığı yerin yakınlarında bulunan İsviçre'nin doğusundaki bir kantondu. Yüz elli vadinin olduğu kanton olarak bilinir ve bu vadilerden biri doğudan batıya Aşağı Engadine olarak adlandırılan bölgeye kadar uzanır. Orada hem Avusturya hem de İtalya sınırından birkaç kilometre uzaklıktaki vadi tabanından yüksekte bulunan dik tepenin sivri çıkıntısının üzerinde uzanan Guarda adlı küçük bir köy bulunur. Küçük köye çıkan sadece bir tane dik ve dolambaçlı yol vardır ve bu yol aşağıda bulunan küçük tren istasyonunu yukarıdaki yarı ahşap evlere bağlar; yorucu, kırk dakikalık bir yürüyüş.

Köyde neredeyse hiç araba yoktu ve çiftlik hayvanları köy sakinlerinden sayıca üstündü. Kaldırım taşlı dar yollar, beyaz binaların arasından, su kaplarının ve çitle çevrili bahçelerin yanından kıvrıla kıvrıla gider. Köy birdenbire sona erer ve dik tepe uzamaya devam eder, çayır sık çam ormanına dönüşür, orman kayalık uçuruma çıkar, uçurum ise aşağıdaki

vadi tabanını ve geçen ya da yaklaşan herkesi gören kasabanın üzerindedir.

Köylüler Almanca bilir ama kendi aralarında, yedi buçuk milyon İsviçre nüfusunun zar zor yüzde biri tarafından konuşulan ve dünyada başka kimse tarafından konuşulmayan bir dil olan Romanşça konuşurlar.

Sabah saat dörtte, vadi tabanından Guarda'ya çıkan kısa yoldaki hafif kar yağışı girdap yaparak dönüyordu. Kalın kot pantolon ile mont ve siyah örgü bere giyen yalnız bir adam, dik yokuşu, kıvrımlı virajı topallayarak tırmanıyordu. Sırtında ufak bir sırt çantası sallanıyordu.

On saat önce, kaldırım kenarında tek başına yürüyen fazlasıyla sarhoş kadın üniversite öğrencisinin açık çantasından alığı pembe cep telefonla Don Fitzroy ile konuştuktan dakikalar sonra, Budapeşte'de dış giyim mağazası bulmuş ve deri botlarının tabanından siyah örgü beresinin tepesine kadar yeni kıyafetler almıştı. Szabo'nun binasından ayrılmasının üzerinden bir saat geçmeden Népliget Otobüs Terminali'nde Macaristan'ın sınır kasabası Hegyeshalom'a giden bir otobüse binmişti.

Sınıra yarım kilometre kala otobüsten indi ve köyün kuzeyinden çıkarak açık bir araziye girdi ve sonra sola döndü.

Ay görünmüyordu, çantasında el feneri olmasına rağmen kullanmıyordu. Bunun yerine sendeleyerek batı yönünde ilerledi, kesik ayağıyla yaklaşık bir buçuk kilometre yürüdü, acıyı, çoraplarının ve soğuk parmaklarının arasındaki ılık kanı hissedebiliyordu.

Sonunda saat akşam sekiz olmadan, modern yel değirmenlerinin olduğu araziyi geçip, kendini Avusturya sınır kasabası Nickelsdorf'ta buldu.

Sonunda Avrupa Birliği'ne girmeyi başarmıştı.

Yolu bulmadan önce üst bacağındaki kurşun yarasıyla ve yaralı ayakları ve dizleriyle topallayarak bir buçuk kilometre

daha yürümesi gerekti. Bir iki dakikalığına parmağıyla otostop çekerek yürüdü. Kamyonetin biri durdu ama kuzeye gittiği için işe yaramadı. Daha sonra iki şoför daha durdu ama onlar da yanlış yöne gidiyorlardı.

Saat dokuzu çeyrek geçe Zürih'e giden İsviçreli bir iş insanı Gentry'i arabasına aldı. Court isminin Jim olduğunu söyledi. Adam İngilizce konuşma pratiği yapmak istedi ve Court da karşı çıkmadı. Avusturya çapındaki seyahatte hayatları ve aileleri hakkında konuştular. Court'un hikâyesi yüzde yüz yalandı ama yalan söylemede tam bir uzmandı. Memleketi Virginia'da zorlu bir boşanma sürecinde olduğu, hep Avrupa'yı seyahat etmek istediği, Budapeşte'deki gasp olayında her şeyini kaybettiği, şansına cüzdanının, parasının ve pasaportunun olduğu ve İsviçre'nin doğusunda onu gelecek haftaki uçuşuna kadar evinde misafir edebilecek bir arkadaşı olduğu yalanlarını attı.

Gece yolculuğu boyunca konuşurken, Court takip edilmediğinden emin olmak için dikkatinin bir kısmını yan aynaya verdi. Hiç bulunmadığı yerler ve kendi uydurduğu kişiler hakkında saçma sapan hikâyeler uydururken aklı bir yandan da elindeki görevdeydi. Gelecek otuz saatte başına gelecek olayları anlamaya çalıştı.

Cuma akşamıydı, A1'de yoğun bir trafik vardı ama iş insanının Audi'si pürüzsüz ve hızlıydı. Salzburg'un kuzeyinin yanından geçtiler. Court arabayı sürmeyi teklif etti ve İsveçli adam da bir iki saat uyudu.

Audi, Engadiner-Bundesstrasse yoluna girdi ve saat üçte İsviçre'nin kuzeydoğu sınırını geçti. İsviçre'nin resmen AB üyesi olmamasına rağmen sınırda gümrük kontrolü yoktu. İsviçreli adam tüm gece açık olan bir dinlenme tesisinde durdu ve Jim'e İsviçre birasını denemesi ve samimi düşüncesini söylemesi konusunda ısrar etti. Court da öyle yaptı, yoğunluğu, rengi ve dokusu hakkında övgüler yağdırdı, Alman biralarıyla ilgili Münih'teki bir bira bahçesinde duyduğu birkaç öv-

güyü araya sıkıştırdı ve bu durum, etkilenen iş adamını Jim'i yollarının ayrıldığı yerden indirmektense doğrudan gideceği yere kadar bırakmaya ikna etti.

Güneye giderken 180 şehirlerarası yolunu, batıya giderken de 27 anayolunu kullandılar. Sonunda Lavin kasabasına vardıklarında, Gentry hemen anayolun kenarındaki yarı ahşap bir evi seçti ve gideceği yerin burası olduğunu söyledi. Aslında sıcak Audi'den burada inince karda üç kilometre yürümek zorunda kalıyordu ama asıl hedefinde onu sorun bekliyorsa, bu iyi adamın yaptığı iyilik için acı çekmesine gerek yoktu.

"Yardımın için teşekkürler. *Auf Wiedersehen*."[8] Court arabadan indi ve arabanın camından adamın elini sıktı. Yolun ortasında dikildi ve iyi geceler dileyip el salladı.

Audi'nin arka lambaları uzakta kaybolunca, Gray Man tam ters yöne döndü ve hafif kar yağışında batı yönünde yürümeye başladı.

Bilerek ağır adımlarla yürüyordu ama kolunu kaldıracak hali yoktu. Disiplininin yanında son yirmi dört saattir durmadan ilerlemesini sağlayan adrenalin şimdi tükenmişti ve geriye kalan tek şey disiplindi. Dinlenmesi gerekiyordu ve Guarda'daki dik yolun sonuna varınca birkaç saat uyuyabilmeyi diliyordu.

Saat dört olana kadar kar yağışı hızlandı. Court yokuşu çıkmış, artık köye varmıştı. Küçük otelde bazı ışıklar yansa da etrafta kimseyi görmedi. Köy sakinlerinin evlerinin ışıklarının hepsi sönmüştü, çobanlar, nalbantlar, hancılar ve emekliler daha birkaç saat derin uykuda olacaklardı. Yürümeye devam etti, köyün diğer ucundan çıkana ve toprak yol boyunca dik tepeyi tırmanana kadar köyün içinden geçerek daha yukarı tırmandı, köyün sadece yayalar için olan sokaklarının içinden geçen koyun sürüleri için konmuş tarihi taş su kaplarını geçti, küçük evlerin önündeki küçük çitlerle çevrili küçük bahçeleri

8 (Alm.) Güle güle. (Ç.N.)

geçti. Akşam karı erkenden birikmeye karar vermişti ve neredeyse yamacı kaplamıştı ama Gentry ay olmayan gecede bile koyu lekeleri, beyaz tozun örtüsünü henüz kabul etmemiş boş noktaları görebiliyordu.

Gentry, Guarda'nın yukarısındaki beyaz çayır boyunca yaklaşık üç yüz metre tırmandıktan sonra, el fenerini yaktı. Arkasında sadece otlak vardı ama o çam ormanına giriyordu, ağaçlar ve karanlık gece önündeki yolu görünmez yapmasına rağmen kar girdap yaparak dönüyordu. Fener yardımcı olmuştu. Zor da olsa birkaç yüz metre ilerlemeye devam etti ve ağaçların arasında duran küçük kulübeyi gördü.

Kulübe, kullanılmayan özel mülk boyunca devam ediyor ve yukarıya uzanan yoldan otuz metre uzakta duruyordu. Başka birinin yanından geçmesi için bir sebep yoktu, eğer biri geçerse de orman boyunca sağ tarafa uzunca ve dikkatlice bakmaları ve basit yapıyı görmeleri için bir sebep yoktu. Paslı bir asma kilit ön kapıda çekici olmayan bir şekilde asılı duruyordu, tek odalı kulübenin etrafındaki üç pencere iç taraftan tahtayla kapatılmıştı ve kulübeyi çevreleyen çam ağaçları neredeyse binanın dibine kadar serbest bir şekilde büyümüşlerdi.

Gentry ağaçların arasından geçti ve el feneriyle binanın çevresini dolaştı. Kulübenin arkasında, sağlam bir şekilde kilitlenmiş bir alet edevat odası daha vardı ve kilide baktığında sağlam olduğunu gördü. Binanın çevresinde dolaşmaya devam etti, duvarları, çatının üzerindeki ahşap çıtaları ve sonunda ön kapıyı inceledi. Eldivenlerini çıkardı, ellerini kapının kenarlarında yavaşça gezdirdi ve üst sağ köşede aradığını buldu. Çerçeve ile aynı hizada bir tahta kürdan. Kapı açılmış olsaydı bu uyarıcı yere düşmüş olurdu ve bu kabininin gizliliğinin ziyaretçiler tarafından ihlal edildiğini Gray Man'e haber verirdi.

Bulunduğu yerin güvenli olduğuna inanan Court, daha sonra sırtını ön kapıya döndü, iğnemsi dalları kenara iterek çam ağaçlarına doğru ölçülü otuz adım attı. Otuzuncu

adımda yönünü değiştirip, yaklaşık beş metre sağa yürüdü ve diz çöktü.

Anahtar metal bir kahve kutusunun içinde, kuru otların ve donmuş çamurun yaklaşık on beş santim altında gömülüydü. Düz bir taş yardımıyla kazıyıp çıkardı. Anahtarı aldıktan sonra kulübeye geri döndü ve kilidi açtı.

İçerideki hava kuru, ağır ve dışarıdaki kadar soğuktu. Köşede diz hizasında kömür fırını vardı ancak Gentry fırını görmezden geldi. Onun yerine, odanın ortasındaki ufak katlanabilir masanın üzerindeki feneri yaktı, odaya sıcaklık veren tek şey fenerin loş parıltısıydı.

Duvardaki bir rafta hazır öğünlerin olduğu askeri gıda kutuları duruyordu ve otuz altı yaşındaki Amerikalı, kimyasal tuvaleti olan banyodan çıkar çıkmaz eline geçen ilk hazır öğün paketini açtı. Sert krakerler ve kurabiyeler yedi, tek başına masaya oturur oturmaz hepsini midesine indirdi.

Öğününü doksan saniyede bitirdi. Daha sonra ayağa kalktı, alçak kömür fırınını köşeden çıkardı ve altındaki gevşek döşeme tahtalarını kaldırdı.

El fenerini ağzına yerleştirerek, döşeme tahtalarını kaldırmasıyla ortaya çıkan ahşap merdivenden aşağıya, duvarları topraktan iki metreye üç metre boyutundaki bodrum katına indi. Merdivenden inip arkasını döndüğünde göğüs hizasında üç adet siyah kutu yığını ile karşılaştı, kutulardan her biri çok büyük alet kutusu boyutundaydı. Kutular yerin altındaki kilerin yarısını kaplıyordu ve sağındaki boşluğu ise metal bir çalışma tezgâhı dolduruyordu. Sadece merdivenden inip çıkacak ve kutuları hareket ettirecek kadar yeterli yer vardı. Court ilk yığındaki ilk konteynırı kaldırdı, tezgâhın üzerine sertçe bıraktı ve mandalını açtı.

Court o sabah, Fitzroy'a ailesini kurtaracağını söylediği zaman, hemen Guarda, İsviçre'ye, ormanda saklı muazzam silah zulasına gitmeye karar vermişti. Avrupa'nın başka yer-

lerinde de yarım düzine zulası vardı ama hiçbiri Guarda'daki gibi değildi.

Guarda ana kaynaktı.

Ağır metaldi.

İlk kutunun içinde siyah renkli İsviçre yapımı Brügger&Thomet MP9 makineli tabanca vardı. Tabancayı içi süngerli kutudan çıkardı, şarjör yuvasına dolu bir şarjör yerleştirdi, dipçiğine kayışı taktı ve üzerindeki zeminin kapağını dışarıya itmek için tabancayı başının üzerine kaldırdı. Başka bir kutuda üst bacağına ve taktik kemerine kayışla bağlayacağı silahın dolu şarjörlerinin olduğu naylon ve ketenden yapılmış kılıf bulunuyordu. Bunu da üzerindeki delikten fırlattı.

Court sonraki beş dakika boyunca birbiri ardına kutuları inceledi. Büyük bir çantanın içine her türlü hafif silahı ve patlayıcıyı tıkıştırdı. Daha küçük bir çantaya siyah bir hücum yeleği, yüz maskesi, balistik gözlük, kısa mesafe iletişimi algılamasını sağlayacak ufak bir güvenlik kamerası tarayıcı ve bir çift dürbün yerleştirdi.

Gentry son olarak, sabah saat beş olmadan hemen önce, elinde iki çantayla bodrum katından yukarıya çıktı. Bodrum katına açılan kapağı açık bıraktı. Yarı donmuş su şişesinden su içti, bacağı için hafif bir iki ağrı kesici aldı, kimyasal tuvaleti bir sefer daha kullandı ve raftan uyku tulumu aldı. Tulumu yere serdi, ön kapının mandalını açtı, kulübenin savunmasını hazırladı ve sonra yatağının içine girdi. Kol saatinden yedi buçuğa alarm kurdu. Başka bir uzun günü atlatabilmesi için bir iki saatlik uykunun yeterli olması gerekiyordu.

***

Onu almaya saat beşten sonra geldiler. Minivan tepenin aşağısında kayarak durdu. Yolculara göre, şoför Zürih'ten çıktıkları iki buçuk saatlik araba yolculuğunun neredeyse tamamında kaygan sokaklarda kontrolden çıkmış gibi görün-

müştü. Şoförün bu koşullarda yeteneksiz olması anlaşılabilir bir durumdu. Yolda gizli buzlanma vardı ve görüş mesafesi bazen neredeyse sıfırdı. Ayrıca bu Ortadoğuluların görevi GPS'de yanıp sönen noktaya olabildiğince hızlı bir şekilde ulaşmaktı ve Teknisyen son gelişmeler için onları uydu telefonundan on dakikada bir arıyordu.

Jamahiriya Güvenlik Teşkilatı'ndan Libya dış güvenlik memuru beş kişiydiler, Kaddafi'nin en iyi adamlarından oluşan saldırı timi. Hepsi eski ordu komandosuydu, her biri Skorpion SA VZ 61 makineli tabancasını güvenilir bir dost gibi biliyordu. Liderleri kırk bir yaşında, sert yüzlü ve sakallı bir adamdı, takımının geri kalanı gibi sivil macera yolculuğu kıyafetleri giyiyordu. Yolcu koltuğunda oturuyor, direksiyonun başındaki komandoya sürekli uyarılar yağdırıyordu, hatalara karşı tolerans göstermeyen bir adamdı. Gerçi hepsi şoförün zırhlı ciple çölde kum tepelerini aşmaya, minivan içinde buzlu dağ virajlarında olduğundan daha çok alışık olduğunu biliyordu.

Yine de Guarda'ya zamanında varmayı başardılar ve vadinin dibindeki tren istasyonunun yakınındaki otoparka araçlarını park ettiler. Şoför kaportayı kaldırdı ve hızlıca dağıtım makarasını çıkardı ve spor çantasının içine fırlattı, böylece o dönene kadar aracı işe yaramaz duruma getirdi. Daha sonra tepeye çıkan kısa yolu buldular, yol boyunca olabildiğince aralıklı şekilde dizildiler ve yaya olarak tırmanmaya başladılar.

Adamların her biri Skorpion tabancasını dipçiği katlanmış şekilde spor çantasının içinde taşıyordu ve omuzlarındaki kılıfta yedek tabancaları vardı. Faklı operatörler ayrıca el bombaları ve gedik açmak için gerekli malzemeler taşıyordu. Hepsi örgü bere, kalın pamuklu pantolon ve profesyonel sporcularla ilişkilendirilmiş pahalı bir marka siyah parka giyiyorlardı.

Çantalarında gece görüş gözlükleri de vardı; şimdilik kullanmamayı tercih etmişlerdi.

Beş Libyalı, yokuşu, köye çıkan dolambaçlı yolu karanlıkta tırmandı. Hızlı ve etkin bir şekilde hareket ettiler. Yanlarından geçen biri, neredeyse birbirlerinin aynısı olmalarından ve nefes alıp verirken ortaya çıkan ve kaybolan sert yüz ifadelerinden bir haltlar karıştırdıklarını anlardı. Ama sabahın beşinde, kar fırtınasında yamaç yolunda hiç kimse yoktu, Libyalılar bu yüzden küçük köyün kaldırım taşlı sokaklarına fark edilmeden ulaşmayı başardılar.

Operatörlerin her birinde kemerlerine takılı ve kulaklıklarına bağlı elde taşınabilir bir telsiz vardı. Liderlerinden gelen basit bir emirle, Guarda'nın batı sınırında ayrıldılar, her biri farklı dar yaya yolundan geçerek ayrı ayrı doğu yönünde ilerlemeye devam ettiler. Bu taktik sayesinde camdan dışarı bakan biri sadece bir adam görecekti. Eğer tehlikeye dikkat çekilirse ve köylüler yabancılar hakkında konuşmaya başlarsa, hepsi aynı kişiyi gördüklerini düşünebilir.

Suikast timi kasabanın diğer ucunda petri kabında yeniden birleşen bağımsız hücrelere benzeyen biyolojik bir oluşum gibi tekrar birleştiler. Lider, GPS'ine baktı, küçük köyün bulunduğu çıkıntıdan yamacın yukarısına ve ormanın içine doğru devam eden, sadece gece gözleme cihazlarını taktıktan sonra uzaktan görülebilen asfaltsız bir yoldan sola döndü.

Lider, GPS'indeki bilgileri kullanarak takımını bilgilendirdi.

"Dört yüz metre."

Kar yağışı iyice hızlanmaya başlamıştı; girdap gibi hareket eden kar taneleri yerini kalın beyaz tabakalara bırakmıştı. Libyalılar, daha önce Lübnan'da eğitim esnasında ya da Avrupa'da başka görevlerde kar görmüşlerdi ancak vücutları bu soğuğa tamamıyla alışık değildi. Kırk sekiz saat önce, aynı operatörlerden oluşan ekip Trablus'ta bir apartman dairesinde oturup, elektronik gözetleme müfrezesiyle birlikte Albay Kaddafi ile alakalı eleştirel yorumlar yapan amatör radyo yayınının kaynağını tespit etmek için çabalıyorlardı. O sıkı-

şık odada sıcaklık neredeyse otuz yedi dereceydi, bu yüzden Doğu İsviçre vadisinin soğuğu gerçekten de bünyeleri için bir şok olmuştu.

Az kalsın kulübeyi görmeden geçiyorlardı. Sadece Teknisyen'in sağladığı GPS koordinatları onları ormanda saatlerce dolaşmaktan kurtarmıştı. Şimdiye kadar Skorpion tabancaları çantalardan çıkmıştı, çantalar sırtlarında sallanıyordu, tabancaların katlanmış dipçikleri açılmıştı ve silahlar aşağı hazır pozisyonundaydı, dipçikler omuza ve gece görüş gözlüklerinin görüş hattının hemen aşağısındaki nişangâha değiyordu. Her bir adam, kulübenin çevresinde dikkatlice mevzi aldı. Tek tek birbirlerine rapor verdiler.

İlk rapor veren lider olmuştu. "Bir numara mevzide, ön kapıdan on metre uzakta. Hareket yok. Pencereler tahta ile kapatılmış."

"İki numara, Bir numaranın yanında."

"Üç numara batı yakasında. Bir pencere. Kapalı."

"Dört numara doğu yakasında. Bir pencere. Kapalı."

"Beş numara arkada. Pencere yok ama ana binanın yanında bir alet edevat odası var. Dışında sağlam bir asma kilit var. Başka bir şey yok."

Lider, "Beş numara, arka tarafta kal. Korunacak bir yer bul ve hazır ol. Üç ve Dört numara ön tarafa gelin. Ekip olarak gireceğiz."

"Anlaşıldı."

***

Gentry topraktan yapılmış bodrum katına inen döşeme tahtasındaki boşluğun yanındaki uyku tulumunun içinde rüya görmeden uyuyordu. Ağrı ilaçları bacağındaki acıyı hafifletmiş ve ona ihtiyaç duyduğu rahatlama için zaman vermişti. Uykusu derin ve huzur vericiydi.

Ayrıca kısaydı.

***

Lider kemerinden parça tesirli el bombası çıkardı. Pimini çekti ve eli ateşleyici lövyenin üzerinde ön kapıya doğru yavaşça hareket etti. İki numara ön taraftaydı ve kapının tamamen kapalı olmadığını fark ettiğinde gedik açmak için hazırlık yapıyordu. Liderine döndü ve kapıdaki aralığı gösterdi.

Lider başını salladı, arkasındaki iki adama döndü ve "Kapı açık. Hazır olun." diye fısıldadı.

İki numara hızlıca kapıyı açtı ve diğer silahlar içerdeki herhangi bir hedefe nişan alabilsin diye eğildi. İlk başta tamamen karanlıktı; gece görüş ekipmanı bile içerideki şekilleri seçemedi.

Bir numara, el bombasını gizlice odanın içine fırlattı. İki, Üç ve Dört numara patlamadan kaçınmak için kulübenin kenarlarına doğru çekildiler. Bomba, liderin elinden uzaklaştı ve karanlıkta kayboldu ama kurşunun sert yüzeye çarparken çıkardığı ses çok erken duyuldu. Lider kapıdan uzaklaşırken, el bombası gece görüş gözlüklerinde yeniden göründü, kulübeden dışarı fırladı ve kapının önündeki karın içine düştü.

Libyalıların şansına hepsi püsküren bombayı zamanında görmüştü. Kendilerini korumak için ya karlı yere ya da kabinin çevresine doğru hareket ettiler. Patlama, silahın yönüne bakan üç adamın gözlüklerini işlevsiz hale getirdi. Dördüncü adam dirseğinden vurulmuştu ve küçük bir şarapnel parçası tarafından yere serilmişti. Lider kendini hızlı bir şekilde toparlayarak, artık işe yaramayan gözlükleri çıkardı, kapının kenarına geri döndü ve içeri girip karanlığa ateş etti. İki ve Üç numara onun peşinden gitti ama iki saniye içinde liderin bağırması oldukları yerde donup kalmalarına sebep oldu.

"Tuzak!"

ON YEDİ

Gentry uyumak için kendini tulumuna yorgun argın bir şekilde bırakmadan kısa bir süre önce, geniş küflü tel örgü duvarı ön kapıdan altmış santim içeriye yerleştirmişti. Yaklaşık iki metre uzunluğundaki düzenek doksan kilodan fazla geliyordu ve zeminde bulunan yaklaşık bir metre uzunluğundaki rayın üzerinde hareket ediyordu. Tel örgünün her iki ucunda kanatlı menteşe bulunuyordu ve her bir kanat kapının her iki yanındaki tokalara kilitlenmişti. Etkili bir şekilde yaratılmış bu barikat gedik açmaya çalışan ekipleri yavaşlatabilir, gedik açmanın en tehlikeli noktası olan kapı aralığında tıkanmalarına zorlayabilirdi. Court bu zulayı miras yoluyla aldığında tuzak da vardı ve patlayıcılarla kolayca parçalara ayrılabileceği ve koçbaşıyla ya da bot topuğuyla birkaç kez vurduktan sonra kolaylıkla devrilebileceği için tuzağın kapasitesine pek önem vermemişti ama kapının dışında bomba patladıktan sonra uyku tulumundan fırlayıp çömeldiğinde, paslı eski barikatın onun mışıl mışıl uyuyan kıçını kurtardığını hemen anladı.

Uyku tulumunun yanındaki içi teçhizat dolu iki çantayı dar bodrumdaki deliğe telaş içinde fırlattı. Brügger&Thomet makineli tabancasını kaptı ve deliğin içine girmeden önce tek eliyle bütün şarjörü ön kapıya sıktı. İki metre derinlikteki

bodruma girdiğinde, elini yukarıya uzattı ve döşeme tahtası kapağını üzerine kapattı.

***

Üç numara kulübenin girişinin solundaki kanlı karın üzerinde diz çökmüş duruyordu. Bombanın parçası doğrudan dirseğini vurmuş ve hem etin hem kemiğin içinden geçmişti. Ama o disiplinli bir askerdi; biraz ses çıkardı ve hızlıca yerden kar alıp yarasının üzerine koydu, yakında geleceğini bildiği acıyı henüz hissedemediği için sadece tenine değen soğuktan dolayı irkildi.

Bir numara, İki numaraya, bütün gedik açma patlayıcılarına fünye yerleştirmesini ve onları kapıdan içeri atmasını emrederken yaralanan adamını görmezden geldi. Birkaç saniye sonra peçete kutusu boyutunda Semtex bloku, tuzağın zemindeki sürgülü yayının kenarında durdu. Kulübenin ön tarafındaki yaralı olmayan üç Libyalı koşmak için döndüler ve İki ve Dört numara, saklanmaya çalışırken Üç numarayı kolunun altından tutarak yerden kaldırdılar.

Karanlık orman birkaç saniyeliğine sessizliğe büründü. Duyulan tek şey çam iğnelerinin ve çoktan yere düşmüş arkadaşlarının üzerine düşen kar tanelerinin yumuşak sesi ve şu anda düşmüş bir meşe ağacının arkasına saklanmış Trabluslu suikast timi nefes alma sesiydi.

Karanlık gece ve yumuşak sesler, yerini beyaz ışığa ve az önceki el bombasının patlama sesini şampanya şişesinin mantar tıpasının açılırken çıkardığı ses gibi kulakları sağır eden bir patlamaya bıraktı. Kulübenin girişi, yerden ahşap çatıya kadar paramparça oldu; kereste ve taze çam ağaçları binadan otuz metre uzağa kadar uçtu.

Bir, İki ve Dört numara kulübenin enkazının içine girdiklerinde yanan moloz parçaları kar yağışıyla birlikte çamların arasından süzülüyordu. Her biri ön duvardaki parçalanmış

delikten girerken bir iki el ateş etti. Bir numara sağa, İki numara sola gitti ve Dört numara doğrudan küçük binanın içinden geçti. Yanan binadan ve kâğıttan çıkan ışığı, yere düşmüş metal çit, paramparça olmuş kitaplık ve masa, birkaç kutu ve mutfak eşyası, sayısız tanınmaz nesne arasında yürümek için kullandılar.

Ana odada ve küçük banyoda yaşayan biri olmadığından emin olduklarında yerdeki molozları ayaklarıyla tekmeleyip harabeler arasında yatması gereken yanmış ve parçalanmış cesedi aradılar. İçerideki beş Libyalı endişelenmeye başladığında, Beş numara kulübenin arkasında her şeyin yolunda olduğunu doğrulamak için konuştu. Küçük bir kulübeydi. Ateşten kaynaklanan derin gölgelerde bile ceset bulunamadığını doğrulamak on saniyeden daha az sürdü.

Bir numara çatıya baktı. Hemen tavan arası ya da çatı katı olmadığına karar verdi. Yavaşça aşağıya, ayağına baktı.

"Burada bir döşeme kapağı var. Bulun onu."

İki numara, birkaç tuğla şeklindeki kömürü tekmeledikten sonra kapağı, devrilmiş kömür fırınının yanında buldu. Ateş kendi kendine sönüyordu, Bir numara bu yüzden raftan düşmüş ama mucizevi bir şekilde patlamadan sağ çıkmış elektrikli feneri açtı. Feneri döşeme kapağının yanındaki zemine koydu.

"Dikkat et. Bize sürpriz hazırlamış olabilir. Bu dağın içinden geçen bir tünel yoksa kapana kısıldı."

İki ve Dört numara başlarını salladılar; güvenleri artmıştı. Gray Man onların altında fare gibi saklanıyordu.

Beş numara, yapının arkasında bulunan çam ağacının arkasında duruyordu. Altı metre ilerisinde asma kilitli alet edevat odası vardı. Bir buçuk metre uzunluğundaki kulübenin yanındaydı ama ona yapışık olmadığı açık bir biçimde görülüyordu. İçerideki adamlarla iletişim kurdu. Onlar da döşeme kapağını uzun metal bir direkle açmak üzereydiler. Daha

sonra içeriye el bombaları atacak, bunu takiben tüfekleriyle ateş açacak ve sonunda aşağıya inip hedeflerinin kafasını koparacaklardı.

Beş numara tüm eğlenceyi kaçırıyordu. Etrafındaki kara sövüp sayıyordu. Skorpion tabancası aşağı hazır pozisyonundaydı.

Aniden kulübenin içinden kendine gelen bir motorun hırıltısını duydu. Hayır, kulübenin içinden değil. Alet edevat odasının içinden. Bakışlarını tam odanın kapılarına kaydırdığında, ormanda yüksek bir patlama sesi duyuldu, asma kilit açılıp ileriye fırladı ve odanın kapıları sonuna kadar açıldı. Beş numara makineli tabancasını göz hizasına kaldırdığında, motor adeta çığlık attı ve geniş bir şekil çizip küçük odanın içinden havaya fırladı.

Libyalı genç asker daha önce hiç kar arabası görmemişti.

Kurşun şeklindeki araç birkaç metre ötesinde yere çarptı, o da kenara çekildi, karda yuvarlandı ve sırtını sert bir şekilde yerdeki kütüğe çarptı. Aracın arkasında, öne eğilmiş, yüzünde maske ve sırtında büyük bir çanta olan insan figürünü görecek kadar yukarıya baktı. Gece görüş gözlüklerindeki görüntü bulanıktı ve o bulanıklık saniyeler içinde gitmişti.

Libyalı, makineli tabancasını bulmak için sürünerek ilerledi ama tabancasını yere düşmüş yapraklar ve birikmiş kar arasında kaybetmişti. O silahını kavrayıp yüzünün hizasına getirene kadar, siyah gölge ufak tepe üzerinde kayboluyor, karı, çalıları ve ufak fidanları yarıp geçiyor ve yolunun üzerindeki her şeyi kızaklarının soluna ve sağına fırlatıyordu.

Kulaklığına "Beş! Rapor ver!" diye Bir numaranın çığlığı geldi.

"Burada! Arka tarafta! Dağa doğru çıkıyor!"

"Vur onu!"

Beş numara yokuşu tırmanmaya başladı. "Bana yardıma gelin! Kayakları olan bir motosiklet üzerinde!"

***

Gray Man kar arabasını geriye döndürmesi ve inip suikast timini geçmesi gerektiğini biliyordu. Orman birdenbire tepenin başında kocaman kayalık duvarda sona erdi. Belki ağaçların arasında bir süre saklanmak için bir yer bulabilirdi ama bütün Guarda'nın uyandığını ve birkaç kilometre uzaklıkta, Chur'daki yerel polis teşkilatını aradığını biliyordu. Oraya gelmeleri biraz zaman alabilirdi ve Davos'tan gerçek kolluk kuvvetinin gelmesi en iyi ihtimalle bir saati bulurdu.

"Lanet olsun!" diye soğuk havaya bağırdı. Zaten teçhizatının olduğu iki çantadan birini geride bırakmıştı. Çantayı, bir metre uzunluğundaki yukarıya doğru giden, duvarları topraktan olan tünelin içinden geçirerek, toprak bodrumdan kar arabasını sakladığı alet edevat odasına götürememişti. Zuladan kısa namlulu, on iki kalibre tüfeği asma kilidi içeriden patlatarak açmak için kapmıştı ve güçlü silah şu anda kendisiyle kar arabasının gidonları arasında duruyordu.

Ayrıca bu gizli yerin varlığını bilen yaşayan tek kişi olduğunu bildiği için çok sinirliydi. Donald, lanet olası Fitzroy. Sör Don, Gray Man ekibine katıldıktan kısa bir süre sonra ona, bu yerleşmiş gizli zulanın konumunu teklif etmişti. Saygıdeğer İngiliz patronu, zulanın kullanılabilir olmasının sebebinin gizli kabini inşa eden ve kullanan adamın Vladivostok'un hemen dışında bir yerde sığ bir mezarda parçalanmış halde bulunduğu için artık kulübeye ihtiyacı olmadığını o zaman itiraf etmişti.

Gentry uğursuzluk konusunda endişelenmemişti ve kulübeyi Fitzroy'dan bir hediye olarak kabul etmişti. Merkezi konumu, köyün ve vadinin gözlerden uzak olmasını ve yaklaşan herhangi bir aracın tekerlekliyse yüzlerce metre ya da pervaneliyse kilometrelerce uzaktan duyulabilmesi gerçeğini sevmişti.

Saklanmak için iyi bir yerdi. Don Fitzroy onu öldürmeye çalışan adamlara yerini söylemeseydi, iyi bir yer olarak kalmaya devam edeceğinden emindi.

Katillerden kaçmak için dağa tırmandıktan kırk saniye sonra kar arabasının işi bitmişti. Gentry, hem sağ hem sol tarafta metrelerce uzunluktaki granit duvardan kaçınmak için sert bir şekilde döndü. Aracı etrafında geri döndürmek için ayağını ve gazı kullandı, yüzünü aşağıdaki ormana ve kulübeye ve sonra ötedeki köye döndü. Court şu an için tepeciğin kenarı tarafından korunuyordu. Aşağıdaki silahlı ve bombalı adamları göremiyordu ve adamlar da onu göremiyordu. Ama şu anda buzlu, asfaltız yolu tırmanma hakkında tartıştıklarından şüphe yoktu. Kaç kişiyle karşı karşıya olduğu hakkında en ufak bir fikri de yoktu. Sadece kulübenin yanında bir anlığına birini görmüştü ama ormanda daha fazla adamın yanından geçmediği konusunda çok emin değildi ve olayların çoğunluğu ön kapıda oldu gibi görünüyordu.

Court bir süre elindeki seçenekleri düşündü. İçinde olduğu kötü duruma baktı ve hemen kapana kısıldığını ilan etti. Belki birkaçı ile mücadele edebilirdi ama adamların gelirken kullanacakları önündeki geniş alan bir dezavantajdı. Eğer donmuş çayır boyunca yayılırlarsa ve aynı anda geniş bir hat üzerinde yaklaşırlarsa, onlar Court'u silahla vurmadan önce Court soldaki, sağdaki ve ortadaki hedeflere nişan alamazdı.

Yüksek yerin taktiksel bir avantaj olması gerekiyordu ama Gentry *bu kadar* yüksek yerin berbat olduğunu anladı.

Sağ yanında yamaçtan inmek için başka bir yol duruyordu. Genişliği bir buçuk metreden fazla olmayan ve aşırı derecede dik olan bir koyun yolu, aşağı yukarı ormanın içinden diğer taraftaki çayıra doğru düz bir çizgide ilerliyordu. Ancak eğim kar arabası için oldukça fazlaydı.

Bunu denemek bile intihar olurdu.

Court aşağıdan sesler duydu. Avın coşkusundan çıldırmış adamların bağırışlarını.

Ona çıkan yolda ilerliyorlar, köşeye kıstırılmış konumuna yaklaşıyorlardı.

***

"Kaçabilecek bir yeri kalmadı!" diye bağırdı Bir numara. Telsize konuşmakla uğraşmadı. Patlamanın sebep olduğu gürültü ve silah sesi, gecenin geri kalanında onun ve adamlarının işitmesini bozmuştu. Etrafında kaygan yolu tırmanan üç adama sadece bağırdı. Üç numara geride, kulübede kalmıştı. Yarasını sarmıştı ve kavgadan çıkmış olsa bile kendinde ve ayakları üzerindeydi.

Üzerlerindeki tepenin zirvesine yaklaşmakta olan dört Libyalı, hızlı bir şekilde Skorpion makineli tabancalarından şarjörlerini çıkardılar ve yeterli mühimmatları olup olmadığını kontrol ettiler. Profesyonel bir şekilde şarjörleri tekrar yerleştirdiler ve yerine geri taktılar. Gözlerinde gece görüş gözlükleri vardı. Sürekli yağan kar, önlerindeki yeşil görüntüye hareket katıyordu. Zirveye yaklaştıklarında yavaşladılar, öyle yapmalarını söyleyenden talimat beklemeden sessiz bir şekilde yol boyunca dağıldılar.

Aniden kar arabasının motorunun gürültüsü duyuldu. Devrini daha da yükseltti ve daha çok gürültü çıkarmaya başladı ve daha sonra dört Libyalının önünde ve yukarısında tek bir far belirdi, kar arabası onlara doğru yaklaştıkça gece görüş gözlüklerinde yeşil bir hayalet gibi parladı.

"Ateş açın!" diye bağırdı Bir numara. Dört suikastçi çömelmek için diz çöktüler ve yaklaşan araca ateş açtılar. Kulak tırmalayıcı ses çıkaran dört silahın her birinden bir saniyede yirmi adet çukur uçlu mermi yağıyordu. İzli mermiler, roketle çalışan ateşböcekleri gibi gökyüzünde yay çizdi, parladı ve sıçradı.

Araç otuz metre uzaklıkta havalandı. Yirmi beş metre yukarıya çıktı ve daha sonra sert bir şekilde yere çakıldı, tekrar havaya sıçradı ve sonra yan düştü. Araç tepeden kayarak dört Libyalının yanından geçip, yirmi metre gerilerinde durduğunda farı hâlâ yanıyordu.

Motor boşta çalışıyordu.

Motordan sıcak buhar çıkıyor ve adamların görüşlerini bulandırıyordu. Bir numara silahını yeniden doldurduktan sonra kar arabasına doğru koştu.

Karda kaydı ve dizleri üzerine düştü. İki numara, o ayağa kalkarken onu geçti. Dört adam da yolun çevresini hızlı bir şekilde taradıktan sonra şüpheleri kesinleşti.

"Burada değil!"

***

Court bir an için saatte seksen kilometre hızla kayıyor olabileceğini düşündü. Elbette her şey toprak seviyesinde daha hızlı görünüyordu ama buz ve yüzüne çarpan dal parçaları ve çim de şüphesiz hızın algılanmasını karıştırmıştı.

Ancak gerçek hız her neyse, Gentry koyun yolundan çok hızlı bir şekilde indiğini biliyordu.

Teçhizatla dolu ikinci çantadan ayrılması zor olmuştu ancak başka bir seçenek görememişti. Silahları, el bombalarını ve dürbünü yukarıda, karın içinde bırakmıştı. Düz tutabilmek için kısa namlulu tüfeği gidonlara iple bağladı ve gazı kesmemek için kordon kullandı. Aracın çıkıntının üzerinden atlamasını izledi, sonra olabildiğince hızlı bir şekilde karın üzerinde granit duvar boyunca koyun yolunun başladığı ve ormanın ve çayırın içinden geçerek aşağıya indiği yere, sonra da küçük köye kadar koştu.

Gentry, son süratle koşarken havaya sıçradı, önce yaralı ayağı, büyük kanvas çantayı sırtında tutarak karın üzerine düştü. Eğim özellikle başlangıçta çok fazlaydı. Kontrolünü

hemen kaybetmişti ama pozisyonunu çok kısa çıkan yolun biraz daha az keskin bir bölümünde tekrar bulmuştu.

Sol yanındaki yamaçtan gelen ateş etme sesini duyabiliyor ve yayılan ışığı hissedebiliyordu ama başını ayağından ve önünde olanlardan ayırmadı.

Yaklaşık birkaç yüz metre planından memnundu. İmha bölgesinden hızlıca uzaklaşmıştı. Aslında kötü bir plan değildi ancak göründüğü gibi uygulamasında birtakım eksiklikler vardı. Ormanın içine doğru kaydığında, çam ağaçlarının kökleri koyun yoluyla kesişiyordu ve o da durmak için oldukça hızlı kayıyordu.

Kökün üzerindeki buz parçasında uçtu ve vücudu havada doksan derece savruldu. Gittiği yöne dik olarak yan düştü ve bu da dönmesine ve tekrar tekrar yuvarlanmasına sebep oldu. Dönerken sargılı dizleri vücudunun ağırlığını taşıdı, ayakları kar yığınlarına takıldı ve bu vücudunun yaklaşık doksan derece sarsılmasına neden oldu. Kendini baş aşağı vaziyette buldu, çantadan yaptığı kızağı çok arkada kaybolmuştu ve ormandan dışarıya ve eski Guarda köyünün yukarısındaki çayıra, elleri Süperman gibi önünde ve hızı üzerinde hiçbir kontrolü olmadan fırladı.

Tüm bunlar toplamda kırk beş saniyeden biraz fazla sürmüştü. Gentry'e bir ömür gibi gelmişti.

Sona erdiğinde karda sırt üstü uzandı. Baş dönmesini kontrol altına almak için birkaç saniye bekledikten sonra oturur pozisyona geçti, işlevsellik açısından vücudunu kontrol etti ve sonra karanlık sabahta dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Ne kadar acısı olduğunu değerlendirdi. Sağ bacağındaki kurşun yarası normalden daha fazla zonkluyordu; son iki günde yeniden birleştirdiği her et parçasını tekrar açtığından emindi. Dizleri sızlıyordu; büyük ihtimalle kanıyorlardı. Bilekleri acıyordu ama kullanılabilir gibi görünüyorlardı. Sağ kaburgası soğuk dağ havasını içine çektiğinde acıyla

yanıyordu. Büyük ihtimalle alt taraftaki iki kaburgasından birini kırdığını düşündü, acı verirdi ama özellikle can sıkıcı olmazdı. Sol dirseği bir şeye veya birçok şeye ya da dağın yamacındaki lanet olası her şeye çarpmış gibi görünüyordu ve sakat kemiğinin kenarındaki bölge kaskatı ve şişikti.

Her şey düşünüldüğünde, Gray Man kendini böylesine iyi bir durumda bulduğu için şanslı olduğunu biliyordu. Ona ateş açan adamlar olmasa bile, gecenin karanlığında dik yamaçtan aşağı kayma, yuvarlanma ve sıçrama çok daha kötü bir şekilde sonuçlanabilirdi.

Daha sonra eşyalarının durumunu değerlendirdi. Keyfi tekrar kaçtı. Bileğindeki tabanca kılıfında bulunan ufak Walther tabanca, arka cebindeki cüzdan ve ön cebindeki katlanabilir çakı dışında her şeyi kaybetmişti. Uydu telefonu, tıbbi malzemeler, yedek mühimmat, silahlar, el bombaları, dürbün... Hepsi gitmişti.

Tek yolu kullanarak aşağıya, vadinin tabanına ve tek raylı küçük tren istasyonuna gitmesi yirmi dakika daha aldı. Kar, sulusepken yağmaya başlamıştı ve eldivensiz ellerini ceplerinin içine sokan Court titriyordu. Ufak otoparkta park edilmiş tek araç olan minivanı gördü. Suikast timinin aracı olduğunu düşündü. Sürücü tarafındaki pencereyi kırdı ve hızlı bir şekilde içeriye girdi, daha sonra botunun topuğuyla birkaç kez vurduktan sonra direksiyon milini ikiye ayırdı. Saniyeler içinde kontak kilit silindirini çıkardı ve buji kablolarını ateşledi. Ama araç çalışmadı. Hızlıca gösterge panelinde acil kapatma anahtarı aradı. Bulamayınca arabadan çıktı, kapıyı sert bir şekilde kapattı ve bıçağını lastiklere sapladı. Arabayı sabote etmenin nişancılara oraya kadar indiğini ve çoktan yola çıktığını göstereceğini biliyordu ama onların da Guarda'yı hemen terk etmeleri gerekecekti. Polis dakikalar içinde burada olurdu. Suikast timi onu bütün sabah ormanda arayamayacaktı, bundan dolayı hâlâ ormanda olduğu konusunda onları yanlış yönlendirmesinin bir faydası yoktu.

Bu durumda, köylüler tarafından görülme konusunda ne kadar endişeli olduklarına ya da yamaçtan yukarı çıkan ilk polis arabasına rastlama konusunda ne kadar endişeli olduklarına bağlı olarak, şu anda en fazla on ila yirmi dakika gerisinde olduklarını hesapladı.

Court tren istasyonunun kapısındaki küçük pencere camını kırdı, elini içeriye uzattı ve mandalı açtı. İlk olarak duvarda ülkedeki tüm trenlerin zaman çizelgesini gösteren programı kontrol etti. Daha sonra portmantodan kalın kahverengi bir palto aldı. Onu hemen üzerine geçirdi. Omuzlarda biraz kasıyordu ama onu hayatta tutardı. Kalın tekerlekli bir kadın bisikleti duvara yaslanmış duruyordu, Gentry onu aldı, kapıyı arkasından kapattı ve bisiklete binmek için ayağını üzerinden attığında göğüs kafesinin alt tarafındaki aniden artan acıyla irkildi.

Saat altıydı ve yediye kadar trenlerin vadiden geçmeye başlamayacağını biliyordu. Zürih'e giden ilk ekspres trene binmek için daha büyük bir köye gitmesi gerekiyordu.

Bu yüzden arkasındaki soluk turuncu tan vakti izinden uzağa, Engadine Yolu'nda batı yönünde bisiklet sürdü. Beli, sağ üst bacağı ve sol dizi pedalın her bir dönüşüyle yanıyordu. Yüzü soğuktan sızlıyordu. Kendini bitkin, yaralı ve ümidini kaybetmiş bir şekilde kar yağışına bıraktı. Belgelerin ve silahların peşinden gitmek için bütün gününü harcamıştı ve sonunda kazandığı tek şey yara olmuştu. Yine de sıkıntılı bir durum karşısında azmini toplayabilecek, kadın bisikletinde üstüne oturmayan paltoyla, yorgun ve kanla kaplı çok fazla adam yoktu. Planı, teçhizatı, yardımı yoktu ve artık arkadaşı olmadığından da emindi. Fitzroy ona yalan söylemişti, tuzak kurmuştu. Court, ortadan kaybolmaya ve Don'a en iyi elemanını ateşe attıran her neyse onunla tek başına bırakmaya hakkı olduğunu biliyordu. Ama Court sadece şimdilik olsa bile batıya doğru ilerlemeye devam etmeye karar verdi. Olan

biteni daha iyi anlaması gerektiğini ve bunu yapmak için tek bir yolu olduğunu biliyordu.

ON SEKİZ

Sabah altıdan kısa bir süre önce. Londra saatiyle Sör Donald Fitzroy, Sikorsky'nin limana bakan penceresinden dışarıya, yeşil çayıra bakıyordu. Helikopter birkaç yüz fit yükseklikte hızla giderken, manzara uzaklaştı ve binlerce fit aşağıda köpüklü dalgalar ve karanlık sular belirdi. Altında Dover'ın beyaz uçurumları, Britanya Adaları'nın sonu ve Manş Denizi'nin başlangıcı vardı. O, Lloyd ve Başkan Abubaker'in temsilcisi Bay Felix, Teknisyen ve dört LaurentGroup çalışanıyla birlikte güneye, Normandiya'ya doğru uçuyorlardı. Altmış yaşındaki İngiliz adam nedenini bilmiyordu. Lloyd bir saat sonra "İlave teşvik." dedi. "Bir ihtimal Libyalılar İsviçre'deki işi beceremezler ve Court fikrini değiştirir, senin ve ailenin cehennemin dibine kadar gidebileceğini söylerse, o zaman onu cezbetmek için kullanacağım başka bir tuzağım olacak."

Fitzroy daha fazla soru soramadan, Lloyd kanalı aşacak bir uçuş için yakıtı doldurulmuş bir helikopterin hemen Battersea Heliport'una gönderilmesi için telefonda emir veriyordu.

Sör Donald, Avrupa'da sık sık seyahat ederdi, arada sırada Gatwick ya da Heathrow'dan uçakla, bazen yüksek hızlı trenle Manş Tüneli üzerinden ama kara yolunu ve deniz yolunu daha çok tercih ederdi. Chatham'dan trenle güneye, daha sonra Dover'a, daha sonra feribotla Fransa'daki Cala-

is'e ya da Belçika'daki Oostende veya Zeebrugge'ya. Bu eski yoldu, gençliğinin yoluydu ve ne hızlı ve kolay hava yolları ne de Kuzey Denizi'nin altından geçen modern tünel, İngiltere'ye feribotun üzerinde geri döndüğünde ve uzakta denizin üzerindeki sislerin arasında tüm ihtişamıyla duran Dover'ın beyaz uçurumlarını gördüğünde hissettiği gurur ve aşkla ile kıyaslanamaz.

Bir İngiliz için dünyada bu kadar güzel bir şey var mıydı?

Beyaz kuşlar uçurumun üzerinde havada süzülüyordu, yetmiş yıl önce Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin geri dönen uçağına yaptıkları gibi yolcuları kanalda karşılıyorlardı, ince uçak gövdeleri deliklerle kaplıydı ve faşizme karşı yapılan hava savaşında Majesteleri için öldüren, ölen ve her şeyi riske atan genç çocuklarla doluydu.

Donald limanı gören pencereden dışarıya hüzünlü bir şekilde bakıyordu, Dover'ın güzelliğinin, arkasındaki ay ışığının aydınlattığı gökyüzünde kaybolmasını izledi, bu manzarayı büyük ihtimalle bir daha göremeyeceğini biliyordu.

"Az önce Riegel'den öğrendim. Libyalılar başarısız olmuş." Diyafondan konuşan Lloyd idi, Sör Donald'ın kafasının her iki yanındaki beyaz saç tutumlarını acıtan kulak üstü mikrofonlu kulaklıktan sızlanması duyuluyordu.

Fitzroy kabinin etrafına bakındı ve diğer tarafta ona bakan Lloyd'u buldu. Gözleri kabinin ışıklarının loş kırmızı ışıltısında buluştu. Fitzroy, genç Amerikalının takım elbisesinin son yirmi dört saatte kırıştığını fark etti, kravatı açık yakasında gevşek bir şekilde sallanıyordu.

"Kaç kişi ölmüş?" diye sordu İngiliz adam.

"Şaşırtıcı bir şekilde sıfır. Bir adam yaralanmış. Gray Man'in hayalet olduğunu söylüyorlar."

Fitzroy mikrofona, "Karşılaştırma pek de haksız sayılmaz." dedi.

"Maalesef öyle. Hayaletler *zaten* ölüdür." Lloyd burnunu

çekti. "Gentry'nin bizi atlatma ihtimaline karşı Libyalıları oradakilere destek olmaları için Bayeux'e gönderiyorum."

Fitzroy başını salladı. "Unut gitsin. İsviçre'deki zulayı bilen tek kişi bendim. Suikastçilere ötenin ben olduğumu bilecek. Baştan beri ona ihanet ettiğimi öğrenince ailemi kurtarmak istemeyecek."

Lloyd gülümsedi. "Bu ihtimale karşı hazırlık yapmıştım."

"Sen aptal mısın? Beni kurtarmaya gelmeyecek. Anlayamıyor musun?"

"Benim planım artık o değil." Lloyd dönüp, Teknisyen'le konuşmaya başladı.

Helikopter kanalın üzerinden hızla geçti ve ay ışığı aşağıdaki suyun üzerinde, sıkıca bağlanmamış elmaslardan oluşan bir tepsi gibi oynadı. Sikorsky, sabah yedide doğrudan Normandiya Çıkarması'nın en kanlı noktası olan Omaha Sahili'nin üzerinden geçti. Neredeyse üç bin genç Amerikalı suda, kumda ve aşağılarındaki sahilin açıklarındaki uçurumlarda hayatlarını kaybetti.

Lloyd camdan dışarıya bakmadı. Helikopterin diyafon telsizinden Teknisyen ile konuşuyordu; Sör Donald dinledi ama bir şey demedi. Lloyd otoriter bir şekilde emirler yağdırdı, gözetleme uzmanlarının hareketlerini satranç tahtasındaki satranç taşları gibi düzenledi. Teknisyen'e bütün suikast timlerini Guarda'nın doğusundan batısına, Zürih, Luzern, Bern, Basel'e göndermesini emretti. Gentry'nin başlangıç noktasıyla hedefi arasındaki yol kısaldıkça hâlâ savaşta olan on avcı-katil biriminin gözetim altında tutacakları alan da azalıyordu.

"Venezuelalıları Frankfurt'tan Zürih'e gönderelim. Güneye dönerse diye Güney Afrikalıları Bern'e gönderelim. Münih'te kim var? O zaman Gentry, Botsvanalıları çoktan es geçti. Onları Paris'e kadar geri çekelim; oradaki Sri Lankalıları destekleyebilirler. Kazaklar Lyon'dalar, değil mi? Lyon

çok güneyde ama daha fazla bir şey öğrenene kadar orada kalsınlar. Otoyola yakın ve kuzeye gitmeye hazır olduklarından emin ol. Zürih'e bir gözetleme ekibi daha gönder ve Gentry'nin bilinen bağlantılarının listesini iki kere kontrol et. Paris'te başka kim var? Doğrusu ne kadar iyi olduğu umurumda bile değil, bir kişi yeterli değil. Gentry'nin orada geçmişi var; Paris'te üç ekip ve *ayrıca* Koreliyi istiyorum. Koreli iletişime geçmedi mi? Endişelenme. Sen yeni bilgileri göndermeye devam et. Tek çalışan bir operatör. Yalnızken yardım istemeyecek."

***

Claire endişeli bir şekilde yatağının kenarında oturuyordu. Sabah yedi buçuktu. Güneşin tam ihtişamıyla parlamasına daha yarım saat vardı.

Sırf annesi dün gece berbat yeşil bir öksürük şurubu içirdiği için uyuyabilmişti. Uyandığında hava hâlâ karanlıktı. İlk olarak nerede olduğunu merak etti, daha sonra tek tek, Bayeux'deki aile yazlığından kocaman kapısı, uzun araba yolu ve yeşil çimleri olan büyük eski şatoya olan kısa bir seyahatle sonuçlanan, bir önceki günün korkunç olaylarını hatırladı. Deri ceketli kocaman adamların değişik bir dil konuşmasını ve her şeyin yolunda olduğuna dair sürekli güvence vermelerine rağmen, anne ve babasının korku dolu bakışlarını hatırladı.

Claire kardeşinin yanında uyuduğundan emin olmak için kontrol etti. Kate oradaydı; o da ağız dolusu öksürük şurubu yutmuştu. Claire yatağın kenarına oturdu ve camdan dışarı baktı. Hareket eden tek şey şatonun yanındaki çakıllı park yerindeki iri adamdı. Boynunda büyük bir silah asılıydı ve ceketinin cebinden peş peşe sigara çıkarıyor, sürekli içiyordu.

Arada sırada telsizle konuşuyordu. Claire telsizin ne olduğunu biliyordu; küçükken ailesiyle kalan Amerikalı Jim'i

hatırladı. Onun da telsizi vardı; ona ve kardeşine düğmeye nasıl basılacağını ve arka bahçedeki anneleriyle telefon gibi konuşacaklarını göstermişti.

Etrafındaki adamlar Amerikalı Jim'e hiç benzemiyordu. Evinde geçirdiği zamanla ilgili her şeyi hatırlamasa da iyi ve cana yakın olduğunu hatırlıyordu, bu adamlar ise sinirli ve mutsuzdu.

Kate, dün gece annesi kızlara öksürük şurubu içirmeden önce şatoyu keşfetmek istemişti. Claire da ona eşlik etti ama aptal kardeşi gibi oynamıyordu. Mutfaktan geçerken sinirli adamlar onları görmezden geldi. Kate, devasa şatoda yankılandıkları için kaşıkla tencere tavalara vurdu. Sonu gelmeyen ahşap zeminli koridorlarda dolaştılar, bazılarından karanlık ve ürkütücü oldukları için geri döndüler. Tozlu şarap şişeleriyle dolu bir mahzen, kocaman deri ciltli kitaplarla dolu bir kütüphane ve duvarları tüyü, boynuzu ve kocaman dişleri olan büyük korkutucu hayvanların kafalarıyla kaplı bir oda buldular.

Daha sonra kıvrıla kıvrıla yukarıya çıkan bir döner merdiven keşfettiler ve kulenin tepesine tırmandılar. Lambayı yaktılar, masanın önünde sandalyede oturan ve açık olan pencerelerden birinden karanlık geceye bakan bir adam gördüler. Yanında telsiz, önünde de büyük bir silah vardı. O iğrenç yabancı dilde kızlara bağırdı ve Kate gülerek merdivenlerden indi. Claire kardeşini takip etti ama kalbi küt küt atıyordu. Adam telsizde bağırarak konuştu ve kısa süre içinde adamlar gelip kızları kollarından tutarak anne babalarının odasına götürdü. Adamlardan biri babasına İngilizce olarak kızları yatırmalarını söyledi ve babası karşılığında adama bağırdı, onlara dokunmamasını söyledi, daha sonra bir hışımla balkona çıkarken, annesi Kate ve Claire'i ilaç içmek için banyoya götürdü.

Berbat bir gün ve gece olmuştu. Claire uyandığında, olan-

ların kötü bir rüya olmadığını anlamıştı ve bugün de büyük ihtimalle o kadar korkunç olacaktı.

Claire loş ışıkta yatağın kenarında oturup endişelenirken uzaktan tuhaf bir gürültü duyduğunu düşündü. Gürültü bir süre sonra yükseldi, şatoya yaklaştı. Londra'daki evlerinin üzerindeki gökyüzü helikopterle doluydu, bu yüzden pervanenin kendine özgü sesini tanıması çok zamanını almadı.

Yüzü pencereye dönük şekilde ayağa kalktı. Helikopter geniş arka bahçedeki büyük çeşmenin uzak tarafındaki ağaçların üzerinden geçti. Siyah pervaneleri, çakıllı park yerinin uzak köşesine yaklaştığında beyaz gövdesinin üzerinde dönüyordu, daha sonra yana döndü, tekerleklerinin üzerine indi ve yığılıp kaldı. Yan taraftaki kapı açıldı ve içinden takım elbiseli dört adam çıktı.

Helikopterin neden olduğu rüzgâr, adamlardan birinin takım elbisesinin ceketini açtı, Claire altmış metre uzaktan bile adamın beyaz gömleğinin üzerindeki tabanca kılıfını görebiliyordu.

Daha fazla silahlı adam.

Pervaneler dönmeye devam ederken helikopterden dört adam daha indi. İlk adam siyahiydi ve kahverengi takım elbise giyiyordu. Diğer adam iki valiz sürüklüyordu. Uzun bir at kuyruğu vardı ve şatoya doğru koştu. Daha sonra evrak çantası taşıyan biri çıktı. Zayıftı, üzerinde yağmurluk olan siyah takım elbise giyiyordu. Parlak siyah saçları kısa ve rüzgârdan dolayı karışmıştı. Claire uzaktan bile olsa önemli biri olduğunu anlamıştı. Etrafına bakışı, parmak uçlarında ileriye fırlaması ve etrafındakilere el kol hareketi yapması.

Helikopterden çıkan bir sonraki adam daha geniş, yaşlı ve kulaklarının çevresindeki, pervaneden dolayı sağa sola savrulan uzun beyaz saçlar haricinde keldi. Claire suratını cama yapıştırdı, daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı.

Daha sonra haykırdı, bir şekilde helikopter yaklaşırken ve iniş yaparken uyumayı başaran Kate'i irkilerek uyandırdı.

"Büyükbaba!"

***

Fitzroy'a şatonun zemin katındaki mutfakta oğlu ve geliniyle konuşması için bir dakika vermişlerdi. Phillip ve Elise durgun, akılları karışmış, sinirli olmak için fazlasıyla korkmuşlardı.

Oradan üçüncü kata, LaurentGroup Londra şubesindeki konferans odasına benzer şekilde düzenlenmiş geniş bir odaya sürüklenmişti. Oturması için XV. Louis stilinde bir sandalye vardı. Lloyd'un kendine ait parlak, siyah, modern koltuğu vardı. Teknisyen çoktan işe koyulmuştu, diğer odalardan taşınan ve ihtiyaçlarını karşılamak için birleştirilen uzun masaların üzerinde ekipmanını kurmaya başlamıştı. Dizüstü bilgisayarları ve telsiz cihazlarını açıyor, operasyonun yeni merkezini çevrim içi hale getiriyordu.

Odanın üç kapısı vardı. Birincisi bitişik banyoya, ikincisi ana koridora açılıyordu. Fitzroy, Belaruslu nöbetçilerden biri Lloyd ile özel olarak konuşmak için oradan geçtiğinde, üçüncü kapının kesinlikle hem üstlerindeki kuleye çıkan hem de alt katlara kadar inen küçük döner merdivenin girişi olduğunu fark etti.

Sör Donald'ın telefonu sandalyesinin yanındaki masanın üzerinde titrediğinde Londra'dan yeni gelenler hâlâ yerleşiyorlardı. Telefon masadaki konuşma kutusuna kabloyla bağlıydı. Lloyd cevap vermek için düğmeye bastığında, Teknisyen aramanın izini sürmek için henüz hazır olmadığını bağırarak söyledi.

Sör Donald "Cheltenham Güvenlik." dedi. Sesi yorgun ve cızırtılıydı.

"Benim." dedi Gray Man.

"Nasılsın evlat?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda, "Onlara Guarda'dan bahsettin."

Fitzroy inkâr etmedi. Sessiz ve yorgun bir şekilde konuştu. "Evet yaptım. Gerçekten üzgünüm."

"Ailen öldüğü zaman olacağın kadar üzgün değilsin. Hoşça kal ve iyi şanslar Don."

Lloyd odanın ortasında duruyordu. Aceleyle masaya yaklaştı, telefonun üzerine eğildi ve konuştu. "Günaydın, Courtland."

Telefonun diğer ucundan o kadar uzun süre cevap gelmedi ki Lloyd küçük telefonu aldı ve aramanın hâlâ açık olup olmadığını öğrenmek için telefona baktı.

"Sen de kimsin?"

"Court, buradaki iyi şövalyeye çok yüklenmek istemeyebilirsin. Üzgünüm onu tamamen savunmasız bir duruma soktum."

"Kimsin sen?"

"Sesimi tanımadın mı?"

"Hayır."

"Eskiden beraber çalışırdık. Ben Lloyd."

Bir cevap gelmedi.

Lloyd devam etti, "Langley'den. Eski zamanlardan, bilirsin."

"Lloyd mu?"

"Evet doğru. Nasılsın?"

"Lloyd diye birini hatırlamıyorum."

"Yok artık Bay Gentry. O kadar uzun zaman olmadı. Hanley için çalıştım. Gangster Çetesi günlerinde seni ve diğer bazı elemanları yönetmesine yardım ettim."

"Hanley'i hatırlıyorum. Seni hatırlamıyorum."

Fitzroy, Lloyd'un gerçekten alındığını görebiliyordu. "Zaten siz mağara adamları ve sert çocuklar sosyal zekânızla tanınmıyorsunuz." Sör Donald baktı. Utanmış mıydı? Umursamaz bir şekilde elini havada salladı. "Fark etmez. Önemli olan, korkusuz liderine yardım etmek için buraya, Normandiya'ya gelme konusunda isteksiz hissediyor olsan bile, seyahat planını şimdilik devam ettirmeyi düşünebilirsin. Seni temin ederim ki, burada hâlâ *istediğin* bir şey *var*."

"Bilerek bir tuzağa düşecek kadar çok istediğim hiçbir şey yok. Hoşça kal Floyd."

"Lloyd, *F* ile değil, çift *L* ile ve satış konuşmamı duymak için hatta kalmak isteyebilirsin."

"Dört yıl önce hakkımda ifşa bildirisi çıkaran sen miydin?" diye sordu Gentry. Sesi ölçülüydü ve telefonda duygusuz geliyordu ama Fitzroy böyle bir sorunun yoğun duyguyla yüklü olduğunu biliyordu.

"Hayır. Seni ifşa etmedim. O dönemde karara katılmamıştım. Hâlâ bize yararın olabileceğini düşündüm."

"O zaman kim yaptı? Hanley mi?"

"Başka bir gün konuşuruz. Belki buraya geldiğinde konuşuruz."

"Anlaştık. Güle güle."

"Şu anda 2006 yılında başını kimin yaktığından daha çok, yarın uğramazsan başını kimin yakacağı hakkında endişelenmelisin."

Gentry telefonda kahkaha attı. "İki kere yanamam."

"Tabii ki yanarsın. Teşkilattan ayrılırken kendimi garanti altına aldım. Senin ve diğer adamların başına gelenleri gördüm. Şirketi yöneten politikacıların, o ana kadar başarılı bir operasyon, Kongre karşısında ifade vermek zorunda olan kişilerin gözünden düştüğünde nasıl bir barbarlık yapabileceğini biliyordum. Kendi kendime 'Lloyd, aptal koca Court

Gentry ve diğerleri gibi mahvolmak için fazlasıyla zekisin.' dedim. Bu nedenle hayatta kalmamı garanti altına almak için ne yapmam gerekiyorsa yaptım."

"Gizli bilgileri çaldın."

"Dediğim gibi hayatta kalan biriyim."

"Vatan hainisin."

"Aynı şey. Operasyonları, kaynakları, yöntemleri ve personel dosyalarını detaylandıran belgeleri kopyaladım."

"Personel dosyaları mı?"

"Evet. Şu anda yanımdalar."

"Saçmalıyorsun."

"Bir saniye." Fitzroy, Lloyd'un masadaki altın rengi bir klasördeki kâğıtları karıştırmasını izledi. Genç Amerikalının aldığı klasörün yanında benzer dosyalardan oluşan bir yığın vardı. "Gentry, Courtland. 18/4/74'te Jacksonville, Florida'da doğdu. Ebeveynler Jim ve Lyla Gentry. Bir erkek kardeş, ölmüş. İlkokula başlama yılı..."

"Yeterli."

"Elimde daha bilgi var. Daha doğrusu hepsi var. Özel Aktiviteler Departmanı ve Bağımsız Personel Geliştirme Programı'yla olan teşkilat geçmişin. Golf Sierra maceraların. Bilinen bağlantıların. Fotoğrafların, parmak izlerin, diş kayıtların vesaire, vesaire."

"Ne istiyorsun?"

"Normandiya'ya gelmeni istiyorum."

"Neden?"

"Bu konuyu buraya geldiğinde tartışırız."

Bu duraklama, Fitzroy'un şatonun ikinci katından gelen sesleri duymasına yetecek kadar uzun sürdü. Elise, Phillip'e bağırıyordu. Sör Donald evliliklerinin sallantıda olduğunu, bu baskının ihtiyaçları olan en son şey olduğunu biliyordu.

Gentry sonunda konuştu. "Ne yapacaksan yap Lloyd. Belgelerimi her yere dağıt. Umurumda bile değil. Bu konuyla işim bitti."

"Pekâlâ. Bilgilerini tüm dünyaya yayacağım. Bir hafta içinde yanlış yaptığın her bir ganster, karşılaştığın her bir düşman teşkilatı, sözleşme için canını okuduğun her bir huysuz suikastçi senin peşinden gelecek. Son kırk sekiz saati kaplıca tatili gibi gösterecek."

"Üstesinden gelebilirim."

"Ve Fitzroy ölür. Ailesi ölür. Bunun üstesinden gelebilir misin?"

Ufak bir tereddüt. "Bana ihanet etmemeliydi."

"Tamam. Sert bir adamsın Court, anladık. Ama bahsetmeyi unuttuğum bir şey daha var. Teşkilattan çaldığım tek personel dosyası seninki değildi. Normandiya'ya gelmezsen, Özel Aktiviteler Departmanı'ndaki bütün operatörlerin isimlerini, fotoğraflarını ve bilinen iş arkadaşı dosyalarını aktif, pasif, emekli ya da hasta fark etmeden dağıtırım. Bütün şirket tetikçileri tıpkı senin gibi bütün hizmetleri işe yaramaz hale getirildiği ve isimleri internetteki bütün arama motorlarında birdenbire ortaya çıktığı için tükenmiş, yakalanmış, ortada bırakılmış olacaklar."

Gentry konuşmadan önce uzun bir süre geçti. "Amacın ne? Sırf beni yakalamak için neden bunları yapıyorsun?"

"Mesele sen değilsin, seni kendini beğenmiş herif! Gerçek hedef ile karşılaştırıldığında bir önemin yok. Ancak burada olman gerek. Buraya gelmeni istiyorum yoksa Amerika'nın en iyi gizli operatörlerinin kökünü kuruturum. Her ÖAD elemanının ve bilinen bağlantılarının avlandığından emin olurum."

Court Gentry hiçbir şey söylemedi. Fitzroy kafasını bir yana eğdi, bağlantının arka planında rayın üzerinde hareket eden trenin tempolu sesini duyabildiğini düşündü.

Lloyd daha sonra, "Tabii ki senin ve diğer çocukların personel dosyalarını internette yaymam birkaç gün sürecek. O kadar fazlalar ki. Başka bir şeyle başlamam gerek. Yarın sabah erkenden burada olmazsan, listeden ilk sileceğim Fitzroy'un alt kattaki ailesi olur. Ufaklıklarla başlarım diyorum. İlk giren ilk çıkar prensibi. Ne demek istediğimi anladın mı? Bebekleri öldüreceğim, anne babalarını öldüreceğim ve sonra sabahımı yanımdaki ihtiyar Fitzroy'u öldürerek taçlandıracağım."

Gentry sonunda konuştu. "Eğer Claire ya da Kate'e dokunursan, seni bulurum ve sana o kadar yavaş işkence yaparım ki ağzından çıkan tek dua hızlı bir şekilde ölmek olur."

Lloyd alkışladı. "İşte duymak istediklerim! Duygu! Tutku! O zaman yarın kahvaltıya yetişsen iyi olur çünkü o tatlı ufak kızların boyunlarını kırmak kahvaltıdan sonra yapacağım ilk iş olacak!"

Fitzroy sessizdi, suratı asıktı. Konuşma esnasında unutulmuş köpek gibi kenarda oturmuştu. Ancak Lloyd son düşüncesini söylediğinde, Sör Donald XV. Louis sandalyesinden fırladı, Amerikalının üzerine atıldı ve genç adamın boğazına yapıştı. Bilgisayarlara ve hoparlörlere yeni takılan kablolar ayaklarına takıldı ve ekipman masadan düştü. İkisi yere düştüğünde Lloyd'un döner sandalyesi takla attı. Sör Donald, Lloyd'un çerçeveli gözlüğünü hızla çıkardı ve düşmanının gergin elmacık kemiklerine yumruklar indirdi.

Kuzey İrlandalı iki adamın odaya girmeleri ve cüsseli İngiliz adamı, genç Amerikalı avukatın üstünden almaları neredeyse on saniye sürdü. Sonunda ayrıldıklarında, Fitzroy sandalyeye ittirildi. Daha sonra İskoçyalı iki nöbetçi aceleyle içeriye girdi ve kafasını ve kollarını tuttular. Belaruslulardan biri kış bahçesinin yanındaki garajda bulduğu zincirlerle yukarıya geldiğinde, üçüncü katta bağırış ve çağırışlar yankılanıyordu. Fitzroy sandalyeye zincirle kabaca bağlandı; Sör Donald, zincirler XV. Louis sandalyesinin kolları ve bacaklarının üzerinden geçerken ve kendi kolları ve bacaklarının etrafında

sıkıca dolanırken bile direndi. Soğuk çelik halkalar boynunun etrafında dizildi, başka bir halka ise alnına. Her şey kocaman bir asma kilitle sağlama alındı.

Lloyd bunlar yaşanırken yerde kalmaya devam etti. Ayağa kalktı, hızlı hızlı soluyordu, saçını başını düzeltti ve kravatını yeniden bağladı. Gözlüklerini yerde buldu, gözlüğün saplarını orijinal şekline benzetmek için hafifçe büktü ve yeniden taktı. Yüzü biraz çizilmişti, kolları, çenesi ve boynu morarmış ama bunlar dışında zarar görmemişti.

Sonunda tekrar sandalyesine oturdu ve sandalyesini telefonun yanındaki masaya sürükledi.

"Kusura bakma Court. Birkaç teknik sıkıntı yaşadık. Şimdi sendeyiz. Hâlâ orada mısın?"

Ama Gentry telefonu kapatmıştı.

Lloyd, Fitzroy'a baktı. Kafası zincirlerle sabitlenmiş olduğundan başka bir yere bakamayan Fitzroy, Lloyd'a baktı.

"Rotasını değiştirmese iyi olur, Don. İşler yolunda gitse iyi olur yoksa sen ve ailen yavaş ve sefil bir şekilde öleceksiniz. Beni Sarmaşık Ligi'nden önemsiz biri mi zannettin? CIA de öyle zannetti. Ben politika raporlarıyla uğraşırken diğer sert çocuklar bütün övgüyü aldılar. Hepsinin canı cehenneme, senin de canın cehenneme! Ben de o en iyi üçkâğıtçı herifler kadar iyi hile yapabilirim. Bu işi bitirmek için yapmam gereken ne varsa yapabilirim ve yapacağım. Abubaker sözleşmeyi imzalayacak ve yarın öğlene kadar doğalgaz operasyonumuza hazırlanıyor olacağız. Seni ve seninkileri unutacağım. O zamana kadar ister öl ister ölme, hangisi olduğu umurumda bile değil. Karar senin Donny. Bir daha böyle bir şey yap ve sana üçüncü bir şans verecek miyim, gör."

"Court fikrini değiştirmeyecek. Buraya gelecek. Ve seni öldürecek."

"Buraya ulaşamaz. Ama ulaşırsa da buraya ulaşabilen

Gray Man senin tanıdığından oldukça farklı biri olacak. Yaralı olacak, zamanı, uykusu ve teçhizatı olmayacak."

"Teçhizat mı?"

"Evet. Bu tipler teçhizatı olmadan ne yapacaklarını bilemezler."

Sör Donald sinirli bir şekilde güldü. "Ne konuştuğun hakkında en ufak bir fikrin yok. Court'un en değerli malzemesi iki kulağının arasında. İhtiyacı olan tek silah aklı. Diğer her şey: silahlar, bıçaklar, bombalar... Hepsi sadece birer aksesuar."

"Saçmalık. Sen de taktik operatörü hikâyesini yutmuşsun. Abartılmış eşkıyanın tekinden başka bir şey değil."

"Hikâye falan değil ve yaptığı işte görkemli bir şey de yok. İşinin başında bir adam, işini yapan bir kasap kadar soğuk, acımasız ve verimli. Karşısına çık, işte o zaman görürsün."

"Karşısına çıkmayı kesinlikle planlıyorum."

Fitzroy'un koca suratı pancar gibi kızarmıştı ve beş adamla boğuştuktan sonra kan ter içinde kalmıştı. Başının üçte birini kaplayan kalın zincirle bir canavar gibi sandalyeye zincirlenmişti. Yine de gülümsedi.

"Daha önce ağzı laf yapanların, çaresiz durumda ağzını oynatan geri zekâlıların üstesinden geldim. Elinde güç olan şerefsizlerin. Her gün gelip giden senin gibi birçok adam gördüm. Şimdi tadını çıkar, senin de zamanın geçecek. Beni korkutmuyorsun."

Fitzroy'a yaklaştığında Lloyd'un yüzü seğirdi. "Öyle mi? Peki ya aşağıya insem, 'Ooo piti piti, karemela sepeti' desem, buraya saçları iki yandan örülü bir ödülle geri gelmeme ne dersin? O zaman ne..."

"Seni adi şerefsiz. Zincirle bağlanmış adamdan korktuğun için bir çocuğu mu tehdit ediyorsun? Bana ne kadar teh-

likeli olduğunu göstermeye çalıştıkça, seni ilk gördüğümde olduğunu düşündüğüm kalıba daha çok uyuyorsun. Cılız, ufak bir ibneye. Acınası lavuğun teki. Sandalyeye bağlı yaşlı bir adamla başa çıkamıyorsun, bu yüzden daha zayıf bir kurbanın ardından gidiyorsun. Adi herif."

Lloyd'un gözleri öfkeyle kısıldı ve Fitzroy'un yüzüne doğru hızlı hızlı soludu. Amerikalı yavaşça doğruldu, biraz gülümsedi. Alnına düşen bir tutam saçı kaldırdı ve çizilen kafa derisine doğru bastırdı.

"Sana ne yapabileceğimi göstereceğim. Sadece sen ve ben." Arkaya doğru elini uzattı, kapının yanında duran Minskli güvenlik görevlilerinden birine. "Biri bana lanet olası bir bıçak versin."

Ayışığı Kitaplığı

ON DOKUZ

Song Park Kim, gün ağarırken gösterişli Plaza Athénée'deki suit odasında uyandı. Odası zenginlikle çevrilmişti ama o yatakta uyumadı, minibardan bir şeyler içmedi, oda servisinden faydalanmadı. Etrafına tetikleyici mekanizmalar ve uyarıcılar yerleştirdikten sonra arkadaki dolapta yerde uyudu.

Odasından sabah altıda ayrıldı ve Paris sokaklarında yürümeye başladı, Sen Nehri'nin sağ yakasından köprü üzerinden geçerek sol yakaya çıkan yolları ezberledi. Batılıların görünüşünü ve tavırlarını inceledi ve hem otomobil hem de yaya trafiğinin doğal boğma noktalarını ezberledi.

GPS'te isimlerin ve adreslerin olduğu bir liste aldı. Gray Man'in Paris'te bilinen bağlantılarının olduğu bir liste: şu anda La Defense'de bir gökdelende piyasa istihbaratı firmasına başkanlık eden eski bir CIA çalışanı; şehrin batısında 2001 yılında Kabil'de Özel Aktiviteler Departmanı tarafından kullanılan ve şu anda yakasında Saint Germaine Bulvarı üzerinde gösterişli bir Ortadoğu restoranı işleten bir Afgan tercüman; ayrıca eskiden İçişleri Bakanlığı'nın Place de la Concorde yakınlarındaki bir ofisinde kâtip olan Fitzroy'un Şebeke'sinden bir muhbir; isim yapmış yeteneklere sahip Avrupa'da Özel Aktiviteler Departmanı için uçmuş ve şimdi Latin Mahallesi'nde yaşayan ve yarı zamanlı olarak çalışan bir pilot.

Koreli her bir konuma hızlıca bakmak için toplu taşıma kullandı. Hepsini kontrol etti: binalara erişim, yakınlardaki otoparkların konumu ve her bir bölgeden ve bölgeye toplu taşıma güzergâhları. Hükümetini onu göndermesi için kiralayan kişiler tarafından kiralanan yerel gözcüler olduğunu biliyordu ve aslında listesindeki her konumda erkek ve kadınlar görmüştü, son derece iyi eğitimli bir operatör tarafından tespit edilemeden kalmayı başaramayan erkek ve kadınlar. Gray Man'in de onları göreceğinden hiç şüphesi yoktu. Kim, onların desteğini kendi takip becerileriyle değiştirmesi gerektiğini biliyordu.

Kim daha sonra haritayı inceleyerek şehir merkezinde devriyeye çıktı. Gray Man'in görülmesi durumunda, bilinen herhangi bir bağlantısının bulunduğu yere geri dönmeye hazırdı, ancak rakibinin bu görevde bir bağlantı kullanmasını beklemiyordu. Kim, Gray Man'in imkânı olsa Paris'e hiç uğramayacağından emindi. Çok sayıda polis, çok sayıda kamera ve sürekli gözetim altında olacak çok sayıda eski tanıdıkla çok kalabalık bir bölgeydi. Kim, Amerikalı suikastçi bir sebepten dolayı şehre girmeye mecbur bırakılırsa, kendisine doğru takip edilebilecek kaynaklar dışındaki kaynaklardan ihtiyacı olanı elde etmek için elinden geleni yapacağını biliyordu.

Kim, kendisi de yalnız bir suikastçi olduğundan bunu biliyordu. Tek çalışan biri. Onun da köpek gibi peşine düşmüşlerdi ve o da kendisine yardım edebilecek kişilerden kaçınmak zorunda bırakılmıştı.

Ancak Kim yalnızlık, yorgunluk, yaralanma, zorunluluk ve çaresizliğin hataya yol açtığını da biliyordu. Hedefi bir şekilde Paris'e kadar gelmeyi başarırsa ve şehirde bir ihtiyacı olursa Gray Man'in gerçekten çaresiz bir hayvan olacağının farkındaydı. Nasıl davranacağı ve tepki göstereceği hiç belli olmazdı. Söz konusu operatör belki de çoktan dünyanın en tehlikeli adamıydı. Araya korku ve zamana karşı çılgınca bir yarış karıştırmak onun hata yapmasına neden olabilir ama bu

durum onu, çevresindekiler için daha tehlikeli de yapabilir. Kim, Gray Man'in orada olduğuna dair bir çağrı alırsa, o zaman kanın, Işıklar Şehri'nin sokaklarında nehir gibi akacağını biliyordu.

***

Gentry gün ağarırken ve kar yağarken çalıntı bisikletini sürdü, daha sonra Ardez köyündeki tren istasyonunun yakınında durdu. Oralı birkaç kişi boş boş dolanıyordu, batıya Zürih'e, doğuya İtalya veya Avusturya sınırlarına giden sabahın ilk trenlerini bekliyorlardı. Amerikalı, doğuya giden treni bekleyen çocuktan telefon ödünç aldı. Fitzroy'u beş dakikalığına arayıp, patronuyla kendisini satması konusunda yüzleşmek için genç çocuğa kırk dolar ödedi. Yalnız kalmak için beton perondan yirmi metre aşağıya yürüdü ve Interlaken treni yanaşırken karın içinde ayakta duruyordu. Hattın diğer ucunda kavga çıkınca telefonu sonunda kapattı, numarayı telefonun hafızasından sildi ve parayla birlikte çocuğa geri verdi. Court birkaç dakika sonra Zürih'e giden sabahın ilk trenine bindi. Cumartesi günü olduğundan dar vadide bir saat kırk beş dakika süren seyahatin çoğunda vagondaki tek yolcuydu. Parlak kırmızı tren, rayları boyunca köylerin tren istasyonlarını birbiri ardına geçerek ilerledi.

Gentry trende ısındı, boş vagonda pantolonunu indirerek, dizlerinde acıyan yerlere ve sızlayan üst bacağındaki giriş ve çıkış yaralarını parmak uçlarıyla hafifçe dokunarak yaralarını kontrol etti. Kurşun yarasının enfeksiyon kapmasından korkuyordu. Szabo'nun sarnıcında yüzmek kesinlikle yardımcı olmamıştı. Bunun dışında durumu iyiydi. Ayaklarındaki ufak tefek yaralara çok yüklenmişti, kırılan kaburgası gibi zonklamaktan fazlasını yapıyordu.

Onu bekleyen tuzağa yaklaştıkça başarma ihtimalinin azaldığını hissetmesine rağmen Normandiya'ya gitmeye devam etmesi gerektiğini biliyordu. Fitzroy onu kandırmakla

alçaklık etmişti ancak Lloyd'un Sör Donald'ı çok zor bir duruma soktuğunu kabul etmesi gerekirdi. Court, ikizler onun ailesi olsaydı ve hayatları silahlı maymun çetesi olan ve masum çocukları öldürmekten pişmanlık duymayan bir şerefsiz tarafından tehlikeye atılsaydı, hangi yollara başvuracağını ve kimleri satacağını merak etti.

Lloyd hakkında düşünmek Gentry'nin tepesinin tasını attırıyordu. Adamı gerçekten hatırlamıyordu ama CIA, hiçbir zaman Gray Man ve onun gibi tehlikeli görevlerde çalışırken yeteneksiz masa başında çalışan alçakları istememişti. Court kafasında bir yüz canlandıramıyordu ama üstleri ara sıra Langley'de çalışan takım elbiseli birileriyle tanıştırmıştı. Lloyd da çok gizli ÖAD personel kayıtları almadan ve özel sektörde çalışmak için istifa etmeden önce onlardan birisi olmalıydı.

Şerefsiz herif.

Court, Lloyd'u hatırlamak, bellek bankasında içinde olduğu kötü durumdan kurtulmasına bir şekilde yardımcı olabilecek bir şeyler bulmak istedi ama rayların üzerinde giden trenin ritmi uyumasına neden oldu. Bütün yara bereleri, incittiği kasları ve vücudunda açtığı fazladan delikleriyle rahatlaması adeta bir angaryaydı ama sanki canı acımayacak kadar yorgundu. Zürih'e varmadan bir iki dakika önce uykuya daldı, trenin yavaşlarken çıkardığı sesten ve durağın yaklaştığını söyleyen kaydedilmiş anonsla aniden uyandı. Ayağa kalkıp çıkışa doğru ilerlerken, başıbozukluğu, peşinde birileri varken uyuyakaldığı için kendine küfretti.

Zürih Merkez Tren İstasyonu'nda Cenevre'ye bilet aldı. Bu da daha iki saat yolculuk yapacağı anlamına geldiği için sosis satan tezgâha doğru gitti ve büyük bir domuz sosisiyle kahve aldı. Acayip bir kombinasyon olmuştu ama kafeinin ayıltıcı etkisinin ve iki yüz gram proteinin vücudunu tetikte tutmasını umuyordu.

Treninin kalkmasına yirmi dakika kala, istasyonun iki kat altındaki büyük alışveriş merkezine inmek için asansöre bindi, ücretli tuvalet buldu ve bir kabine el koydu. Burada tamamen giyinik halde klozetin üzerinde oturdu, kafasını arkasındaki soğuk duvara yasladı. Tabancasını çekti ve kucağında hazır bir şekilde tuttu. Tren istasyonları düşmanlarının onu avlayacakları bariz yerlerdi. Tuvalet kabinindeki kaçış rotalarının yetersizliğini sevmiyordu ama yine de on beş dakika boyunca peronda dikilip düşman kuvvet tarafından kimliğinin saptanması için yalvarmaktansa, tuvalette saklanmasının daha iyi olduğunu biliyordu. Lloyd'un adamları onu burada bulurlarsa, o zaman sadece önündeki kabin kapısına birkaç şarjör boşaltır ve kaçmaya çalışırdı.

İyi bir plan olmadığını Court da kabul ediyordu; zaten bu operasyona karışarak mantıklı her türlü şeyden vazgeçmişti. Şimdi sadece yaşayacağı ve belki de pazar sabah saat sekize kadar çıkacağı umuduyla bu belayı atlatmak istiyordu.

Gentry, trenin kalkışına bir dakikadan daha az kala on yedinci perona çıktı ve Cenevre'ye giden trene hareket etmeye başladığında sessizce bindi.

***

Riegel'in telefonu sabah dokuzu kırk geçe çaldı. Ofisindeydi, hafta sonu İskoçya'da yapacağı orman tavuğu avlama gezisini iptal etmiş, cumartesi günü çalışıyordu.

"Riegel."

"Efendim, ben Kruger." Kruger LaurentGroup'un Zürih'teki İsviçreli güvenlik şefiydi. "Hedef hakkında elimde yeni bir bilgi var. Bay Lloyd ile iletişime geçmem söylenmişti ama sizin de bilmenizi istedim."

"Tamamdır Kruger. Ben iletirim. Elimizde ne var?"

"Adamın *kendisi* elimde efendim. Cenevre'ye giden 9:40 trenine bindi. İkinci sınıf bilet, koltuk rezervasyonu yok."

"Cenevre mi? Neden güneye gidiyor ki? Batıya gitmesi gerek."

"Kaçıyor olabilir. Vazgeçmiş olabilir, demek istedim."

"Belki öyledir. Belki de değildir. Yolunun üzerinde değil ama orada bağlantıları var."

"Cenevre'de onu istasyonda yakalamaya hazır gözetleme ayarlayabilirim."

"Hayır. Eğer bu gerçekten gideceği yer ise ona farklı bir hoş geldin partisi düzenleyeceğiz. Bizi şaşırtmak için de yapıyor olabilir. Yoldayken trenden inip, Fransa'ya giden başka bir trene binebilir. O trenin Zürih'ten Cenevre'ye kadar duracağı her durağa adam göndermeni istiyorum. Ayrıca tren ayrılmadan trenden inmediğine emin ol."

"Ben de şu anda trendeyim. Yol boyunca ona bakarım ve yaklaştığımızda size haber veririm."

"*Alles klar* [9], iyi iş çıkardın."

Daha sonra Normandiya'daki şatoda olan Teknisyen'i aradı. "Güneye giden Venezuelalıların, Zürih'ten Cenevre'ye giden 9:40 trenini yakalamalarını sağla. Gray Man trende ama yolda inmeye çalışabilir. Venezuelalıların onu her an yakalamaya hazır olmaları gerek."

"Anlaşıldı."

Riegel masasında duran geniş İsviçre haritasına baktı. "Basel'deki Güney Afrikalıları Cenevre'ye gönder. Gentry istasyona kadar hayatta kalmayı becerirse, onu takip etmeleri ve sokağın ortasında halletmeleri gerek. İstasyonda çok fazla kamera ve polis olacaktır."

***

Court on beş dakika bile dayanamadı. İkinci sınıfın son vagonunun arkasındaki en üst katta pencere kenarı koltuk

9 (Alm.) Anlaşıldı. (Ç.N.)

buldu. Ceketini çıkardı ve vücudunun üzerine örttü. Ceketin altından tabancasını çıkardı ve eli kabzasında kucağına yerleştirdi.

Ve sonra uykuya daldı.

"—weis."

Başı pencereye dayalı bir şekilde yavaşça uyandı. Kan çanağına dönmüş gözlerinden dolayı bulanık görmesine rağmen yağan karın yüzünün yanındaki pencereye çarpmasını izledi. Dilini çıkarıp, camın içinden geçerek kalın kar tanesini yalamak istedi. Kırsal bölgeler beyaza bürünmüştü, sadece en dik taşlı dağlar, karın tutması için eğimin çok fazla olduğu yerlerde gri ve kahverengi parlıyordu. Hava basık ve griydi ve önünden hızlıca bir köy geçti. Güzel bir kış sabahıydı.

Sağ tarafına yakın bir ses *"Ausweis!"* dedi. Court hemen dönüp, *hızlıca baktı, emri veren yetkiliyi tanıdı.*

Üniformalı dört İsviçre polisi, koridorda başında dikiliyordu. Gri renk pantolon, iki gri tonlu ceket giyiyorlardı. Belediye polisiydiler. İyi eğitimli federallerden değildiler. Kalçalarında büyük Glock-17 tabancalar vardı. En yaşlı polis elini uzatmış bekliyordu.

"Ausweis, bitte."[10]

Court seyahat ederken anlayacak kadar Almanca biliyordu. Beyaz saçlı komiser yardımcısı kimlik görmek istiyordu. Tren bileti değil.

Durum kötüydü.

Gentry ceketinin altındaki silahı oynattı, ayağa kalkarken plastik minderle vagon duvarının arasına sıkıştırdı.

Gentry'nin kimliği yoktu, sadece bileti vardı. Silah görüş alanının dışında çıktığında, ceketini karıştırdı, bileti çıkardı ve adama uzattı.

10 (Alm.) Kimlik lütfen. (Ç.N.)

Polis bilete bakmaya tenezzül bile etmedi. Bunun yerine hemen İngilizce konuşmaya başladı. "Kimlik lütfen."

"Pasaportumu kaybettim. Yenisini almak için Cenevre'deki elçiliğe gidiyordum."

Belli ki polislerin hepsi İngilizce anlıyordu çünkü Court'a saçmalıyormuş gibi bakıyorlardı.

"Amerikalı mısın?" diye sordu yaşlı polis.

"Kanadalı." Court başının belada olduğunu biliyordu. Silahı bırakmış olabilirdi ama bileğinde deri cırt cırtlı tabanca kılıfı vardı. Adamlar yeterince uyanık görünüyorlardı; üzerini aramamaları gibi bir şansı *yoktu*. Bacağındaki boş kılıfı bulduklarında, silahı bulmak için koltuğuna bakmaları yeterli olacaktı.

"Valizin nerede?"

"Çalındı. Söylemiştim." Arkadaş olmaya çalışmanın bir mantığı yoktu. Court, her şey bitmeden önce büyük ihtimalle bu adamları pataklamak zorunda kalacağını biliyordu. Masum birkaç polisin kafalarını birbirlerine vurma konusunda çok iyi hissetmiyordu ama başka bir yol göremiyordu. Dörde karşı bir kişilik bir dövüş olmasına rağmen, Amerikalı operatör şaşkınlık, hız ve eylemin şiddetiyle tren koridoru gibi dar bir alanda kontrolü ele alabileceğini biliyordu.

Daha önce başarmıştı.

Tam o esnada, vagonun kapısı açıldı ve içeriye üç polis daha girdi. Kapının yanında, itişip kakışmadan uzakta durdular. Lanet olsun. Yediye karşı bir. Riske girmiyorlardı. Gentry'nin kurşunla delik deşik olmadan önce dört adamı etkisiz hale getirme, daha sonra sekiz metre ilerleyip, üç adamı daha indirme gibi sanrıları yoktu.

Önünde duran beyaz saçlı polis "Lütfen ayağa kalk." dedi.

"Neden? Ne yaptım?"

"Lütfen ayağa kalk, sonra söyleyeceğim."

"Elçiliğe gidiyor..."

"Bir daha söylemeyeceğim."

Court'un omuzları çöktü, ayağa kalktı ve koridora bir adım attı. Genç bir polis yaklaştı ve onu kendi etrafında döndürdü. Bir anda elleri arkasında kelepçelenmişti. Diğer yolcular olanları hayretle izliyorlardı. Telefon kameraları ortaya çıktı, Gentry yüzünü kameralardan kaçırmak içim elinden geleni yaptı.

Cebindeki katlanabilir çakıyı ve bacağındaki tabanca kılıfını hemen fark eden genç polis üzerini aradı. Koltuğu arandı ve tabancası vagondaki herkesin görmesi için kupa gibi havaya kaldırıldı.

"Amerika Birleşik Devletleri federal ajanıyım." Court başka yapabileceği bir şey olmadığı için bunu söyledi. Silahını geri vermelerini ve kıçını sıvazlamalarını beklememişti ama biraz rahatlamalarını ve kaçması için fırsat vermelerini ummuştu.

"Kimliğin olmadan mı?" diye sordu sorumlu polis.

"Kaybettim."

"Demek öyle. Bu sabah Guarda'da mıydın?" diye sordu polislerden biri.

Etrafı telefon kameralarıyla ve şaşkın bakışlarla kaplı Gray Man kendini görünmez adam olarak hissetmiyordu. Adamın sorusuna cevap vermedi. Arkada, girişte duran polislerden biri telsizde konuştu. Bir süre sonra tren yavaşlamaya başladı.

YİRMİ

Riegel, aramayı sabah on biri otuz sekiz geçe cevapladı.

"Efendim ben Kruger. Tekrar arıyorum. Gentry, Marnand adlı küçük bir köyde trenden indirildi. Planlanmış bir durak değildi."

"Kim indirdi?"

"Belediye polisi. Elleri kelepçeli, etrafında polislerle peronda oturuyor. Polislerden birinin Lozan'dan nakil aracı gönderilmesi için arama yaptığını duydum. Yarım saatten uzun sürecektir."

"Sen de trenden indin mi?"

"Yolcuların inmesine izin verilmedi. Lozan'da ineceğim, direkt olarak polis merkezine gidip, onun gelmesini bekleyeceğim."

Riegel, bilgisayarındaki haritaya bakarken telefonu kapattı ve Lloyd'u aradı. "Venezuelalılara Gentry'nin Lozan'ın yaklaşık otuz kilometre kuzeyindeki Marnand'da olduğunu söyle. Polislerin elinde."

Amerikalı hemen cevap verdi. "Onu yakalayamazlar! Bizim ihtiyacımız var!"

Riegel masasının karşısına baktı. Bir düzine görkemli hayvanın başı, avcılık ödülleri ona geri bakıyordu. "Ben de

farkındayım. Venezuelalılara ateşin serbest olduğunu söyle. Önlerine çıkan herkesi öldürebilirler." dedi.

"İşte şimdi oldu. İyiler mi bari?"

"Hugo Chavez'in gizli polisi, Genel İstihbarat Servisi'ndenler. Karakas'ın sunabileceği en iyi kişiler."

"Doğrudur. Peki, iyiler mi?"

"Yakında göreceğiz."

***

Gentry, küçük tren istasyonunun peronlarından birindeki tahta bankta titreyerek oturuyordu. Sol eli bankın demir kol koyma yerine kelepçelenmişti. Beş belediye polisi kar hafifçe yağarken Gentry'nin etrafında duruyordu; diğerleri trende kalmıştı.

Sabah Guarda'daki hengâmeden sonra, eşkâlinin dağıtıldığı fikrine kapıldı. Çalıntı bisikletin Ardez'deki tren istasyonunda ortaya çıkmasıyla biletçi kızın polis tarafından sorgulandığı varsayımında bulundu. O sabah Zürih'e giden ilk trendeki yabancıyı hatırlardı. Zürih, küçücük ülkedeki ana aktarma merkezi olduğundan, tek başına seyahat eden otuzlu yaşlarında kahverengi saçlı bir erkeği bulmak için polisleri Zürih'ten çıkan her tren, otobüs ve uçağı kontrol etmeleri için uyarmak yeterliydi.

Perondaki tabelada Marnand yazıyordu. Kasabanın haritada nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ama vücudu birkaç saat uyumuş gibi hissediyordu bu yüzden Cenevre'den çok uzakta olmadığını tahmin etti. Bu adamlardan kurtulup yoluna devam etmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Kafasının arkasında saat çalışıyordu.

Polislerin başı, yanına oturdu. Saçları karla kaplı dağ tepesi gibi beyazdı ve temiz, ferah losyonu kokuyordu.

"Lozan'dan gelecek aracı bekliyoruz. Seni polis merke-

zine götürecekler. Dedektifler gelecek ve Guarda'daki kavga ve trendeki silah hakkında konuşacaklar."

"Anladım efendim." Gentry artık arkadaş canlısı yaklaşımını deniyordu, taktiği yaz rüzgârı gibi esiyordu çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu. Serbest kalmasını sağlamazdı ama polise karşı avantajlı durumda olurdu, kullanmak için fırsat penceresi bulmasına yetecek kadar gardlarını indirmelerine neden olurdu. Yine de İsviçre'de pantolonunda silah taşımak, Amerika'da toplu katliam yapmakla aynı anlama geliyordu.

"Tuvalete gidebilir miyim?"

"Hayır. Çişini tutuver."

Etraftaki genç polisler güldüler.

Court iç geçirdi. Denemeye değerdi.

Solunda, peronun aşağısında iki şeritli yol yukarı doğru kıvrılıyor, tepeye kadar uzanıyordu. Yol ıslak, temiz ve kömür kadar siyahtı, tepedeki karları ikiye bölüyordu. İstasyonun ucundan kırk beş metre ve Court'la polislerin durduğu, istasyonun tek peronundan aşağı yukarı doksan metre uzakta, koyu yeşil renkte küçük, kapalı kamyonet tepenin yukarısında park edilmiş halde duruyordu. Egzoz susturucusundan çıkan dumanlar aracın arkasından havaya yükseliyordu.

Court sağına baktı, daha fazla polis gelmeden avantaj sağlamaya çalışıyordu. Sağında köyün sınırı vardı. Zencefilli kurabiyeden yapılan evlere benzeyen yapılar daha modern binaların arasına serpiştirilmişti. Odun dumanı havaya, evlerin üzerine doğru süzülüyor ve gri gökyüzünde kayboluyordu.

Sağ tarafındakine benzeyen yeşil bir kamyonet yavaşça köyünden çıktı ve Court'un oturduğu yerden otuz metre uzaktaki benzin istasyonuna girdi. Akaryakıt pompalarından uzakta aniden durdu. Gray Man saniyeler içinde etrafının kuşatıldığı sonucuna vardı.

"Komiser yardımcısı!" diye hızlıca yetkili polise seslendi.

Yaşlı adam, emrindekilerle konuşuyordu ama bankta oturan Court'a doğru yürüdü.

"Lütfen dikkatlice dinle. Sorunumuz var. İki yanımızda da iki yeşil kamyonet var. O kamyonetlerin içinde ya da yakınında beni öldürmek için gönderilen adamlar var. Bana ulaşmak için seni ve adamlarını öldürmekte tereddüt etmezler."

Polis önce sağındaki ve solundaki araçlara, daha sonra Gentry'e baktı.

"Ne saçmalıyorsun?"

"Adamlar iyi eğitilmiş katiller olacak. Hepimizi istasyonun içine götürmen gerek. Acele et!"

Polis telsizini kemerinden yavaşça çıkardı ve ağzına götürdü. Gözlerini Gentry'nin gözlerinden ayırmadı. Almanca olarak arkasındaki adamların yanına gelmesini söyledi.

İngilizceye geçiş yaptı. "İki yeşil araç. Kuzey ve güneyde. Bu adam onu kurtarmak için geldiklerini söyledi."

"Kurtarmak için değil! Öldürmek için!"

Beş adam da araçlara baktı. İkisinde de hâlâ hareketlilik yoktu.

Genç polis memuru tabanca kabzasının üzerindeki engeli çözerken "Numara." dedi.

"Sen kimsin?" diye sordu bir diğeri.

Court cevap vermedi. Onun yerine, "İçeri girmemiz lazım. Acilen." dedi.

Yetkili polis, memurlarına, "Gözünüzü üzerinden ayırmayın. Ben bir gidip kontrol edeceğim." dedi. Perondan aşağı inip güneydeki benzin istasyonunda duran kamyonete doğru yürümeye başladı.

"Komiser yardımcısı! Bunu cidden yapmak istemezsin." Court bağırdı ama kalın montlu, beyaz saçlı polis söylediklerine kulak asmadı.

Polis peronun merdivenlerinden inip, küçük benzin is-

tasyonunun arazisine girdi. Yeşil kamyonetin pencerelerinde cam filmi vardı. Motor boşta çalışıyordu, egzoz borusundan buhar çıkıyor ve arkadan havaya karışıyordu.

Belediye polis memuru kamyonete yaklaşınca, Gentry geri kalan dört adama konuştu.

"Ölecek. Çıldırmayın; birlikte çalışmamız gerek. Eğer kaçmaya çalışırsanız, sizi vururlar. Yaşamak istiyorsanız, sadece dediklerimi yapın."

"Kapa çeneni!" dedi biri. Hepsi aracın sürücü tarafına yaklaşan komiser yardımcılarını izliyorlardı. Filmli cama vurmak için telsizini kullandı.

"Diğer kamyoneti unutmayın!" Court başında dikilen üniformalı adamlara yalvardı.

"Kapa çeneni!" diye tekrarladı polis. Kafaları kuzey ve güney arasında gidip gelirken, Gentry endişelerinin arttığını görebiliyordu.

Komiser yardımcısı cama daha sert vurdu. Gentry ve diğerleri izlerken, beyaz saçlı adam cama daha yakından bakıyormuş gibi göründü. Bir şey görmüş olmalıydı, hareketlilik ya da başka bir tehlike göstergesi çünkü İsviçreli polis hemen geri çekildi ve belindeki silahına uzandı.

Sürücünün camı silah sesiyle paramparça oldu. Polis aceleyle geri çekildi ve arabanın kapısı açıldı. Siyah tulum ve kar maskesi giyen bir adam direksiyon başından sıyrılıp kaldırıma indi, elinde kısa namlulu tabanca vardı. Komiser yardımcısının sendeleyen vücuduna üç el daha ateş etti ve İsviçreli polis cansız bir halde sırt üstü düştü.

Court'un etrafındaki dört İsviçreli polis panikten dolayı gecikmiş bir yöntemle tabancalarını çektiler. Otuz metre mesafeden isabetli bir atış zor olacaktı ama adamlar şok içinde bağırıp siper almak için yere yattıklarında menzilden mermi attılar.

"Diğer kamyonet! Diğer kamyonet!" Court kendisini

betona atarken bağırdı. Bankın yanındaki soğuk kaldırımda yatıyordu, sol kolu üzerindeki bankta, kol koyma yerine zincirliydi.

Polisler arkalarına baktıklarında maskeli dört adamın asfalt yoldan kendilerine doğru geldiklerini gördü. Hepsinde, şimdi yanına üç kişi daha katılan benzin istasyonundaki adamınkine benzer tüfekler vardı. Sekizi de kendilerinden emin bir şekilde, çok zamanları varmış gibi yaklaşıyorlardı.

"Kelepçelerimi çözün!" Court bağırdı ama polisler kendilerini peronun beton kaldırımlarına daha da yaklaştırdılar, çömeldiler ve ahşap el arabasının arkasına saklandılar ya da açıkta kendilerini yere attılar. Siyah giyen adamlar, zıt yönlerden girdap yaparak dönen kar yağışının içinden tehditkâr bir şekilde yaklaşırken, silahlı adamlara isabetsiz bir şekilde ardı ardına ateş ettiler.

Kel kafalı genç bir polis, ceketindeki apoletlere iliştirilmiş telsize bağırdı. Gentry'den beş metre ötede, kuzeyindeki tepede bulunan adamlara karşı zayıf bir koruma sağlayan ve güneyindeki benzin istasyonunda yayılan adamlara karşı hiçbir koruma sağlamayan bir bagaj arabasının arkasında çömeldi.

Court, kurşunların peronun beton zemininde delikler açmasını, genç polis diğer tarafa bakarken ve telsizine bağırırken kurşunların ona yaklaşmasını izledi. Patlayan çimento ve toz, sonunda süpersonik makineli tabanca mermileri bacaklarına ve sırtına saplanana kadar ona yaklaştı. Yan tarafına döndü ve yerde seğirdi. Ölüm sancıları başladıkları kadar çabuk kesildi.

"Biri bana silah versin!" Gentry haykırdı. Geriye kalan üç polis onu görmezden geldi. Yanlış ateş ediyorlardı ve titreyen elleriyle yavaşça silahlarını yeniden dolduruyorlardı.

Court soğuk zeminin üzerinde döndü. Ayaklarını bankın demir bacaklarına doğru yerleştirdi ve elinden geldiği kadar

sert bir şekilde tekmeledi. Üç buçuk metrelik tahta bankın geri kalanından kurtardığı büyük demir uç parçayı çaresizce kırmaya çalıştı. Tekme atıp çekerken metal kelepçe sol bileğini acıttı. Kısa sürede bir ritim tutturdu. Ayağıyla tekme atıyor, eskimiş tahtayı çatlatıyor ve bileğinde ve elinde keskin bir acı oluyordu.

Yaylım ateşi, üzerindeki pencereye isabet etti, kırık cam parçalarını bankın üzerine ve yere saçtı. Bankı tekmelerken sağ tarafına baktı. İkinci bir polis omzundan ve kalçasından vurulmuştu. Silahını düşürmüş ve yerde acılar içinde can çekişiyordu.

Demir uç parçayı tahta banktan ayırması için iki ayağıyla aynı zamanda otuz defadan fazla tekme atması gerekti. Ayaklarıyla son kez tekme atarken koluyla da kendine doğru çekme hareketi yaptı. Sol bileğindeki acı dayanılmazdı ama bank parçalara ayrılmıştı. Gentry dizleri üzerinde emekledi, ağır dekoratif metal parçasının üzerine diz çöktü ve metali kaldırdı. Rahat on dört kilo vardı ve hâlâ sıyrılmış ve şişmiş bileğine bağlıydı. Kelepçeli kolunu metale doladı ve yerden kaldırdı. Daha sonra her yönden açılan ateş arasından geçerek peronun ortasında acılar içinde can çekişen polise doğru koştu. Hâlâ yaklaşık dört metre uzaktayken demiri önünden çekip adamın yanına fırlattı ve demirle birlikte kayarak düştü. Demir parçası yere düştüğünde çevredeki silahlar kadar gürültü çıkardı. Şişen bileği metal kelepçede sıkıştı.

İsviçreli polisin üzerine doğru eğilerek, adamın karnına uzandı.

Polis kurtarıcısına haykırdı. "Kalçam! Ağır yaralan..."

Court kelepçenin anahtarını polisin kemerindeki anahtarlıktan alırken "Üzgünüm." dedi. Anahtar, genç adamın kanına bulanmıştı. Sağ kulağından sadece birkaç santim uzağındaki süpersonik bir vınlamaya karşılık olarak aşağıya çömelen Amerikalı suikastçi, dekoratif demir kol koyma yerini

önünden çekip peron kenarına doğru itti. Tekrar iterken bir yandan da emekledi.

Amerikalı uzaklaşırken yaralı polis elini uzatıp Court'un bacağını tuttu. Sanki başka sorunu yokmuş gibi hem bir kurtarıcıdan yardım istemek hem de mahkûmun kontrolünü yeniden kazanmak için acınası bir girişimdi. Gentry ölmekte olan adamın elini ittirdi, polisin Beretta tabancasını yerden aldı ve emeklemeye devam etti. Makineli tabancadan çıkan kurşunlar yağmur gibi peronun kenarına kadar Court'u takip etti, o ve demir çapası yuvarlanırken onu ıskaladı. Gentry, yaklaşık bir buçuk metre aşağıya düştü ve peronun kenarına gizlendi. Adrenalin kaynayan beyni anahtarı karların içinde kaybettiğinde neredeyse paniğe kapıldı. Neyse ki hemen arayıp çıkardı. Dizlerinin üzerine çökerek, sol bileğindeki kelepçeyi çözerken donmuş kırmızı parmaklarını sabit tuttu. Onu trenden indiren beş polisten sadece ikisi hâlâ mücadele ediyordu. İkisi de çömelmiş, peronda gizlenmeye çalışıyordu. Başının, onun platformdan indiğini izleyen herhangi birinin hedefi olmasını istemeyen Court, tekrar yukarıya bakmadan önce biraz daha aşağı indi. Polislere seslendi, gizlendikleri yerden çıkmalarını ve onun yanına gelmelerini söyledi. Biri bağırarak mühimmatının bittiğini söyledi. Diğerinin sağ eli yaralıydı ve taş saksının üzerinden sol eliyle ateş ediyordu. Gentry adamın tekniğine bakarak sağ elinin baskın olduğuna karar verdi.

Tren istasyonundaki hareketlilik Gentry'nin dikkatini çekti. İstasyondaki birkaç sivil çoktan yola çıkmıştı ya da yere yatmıştı, bu yüzden binanın içinden perona doğru koşan iki adam gördüğünde, Court saldırganların bazılarının etrafını kuşatmayı başardığını biliyordu.

Peronun kapısı açıldı ve eli yaralı polisin başında siyah maskeli iki adam belirdi.

Court, Beretta tabancayı sağ eliyle havaya kaldırdı; sol eli yeni sakatlığından dolayı işe yaramaz haldeydi. Gentry yak-

laşık on bir metre uzaktan iki adamı da suratlarından vurdu. Kurşunların darbesiyle birleşen hızları, birbirlerine çarpmalarına ve soğuk platforma düşmelerine neden oldu.

Court'un ödünç Beretta 92 tabancasının kilidi ikinci atışta açıldı.

Boştu.

"Hey! Bana tüfeği ittir!"

Silah için üçüncü bağırışıydı. Bu sefer farklı olmasının sebebi ilk iki çağrısının hayatta kalan polislerin onu iş başında görmeden önce olmasıydı. Eli kanlı genç polis, silahlı adamın ufak siyah tüfeklerinden birini peronun karşısından Gentry'e doğru kaydırdı. Court tüfeği yakaladı ve tekrar yere yattı.

HK MP5 modeldi, dünyadaki en yaygın makineli tabancasıydı. Gray Man'e rahat hissettirmişti. Amerikalı, şarjörü çıkardı ve otuz adet dokuz milimetrelik tam metal kaplama mermiyle dolu olduğunu gördü. Diğer tüfeği yaralı olmayan adama itmesi için yaralı polise bağırdı. Silah aktarımı tamamlandığında, Court, "Yarı otomatik kullan! Her yöne her seferinde bir kez ateş et! Boşalana kadar böyle yap! Anladın mı?" dedi.

"Oui!"[11] diye bağırdı polis.

"Git!"

Court çömelmiş bir halde peronun kenarı boyunca aceleyle kuzeye doğru ilerledi ve tepedeki kamyonetten gelen dört kişi ile aradaki mesafeyi kapattı.

Uzaktan, kuzeyden tren yaklaşıyordu. Court köyün olduğu yerden siren sesleri duydu. Karın içinde ray boyunca emekleyerek ilerlerken aklından her şeyi çıkarmaya çalıştı. Önündeki betonun hemen köşesinden perona yaklaştıklarını bildiği adamlar dışında her şeyi. Bileği zonkluyor, dizleri bir gün önce Budapeşte'de Laszlo Szabo'dan kaçarken edindiği pencere camı kesiklerinden dolayı sızlıyordu. Perşembe gü-

11 (Fr.) Evet! (Ç.N.)

nünden kalan kurşun yarasının neden olduğu bacağındaki sürekli acı şu anda en önemsiz rahatsızlığıydı.

Adamların beton peronun kenarından on metre uzakta konuştuklarını duydu: İspanyolca konuşuyorlardı. *İspanyolca mı?* Bütün gezegen onu öldürmeye mi çalışıyordu? Perona çıkan merdivenlerin kenarında saklanıyorlardı. Gentry kulakları çınlamasına rağmen MP5'in şarjör değişikliğiyle yapılan tıkırtı ve yay sıkma seslerini ayırt edebildi.

Ayağa kalktığında, ayakta dikilen iki maskeli adamla karşı karşıya geldi. Court HK tabancasını üç metreden daha az bir mesafeden tam otomatik olarak tek elle ateşledi. Her iki saldırgan da yere düştü ve Court, seğiren her bedene birer el daha ateş etti. Makineli tabancayı bıraktı ve ölü silahlı adamdan yeni bir tane aldı, daha sonra hızla arkasına döndü ve perona çıkmak için koştu.

Hem İspanyolca konuşan suikast timinden hem de İsviçre polisinden kaçmak için mükemmel bir fırsatı olmasına rağmen bunu aklından bile geçirmedi. Ortada bir savaş vardı, Court çoktan buna dâhil olmuştu ve bu saatten sonra kaçmak doğru gelmiyordu. Birkaç masum polis hâlâ hayattaydı ve kendi başlarına çok dayanamazlardı. Siren sesleri yaklaşırken yanıp sönen ışıklar tren istasyonunda kalan birkaç cam parçasını kırdı. Court Gentry iki polisin yardımına koştu, sağlam tek kolu önünde HK tabancasını tutuyor, yeni hedefler arıyordu.

YİRMİ BİR

Claire Fitzroy yatağına oturdu ve pencereden dışarıya, çayıra ve ilerisindeki ormana baktı. Gökyüzü bir gün önce öğle vakti şatoya geldiklerinden beri kasvetli ve griydi ama sabah alçak bulut örtüsü dağılmıştı ve şimdi geniş bir mesafeyi görebiliyordu.

Öğle yemeği yanında dokunulmamış bir şekilde duruyordu. Kız kardeşi, anne ve babasıyla ve babası nereye giderse onu takip eden deri ceket giyen adamlarla aşağıda mutfaktaydı ama Claire'in odasında kalmasını mazur görmüşlerdi. Anne ve babasına karnının ağrıdığını söylemiş, odasına gitmek için izin istemişti.

Karnı gerçekten ağrıyordu. Bir günden fazla bir süredir midesine oturan endişeden kaynaklanıyordu. Okuldan aceleyle çıkmaları, anne ve babasının endişeli yüzleri, babasıyla büyükbabasının telefonda tartışması, silahlı adamların gelmesi, kırsal bölgede bulunan şatoya büyük siyah arabalarla yaptıkları yolculuk.

Dışarıda bir şey dikkatini çekti. Yatak odasının penceresine yaklaştı, gözlerini kıstı. Sonra heyecanla ayağa kalktı. Uzaktaki çan kulelerini görebiliyordu. O çan kulelerini tanıyordu. Bayeux'deki devasa Notre Dame Katedrali'nin çan kuleleriydi ve Bayeux'de polis merkezi olduğunu biliyordu. Babasının kendisini ve kız kardeşini götürdüğü büyük su çar-

kının yakınındaydı. Geçen yaz gösterişli üniformalar giyen polislerin kendisine gülümsediğini hatırladı.

Evden çıkabilseydi, belki arka bahçedeki elma ağaçlarının içinden koşabilir, ormanın içinden geçerek uzaktaki Bayeux'e gidebilirdi. Oraya vardığında polis merkezini bulabilir ve onlara neler olduğunu anlatabilirdi. Yardım etmeye gelebilirlerdi, deri ceketli ve çirkin yabancı dil konuşan adamların ailesini serbest bırakmasını sağlayabilirlerdi.

Anne ve babası çok sevinirdi.

Uzun bir yol olduğunu biliyordu ama başarabilirdi. Futbol takımındaki en hızlı kanat oyuncusuydu. Gizlice mahzene girebilir, bir önceki akşam kardeşiyle kedi kovaladıkları küçük, açık pencereden sıvışabilirdi.

Kararını vermiş sekiz yaşındaki Claire Fitzroy ceketini ilikledi, eldivenlerini giydi ve odanın kapısını araladı. Uzun ve loş koridora adım atar atmaz merdiven boşluğundan gelen sesler duydu ama hepsi yukarıdan geliyordu. Koridorda hızlıca ilerledi ve merdivenden indi. Her adımda ağırlığını azaltan küçük ayakları ses çıkarmamak için nazikçe hareket etti.

Yukarıdan beklenmedik bir çığlık duydu. Donup olduğu yerde kaldı ve yukarıya baktı. Başka bir haykırış daha duydu. Üçüncü kattan gelmişti. Merdivenlerden inmeye başladı ama sesin kaynağına baktı ve alçak, boğuk bir ses duydu.

Sesin sahibi büyükbabası Donald idi. Sesi sanki ağlıyor gibi gelmişti.

Hızlıca birinci kata indi, anne babası ve kız kardeşi şu anda öğle yemeği yediği için mutfağı ve yemek salonunu dikkatlice es geçti. Onu görseler, babası öfkelenir ve odasına geri dönmesini söylerdi.

Şarap mahzenine inen taş merdivenlere giderken koridor sağa döndü. Claire hızlıca hareket etti ama foyasını ortaya çıkarabilecek bir ses çıkarmamaya gayret gösterdi.

Koşarak köşeyi döndü ve neredeyse kocaman nöbetçinin sırtına çarpıyordu.

Claire birden durdu. Adam kahverengi boğazlı kazak giyiyordu ve adamın göğsünde duran tüfeğin askısını arkadan görebiliyordu. Kemerine tabanca ve telsiz asılıydı. Claire'den uzakta, sessizce hareket ederek koridorda devriye gezdi. Küçük Claire geri çekilmeye, dönmeye ve kaçmaya cüret etmedi. Sessizce koridorun ortasında, adamın arkasında öylece ayakta dikildi. Adam yavaşça yürüdü. İlk başta bir buçuk metre. Sonra üç. Daha sonra altı. Nöbetçi sol yanındaki kapıyı açtı. Claire bir gece önce kardeşiyle yaptığı keşiflerden, odanın küçük bir tuvalet olduğunu biliyordu.

Kapıyı arkasından kapattı.

Arkasında daha fazla adamın birbiriyle konuştuğunu duydu. Aceleyle tuvaletin kapısının önünden geçerek mahzene inen taş merdivenlerden indi. Bir dakika sonra rafa tırmandı, küçük bedenini pencereden itti ve kendini arka bahçeye attı. Çömelmek için kalktı, soluna ve sağına baktı ve uzakta tasmalı büyük bir köpekle yürüyen bir adam gördü. Koridordaki adam gibi zıt yöne gidiyordu. Claire, beyaz taş çeşmenin ötesine, elma ağaçlarının ötesine, ufuk çizgisine baktı.

İşte oradaydı: Bayeux Katedrali'nin çan kuleleri.

Etrafına bir daha baktıktan sonra tatmin oldu ve yola koyuldu. Ayağa kalktı, küçük bacaklarının imkân verdiği kadar hızlı bir şekilde koştu. Hava soğuktu ve çeşmenin yanından geçerken nefesi buhar yaptı, diğer tarafa ulaştı ve hayatında hiç koşmadığı gibi koştu.

Sadece birkaç hafta önce Walnut Tree Walk İlkokulu'na karşı yaptıkları maçta gol atmıştı. Kötü bir pas atılırken sol kanattaydı. Topu kapıp hızlıca kale ağzına doğru koştu, topu sürdü ve alçaktan fırlattı, sezondaki ilk golünü atmıştı.

Babası o kadar sevinmişti ki eve dönerken kızları pizza yemeye götürmüştü. O günden beri ondan bahsediyordu.

Claire kalenin önünde topa koşuyormuş gibi bakımlı çimenlerin üzerinde koştu. Sadece göğsünde yanan soğuk havayı ve bacaklarındaki batma hissini görmezden gelmesi gerekiyordu. Sadece kötü adamların onu yakalayamayacağı meyve bahçesine ulaşması gerekiyordu. Sadece polis merkezini bulmak için çan kulesine ulaşması *gerekiyordu*. Sadece birine şatoda olanları anlatması *gerekiyordu*. Ailesini kurtarması *gerekiyordu*.

Tüfeğin kulaklarını sağır eden sesi arkasındaki kocaman çimenlikte duyulduğunda, ses önündeki ormanın bittiği yerde yankılandığında ve tökezleyip meyve bahçesinin kenarındaki çalıların içine tepetaklak düştüğünde, meyve bahçesinin başlangıcından sadece birkaç metre uzaktaydı, elmaların tatlı kokusunu çoktan alabiliyordu.

***

Lloyd şaşkın bir ifadeyle "Bu da neyin nesiydi?" diye bağırdı. Ama tüfek sesini nerede olsa tanırdı. Başını komuta merkezinden çıkardı. Üçüncü katta, koridorun sonunda duran nöbetçi soruyu soran kişi kadar bihaberdi.

Lloyd adamın yanından geçti. Genç Amerikalı takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı, kravatı çözüktü ve boynunda öylesine duruyordu, yakası ardına kadar açıktı. Kolları sıvanmıştı; koltuk altı, yüzü ve saçı terden sırılsıklamdı. Ter ve kan karışımı, gömleğinin kısa süre önce yeni bir yaraya değdiği yerde çizgiler oluşturmuştu.

İkinci kata indiğinde neredeyse onu almaya gelen bir Belarusluya çarptı.

"Ne oluyor? Kim bağırıyor?" diye sordu Lloyd.

"Gelin, lütfen acele edin!"

Lloyd adamı birinci kata kadar takip etti. Çığlıklar ge-

liyordu. Mutfaktan gelen ses Elise Fitzroy'a aitti. Minsk'ten gelen adamlar ona bağırdı. Bay Felix geldi, Lloyd'a ne olduğunu sordu ve kısaca kütüphaneye geri dönmesi ve kapıyı kapatması söylendi. Lloyd mutfağa girmek üzereyken önündeki adam geri döndü ve kolundan tuttu. Bir şey söyledi ama İngilizcesi zayıftı. Adamın elini ittirdi ama arka kapıya doğru adamı takip etti.

Amerikalı avukat ilk olarak beyaz taş çeşmeyi, yeşil bahçeyi, uzaktaki elma bahçesini ve açık mavi gökyüzünü gördü. Nöbetçiyi takip etti, çeşmenin etrafından yana doğru hareket etti ve üç Belarusluyu ve bir köpeği çimlerin üzerinde yatan bir bedenin başında dikilirken buldu.

"Gentry mi?" Lloyd inanamadı. "Nasıl bu kadar hızlı gelebil-"

Elinde köpek olan adam kenara çekilerek, Lloyd'un yerde yüzüstü yatan vücudu daha net görmesini sağladı.

Lloyd'un çenesi kasıldı. "Lanet olsun! Bugün ihtiyacım olan en son şey buydu!"

Tam o sırada başka bir güvenlik görevlisi yüz kırk metre uzaktaki meyve bahçesinden göründü. Sağ elinde iri siyah av köpeğinin tasma kayışı vardı, göğsünde tüfeği asılıydı ve sol eliyle küçük, kahverengi saçlı kızın bileğini sımsıkı tutuyordu.

İkizlerden biri. Lloyd, ikizleri birbirinden ayırt etmek bir yana isimlerini öğrenmeye bile zahmet etmemişti.

Lloyd onu bahçeye götüren Belaruslu adamın belinden telsizini aldı. Konuş tuşuna bastı. "Sen. Kızı ön girişe götür. Bir de histerik çocuğun biriyle uğraşmayalım."

Uzaktaki adam telsiz aracılığıyla "Anlaşıldı efendim." dedi. Kızı sertçe çekti, meyve bahçesinin kenarı boyunca sürükledi, sık çimlerin içinde yüzüstü yatan, kafasının arkasında küçük bir delik olan ve yüzü parçalanan babasının vücudunun görüntüsünden uzağa götürdü.

***

Gentry otoyola çıktı, güneye Lozan'a ve daha sonra Cenevre Gölü'nün etrafından dönerek batıya doğru gidiyordu. Yeşil, küçük, kapalı kamyonetinde birkaç dokuz milimetrelik delik vardı ama yağ basıncı ve yakıt göstergeleri sabitti. Arkasındaki tren istasyonunda en az dört Güney Amerikalı karların içinde cansız olarak yatıyordu. Geriye kalanlar olay yerine yeni gelen dört polis arabasından inen sekiz adam tarafından etkisiz hale getirildi. Court, tam da büyük şehirlerarası tren geçerken raylardan karşıya geçmişti. Daha sonra iki kat hızlı bir şekilde tepeyi tırmandı ve anahtarı üzerinde, motoru çalışan yeşil kamyonete bindi.

Şimdi de toz olmaya çalışıyordu. On beş dakika önce, İsviçre'de en çok aranan adamdı. Bu sorumluluk, kesinlikle tren istasyonunda ateş eden Latin nişancılara devredilmiş edilmiş olsa da Court hâlâ ikinci sırada olduğunu biliyordu ve yerel yetkililer, çok aranan bir adamın etrafta, yüzeyinde kurşun kabarcıkları olan yeşil kapalı bir kamyonetle dolaştığını çok geçmeden duyuracaktı.

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİ İKİ

Kimse Laurent Şatosu'ndaki Belaruslulara helikopterden bahsetmemişti. Dolayısıyla Sikorsky S76 güneyde ormanın üzerinde belirip sert bir şekilde bir tarafa yatınca ve çakıllı park yerinin yanındaki heliporta iniş yapınca kıyamet koptu.

Sadece Lloyd, Paris'ten gelen helikopterin yaklaşmakta olduğu konusunda bilgilendirilmişti. Kumanda odasında oturdu, helikopter pervanesinin yanındaki vitray pencereye vurmasını dinledi. Teknisyen'i yemek molası vermesi için aşağı göndermiş, Fitzroy'un zincirle bağlı olduğu sandalyeyi bitişik banyoya itmişti.

Lloyd tek başına oturuyor, önündeki taş duvara bakıyordu.

Arkasındaki kapı üç dakika sonra açıldı. Lloyd hemen arkasına dönmedi.

"Lloyd? Lloyd?"

Amerikalı avukat şatonun en yeni misafiriyle yüz yüze gelmek için döner sandalyesini yavaşça döndürdü. Riegel iri biriydi, en az iki metre vardı. Geriye doğru taradığı kır sarışın saçları ve fırça gibi sarışın kaşları vardı. Kalın hâkî renk pantolon ve gündelik süet spor ceket giyiyordu. Gömleğinin yakası açıktı. Lloyd'dan en az yirmi yaş büyüktü ama vücudunun zayıflamasına izin vermemişti, güçlü sesi ve otoriter

yüz ifadesi, Lloyd'a öğleden sonrasının zor ve yorucu olacağını şimdiden anlatıyordu.

Lloyd ayağa kalkmadı. "Bay Riegel. Laurent Şatosu'na hoş geldiniz."

Riegel sinirliydi. "Geleceğimi nöbetçilere söylemek hiç aklına gelmedi mi? Az önce üç Belaruslu neredeyse aracıma ateş edeceklerini söyledi."

"Talihsiz bir olay olurdu."

Riegel tartışmaya devam edecek gibi göründü ama aksine üzerine gitmedi.

"Abubaker'in temsilcisi nerede?"

"Bay Felix aşağıda. Kütüphanenin yanındaki odalardan birine yerleştirdik. Bir gelişme olursa kendisini çağıracağımı söyledim."

"Gentry'nin yine paçayı yırttığını duydum."

"Evet."

"Gerçi Cenevre'de her şey hazır. Orada ortaya çıkarsa onu yakalarız."

"Her seferinde aynı şeyi söylüyorsun."

"Onu tek kuşunla sokağın birinde öldürmemiş olabiliriz ama onu basit bir yıpranma ve aşınma yöntemiyle hırpalıyoruz. Çok geçmeden silahı, mühimmatı, kaçış rotası, zamanı ve kanı tükenecek."

"Umarım haklısındır. *Benim* de rehinelerim tükeniyor."

Riegel, Teknisyen'in sandalyesine oturdu. "Gelirken telefonda da söylediğim gibi Marc Laurent yerinde danışma sağlamamı emretti. Bana öyle bakma. Senin beni istediğinden daha fazla burada olmak istemiyorum. Yarattığın ve kızıştırdığın bu kaos, sonucu ne olursa olsun kariyerime yardımcı olmayacak. Ben sadece temizleyiciyim, korkunç bir durumun daha da kötüye gitmesini engelleyen adamım. Laurent rehi-

nelerden birinin nöbetçi tarafından vurulduğunu duyunca... 'Kurt oraya git. Ne yapman gerekiyorsa yap.' dedi."

Lloyd'un cevabı iğneleyiciydi. "Mösyö Laurent'ın endişelenmesine gerek yoktu. Bir daha tekrarlanacağını sanmıyorum. Ölecek başka baba kalmadı."

"Fitzroy'un ailesi şu anda nerede?"

"Aşağıda, ikinci katta bir odada kilitliler."

"Kazadan haberleri var mı?"

"Çocuklar bilmiyor. Anne biliyor."

"Durumu nasıl?"

"Yakın korumalarımdan biri kadını bir süre sakin tutmaya yetecek kadar sakinleştirici enjekte etti."

Riegel sadece kafasını salladı. "Peki, Sör Donald nerede?"

Lloyd odanın karşısındaki kapıyı gösterdi. "Orada."

"Kaza nasıl gerçekleşti?"

Lloyd omzunu silkti. Bir anlığına bütün operasyonla ilgilenmiyormuş gibi göründü. "Veletlerden biri kaçmaya çalışmış. Çatıdaki keskin nişancılardan biri kızı görmüş ve telsizden haber vermiş. O sırada meşguldüm; telsizim kapalıydı. Nöbetçiler kızın peşinden gittiğinde, Phil çılgına dönmüş, sanırım kıza zarar vereceklerini düşünmüş. Koridorda silahlı iki Minskli adamın üzerine yürümüş ve kızını almak için arka kapıdan dışarı fırlamış."

"Ve?"

"Keskin nişancı icabına bakmış."

Riegel pencereden arka bahçeye baktı. "Zavallı herif sadece ailesini korumaya çalışmış. Kızı buraya geri getirirdi; diğerlerini bırakıp kaçmazdı. Hiçbir baba ailesini arkada bırakmaz."

"Sanırım bizim keskin nişancı pek aile adamı değilmiş."

"Sör Donald biliyor mu?"

"Evet. Ben söyledim."

"Nasıl karşıladı?"

"Hiçbir duygu göstermedi. Sadece oturdu."

"Pekâlâ. Onunla konuşacağım, kaza olduğunu anlatmaya çalışacağım."

"Bol şanslar."

"Neden ara vermiyorsun Lloyd? Berbat görünüyorsun."

Lloyd ayağa kalktı. Riegel gömleğindeki kan lekelerini gördü ama sesini çıkarmadı.

Lloyd, "Sorumlu kişi hâlâ benim."

Kurt Riegel inanamayarak başını salladı. "Benim için hava hoş. Bu felaketle ilgili üstlenmem gerekenden daha fazla sorumluluk istemiyorum. Sadece danışma için buradayım. Belki faydalı tavsiyeler veririm. Sekiz yaşındaki kızların izini kaybetmemek, kaçma tehlikesi ya da tehdidi oluşturmayan rehineleri vurmamak ve güvenliğine dostça bir helikopterin aralarına ineceğini söylemeyi unutmamak gibi. Bu tarz tavsiyeler."

Lloyd tek kelime etmeden ayağa kalktı ve mutfağa inen merdivene doğru hareket etti.

Riegel odanın karşısına geçti ve Lloyd'un Sör Donald'ı arkasında bulacağını söylediği kapıyı açtı. Alman, geniş ve fayanslı banyoya baktığı için şaşırmıştı. Fitzroy mumla aydınlatılan odanın ortasındaki bir sandalyede oturuyordu. Riegel'e ıslak ve kan çanağına dönmüş gözlerle baktı. Başı, elleri ve bilekleri kalın demir zincirlerle sandalyeye tutturulmuş, yırtılmış gömleği yanında, yerde duruyor, terli ve kanlı bir atletle oturuyordu. Yüzü hırpalanmıştı ve yırtık tüvit pantolonun üzerinde geniş kan lekeleri vardı. Kurt Riegel delik izleri olduklarını düşündü.

Riegel, *"Scheisse!"*[12] dedi. Odadan çıktı, koridora doğru

12 (Alm.) Lanet olsun. (Ç.N.)

eğildi ve merdivenlerin yanındaki iki İskoç nöbetçiye seslendi. "Tutsağın zincirlerinin çözülmesini istiyorum; temizlenmesini istiyorum. Bacaklarını bandajlayın. Biri de temiz kıyafet bulsun! Lanet olsun, hareket etsene!"

Riegel, on beş dakika sonra ikinci kattaki ana odada bulunan gölgelikli yatağın kenarındaki tabureye oturdu. Sör Donald yatakta uzanıyor ve Riegel'e bakıyordu. İngiliz adam zincirlerinden kurtulmuş, temizlenmiş ve yeni kıyafetler giyiyordu. Sol şakağında, etkisiz bir darbenin derisini kestiği yerde ıslak bir bandaj vardı. Çenesindeki ve gözlerindeki morluklarla çok ilgilenilmemişti.

Fitzroy kafasını sallayarak kahveyi reddetmiş olmasına rağmen ilk başta iki adam da konuşmadı. Gözleri aşağı bakıyordu ve kindardı.

Riegel sonunda konuşmaya başlayacak bir nokta buldu. "Sör Donald. İsmim Herr Riegel.[13] Öncelikle bu muamele için içtenlikle özür dilememe izin verin. Lloyd'un böyle bir şey yapacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu... Elbette bu bahane olmaz. Bütün sorumluluğu ben alıyorum. Durumu düzelteceğim."

Fitzroy hiçbir şey demedi ancak bakışları hiçbir şekilde minnet duymayacağını gösteriyordu.

"Size yiyecek ve su gönderiyorum. Belki daha ağır bir şey istersiniz? Belki biraz konyak? Siz İngilizler genellikle bir öğleden sonra azıcık içmeyi seversiniz. Haklı mıyım?"

İhtiyar tutsaktan hâlâ cevap yoktu.

"Ayrıca. Oğlunuz için en içten taziyelerimi sunarım. Söyleyebileceğim veya yapabileceğim hiçbir şey..."

"O zaman zahmet etme." Don'un sesi çatallı ve sertti.

"Anlaşıldı. Sadece şunu bilmenizi istiyorum... Kimse bunun olmasını planlamadı. Bahane olmadığını tekrar söylüyorum. Başından beri burada olmalıydım. Kazayı duyar

13 (Alm.) Bay Riegel. (Ç.N.)

duymaz yola çıktım. Oğlunuz herhangi bir babanın yapacağı şeyi yaptı. Vurulmaması gerekiyordu." Sonra tekrar, "Böyle durumlarda herhangi bir babanın yapacağı şeyi yaptı." dedi.

Fitzroy üzerine düşünüyormuş gibi göründü ama cevap vermedi.

"Şu andan itibaren sizin ve ailenizin bakımıyla ben ilgileneceğim. Bay Lloyd, Gray Man'i bulup etkisiz hale getirme girişimini koordine edecek. Ayrıca Gentry'nin sahada kendisini arayan avcılarımızı atlatmayı başarması ihtimaline karşı, işleri hazır hale getirmek için buradaki savunmalardan da sorumlu olacağım."

"Çok geçmeden buraya gelecek."

Riegel gülümsedi ve ayağa kalktı. "Arnavutları, Endonezyalıları ve Venezuelalıları etkisiz hale getirmeyi ya da etkisiz hale getirilmelerini etkilemeyi başardı ve Libyalılar, Gentry onlardan kaçarken dikkatsizlikten bir zayiat verdiler. Yani, üç suikast timinin tamamen yok edilmesini sağladı ve dördüncünün insan gücünü tüketti. Bu rağmen onunla aramızda dokuz takım var. Aşağı yukarı kırk adam. Ayrıca onu arayan yüz sokak sanatçısı var. Ayrıca şatonun etrafında on dört kişilik güvenlik ekibi var. Ve Gentry'nin olası rotasında bulunan, bilinen tüm bağlantılarının telefonlarını ve bilgisayarlarını izleyen bir Teknisyen var. Yaralı olduğuna dair söylentiler var. Zaten yorgundur. Kaynakları azalıyor."

"Buraya gelecek." Fitzroy sakin bir şekilde konuştu.

Alman zoraki güldü. "Göreceğiz." Daha sonra gözleri koyulaştı. "Sör Donald, siz de profesyonelsiniz. Eminim durumunuzu anlıyorsunuzdur. Gray Man ile olan bu mesele çözüldüğünde gitmenize izin vereceğimizi söyleyerek zekânıza hakaret etmiş olurum. Benim kadar iyi biliyorsunuz ki, öyle kapıları açıp gitmenize izin veremeyiz. Dramatik olmak istemem... Ama filmlerde dedikleri gibi basitçe söylemek gerekirse çok şey biliyorsunuz. Hayır. Gentry olayı ve Lagos söz-

leşmesinin sonucu ne olursa olsun, Laurent Şatosu'ndan sağ çıkmayacaksınız. Ah, zaten biliyordunuz; bunu gözlerinizde gördüğüme sevindim. Ama ikimiz de profesyoneliz, size söz veriyorum. İkizler ve gelininiz zarar görmeyecek. Yeterince zor zaman geçirdiler. Sadece onları Gentry buraya gelene kadar tutmam gerekiyor. Ondan sonra serbestler. Gray Man diğerleriyle iletişime geçmediği, polisi ya da askeri küçük şatomuza getirmediği sürece, Başkan Abubaker'in sözleşmeyi imzalayıp imzalamadığına bakılmaksızın kadına ve kızlarına bir zarar gelmeyecek. Ayrıca Bay Lloyd'un elinde daha fazla hakarete uğramayacağınıza söz veriyorum."

Fitzroy kafasını salladı ve çenesini kaldırdı. "Oğlumun bedenine saygı gösterilmesini istiyorum."

"Söylemenize gerek bile yok. Uygun bir tabut getirteceğim. Phillip'i helikopterle İngiltere'ye götüreceğiz. Eşi eve döner dönmez onun tercih ettiği bir yere defnedilecek."

Fitzroy yavaşça kafasını salladı. "Öyle yap bakalım ve Gray Man bu gece ortaya çıktığında kızları ateş hattından uzak tutmanın bir yolunu bulursan sana borçlu olur ve görevin için sorun olmam. "

Gray Man bu gece ortaya çıktığında. Riegel gülümsememek için uğraştı ve başardı da. "Bir beyefendi olarak söz veriyorum. Şato savaşına kadar sizi daha rahat ettirmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?" Kendini alay etmekten alıkoyamadı.

"İmkânım varsa Claire ile konuşmayı çok isterim. Biraz evhamlıdır o. Kafasından neler geçtiğini düşünmek hoşuma gitmiyor. Sadece büyükbaba ve torunu arasında özel bir konuşma."

"Claire, ikizlerden biri mi? Gereğini yapabileceğime inanıyorum."

"Çok iyi olur, teşekkürler."

***

Riegel, on dakika sonra mutfakta Lloyd'un karşısında duruyordu. İkisi de kahve içti, önlerindeki taş tezgâhın üzerindeki tabakta bulunan sandviçleri görmezden geldiler.

"Fitzroy'a neden işkence yaptın?"

"Durumu ciddiye almıyordu."

"Sen delisin Lloyd. Bu deliliğin resmi olarak teşhis edildiğini tahmin ediyorum, belki çocukken. Ve doktor raporunu bir şekilde CIA ve Marc Laurent'tan saklamayı başardın."

"İstediğini söyle Riegel."

"Fitzroy'u yalnız bırak."

"Benden daha büyük bir sorunun var Kurt. İsviçre'de Gentry'nin yol açtığı karışıklığı temizleyecek birine ihtiyacımız var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Teknisyen, Lozan'daki gözcülerin birinden haber aldı. Venezuelalı operatörlerden ikisinin İsviçre tarafından canlı ele geçirildiğini söyledi. Konuşmayacaklarından emin olmamız gerek."

"Yani ölmelerini mi istiyorsun?"

"Konuşmayacaklarından başka nasıl emin olabiliriz ki?"

Riegel omzunu silkti. "LaurentGroup olmadan Venezuela'nın petrolü bir işe yaramaz. LaurentGroup olmadan ihraç ettikleri petrol denizi geçerek rafinerilere gitmez. Bizim Chávez'e ihtiyacımız olduğu kadar onun da bize ihtiyacı var. Hem görevlerinde başarılı olamayan hem de denerken ölmeyen birkaç nişancı, o akıl hastasıyla olan iyi ilişkimizi tehlikeye atmaz. Karakaş'taki Genel İstihbarat Servisi müdürünü arayacağım, ajanlarının çenelerini kapattıklarından emin olursa, görevi yerine getirmemiş olmalarına rağmen teselli ikramiyesi göndereceğimi söyleyeceğim. İsviçre, Venezuela büyükelçiliğinden memurların hayatta kalan iki operatörle hapishanede görüşmesine izin verdiğinde, suçu üzerlerine

almazlarsa ülkelerindeki ailelerine ne olacağı konusunda çok açıklayıcı bir mesaj aldıklarından emin olacağım. Polise çok uluslu bir şirketin, birkaç üçüncü dünya ülkesini istihbarat teşkilatlarının suikast timlerini Avrupa'dan geçen adamın birini öldürmeleri için işe aldığından bir bahsetsinler... O zaman o adamların eşleri, çocukları, ebeveynleri ve komşuları Sovyet çalışma kampının Venezuelalı versiyonuna gönderilirler."

Lloyd etkilenmişti. "Ücretli asker kullanmanın bir sebebi de bu, değil mi?"

"Ücretli askerlerin kendilerinden başka hesap verecekleri kimse yok. Manipüle edebileceğim başka etki alanlarına bağlı olan adamları kullanmayı daha çok tercih ederim."

Lloyd başını salladı. "Yani şimdi sadece Gentry'i bulmamız gerek."

"Cenevre'deki boğma noktalarının her birinde, bilinen her bir bağlantısının konumunda, her hastanede LaurentGroup elemanı var. Teknisyen telefonları ve polis telsizlerini buradan takip ediyor. Güney Afrikalılar şehir merkezinde konuşlandırılmaya hazır bekliyorlar. Gözcülerimden biri Gray Man'i görürse, üzerine on beş dakika içinde suikast timi göndereceğiz.

***

Fitzroy bir şey yememesine rağmen iki kadeh konyak ve biraz su içmişti. Lloyd'dan gördüğü muamele onu yıpratmıştı ama korkutmamıştı. Bacaklarına sapladığı bıçaklar, kafasına elinin yanıyla attığı darbeler. Bunlar çaresiz bir adamın eylemlerinden daha fazlası değildi.

Don, yetmişli yıllarda genç bir istihbarat memuru olarak Ulster'da çalışırken, taksi durağından bir araba dolusu kapüşonlu Geçici İrlanda Cumhuriyet Ordusu üyeleri tarafından kaçırılmıştı. Onu deponun birine götürmüşler, doksan

dakika boyunca borularla dövmüşlerdi. Özel Hava Servisi'nin ani müdahale kuvveti helikopterden iple aşağı inene, daha sonra İrlanda Cumhuriyet Ordusu üyesi beş adamın üçünü silahlı çatışmada ve diğer ikisini de depo duvarına karşı idam tarzında öldürene kadar, yirmi altı yaşındaki casusun altı kemiği kırılmış ve sol gözünde kalıcı görme azalması olmuştu.

Lloyd'dan gördüğü hırpalama daha önce yaşadığının yanından bile geçemezdi. Amerikalı hevesliydi ama acı verme yeteneği yoktu. Ayrıca mühim bir sebebi ve inancı yoktu. Sadece bir miktar kişisel bunalım ve bir miktar da içinde bulunduğu durumun çaresizliğinin getirdiği kaygı. Fitzroy, tüm bu girişimde belki de yalnızca Court Gentry'nin genç Lloyd'dan daha tehlikede olduğuna karar verdi. Fitzroy, sözleşme Julius Abubaker tarafından yarın sabah saat sekizde imzalanmazsa, Laurent'in Riegel'e Amerikalı avukatı öldürme emri vereceğini düşünüyordu.

Sör Donald hırpalandığını ama kesinlikle yılmış olmadığını düşündü. Bir planı vardı; zekâsını, casusluk yeteneklerini ve bir ömür boyu tek başına başaramayacağı bir şeyi başarmak için etrafındakileri manipüle ederek edindiği deneyimlerini kullanmayı amaçlıyordu. Sör Donald Fitzroy yatağa bağlı olmasına rağmen, ona, ailesine ve en iyi suikastçisine karşı gelmeye cesaret edenler için acımasız bir intikam planıydı. Yatak odasının kapısı yavaşça açıldı. Fitzroy konyağın kalanını devirdi ve bardağı yanındaki komodinin üzerine hızlıca koydu.

Claire temkinli ve kararsız bir şekilde içeri girdi. Sonra büyükbabasını gördü ve ona doğru koştu. Kalın boynundan tutup sıkıca sarıldı.

"Merhaba canım. Nasılsın?"

"Ben iyiyim, büyükbaba Donald. Sen yaralanmışsın!"

"Merdivenlerden düştüm. Merak etme. Kardeşin nasıl?"

"Kate iyi. Burayı sevdi."

"Sen sevmiyor musun?"

"Hayır. Korkuyorum."

"Neyden korkuyorsun?"

"Bütün adamlardan. Bize kötü davranıyorlar. Anneme ve babama da kötü davranıyorlar."

"Sen uslu duruyor musun?"

"Evet, duruyorum büyükbaba Donald."

"Akıllı kızım." Fitzroy bir süre camdan dışarı baktı. Sonra, "Claire, canım, ufak bir oyun oynamak istiyorum. Sen de ister misin?" dedi.

"Oyun mu?"

"Evet. Buradaki adamlardan biri... Bizi gözleyenlerden biri. Bu sabah helikopterde benimle geldi. Arkadaşlarının ona Leary diye seslendiğini duydum. İrlandalı bir adam. Hangisinden bahsettiğimi anladın mı?"

"Kızıl saçlı olan mı?"

"Aferin kızıma."

"Evet, büyükbaba. Merdivenlerin sonunda, sandalyede oturuyor."

"Öyle mi? Pekâlâ Claire, Bay Leary'nin büyük mavi ceketinin cebinde telefon olduğunu fark ettim. Evin içinde ceketini giydiğini sanmıyorum. Büyük ihtimalle elbise dolabında, yerde belki de aşağıda bir koltuğun üzerinde olabilir. Bay Havuç Kafa ile biraz eğlenebileceğimizi düşündüm, yavru bir kedi gibi etrafta gizlice dolanıp telefonu ceketinden alabilirsin. Yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Ceketini elbise askısında gördüm. Telefonu da gördüm. Çay içmek için mutfağa geçtiğinde belki alabilirim."

"Aferin kızıma. Lütfen büyükbaba Donald için yapmaya çalış. Telefonu aldıktan sonra cebinde ya da kazağında saklamanı ve daha sonra nöbetçilere beni görmek istediğini söylemeni istiyorum."

"Ya izin vermezlerse?"

"Kate olduğunu söyleyebilirsin. Kate gibi davranabilir misin? Kardeşinin beni görmeye geldiğini, senin de gelmenin adil olacağını söyle."

"Kate gibi görünmüyorum büyükbaba."

"Bana güven canım, o adamlara göre tıpatıp birbirinize benziyorsunuz. Sadece kıyafetlerini değiştir, onlara Kate olduğunu söyle ve büyükbabanla konuşmak istediğini söyle."

"Tamam. Senin için telefonu çalmaya ve gizlice getirmeye çalışacağım."

"Çalma değil. Sadece bir oyun."

"Hayır, değil. Bir oyun değil. Küçük bir çocuk değilim. Neler olduğunu biliyorum."

"Elbette biliyorsun. Bileceğini tahmin etmiştim. Lütfen endişelenme. Her şey yoluna girecek."

"Babam nerede?"

Fitzroy bir anlığına duraksadı, yüz ifadesi sakindi. Sör Donald neredeyse yarım asırdır casuslarına yalan söylüyordu. Kendi ailesine yalan söylemekte zorlanmadı. "Londra'da canım. Hepiniz çok yakında evde olacaksınız. Hadi git bakalım şimdi ve dikkatli ol."

YİRMİ ÜÇ

Court kamyoneti, şehrin daha köhne kuzey kesiminde yer alan Gare de Cornavin olarak bilinen Cenevre'deki merkez tren istasyonunda park etti. Tren istasyonlarına park etmek basit bir hileydi. Araç bulunduğunda ki çok zaman almayacağından şüphesi yoktu, takipçileri şehirden çıkan ilk trene bindiği ihtimalini göz önünde bulundurmak zorunda kalacak, bu da nereye gittiğini araştırmaları için zaman ve insan gücü harcamalarına neden olacaktı.

Fazla değildi ama tren istasyonuna park etmesi, en azından çalıntı aracını gerçek hedefinin evinin önüne park etmesini engellemişti.

Hava soğuk ama açıktı ve son sonbahar yaprakları şehrin geniş caddelerine uçuşuyordu. İstasyondan güneye yürüdü, gündüz çalışan sokak fahişelerini ve genelev bölgesindeki seks dükkânlarını geçti, Cenevre Gölü'ne çıkan kanalı köprü ile geçti, arkasında bıraktığı sokaktaki fahişelere ve seks dükkânlarına doğru ilerleyen orta yaşlı bankacıları ve diplomatları geride bıraktı. Köprüden beş dakika güneye gittiğinde geniş ve modern sokaklar yerini engebeli kaldırım taşlı geçitlere bıraktı ve dik tepe modernlikten uzaklaşıp Eski Kent'in antik, pitoresk binalarına doğru yükselirken, yolları kaplayan şık dükkânlar aniden orta çağ taş duvarlarına dönüştü.

Gentry otel lobisinin duvarında asılı turistik haritaya

başvurdu, yanındaki Japon çiftten sıyrılmış ve şişmiş sol bileğini gizledi ve sonra serin sokağa geri döndü. Bir iki dakika tırmandığı dar sokak onu St. Pierre Katedrali'nin önündeki meydana getirdi. Cumartesi günü ayakta dikilen turistlerin kafaları, gözleri ve kameraları bin yıllık katedralin etkileyici cephesine çevrilmişti. Court yaklaşık iki düzine gezginin arkasından yürüdü, sonra kilisenin güney cephesi boyunca uzanan ara sokağın birine girdi. Sol tarafında yaklaşık iki metre uzunluğunda, ortasında geniş bir demir kapısı olan beyaz bir duvar vardı. Kapının yanından geçerken içeriye göz attı. Küçük bir ön bahçesi olan beyaz bir ev, ön kapıya giden dar yürüyüş yolunun iki yanında birer tane büyük kestane ağacı vardı. Ağaçlar önlerinde yükselen St. Pierre Katedrali'nin dibinde ışık alabilmek için gerilmişlerdi. Court, tek şeritli bir sokağa çıkan kaldırım taşlı yolda yürüdü, onu aşağıya ve beyaz evin arkasına götüren dar bir tünelden geçerek dolambaçlı patikayı takip etti.

Duvar burada iki kat yüksekliğindeydi. Modern yapılar duvarın yanında duruyordu: bir tarafında manikür salonu, diğer tarafında kreş bulunan bir apartman binası. Birkaç turist arkadaki tepeden aşağıya doğru uzanan dar alışveriş caddesine doğru yürüdü.

Gentry gözcüyü hemen gördü. Uzun, örgülü sarı saçlı, çekici bir kadın, alışveriş caddesinin yanındaki küçük parkta piknik masasında oturuyordu. Court kadından yaklaşık yirmi iki metre uzaktaydı ama kadının gözleri Court'un sağındaki beyaz evdeydi.

Gentry döndü, patikadan geri yürüdü, patikayı beyaz evin duvarına kadar takip etti. Geçit dik olduğundan yayalara yardım etmek için duvara inşa edilmiş demir bir korkuluk vardı. Court korkuluğun üzerine çıktı ve sağlam koluyla kendini duvarın tepesine çıkardı. Önce bir ayağını sonra diğer ayağını duvarın üzerinden attı ve kendini aşağıya bıraktı,

sağlam sol bacağının yere inerken darbenin çoğunu almasına izin verdi.

Tek elle tırmanma ve düşme yine de canını çok acıttı.

Küçük bahçenin içine giren Gentry, güvenlik sistemini camdan gördü. Bu tür karşı önlemleri bozmayı biliyordu ama bu onun için çok karmaşık göründü. Şemalara, aletlere ve zamana ihtiyacı vardı.

Court pencerenin altında ilerledi, yan kapıya gelince tekrar ayağa kalktı. Olay yerinden kaçmadan kısa bir süre önce perondan aldığı, ölü İsviçre belediye polisinin orada bıraktığı Beretta tabancayı çıkardı. Yan kapıyı denerken tabancayı yanında tuttu.

Kapı kilitli değildi.

Önce koridora daha sonra iyi döşenmiş bir mutfağa girdi. Işıklar kapalıydı, yan odadan gelen televizyon seslerinin ne olduğunu kolaylıkla kestirebiliyordu. Parlayan set, mutfağın diğer tarafındaki koridordaki aynadan yansıyordu ve Court, yolunu bulmak için titreyen ışığı kullandı.

Mutfak tezgâhının üzerinde bir tabanca gördü: kırk beş kalibrelik 1911.

Bir Amerikalı silahı.

Gentry, uzun mutfaktan dikkatlice geçti. Silahı kaldırdı ve pantolonunun arkasına yerleştirdi. Şişmiş bileği, dirseğine kadar sıcak elektrik şoku vererek hareketi ödüllendirdi. Court koridora girdi, artık kendine güveniyordu ve geniş oturma odasına girdi.

Çam kütükleriyle çıtırdayan şöminenin üzerinde plazma ekran asılıydı.

Bir adam deri koltukta sırtı Court'a dönük şekilde oturuyordu. Bakışlarını televizyona yöneltmişti. Televizyondan gelen dil Fransızcaydı ama görüntüler Gentry için yeterince açıktı. İki saatten kısa bir süre önce aynı tren peronunda dur-

muştu. Şimdi karlı kaldırımda yüzüstü yatan ve ölmüş genç polisle konuşmuştu, video görüntüleri hareketsiz formunun üzerine sarı bir muşamba örtüldüğü anı yakaladı.

Court silahını kılıfına soktu. Etrafta kimse yoktu.

"Maurice merhaba."

Adam ayağa kalktı ve döndü. Solgun ve kırış kırıştı, rahat yetmiş yaşında ve sağlıksız görünüyordu. Gentry'nin apartmanında belirmesi adama sürpriz olduysa da hiç belli etmedi. Zayıf bacaklarının üzerinde durdu.

"Selam, Court." Amerikan İngilizcesi.

"Etrafa bakmak için zamanını harcama." dedi Gentry. "Silahın bende."

Maurice gülümsedi. "Hayır. Silahlarımdan *biri* sende." Yaşlı adam gömleğinin altından küçük bir tabanca çıkardı ve Gentry'nin göğsüne doğrulttu. "Bu sende değil."

"Paranoyak olduğun aklıma gelmezdi. Eskiden çok dikkatli değildin."

"Öyle olsa bile, silahsız olduğumdan emin olana kadar silahını bana doğrultmaya devam etmen gerekirdi."

"Görünüşe göre öyle yapmam gerekirdi."

İhtiyar adam birkaç saniye tereddüt etti. Tabancası titremedi. "Lanet olsun, evlat. Seni daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum."

"Evet öyle. Özür dilerim efendim." dedi Gentry çekinerek.

"Bok gibi görünüyorsun."

"Son birkaç gün biraz zor geçti."

"Seni daha önce de zor gün geçirdikten sonra gördüm. Hiçbir zaman bu kadar kötü görünmemiştin."

Court omzunu silkti. "Artık çocuk değilim."

İhtiyar adam uzun bir süre Gentry'e baktı. "Hiçbir zaman değildin."

Maurice tabancasını elinde döndürdü, el altından daha genç Amerikalıya attı. Court yakaladı ve inceledi.

Kısa namlulu otuz sekiz kalibrelik polis silahı. Diğeri de 1911'di. "Sen de *biliyorsun*, Maurice, sırf *sen* yaşlı olduğun için silahlarının da öyle olması gerektiğini söyleyen bir yasa yok."

"Kıçımı öp. Bira ister misin?"

Gentry tabancayı deri koltuğun üzerine attı. "Dünyadaki her şeyden daha çok."

Court iki dakika sonra mutfak tezgâhında oturuyordu. Sol bileğine büyük bir donmuş yaban mersini torbası koydu. Soğuk derisini yaktı ama şişkinliği azalttı. Hâlâ parmaklarını hareket ettirebiliyordu, bu yüzden eli zorlukla da olsa iş görüyordu.

Ev sahibi Maurice idi, sadece Maurice. Court gerçek ismini bilmiyordu, sadece Maurice *olmadığından* emin olabilirdi. Eskiden teşkilatta çalışırdı, Özel Aktiviteler Departmanı'nın Bağımsız Personel Geliştirme Programı Harvey Point, Kuzey Carolina eğitim merkezinde Gentry'nin baş eğitmeniydi. Court adam ve geçmişi hakkında sadece dedikodular biliyordu. İlk deneyimini Vietnam'da yaşadığını, Phoenix Programı'nda hedef gözeterek cinayetler işlediğini, daha sonra yirmi yılı Moskova ve Berlin'de bir Soğuk Savaş casusu olarak geçirdiğini biliyordu.

Atlantik Okyanusu manzaralı alüminyum prefabrik sınıfına yirmi yaşındaki hükümlü bir katil getirildiğinde CIA için eğitmen olarak çalışıyordu, yıllar önce silahını bırakmıştı. Gentry hem ukala hem de sessiz, inanılmayacak kadar deneyimsizdi ama zekâsı, disiplini ve hevesi vardı. Maurice onu iki yıldan daha kısa sürede dönüştürdü ve operasyonun liderlerine bu çocuğun o güne kadar yetiştirdiği en iyi eleman olduğunu bildirdi.

Bu on dört yıl önceydi ve o zamandan beri yolları nadiren kesişmişti. Maurice, nabzı atan çoğu yüksek seviyeli emekli eleman gibi, 11 Eylül'den sonra oyuna geri dönmüştü. Yaşı ve belirsiz sağlık durumundan dolayı CIA Gizli Servis Direktörlüğü'nün finans alanında çalışması için Cenevre'ye gönderildi. Operasyonlarında CIA paravan şirketleri için kırk yıl boyunca isimsiz hesapları kullanarak edindiği İsviçre bankacılığı ve bankerleri hakkındaki bilgileri, onu dünya çapındaki operatörler ve operasyonlar için etkili bir veznedar yaptı.

Gençken yaptığı bazı işlerle karşılaştırıldığında kolay ve temiz bir işti ama tehlikesiz ve çekişmesiz değildi. Court teşkilattan atıldıktan hemen sonra, Maurice, yüksek rütbeliler tarafından ihraç edildi. Court resmi hikâyeye bir dakika bile inanmasa da ödeneğin kötüye kullanımıyla ilgili bir şeydi.

Langley'e göre Maurice artık CIA'den tamamen emekli olmuştu. Court kesin olarak bilmiyordu, Maurice'in ona sırt çevirmeyeceğinden yüzde yüz emin değildi, bu da öğrencinin öğretmenine karşı ilk şüphesini açıklıyordu.

***

Maurice, Gentry'e bir şişe Fransız birası uzattı, bu yüzden genç adam donmuş yaban mersini torbasını kucağına aldı ve bileğini üstüne koydu. Sızlatan soğuk, acıyı yavaşça uyuşturdu. İhtiyar adam, "Kötü mü yaralandın?" diye sordu.

"Pek sayılmaz."

"Oldun olası çetin biriydin."

"Mızmızlanmamayı en iyisinden öğrendim. Sende hiç işe yaramamıştı."

"Seni altı yıldır görmedim. Kıbrıs'tı değil mi?"

"Evet, efendim."

"Dışarıdaki gözcüyü gördün mü?"

"Evet, saçı örgülü kız."

"Aferin. Oldukça başarılı, turist gibi giyinmiş. Burada Eski Kent'te çok turist oluyor. Turistlerden nefret ederim."

"Geçici yüzler."

"Evet. Kendine bir iyilik yap Court. Eğer emekli olabilirsen, o kadar tenha bir yere taşın ki hiçbir turist oraya ayak basmasın."

"Öyle yaparım."

Maurice öksürdü. Boğazını temizledi. "Etrafta dolaşan haberler var. Henüz bağlantı kurulmadı, sadece etrafta dolaşıyor, bağlantıların kurulmasını bekliyor. Prag, Budapeşte ve bu sabah Avusturya sınırı. Büyük bir şeyin döndüğünü biliyordum, sabah on bir buçuk civarı evimi gözetlemeye başlayana kadar oyunculardan birini tanıdığımı düşünmemiştim. Kadın ortaya çıktıktan yaklaşık bir saat sonra, yerel kanalların hepsi Lozan'ın kuzeyindeki silahlı çatışma haberini yayınlamaya başladı. O zaman bu tarafa geldiğini anladım."

"Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Bağlantıları kurdum. Peşinde avcılar olan ve yaşamaya devam eden bir adam. Ardında ölüm ve yıkım. Bedenler yaklaşmaya başladığında, kendime 'Court geliyor.' dedim."

"İşte buradayım." diye onayladı Gentry elindeki şişeye bakarak.

"Bana zavallı polisleri vurmadığını söyle."

"Beni bilirsin. Polis öldürmem."

"Seni *bilirdim*. İnsanlar değişir."

"*Ben* değişmedim. Suikast ekibi ortaya çıktığında polis beni tutukluyordu. Artık en büyük sorunlarının *ben* olmadığına inandırmaya çalıştım. Dinlemediler.

"Birçok kişi seni ölü istiyor Court."

"Sen de tam olarak ayın elemanı sayılmazsın. CIA seni de yaktı."

"Benim hakkımda görür görmez vur emri yok. Gerçekten haksızlık ettikleri sendin."

"Yine de sana iftira atmaları yanlıştı, Maurice. Sen dürüstlerden biriydin. İtibarına dokunmamaları gerekiyordu."

Maurice bir şey söylemedi.

"Bu aralar ne yapıyorsun?" diye sordu Court.

"Finans. Özel sektör işleri. Artık casusluk işi yapmıyorum."

Court'un gözleri etrafındaki pahalı gayrimenkulü taradı. "İyi durumda gibi görünüyorsun."

"Para parayı çeker, yoksa duymadın mı?"

Court, biraz savunmaya geçtiğini sezdi. Birasını bir dikişte içti ve soğuğu şişmiş bileğine yaymak için kolunu döndürdü. "Langley'den Lloyd adında birini hatırlıyor musun?"

"Evet. Fiyakalı giyinen ibnenin teki, Londra'da hukuk okumuş. Sanırım King's College idi. Kovulmadan kısa bir süre önce Cayman Adaları'nda çalıştığım bir finans operasyonunda araya girmişti. Akıllı çocuk ama pisliğin tekiydi."

"Şu anda uğraştığım tüm bu işlerin ortasında o var."

"Şaka yapıyorsun? O zamanlar yirmi sekiz yaşında mı neydi. Şimdi otuz iki yaşında falandır. Duyduğuma göre Langley'i yaklaşık bir yıl önce bıraktı."

"Bütün iyi adamlara ne oldu?" diye cevap beklemeden sordu Court.

"11 Eylül'den önce içinde birkaç çürük elma olan bir sepettik. 11 Eylül'den sonra meyve bahçesine dönüştük. Şimdi sepetleri doldurmaya yetecek kadar çürük elma var. Ölçek farklı ama durum aynı. Şaşırmamak gerek."

İkisi de bir süre sessizlik içinde bira yudumladı, sanki her cumartesi öğleden sonrayı birlikte geçiriyorlarmış gibi birbirlerinin varlıklarına alıştılar. Maurice öksürmeye başladı ve öksürüğü şiddetli öksürük nöbetine dönüştü.

Sona erdiğinde Gentry "Senin neyin var?" diye sordu.

Maurice bir anlığına yüzünü başka tarafa çevirdi, duygusuz bir şekilde cevap verdi. "Akciğerler ve karaciğer, istediğini seç."

"Ciddi mi?"

"İyi haber şu ki akciğer kanserinden ölmeyebilirim çünkü karaciğer hastalığı daha önce öldürebilir. Diğer taraftan, sadece akciğer kanserinden ölürsem, çalışan bir karaciğerle gömülebilirim. Elli kusur yıldır alkol ve sigara kullanıyorum.

"Üzgünüm."

"Üzülme. Tekrar yapmam gerekseydi hiçbir şeyi değiştirmezdim." Güldü ve bu da hırıltını bir öksürük nöbetine dönüştü.

"Ne kadar zamanın kaldı?"

"Eski bir Henny Youngman parçası vardır. Doktor altı ayımın kaldığını söylüyor. Ben de ona 'Ücretini ödeyemem' diyorum. O da bana bir altı ay daha vereceğini söylüyor." Maurice'in kahkahası hırıltıya ve şiddetli öksürük nöbetine dönüştü.

"O zaman altı ay mı?"

"Öyle dediler. Yedi ay önce."

"Para falan ödeme onlara." diye şaka yaptı Court. Kara mizahı ancak Gentry akıl hocasıyla yaklaşan ölüm hakkında şakalaşmaktan çekiniyordu.

"Sana dönelim. Kendini nasıl bir işe bulaştırdın?"

"Geçen hafta yaptığım bir işle alakalı. Birini sinirlendirdim sanırım."

"Suriye'de öldürülen siyahi adam. İsmi Ali Baba mı neydi. Sendin değil mi?"

"Abubaker." diye düzeltti Court ama olaya katıldığını ne itiraf etti ne de reddetti.

Maurice sadece omzunu silkti. "Gitmesi gerekiyordu. Kariyerini özel olarak takip ettim. Operasyonların her zaman siyah üstüne beyazdı. Sadece iyi uygulanmış değil ayrıca ahlaki ve adil."

"Sen bunu Lloyd'a söyle."

"Birçok kişi Kiev'dekinin sen olduğunu söylüyor."

"Söyledikleri bu, evet."

"Yani?"

Maurice'in telefonu çaldı. Yaşlı adam kamış gibi ince elini duvardaki ahizeye uzattı ve cevapladı. Genç konuğuna baktığında gri gözleri hafifçe büyüdü.

"Telefon sana."

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİ DÖRT

"Lanet olsun." Gentry telefonu aldı.

"Evet?"

"Court? Ben Don."

"Ne istiyorsun?"

"Aradığımı bilmiyorlar. Claire'a şatoda nöbet tutan adamlardan birinden telefon çaldırdım. Armut dibine düşer, değil mi?"

Gentry dişlerini sıktı. Maurice ona yeni, soğuk bira şişesi verdi. "Senin sorunun ne Don? Claire Belfast ajanı değil! Casuslarından biri gibi yönetemezsin! Küçük bir kız! Senin ailenden!"

"Denize düşen yılana sarılır, dostum. Mükemmel bir iş çıkardı."

"Bu hoşuma gitmedi."

"Elimdeki bilgiyi istiyor musun yoksa istemiyor musun?"

"Senden gelen bir şeyi nasıl kullanabilirim ki? Nasıl emin olabilirim ki..."

"Phillip'i öldürdüler, Court. Claire kaçmaya çalıştı. Şerefsizler oğlumu çocuğuna bakmaya gidince vurdular."

"Üzgünüm." Court duraksadı. "Burada olduğumu nasıl biliyorsun?"

"Lloyd, Cenevre'de olduğunu biliyor."

"Zürih'ten dönerken yoldaki silahlı çatışmanın ona haber verebileceğini düşündüm."

"Fazlasıyla. Orada ne işin olduğunu anlamak için kafa patlattım. Benim Şebeke'mden birine ulaşmayacak kadar akıllı olduğunu biliyordum. Daha sonra Özel Aktiviteler Departmanı'nda eleman yetiştiren, Cenevre'de eskiden teşkilat bankeri olduğunu hatırladım. Eski hayatında onunla bir şeyler yapmış olduğunu düşündüm. Birkaç kişiyi aradım ve telefon numarasını aldım."

"Onlar bilmeden nasıl telefonla arama yapabiliyorsun?"

"Vazgeçtiğimi düşünüyorlar. İbne Lloyd'un açtığı bıçak yaraları ve kırık dişlerle yatakta uzanıyorum. Beni hırpalamaya çalıştı, eline yüzüne bulaştırdı. Doğru düzgün bir şekilde işkence bile yapamıyor. Beni yukarıda yatakta yatan bitkisel hayata girmiş, yumuşak başlı, şoka girmiş, kaçık bir ihtiyar olarak düşünüyorlar. Ama ben vaz geçmedim, Court. Ailem için tek umudun seni öldürmek olduğunu düşündüğümde, niyetim seni öldürmekti. İtiraf ediyorum. Şimdi ailem için tek umudun seni buraya getirmek olduğunu çok iyi biliyorum. Elindeki her şeyle buraya, elinden geldiğince sert bir şekilde saldırman için sana elimden gelen her şekilde yardım etmek."

"Sadece bundan sonra kızları karıştırma. Yapabilir misin? Sadece çocuk onlar."

"Söz veriyorum."

"Lloyd'un elinde söylediği belgeler gerçekten var mı?"

"CIA personel dosyan var, birkaç düzine daha var. Kâğıtlar ve bilgisayar diskleri. Geleceğinden emin olmak için ve çekici kılmak için bizi Londra'dan getirdi."

"Bunu neden yapıyor?"

Fitzroy, LaurentGroup hakkındaki her şeyi Court'a an-

lattı. Abubaker'in taleplerini. Riegel'i ve Minskli nöbetçileri ve sokak sanatçılarını. Yirmi milyon dolarlık ödül için peşinden gönderilen bir düzine üçüncü dünya ülkesi istihbarat teşkilatının suikast timlerini.

Sör Donald, Gentry'e karşı gerçekleştirilen operasyon hakkında bildiği her şeyi aktarırken, Maurice dolaptan mavi bir kutu çıkardı ve onu Court'un oturduğu mutfak masasına getirdi.

İhtiyar finansçı ve eski Gizli Servis operatörü, genç çırağının bileğindeki kesikleri antiseptikle temizledi, ardından kimyasal reaksiyonu hızlandırmak için soğuk jel torbalarını sıktı bu da kompresleri saniyeler içinde buz gibi beyaza çevirdi. Bunları Gentry'nin şişmiş sol bileğine sardı, ardından her şeyi yerinde tutmak ve daha fazla şişmeyi önlemek için bir sargı bezi kullandı. Yaralılarla ilgilenmek için besbelli eğitilmiş biri tarafından yapılan becerikli ve temiz bir işti.

Fitzroy rapor vermeyi bitirdiğinde, Court, "Bunların hepsini sadece sözleşme için yaptıklarına inanamıyorum. Anlıyorum, on milyar dolar çok fazla para ama Abubaker'in kendine güvenerek böyle bir talepte bulunması için oyunda başka bir sebep olduğunu düşünmem gerekiyor." dedi.

"Katılıyorum. İsviçre polisiyle silahlı çatışma, Venezuelalı nişancılara vekâleten yaptırmış olsalar bile LaurentGroup gibi bir şirket için çok büyük bir risk."

Gentry, "Sözleşmeden daha fazlası söz konusu. Bunu araştır, tamam mı Don?" dedi.

"Riegel ile konuşurum. Lloyd'dan daha aklı başında."

"Tamam. Telefon sende kalsın. Sessize al."

"Hareket halindeyken seninle iletişime geçmemin yolu var mı?"

Gentry, Maurice'e baktı. "Senden satın alabileceğim fazladan uydu telefonun yoktur, değil mi?" İhtiyar adam güldü, uzun bir koridorda kayboldu, yeni bir öksürük nöbeti onu

bir noktada neredeyse iki büklüm yaptı. Kısa süre sonra bir uydu telefonuyla geri döndü, Gentry'nin çok iyi bildiği yüksek teknoloji Motorola Iridium modeldi. Casuslar, askerler ve yüksek riskli maceracılar tarafından kullanılan bu telefon, normal bir cep telefonundan çok daha büyük değildi, darbeye dayanıklı, su geçirmez, pratik olarak bombaya dayanıklı şeffaf plastik bir kutuya yerleştirilmişti. Court telefonu alırken minnettar bir şekilde başını salladı. Numara telefonun arkasındaki bantta yazıyordu, telefonu ön cebine yerleştirmeden önce numarayı Donald'a okudu.

Fitzroy numarayı ezbere okuduktan sonra bir süre durdu ve sonra, "Court, evlat, bir şey daha. Her şey bittiğinde, senin için tehdit oluşturan her canlıyı öldürdüğünde, seninle temasa geçeceğim ve sana bir adres vereceğim. Endişelenmeden girip çıkmanın kolay olacağı, gözden uzakta, küçük bir yer olacak. Tek odalı küçük bir kulübe bulacaksın ve ben o kulübede bir sandalyede oturacağım, üzerimde atlet, ellerim bir masanın üzerinde seni bekliyor olacağım. Boynumda bir şey olamayacak. Sana yaşattıklarım için, benim için yaptıklarının karşılığı olarak, sana hayatımı vereceğim. Sana biraz rahatlık verecek, belki de yardımcı olur. Sana son kırk sekiz saat içinde yaptıklarım için üzgünüm. Umutsuzdum. Kendim için yapmadım; ailem için yaptım. Onları kurtarırsan sana bir miktar huzur vermek için ölüme gideceğim." dedi.

"Court? Orda mısın?"

"Kızları güvende tut Don. Benim için en azından bunu yap. Gerisini bu bittiğinde hallederiz."

Gentry telefonu kapattı.

***

Court telefonu Maurice'e geri verdikten sonra ikinci birasını bitirdi. Tezgâhtan aldığı bir bezle şişeden parmak izlerini

sildi, evin arka tarafına yürüdü ve uzun perdelerin arasından baktı.

"Gittiğimde gözcüyü halledebilir misin?"

"Sadece orada oturuyor. Sanırım halledebilirim. Henüz ölmedim."

"Sen hepimizi gömersin."

"Evlat, bunu senden duymak pek de teselli edici değil." Tonunu değiştirdi. Daha babacan bir şekilde, "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Kuzey Fransa'da *bir şey* yapmam gerek. Yarın sabah ilk iş olarak oraya gitmem ve harekete geçmem gerek."

"Bir şey yapacak durumda değil..."

"Fark etmez. Gitmem gerek."

"Paraya ihtiyacın var mı?"

"Biraz, eğer verebilirsen."

"Elbette, Nakit verebilirim. Başka neye ihtiyacın var?"

"Daha fazla şarjörün varsa kırk beşliği alırım."

Maurice kısık sesle güldü, kuru kuru öksürdü. Akciğerlerindeki hastalık konuştukça kötüleşiyor gibi görünüyordu. "Onun gibi büyük, erkeksi bir silahla büyük ihtimalle kendini yaralarsın. Eskisi gibi üretmiyorlar. Benim göz bebeğim o. Sana daha modern bir şey getireyim."

"Kötü günler için hazırladığın acil durum çantan olmasını umuyordum. Elimde hiçbir şey yok, bu yüzden verebileceğin her teçhizat çok makbule geçer."

"Buradan birkaç blok ötede SHTF[14] zulam var. İşler boka sararsa diye. Durumuna uygun olduğunu söyleyebilirim."

"Gerçekten teşekkür ederim."

"En iyi öğrencim için her şeyi yaparım." Maurice arka koridorda gözden kayboldu. Bir dakika sonra, bir zarf içinde bir

14 SHTF (İng. Shit Hits the Fan): 'Her şey sarpa sardığında' anlamına gelen kısaltma.

tutam avro ve zincirde bir anahtarla geri döndü. Adresi zarfın üzerine yazdı ve çırağına uzattı. "Teçhizatın seni memnun edeceğini düşünüyorum."

Court eşyaları cebine koydu.

"Bir bira daha ister misin?"

"İsterdim ama gitsem iyi olur."

"Anlıyorum." Maurice, dolaptaki kutudan aldığı birkaç iltihaplanma önleyici ağrı kesiciyi Gentry'nin avcuna koydu. Court şişesinden aldığı son yudumla ilaçları içti. Sonra birlikte arka kapıya doğru yürüdüler.

Court, "Bir daha görüşürüz demek isterdim. Yarın sağ çıkarsam, bir süre ortalıktan kaybolmam gerekecek. Belki doktorunun ücretini ödemezsen, bir gün yine birlikte bira içeriz."

Maurice gülümsedi ama bu sefer kahkaha atmadı. "Ölüyorum Court. Eşeğe altın semer de vursan eşek yine eşektir. Bundan daha iyi olamam."

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Görüşmemi istediğin biri? Sen gittikten sonra uğramamı istediğin biri?"

"Kimse yok. Ailem yok. Arkadaşım yok. Sadece Teşkilat vardı."

"O duyguyu bilirim." dedi Court. Başından geçenlerin bazılarını yaşamış biriyle konuşmak için çok fazla fırsatı olmadığından akıl hocasıyla vakit geçirmek Gentry'e iyi gelmişti. Ama aynı zamanda kötüydü. Court, oturma odasında kendisine bakan adamın yorgun, yaşlı, alaycı gözlerinde kendi yansımasını gördüğü ve hiç kimse yaşlanmayı sevmese de Gentry'nin mesleğinde sadece hayatta kalmanın umut edilebilecek en iyi şey olduğunu bildiğinden iç karartıcıydı.

Ve başarı bu muydu?

"Benim için bir şey yapabilirsin." Maurice konuşurken gülümsedi. "Kendini içinde bulunduğun bu karmaşadan kurtardığında, bir tropik adaya gitmeni istiyorum. Gazetede fi ta-

rihinden kalma, rezil bir Amerikalı bankacının İsviçre'de ölümüyle ilgili bir haber okuduğunda, en sevdiğin bara gitmeni, kendine güzel bir kız bulmanı ve geceyi onunla geçirmeni istiyorum. Ciddiyim. Bu durumu atlat ve bu yaşam biçimini bırak. Dünyada hâlâ yaptıklarınızı kimsenin umursamadığı yerler var. Oralara git. Biriyle tanış. Bir insan gibi yaşa. Bunu benim için yap evlat."

"Denerim."

"Bir gün öğreneceksin. Yaptığın her şeyi, geçmişte öldüğünü ya da gömüldüğünü düşündüğün her şey, ardında bıraktığını düşünüyorsun ama bırakmadın. Sadece bir kenara koydun. Sadece senin, sessiz bir odanın, anılarının ve öldürdüklerinin lanet olası şeytanlarının olduğu zamanlar için bir kenara koydun."

"Gitmem gerek Maurice."

"Yapman gerekenden seni alıkoyamayacağımı biliyorum. Ama söylediklerimi düşün. Sana Harvey Point'te öğrettiğim her şeyi. Sana o zaman öğrettiklerimi ne kadar çabuk unutursan, şimdi anlattıklarımı ne kadar çabuk takip edersen, öldürmenin ve ölümün daha çabuk icabına bakılacak. Nasihatin sonu, evlat."

El sıkıştılar.

Court'un ciddi ifadesi birden belirdi. Bir tomar parayı pantolonun ceplerine ve uydu telefonunu da ceketinin cebine koydu ve arka kapıya doğru ilerledi. Panjurun arasından dışarıya, orta çağa ait geçide baktı.

Derhal bir şeylerin yolunda olmadığını anladı.

Maurice, çırağının huzursuzluğunu hissederek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Arkayı kontrol et. Kız hâlâ orada mı diye bak."

Maurice koridordan arka oturma odasına yürüdü ve Court'a seslendi, "Gitmiş."

"Kızı geri çektiler."

"Kim çekti?"

"Tetikçiler."

"Gürültü çıkmaya başladığında kızın yollarına çıkmasını istemedikleri için mi?"

"Aynen öyle."

Maurice, Gentry'nin yanına dönerken "Buradalar mı?" diye sordu.

"Burada değiller ama yakındalar." diye doğruladı Gray Man. "Kokularını alabiliyorum." Gentry gözlerini kıstı. "Bana tuzak kurmadığını söyle, Maurice."

"Hayatım üzerine yemin ederim yapmam, Court."

Bir anlık duraksama. "Sana inanıyorum. Kusura bakma."

"Dışarıdakiler kim? Fikrin var mı?"

Court ve Maurice gardırop ve kitaplıkla kapılara barikat kurdu. "Kim bilir. Son üç gündür Marslı katiller dışında herkes peşimde."

"Bunlar Marslı katiller o zaman. Gerçekten şerefsiz olduklarını duydum. Tavandan kaçabilirsin. Havalandırmaya çıkan tavan boşluğunda panolar var. Havalandırma kapağını dışarı doğru it ve muhtemelen deliğe sığarsın. Böylece evimin arkasındaki kreşin çatı katına düşersin. Cumartesi günleri kapalılar. Yandaki manikür salonuna açılan bodrumları var. Maniküre ihtiyacın var gibi görünüyorsun ama dürtüyle savaşmaya çalış. Ön kapılarından gizlice Rue du Purgatoire'a çık, daha sonra dar yol olan Rue d'Enfer'a gir. Bu, izini kaybettirir."

"Peki ya polisler?"

"En yakın polis merkezi Palais de Justice'de ama cephe birliklerinden bahsetmiyoruz. Daha iyisi, kan banyosu çıkmasın diye onları aramayalım."

Gentry hareket etmeden durdu ve sadece Maurice'e baktı.

İhtiyar adam içtenlikle kahkaha attı, hırıltısıyla uğraştı. "Kaçış rotasını çok uzun bir süre önce ayarlamıştım. Kendim için, eskiden başarabileceğim zaman. Mahalledeki çocuğun birine tavan boşluğunu birkaç ay önce denettim. Sorun yok. Git bakalım."

"Benimle gel."

"Çelimsiz bedenimi o tavan boşluğuna sokamazsın. Kimseden kaçmıyorum. Hadi git."

"Maurice birkaç saniye içinde bu kapılardan bir alfa takımı içeriye girecek. Bana yardım ettiğini bilecekler. Senden bilgi almak için her şeyi yaparlar."

Maurice gülümsedi, omzunu silkti. "Ölmekten hiçbir zaman korkmadım, Court. Ama bir şey uğruna ölmemek gerçekten canımı sıkıyor. Nam'daki bütün arkadaşlarım gibi ben de kurşun yeseydim, işte o zaman değerli olurdu. Şirketteki işimde ölseydim, şerefli olurdu. Demek istediğim, o sırada ne yaptığıma bağlı olarak, sen ne demek istediğimi anlarsın. Ama burada, Cenevre'deki evimde oturmak, televizyon kanallarını değiştirmek ve akciğerlerimin öksürdüğü veya karaciğerimin rahatsızlandığı anı beklemek... Bunda soylu bir şey yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin için canımı vereceğim diyorum, evlat. Son dört yılda lanet olası tüm teşkilattan daha doğru işler yaptın. Düşmüşken sana yardım edecek birini hak ediyorsun."

Gentry ne diyeceğini bilmiyordu, bu yüzden bir şey demedi.

"Sakın işi batırayım deme evlat. Hadi git buradan. Ben onları yavaşlatırım, belki arada bir iki burun kanatırım. Söz vermiyorum ama sayılarını azaltmaya çalışacağım."

"Seni asla unutmayacağım."

Maurice gülümsedi ve yukarıyı işaret etti. "Güvenlikten

geçersem ve cennete ulaşabilirsem, Tanrı'ya senin hakkında güzel şeyler söyleyeceğim. O sıska kıçını öbür tarafta da kurtarabilir mi, bakacağım."

Akılları birazdan olacakları düşünen iki adam garip bir şekilde sarıldı. Maurice, "Bir şey daha. Umarım beni olumlu bir şekilde hatırlarsın. Bu arada bir iki hata yaptığımı öğrenirsen hakkımda kötü şeyler düşünmezsin..."

"Sen benim kahramanımsın. Bu asla değişmeyecek."

"Teşekkürler evlat."

Ön tarafta kamyonun fren sesi geldi. "Git!"

Gentry kafasını salladı. Çelimsiz adamın omzunu sıktı ve başka bir şey söylemeden başının üstündeki çatı kirişine sıçradı. Hızla kendini yukarı ve tavan arasının içine çekti, kırık kaburgası ve şişmiş bileği acıdan çığlık attı. Gardırobu odanın içine düşürdüğünde, döşemeyi yerine yeni koymuştu.

Maurice hızla arkasına döndü ve yaşlı bacaklarının ve yaralı ciğerlerinin onu götürebileceği kadar hızlı bir şekilde mutfağa doğru hareket etti. Başka bir darbe arkasındaki kapıyı çatlattı. Büyük endüstriyel ocağını tuttu ve eski gaz tesisatını sarsarak birkaç santim geriye çekti. Umutsuzca ocağın arkasına uzandı, yaşlı bedeninin sınırlarını zorladı ama hedefini tutamadı. Uzanmasını kolaylaştırmak bir şey bulmak için odanın etrafına baktı.

***

Güney Afrikalılar ülkelerinin Ulusal İstihbarat Teşkilatı için çalışan komandolardı. Altı kişilik timin lideri, timin geri kalanı sonunda barikatlı kapıdan giriş yaptıklarında, beyaz evin ön bahçesinde duruyordu, Benelli tüfeği omzunda duruyordu. İki katlı evde iyi eğitimli bir taktiksel sırayla hareket ettiler. İlk odanın ortasında iki takıma ayrıldılar. İlk takım mutfağa girdi ve masada oturan, elleri başının üzerinde, parmakları kenetli, yüzü duvara bakan yaşlı bir adam buldu, tes-

lim olmuş görünüyordu. Sıranın başındaki adam onu sertçe yere indirdi ve onu dar kahvaltı köşesinde aradı. Yaşlı adamın belinde tabanca buldu ve tabancayı lavaboya fırlattı.

Yaşlı adam, iki Güney Afrikalı onu sertçe sandalyesine geri ittirirken, "O tabanca antika, aptal!" dedi. Onu ve sandalyesini ana odaya sürüklediler ve takımın diğer dört üyesi evin geri kalanının temiz olduğunu söyleyene kadar beklediler.

Bütün takım tutsağın etrafında yeniden birleştiğinde, yaşlı Amerikalı hepsinin yüzüne baktı.

"Güney Afrikalılar." dedi, büyük ihtimalle aksanlarını duymuştu.

Lider, "Gray Man nerede?" diye sordu.

"Kendinize bir baksanıza çocuklar." Maurice liderin sorusunu görmezden geldi. "Üç siyahi, üç beyaz. Abanoz ve fildişi. Eskiden siz beyazlar, siz siyahları vururdunuz, değil mi?"

Cevap gelmedi.

"Siz beyazlar ırk ayrımı yapılan günleri özlüyor olmalısınız, değil mi?"

Lider kendini tekrarladı. "Gray Man nerede?"

"Ah, ama operasyonun başı beyaz. İşler hâlâ öyle mi yürüyor? Çiftlik sahipleri köleleri büyük bir eve yerleştiriyor ama emirleri hâlâ onlar veriyor. Haksız mıyım?"

Siyahi operatörlerden biri Uzi model makineli tabancasının çengelini hücum yeleğinden çıkardı ve dipçiğini Maurice'in çenesine çarpmak için kaldırdı.

"Dur!" diye bağırdı lider. "Sadece bizi yavaşlatmaya çalışıyor, böylece adam olabildiğince uzaklaşabilsin. İşe yaramayacak yaşlı adam. Şimdi... Gray Man nerede?"

Maurice gülümsedi. "Burası 'o da kim?' dediğim kısım."

Liderin kaşları çatıldı. Koyu bir Güney Afrika aksanıyla konuştu. "Ve bu da bize bir cevap vermek yerine tavır yap-

tığın için adamımın seni yüzüne vurduğu kısım." Hâlâ tepesinde duran siyahi operatöre başını salladı ve Uzi'nin kısa dipçiği yaşlı Amerikalının çenesine çarparak başını geriye fırlattı.

"Şimdi tekrar deneyelim, pislik. Nereye gitti?"

Maurice yere kan ve alt dudağının bir kısmını tükürdü. "Hatırlamıyorum. Hafızanın bocalamaya başladığı ileri yaşa ulaştım. Çok unutkanım, anlarsın ya. Yaşlanmak berbat bir şey."

Lider birkaç saniye bekledikten sonra adamın suratına bağırdı. "Bir daha sormayacağım. Gray Man buradaydı. Şimdi nerede?"

"Üzgünüm genç adam. Biraz rahatsızım. Tuvaleti kullanmamın sakıncası var mı?"

Suikastçilerin lideri astına baktı. "Vur bir daha pisliğe."

Maurice hemen, "Gitti. Onu bulamazsınız." dedi.

Güney Afrikalı, zayıf adamı küçümsedi. "Onu bulacağım. Bulacağım ve öldüreceğim. Gray Man'in ünü abartıdan başka bir şey değil."

Maurice güldü ve öksürdü. "Şu anda söylediğini daha önce söyleyen kaç kişinin çamdan bir tabutta sonsuza dek çürümekte olduğunun biliyor musun?"

"Ben onlardan olmayacağım dostum."

Maurice takdir eder bir şekilde başını salladı. "Şimdilik buna itirazım olmayacak. Senden geriye tabuta sığacak kadar kalmayacak. Ama üzülmene gerek yok, Cenevre'deki cenaze hizmetlerinin işlerini son derece özenli yaptıklarını duydum. Biraz şansla, annenin şömine rafındaki kül saklama kabının yarısını dolduracak kadar büyük bir parçanı kurtarabilirler."

Güney Afrikalı kafasını salladı. "Sen neden bahsediyorsun deli herif?"

"Diyorum ki geleceğin pek iç açıcı görünüyor dostum ama iyi bir haber var."

Güney Afrikalı, adamlarına baktı. Belli ki kaçık, yaşlı bir adamla konuşuyordu. "Sana eşlik edeceğim, şef. İyi haber neymiş?"

"Pek iç açıcı görünmeyen geleceğin uzun sürmeyecek." Maurice daha sonra gülümsedi. Kısık sesle günahları için af dileyen bir dua okumaya başladı.

Tam o esnada telsizden Teknisyen'in sesi geldi. Altı adam işitmelerine yardımcı olması için ellerini kulaklıklarına koydu.

"Gözcü Kırk üç, nesnenin az önce evin arkasındaki manikür salonundan çıktığını bildirdi. Yayan, batıya gidiyor."

Güney Afrikalıların lideri başını salladı, dikkatini Maurice'e yöneltti.

"Dört bir yandan iyi haberler geliyor, Büyükbaba. Nereye gittiğini öğrenmek için sana işkence yapmamıza gerek kalmadı."

Maurice duasını bölüp başını kaldırmadı. Güney Afrikalı lider omuz silkti, tüfeğini oturan adamın göğsüne indirdi ve tek elle ateş etti.

Kurşun namludan ateş yağmuru olarak çıkarken, Güney Afrikalı havaya kalktı ve ters bir şekilde mutfağın içine uçtu. Boynu kırıldı ve derisi yüzünden başlayıp ellerine doğru yandı. Oturma odasının sınırları içinde adamların uçması için daha az yer olmasına rağmen diğer beşi de benzer kaderler paylaştı.

Maurice, yakın mesafeden göğsüne aldığı on iki kalibrelik darbeden dolayı anında öldü.

Dakikalar sonra olay yerine gelen itfaiyeciler, büyük gaz sızıntısının tahribatını gösteren izlere bakarak, kazanın muhtemelen duvar ile büyük endüstriyel ocağını arasındaki bağ-

lantıdan kaynaklandığını anlayacaklardı. Yaşananlar talihsiz bir olaydı, ancak bunun gibi eski evlerde çok yaygındı ve pek de şaşırtıcı değildi. Sadece saatler sonra, yangın söndürüldüğünde ve suyla köpük seviyeleri cesetlerin incelenebileceği kadar azaldığında, araştırmacılar başlarını kaşıdılar. Tanınmayacak kadar ıslanmış ve yanmış yedi ceset onlara çok bilgi vermedi. Ancak biri dışında tüm kurbanları çevreleyen muazzam miktardaki ateşli silah, en hafif tabirle barışçıl Cenevre'de oldukça kuraldışıydı.

YİRMİ BEŞ

Gray Man manikür salonundan çıktıktan beş dakika sonra, Rue du Marché'de elindeki not kartındaki adresi arayarak batıya doğru yürüdü. Hafifçe yağmaya başlayan yağmur, binaların üzerindeki numaraların görüntüsünü bulanıklaştırdı. Arkadan patlama sesi geldiğinde, Rue du Commerce'den kuzeye dönmüştü.

Çevresindeki kaldırımda duran diğer yayalar gibi o da donup kaldı. Ama diğerlerinin aksine Gentry arkasına dönmedi. Birkaç saniye olduğu yerde donup kaldıktan sonra ileriye bir adım attı. İvme bedenine geri döndü ve yoluna devam etti, başı ve omuzları biraz daha aşağıya çöktü. Bir gözcü gördü ve dar, gizli bir geçit olan Rue du Rhône'a girdi ve McDonald's yakınlarındaki yaya trafiğinde izini kaybettirdi.

Dakikalar sonra Rue de la Confédération'un altındaki yeraltı otoparkının arkasında tek araçlık bir garaj buldu. Cumartesi günü öğleden sonraydı, etrafta kimse yoktu ve Maurice'in ona verdiği anahtar sürgülü kapıyı açtı.

Kapı gıcırtıyla açıldı, birbirine karışmış toz ve motor yağı kokusunu duydu. Zeminin ortasındaki büyük nesneye çarpmadan önce ışığı bulmak için duvarları yarım dakika boyunca yokladı. Üstünde, odanın ortasında asılı duran bir ampule bağlı bir kordon ve yukarıda, odanın ortasında asılı duran bir ampule bağlı bir kablo vardı.

Gentry'nin çıplak ampulün parlaklığı karşısında gözleri kamaştı. Kendini odaya kapatmak için garaj kapısını hızlıca aşağı çekti, geri döndüğünde garajın ortasındaki nesnenin büyük bir muşamba ile kaplı bir otomobil olduğunu gördü.

Maurice araba ödünç vermekten bahsetmemişti. Court bir saniyeliğine, bir şekilde yanlış yere girip girmediğini merak etti.

Muşambayı geri çekti ve yere düşmesine izin verdi.

Önünde büyük siyah bir sedan, dört kapılı, iç döşemesi tamamen deri ve siyah olan bir Mercedes-Benz S serisi duruyordu.

Court, aracın fiyatının yüz bin doların üzerinde olması gerektiğini hesapladı.

"Teşekkürler, Maurice." diye geveledi.

Gray Man kilitli olmayan sürücü kapısını açtığında, anahtarların kontağın üzerinde olduğunu gördü. Gösterge paneline baktığında arabanın kilometresinin altı binden az olduğunu fark etti. Çok güzeldi ve Normandiya'ya yapacağı sekiz saatlik yolculuğunu kesinlikle daha hızlı ve rahat yapardı ama seyahat etmenin başka yolları vardı. Hayır, gerçekten ihtiyacı olan silahlardı. Avrupa'da silahlara ulaşmak, verimli ulaşım araçlarına ulaşmaktan çok daha zordu.

Sabırsızlıkla Mercedes'in bagajını açtı ve arkaya doğru yürüdü.

Dört büyük alüminyum kutu yan yana duruyordu. Court ilkini çekip diğerlerinin üzerine yerleştirdi ve kapağını açtı.

Ağzının kenarları yukarıya doğru hareket etti.

Ağır metal.

"Kahramanım Maurice." dedi.

İyi yağlanmış ve süngerli kılıfta saklanmış bir HK MP5; her biri süngerde yan yana durmakta olan, içinde önceden yüklenmiş otuzar adet dokuz milimetrelik mermi bulunan

dört şarjör; her biri MP5'in her iki yanında duran iki adet parça tesirli el bombası.

Makineli tabancayı doldurdu, mermiyi sürdü ve tabancayı yedek şarjörlerle Mercedes'in ön koltuğuna fırlattı.

İkinci kutuda iki parça tesirli el bombası ve iki ses bombası, iki gedik açma malzemesi ve uzaktan patlatma aygıtı olan küçük küp şeklinde Semtex plastik patlayıcı vardı. Court bu ekipmanı şimdilik bagajda bıraktı.

Üç numaralı fırçalanmış alüminyum kutuda taşınabilir GPS cihazı, eşlenmiş iki telsiz ve dizüstü bilgisayar vardı. Bütün bu teçhizat arabanın arka koltuğuna gitti.

Court, son kutuda iki adet dokuz milimetrelik Glock-19 tabanca ve dolu dört şarjör buldu.

Court bu kutuda ayrıca taktik kemeri ve iki bacak silah kılıfı buldu. Biri sağ kalçasında Glock taşımak içindi, diğeri sol bacağına asılı durur ve makineli tabanca ve tabanca için şarjör tutardı.

Bir önseziyle Mercedes'in bagajındaki halıyı kaldırdı. Orada bir silah daha keşfetti, bir AR-15 suikast tüfeği. Yedek lastiğin yanında, toplamda doksan olmak üzere, 223 fişek dolu üç şarjörün bulunduğu plastik bir kap vardı.

Court uydu telefonunu çalıştırmak ve GPS'e alışmak için bir iki dakika harcadı. Bu arada polis, itfaiye ve ambulans sirenleri Maurice'in evine yarım kilometre kala feryat etmeye devam ediyordu.

Bu devasa silah deposu, Gentry'e eski akıl hocası hakkında iki şey söylüyordu. Birincisi, CIA'den ayrılmış olmasına ve gizli bir hayat sürmemesine rağmen, tatsız bir durumdan kurtulmak zorunda kalabileceğine inanmak için hâlâ bazı nedenleri vardı.

Ve ikincisi, birinci sınıf otomobilin görünüşünden ve teçhizatın inanılmaz miktarından ve kalitesinden, akıl hocası hakkındaki söylentilerin doğru olduğu anlaşılıyordu.

Muhtemelen CIA için ilgilendiği hesaplardan zimmetine para *geçirmişti.*

Maurice, Gentry'nin bu sonuca varacağını kesinlikle biliyordu ancak yine de zulasını çırağına sunmuştu. Court'un kaçmak ve görevinde başarılı olmak için zulasını kullanması ve onu bunun için çok sert bir şekilde yargılamaması ölen adamın son arzusuydu.

Gentry garajdan çıkarken, filmli pencerelerden dümdüz ileri bakarken ve Rue de l'Evêché'deki olay mahalline giden daha fazla ilk müdahale ekibinin yanından geçerken, duyguları çelişiyordu. Court, hayatı boyunca zimmetine on sent bile geçirmemişti. Gangsterler ve uyuşturucu satıcıları için vurma ve bilgi toplamak için gizlice mülke girme işleri yaparken bile hiçbir zaman yevmiye ücretlerini yükseltmemişti. Hayır, katildi ama hırsız değildi. Maurice'in şirketten çalmış olması hayal kırıklığı yaratmıştı ama Gentry sonunda çalınan fonların büyük bir kısmını kullanmayı planlıyordu. Court aynı anda hem idealist hem de pragmatikti. Maurice'in hırsızlığı yanlıştı ama kendine, eski eğitmenini çok sert bir şekilde yargılamayacağını hatırlattı.

Bunun yerine, yaşlı adamın onurunu kurtaracak, Normandiya'daki üç masumu kurtarmak için her kurşunu ve tabancayı sonuna kadar kullanacak ve Özel Aktiviteler Departmanı'ndaki bütün elemanların personel geçmişini geri alacaktı.

***

Riegel, Teknisyen'in arkasında duruyordu, Lloyd ise solunda. At kuyruğu saçı olan genç adam kulaklık takılı bir şekilde bilgisayar monitörlerinin önünde oturuyordu.

Operasyondan sorumlu iki adam, genç İngiliz'in yüz ifadesinden haberlerin iyi olmadığını anlamıştı.

Teknisyen, "Yerel kaynaklarımız Güney Afrikalıların öl-

düğünü doğruladı. Hedef konumda büyük bir patlama olmuş. Gaz sızıntısı olmuş gibi görünüyor. Şüphesiz patlama silah ateşi veya başka bir mühimmat kullanımıyla ortaya çıktı. İtfaiye hâlâ yangın üzerinde çalışıyor; ölü sayısı henüz belli değil, sadece hayatta kalan olmadığını onaylıyorlar. Birden fazla ölü var." dedi.

Lloyd, "Peki Gentry?" diye sordu.

Teknisyen kafasını salladı. "Patlamadan birkaç dakika önce binadan ayrılırken görüldü."

"Kim gördü?"

"Kalabalıkta izini kaybeden bir gözcü."

"Hadi ama!" diye bağırdı Lloyd. "Benim mi öldürmem gerek?"

Riegel telefonunu cebinden çıkardı ve arama yaptı. Bir süre bekledi. "Evet, benim. Helikoptere ihtiyacım var. Söyleyeceğim eşyaları al ve hava kararmadan buraya gel. Not al. Termal görüntüleme birimleri, hareket detektörleri, uzaktan kumanda sensörleri, monitörler ve kablo. Hepsini yazdın mı?"

"Ayrıca Serge ve Alain'i bul ve helikoptere bindir. Laurent Şatosu'nun etrafına üç yüz altmış derecelik elektronik bir duvar koymak için ihtiyaç duydukları her şeyi almalarını söyle." Riegel telefonu kapattı.

Lloyd ona baktı. "Bu da neyin nesiydi?"

"Elektronik gözetleme teçhizatı. Kurmak ve izlemek için adamlar."

"Ne için peki?"

"Gentry için. Bu gece için."

"Aramızda hâlâ neredeyse beş yüz kilometre ve elli beş nişancı var. Cidden şatoya ulaşabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Öldüğünden emin olmak benim sorumluluğum. İster Cenevre'de, Fransız Alplerinde bir yolda ya da dışarıdaki çi-

menlikte ölsün, benim görevim senin operasyonunu kurtarmak. Mevcut konumu ile varış noktası arasına koyabileceğim her aleti, her teknik avantajı, her sıcak bedeni ve her silahı kullanacağım."

Teck, arkasındaki iki adama baktı. Genç İngiliz ilk defa duygu gösterdi: korku. "Hiç kimse adamın gerçekten buraya geleceği hakkında bir şey söylemedi. Tanrı aşkına, ben saha adamı değilim."

Riegel sertçe ona baktı. "Kendini terfi ettirilmiş say."

Teknisyen, terminaline geri döndü.

Riegel daha sonra kuleye telefon açtı ve Belaruslu keskin nişancısının arka bahçede kendisine ve Lloyd'a katılmasını sağladı. Keskin nişancı onlarla çeşmenin yanında buluştu, büyük Dragunov tüfeği göğsünde duruyordu. Birlikte kanlı çimenlerin yanından yavaşça geçerek, arka bahçenin sonundan başlayan ve tüm mülkü çevreleyen yüksek taş duvar boyunca birkaç yüz metre devam eden elma bahçesine doğru yürüdüler. Riegel ve keskin nişancı havayı kokladı ve sonra çimlerin üzerinde diz çöktüler ve ellerini çimlerin üzerine koydular. Çevrelerindeki her şeye dikkatlice baktılar. Lloyd sadece sıkılmış ve sinirli görünüyordu.

Riegel keskin nişancı ile Rusça konuştu. Lloyd meyve bahçesine doğru baktı. "Çatışma kurallarını anladın mı?"

"Şatoya doğru hareket ederse vur."

"Doğru."

"Oldukça basit."

Riegel'in yürüyüş botları bakımlı çimlere gömüldü. Yine havayı kokladı. "Bu sabah sis var mıydı?"

"Evet. Görüş mesafesi iki yüz metreden fazla değildi. Neredeyse saat ona kadar elma ağaçlarına kadar uzağı göremedim."

"Sorun olacağını sanmıyorum. Bir şekilde buraya ula-

şırsa, gün doğumundan önce burada olur." Belaruslu, meyve bahçesini dürbünüyle tararken başını salladı. Riegel, "Babayı vurmamalıydın." dedi.

Keskin nişancı yakın mesafeyi tararken sadece omzunu silkti. "Olay yerinde sen olsaydın, yapmazdım. Ama liderlik yapacak biri yoktu. Ateş etmeye karar verdim. Aksi söylenmedikçe öyle yaparım."

Riegel başını salladı. Keskin nişancıya bir süre dikkatle baktı. "Cesedi gördüm. Giriş yarası. İyi bir karar olsun ya da olmasın... Fevkalade bir atıştı."

Belaruslu, gözünü Dragunov'unun dürbününden ayırdı ancak meyve bahçesini incelemeye devam etti. En ufak bir duygu bile göstermedi. "*Da.* Öyleydi."

Lloyd görmezden gelinmekten bıkmıştı. "Bak, Riegel. Zaman kaybediyorsun. Gentry buraya gelse bile ki gelemeyecek, gerçekten bahçenin ortasına koşarak geleceğini düşünüyor musun?"

"İhtimal dâhilinde. En iyi seçenek olduğunu düşündüğü her şeyi yapacak."

"Bu çılgınlık. Tek başına şatoya hücum etmeyecek."

"Edecek gibi hazırlık yapmam gerek. Seçenekleri azalacak."

"Öyleyse neden bahçeyi kara mayınlarıyla kaplamıyorsun?" Lloyd'un kelimelerinden onu küçümsediği hissediliyordu.

Riegel ona uzun bir süre baktı. "Kara mayını alabileceğim bir yer biliyor musun?"

Tam o sırada Lloyd'un cebindeki telefonu çaldı.

"Evet?"

"Ben Teknisyen. Gentry, Sör Donald'ın telefonunu arıyor. Aramayı sana iletebilirim."

Lloyd hoparlörünü açtı. "İlet."

"Selam Lloyd." Gentry'nin sesi yorgundu.

"Tekrar ipten kurtulmayı başardın. Bu akşam bir ara kömürleşmiş kalıntılarının üzerinde durmayı umuyordum."

"Hayır. Bunun yerine yetmiş beş yaşındaki Amerikan kahramanını öldüren eşkıyalar kiraladın."

"Doğru. Ölümcül hastalığı olan, rüşvet alan, emekli olmuş bir casus. Gözyaşlarımı silmeme izin ver."

"Canın cehenneme Lloyd."

"Cenevre'de misin?"

"Olduğumu biliyorsun."

"Sana lanet olası bir harita fakslamama ihtiyacın var mı? Kuzey Fransa *lanet olası Fransa'nın kuzeyinde*, güney İsviçre'de değil. Neden Maurice'in yanına gittiğini bilmiyorum. Para, belge, silah, başka silahlı bir adam, her neyse. Bunların hiçbiri uzun vadede en ufak bir fark yaratmayacak. Şu anda endişelenmen gereken tek şey zaman, çünkü yarın sabah akrep sekize ve yelkovan on ikiye geldiğinde, buradaki küçük İngiliz kızları için av sezonu başlıyor!"

"Merak etme Lloyd. Yakında orada olurum."

"Neden aradın?"

"Burada oturmuş rahatlamaya başlayabileceğinden endişeleniyordum, patlamada öldüğümü düşünebilirsin. Rahat bir öğleden sonra geçirme ihtimalin gerçekten canımı sıkmaya başlamıştı, bu yüzden seni arayabileceğim düşündüm, bu gece bana bir ışık bırakmanı söyleyecektim."

Lloyd telefonda derin bir nefes aldı. "Sadece görevi kaybettiğim için bırakmadığımdan emin olmak istedin. Artık onlara ihtiyacım kalmadığı için aşağı inip Fitzroyları öldürmemem için."

"O da var. Aramızda kaç tane suikast timi olduğunu bilmiyorum ama dünyadaki bütün gangsterler elimi birkaç saat içinde boğazına sokmaktan beni alıkoyamayacak."

Teknisyen, arka bahçedeki üç adamın yanına koştu. Nefes nefese, aceleyle üzerine bir şeyler karaladığı kâğıdı kaldırdı, "Uydu telefonu- iz yok."

Lloyd kaşlarını çattı. "Court, ölümün kaçınılmaz. Neden bize zaman kazandırmıyorsun, işleri herkes için kolaylaştırmıyorsun ve kendini öldürüp sonra kafanı bir soğutucunun içine koyarak bana göndermiyorsun."

"Seninle bir anlaşma yapalım. Ben kafayı sağlayacağım. Sen buzluğu hazırla. Çok yakında ikisini bir araya getirme fırsatı vereceğim."

"Bir plana benziyor dostum."

"Yarın sabah gel, Julius Abubaker kendine pazarlık edecek yeni bir sürtük bulmak zorunda kalacak, çünkü başarısız olduğunda ve başarısız *olacaksın*, seni ya ben öldürürüm ya da başkası öldürür."

Lloyd'un yüzü öfkeden seğirdi. "Ben kimsenin sürtüğü değilim, seni barbar herif. Vaktiyle kendini beğenmiş birçok kelle avcısının gelip gittiğini gördüm. Sen farklı değilsin. Şöhretin ve ürkütücü takma adına rağmen, sadece abartılmış sert bir adam olduğunu hatırlasan iyi olur. Birkaç saat içinde öleceksin ve kurtçuklar seni yiyip bitirmeden seni unutmuş olacağım."

Kısa bir duraksama oldu. "Dur tahmin edeyim, Lloyd. Baban herhangi biriydi."

"Aslına bakarsan, babam *hâlâ* herhangi biri."

"Şaşırmadım. Görüşmek üzere." Gentry telefonu kapattı.

Riegel gülümsemesini Lloyd'dan sakladı. Teknisyen hâlâ elleri dizlerinin üzerinde, koşmaktan nefesi kesilmiş bir halde duruyordu. "Gentry, gerçekten buraya gelmeyi başaracağını düşünüyor gibi." dedi. Zar zor nefes almaya çalışırken, sesinde aşikâr bir dehşet vardı.

Lloyd onu tersledi, "İşine geri dön. Havada helikopter,

trenlerde adamlar var ve Paris'e varmadan ölmesini istiyorum!"

***

Riegel bir saat sonra, şatonun çatısının arkası boyunca süren düz bir surun üzerinde duruyordu. Soğuk ama güneşli öğle vakti dekoratif siperlerden dışarı bakıyordu. Her birinde suikast tüfeği ve telsiz olan iki kişiden oluşan üç Belaruslu takım, arazide çapraz çizgiler çizerek yürüyordu. Keskin nişancı ve gözcüsü, Riegel'in solunda, arkadaki ve öndeki çimenliğin 360 derecelik mükemmele yakın manzarasıyla kulenin yukarısındaydı. Termal görüntüleme ekipmanının içinde olduğu helikopter, tüm teçhizat ve onu bir saatten kısa bir sürede kurabilecek iki kişilik mühendis ekibiyle Paris'ten geri dönüş yolunda olduklarını telsizle haber verdi.

Teknisyen, Cenevre'den Paris'e giden hızlı trene suikast timi yerleştirmişti. Gentry'nin izine rastlamadıklarını bildirdiler. Üç takım daha ve mevcut gözcülerin çoğu, Gray Man'in araba veya motosikletle seyahat ediyor olsaydı geçmesi gereken Fransız Alplerindeki otoyollarda pozisyon almışlardı. Paris'te üç tane daha suikast timi vardı. Doğal toplanma bölgesiydi, bilinen bağlantılarıyla dolu, tedarik veya destek için durabileceği bir şehirdi.

Kurt Riegel'in şu anda beklemekten başka yapacak pek bir şeyi kalmamıştı.

Yine de onu rahatsız eden bir şey vardı. Zihninin arkasında dırdır eden bir rahatsızlık olarak başlamış ve o anda yapabildiği kadarıyla operasyonun bütün uçlarını toparladığı gerçeğini kabullendiği an itibariyle büyümüştü. Ama bir şekilde yapacak başka bir hazırlık kalmadığını düşündükten sonra kalmıştı.

Sonunda rahatsızlığının kaynağına yaklaştı: Gray Man'in Lloyd'a söylediği bir şey. Gentry elbette kendisine yönelik

bu operasyonun Issac Abubaker'e yaptığı suikastle ilgisi olduğunu anlardı. Ama Lloyd'un Abubaker'in sürtüğü olmasıyla ne demek istedi? Gentry, Lloyd'un sadece Abubaker'in veya CIA'in çalışanı olmadığını nasıl bilebilirdi? İşini başka bir nedenle yaptığını. Bir çeşit pazarlık. Riegel, aynı günün erken saatlerinde, Teknisyen'in kendisi tesise gelmeden önce Gentry'nin Lloyd ile yaptığı telefon görüşmesinin el yazısıyla yazılmış notlarını okumuştu. Lloyd ya da Fitzroy, Laurent Group'tan veya bu çabanın arkasındaki gerçek nedenlerden bahsetmemişti. Gray Man neden bu operasyonun taraflar arasında bir tür anlaşmayı içerdiğini varsaysın ve açıkça *pazarlık* kelimesini ima etsin? Gray Man, neden Lloyd'un hayatının başarısına bağlı olduğunu varsaysın?

Riegel bir dakika daha tahminde bulunduktan sonra aradığı cevabı bulduğunda, sanki safaride ava çıkmış gibi hissetti. Yetenekli bir avcı, bir hayvanı takip ederken, hayvanın izlerinde, hayvanın takip edildiğini bildiğinin göstergelerini bulabilir. Bir koku almıştı. Hareketi görmüştü. Av bir sorun hissettiğinde yürüyüş şekli değişir ve yalnızca benzersiz derecede usta bir avcı, avının izlerindeki bu ince değişikliği fark edebilir.

Kurt Riegel tam bir avcıydı.

Gentry, kendisine yönelik gerçek operasyonun kokusundan çok daha fazlasına sahipti. Sadece tek bir yoldan elde edebileceği belirli detayları biliyordu.

Kurt Riegel surun üzerinde döndü ve şatoya girdi. Tuvaletten çıkan Lloyd'un yanından geçerek, fırtına gibi koridorda ilerlemeye devam etti.

Lloyd, avcının kararlılığını gördü. "Ne oldu? Sorun ne?"

Riegel hiçbir şey demedi. Koridorda yürüdü ve geniş, halı kaplı merdivenden ikinci kata indi. Bu koridordan fırtına gibi geçti, aplikleri ve resimleri geçti, Elise Fitzroy'un odasının kapısını geçti, çocukların kilitli olduğu yatak odasının yanından

geçti. Lloyd arkasından gelirken, Lloyd'un LaurentGroup Londra'dan getirdiği Kuzey İrlandalı eşkıyalardan biri olan Leary'yi geçti.

Elli iki yaşındaki Alman, Leary'nin önünde nöbet tuttuğu ağır kapıya omuz attı ve kapı ardına kadar açıldı. Kapının arkasındaki geniş odada, yatakta sırtüstü yatan, beyaz çarşaflarla kaplı ve kapıya dönük olan Sör Donald Fitzroy, odayı dolduran adamların hepsine baktı.

Riegel, Sör Donald'ın yatağına doğru yürüdü. Daha önceki buluşmada sergilediği nezaketin hiçbirini göstermedi. Yüzü, aptal yerine konulmuş ve karşılık olarak intikam peşinde olan bir adama aitti.

Riegel, davranışlarına uymayan kısık bir sesle tek kelimelik bir soru sordu. "Nerede?"

Lloyd ve Leary odanın ortasında durdu. Birbirlerine baktılar, neler olduğuna dair bir ipucu aradılar.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Donald.

Riegel, Steyr tabancasını çekti ve Sör Donald'ın kel alnına sertçe bastırdı. "*Son* şansın." Sesi hâlâ bir fısıltıydı. "Nerede?"

Kısa bir duraklamadan sonra, Sör Donald Fitzroy'un kolları yorganın altında yavaşça hareket etti. Kısa bir süre sonra bir cep telefonu belirdi. Telefonu iri Alman'a verdi.

Riegel telefona bakmadı bile. Cebine koydu. "Kim?" diye sordu, hâlâ kısık ve kızgın bir sesle.

Sör Donald hiçbir şey söylemedi.

"Bu telefonun sahibini bulmam birkaç saniye sürecek. Cevabı kendin vererek kendini bir ölçüde sefaletten kurtarabilirsin."

Sör Donald, bakışlarını Riegel'den uzaklaştırdı, odanın karşısındaki Lloyd'a baktı, sonra gözleri Kuzey İrlandalı nöbetçiye kaydı.

"Padric Leary, eskiden Belfast'ta benim için çalışırdı. Sen

benim en iyi ajanlarımdan biriydin Paddy." Kurt Riegel'e baktı. "Pislik herif buna rağmen, birkaç telefon görüşmesi yapmak için beni haraca bağladı."

Riegel'in öfkesi İngiliz'den İrlandalıya dönerken, Fitzroy şaşkına dönmüş nöbetçiye seslendi, "Üzgünüm, dostum. Ne de olsa on bin sterlini karşılayabileceğimi sanmıyorum. Kraliyetin asil bir adamına sadık bir hizmetçi olmakla avunman gerekecek."

Leary, Riegel'e baktı. "Lanet olası bir yalan! Seni şerefsiz İngiliz! Yalan söylüyor! İki gün öncesine kadar, bu korkak yaşlı pisliği daha önce hiç görmemiştim!"

"Bu senin telefonun mu?" Riegel telefonu cebinden çıkardı ve uzattı. Leary birkaç saniye telefona baktı, sonra Fitzroy'un yatağına doğru yürümeye başladı.

"O buruşuk ellerini nasıl..."

Küçük odada bir el silah atışı duyuldu. Leary'nin kafası öne doğru fırladı ve yüzüstü Riegel'in ayakları dibine düştü. Alman, o kargaşa içinde dizinin üzerine çöktü, yere düşerken bir anda silahını kaldırdı. Lloyd odanın ortasında duruyordu, kolunu uzatmıştı ve ucunda küçük, gümüş otomatik silah vardı. Kolu hâlâ İrlandalının kafasının arkasının, çukur uçlu merminin onu ileri doğru savurmadan önce durduğu yeri işaret ediliyordu.

Riegel, *"Nein!"*[15] diye Almanca bağırdı.

Lloyd konuşurken, silahı odanın etrafında salladı, işaretçi olarak kullandı, el ve kol hareketleriyle savurdu. "Yeterince sorunumuz var, bir de içimizdeki düşmanlar hakkında endişelenmemize gerek yok." Daha sonra, hâlâ çömelmiş halde duran, bakışları Lloyd'un kolunun ucunda duran, odada dans eden silahta olan Riegel'e eli ile işaret etti. "Donnie'ye bir beyefendi gibi davranmak istedin, o da sana böyle karşılık verdi. Çok yumuşak davrandın ve o da bunu sana karşı kul-

15 (Alm.) Hayır! (Ç.N.)

landı. İnsanları manipüle etmeye ben dünyada bile yokken başlamış. Onun işi bu! Kimi aradığını ve ne dediğini öğren. Hemen şimdi öğren, yoksa Marc Laurent'ı arayacağım ve ona görevimi engellediğini söyleyeceğim!"

Lloyd silahı indirdi ve arkasını döndü. Odayı terk etti. Riegel dizinin üzerinde, silahı havada birkaç saniye daha durduktan sonra silahını kaldırdı, Fitzroy'a baktı ve "Hayal kırıklığına uğradım." dedi.

Fitzroy'un sesi şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Çaresizliğini görüyorum, Riegel. Hem Lloyd'un hem senin gözlerinde görüyorum. Bu sadece doğalgaz çekme ve sevk etme sözleşmesiyle ilgili değil. Abubaker'in LaurentGroup'a karşı başka bir kozu var. Geçmişiniz, uygulamalarınız hakkında bir şeyler. Gün ışığına çıkması durumunda organizasyonunuzu paramparça edecek bir şey."

Riegel, büyük gardırobun üzerinde asılı duran aynaya baktı. Ağaran sarı saçlarını parmak uçlarıyla düzeltti. "Evet, Sör Donald. Kendimizi oldukça hoşa gitmeyen bir çıkmazın ortasında bulmaya izin verdik. Babam eskiden 'itle yatan bitle kalkar' derdi. Biz de pek çok itle uzun yıllar yattık. Abubaker en kötülerinden biri ve Marc Laurent'ın para ve güç için ne yapacağı hakkında çok şey biliyor. Afrika'nın dekolonizasyonundan beri kıtanın kaynakları, bir despotla dans etmeye hazır olan herkes için sömürülmeye hazır hale geldi. Abubaker yıllardır avucumuzun içindeydi... Ve şimdi biz, onunkinin içindeyiz. Marc Laurent'ın Afrika'dan kaynak almak için denediği her yol hakkında konuşmakla tehdit ediyor. Güzel bir hikâye değil. Giden başkanın dilini tutmasını tercih ederiz."

Riegel bunun üzerine kapıya doğru ilerledi. Geriye bakmadan tutsağına seslendi, "Cesedi temizlemesi için birini göndereceğim."

"Zahmet etme. Court buraya geldiğinde evin her yerinde cesetler olacak."

YİRMİ ALTI

Suudi Arabistan'ın Al Mukhabarat Al A'amah veya Genel İstihbarat Müdürlüğü'nün beş askeri, çalıntı bir Eurocopter EC145 ile Alpler üzerinden batıya uçtu. Helikopter, snowboard yapanları ve ekstrem kayakçıları Mont Blanc ve bölgedeki diğer dağlarda normalde erişilemeyen zirvelere taşıyarak iyi para kazanan yerel bir işletme sahibine-operatörüne aitti.

Fransız ordusunda eskiden binbaşı olan, şık siyah Eurocopter'in sahibi artık hangarında ölüydü, susturulmuş bir tabancayla kalbinden bir kez vurulmuştu ve Suudiler uçağını otoyol üzerinden kuzeye uçuruyordu. Aşağılarındaki yol yükseldi ve alçaldı, zikzak çizdi ve Alp tünellerinin içine kayboldu, parlak yeşil ormanların ve etraflarındaki parlak gökyüzünü donuk gösteren mavi göllerin yanından hızla geçti.

Sadece Suudi pilot İngilizce konuşuyordu.

Kulaklığı ile uçağın her iki tarafındaki sivri tepelerle gelip giden komuta merkezi arasında açık iki yönlü iletişim olan Teknisyen ile ara sıra temas halinde kaldı. Teknisyen eş zamanlı olarak bölgedeki diğer suikast timlerini yönetiyor ve otobüs ve taksi duraklarındaki gözcülerden gelen raporları iletiyordu. Finansçının Cenevre'deki evinden çıktıktan hemen sonra izini kaybettirdiğinden beri Gray Man'a dair hiçbir iz bildirilmemişti.

A40, bir yolcunun İsviçre, Cenevre'den, güneybatı Fransa

üzerinden Fransa'nın kalbine giderken kullanacağı açık otoyoldu. Orada, Viriat şehrinde, biri A6'ya kadar A40 üzerinden devam edebilir ya da A39 üzerinden kuzeydoğu Dijon'a gidebilir. Her iki durumda da Paris'e ulaşması aşağı yukarı beş saat sürer, bu güzergâhlardan kaçınarak ulaşması da altı saat ya da daha fazla sürer.

Helikopterdeki Suudiler hedeflerini nerede arayacaklarını biliyorlardı. Karayolu üzerinden gelirse A40 üzerinde onların altından geçeceğini biliyorlardı.

Sadece ne tür bir araç aradıklarını bilmiyorlardı.

Otuz gözcü kendilerini üst geçitlere, dinlenme tesislerine, araçlarının kaputları açık olacak şekilde otoyolun emniyet şeridi boyunca yerleştirdi. Diğerleri trafikle birlikte devam etti. Her sokak sanatçısı yolu izledi, mümkün olduğu kadar çok arabanın yolcularını en basit profil için taradı. Polisten gizlemek için büyük bir operasyondu, Riegel bu ve başka nedenlerden dolayı bu girişime tamamen karşıydı. Gentry'nin trene veya otobüse binmediği anlaşıldığında, Riegel tüm gözcülerin, suikast timlerinin ve kaynakların Paris'e geri çekilmesini istedi. Gray Man'in Paris'e uğramadan geçmeyeceğinden emindi. Riegel, Court'un Cenevre'de buluştuğu CIA finansçısının muhtemelen ona bazı ekipman, silah, araç, tıbbi yardım ve muhtemelen nakit sağladığını tahmin ediyordu, Lloyd da tahmine itiraz etmemişti. Riegel, Gray Man'in Sör Donald Fitzroy ile telefon görüşmesi yapmak için vakti varsa, o zaman iyi bağlantıları olan eski CIA bankerinden başka bağlantılar almak için vakti olduğunu varsayıyordu. Court adam veya materyal almak için düzenlemeler yapmış olsaydı, yolu üzerindeki yerlerden başka bir yere gitmek için zamanı olmayacaktı.

Paris, rotasındaki son büyük şehirdi ve Gray Man'in Fitzroyları kurtarma ve Lloyd'un Amerikan istihbaratından çaldığı personel dosyalarını geri alma konularında yardımcı olması için işe alabileceği nişancılar, sahtekârlar, karaborsa

silah tüccarları, eski CIA pilotları ve işe yaramaz kimselerle doluydu.

Riegel, operasyonun tüm kaynaklarının Paris'e odaklanmasını istedi ancak Lloyd, Gentry'i şatoya yaklaşmadan durdurmak için kuzeydeki ana otoyolda son bir boğma noktası pususu kurulmasını istedi.

***

Ancak Gentry ne A40'tan A6'yı ne de A40'tan A39'u kullandı. Bunlar, açık ara en verimli rotalardı ancak Court bu yolların, yalnızca yol üzerindeki düzinelerce katil tarafından öldürülmesi hedeflenmeyen yolcular için verimli olduklarını düşündü.

Hayır, Court kendisine yapılan operasyonun, yorgun ve yaralanmış vücudunun fazladan birkaç saat araba sürmesini gerektirdiğine karar verdi. Sadece Paris'e gitmek için direksiyonun başında yedi saat geçirmek berbat olacaktı ama başka bir alternatif görememişti. Bagajda taşımak zorunda olduğu bütün teçhizatla, otobüsler ve trenler söz konusu bile değildi. Arabayla gitmek zorundaydı.

En azından lüks içinde seyahat ediyordu. Mercedes S550 gösterişli ve sağlamdı, arabanın neredeyse yeni olan içi, burun deliklerini lüks deri kokusuyla dolduruyordu. 382 beygir gücündeki motor saatte yüz kırk kilometre hızla gidiyor ve uydu ses sistemi Court'a eşlik ediyordu. Gentry zaman zaman yerel radyoyu açtı, Budapeşte, Guarda ve Lozan'daki silahlı çatışmalar ve Cenevre'nin Eski Kent kısmındaki ev patlamasıyla ilgili bir şeyler öğrenmek için Fransızcayla mücadele etti.

Öğleden sonra beşte Gentry'nin yorgunluğu onu yoldan çıkarmakla korkuttu. Saint-Dizier kasabasına gelmeden önce bir dinlenme tesisine girdi. Deposunu doldurdu ve her yerde bulunan bir Fransız jambonlu ve peynirli baget sandviç sa-

tın aldı. İki gazlı içeceği midesine indirdi ve tuvalete gittikten sonra kocaman bir şişe su aldı. On beş dakika sonra yeniden yoldaydı. Gösterge panelinin üzerinde duran GPS, akşam saat dokuzdan önce Paris'e ulaşamayacağını söyledi. Normandiya'ya gitmeden önce yapması gereken her şeyi hesaplayan Gentry, sabah saat iki buçuk civarında şatoya varmaya karar verdi.

Tabii, Paris'te herhangi bir sorun olmadığı sürece, diye kendi kendine itiraf etti.

***

"Herkesi başkente geri çekme zamanı!" dedi Riegel. Şatonun etrafındaki elektronik kordon için iki Fransız güvenlik mühendisi ile iki saat çalıştıktan sonra komuta merkezine yeni dönmüş olan Riegel, Lloyd ve Teknisyen'in arkasında durdu.

Lloyd sadece kafasını salladı, Alman'ın kelimelerini yanında oturan Teknisyen'e tekrarladı. Daha sonra Güvenlik Risk Yönetimi Faaliyetleri başkan yardımcısına döndü.

"Hangi cehennemde bu adam?"

"Başka bir yoldan gitme olasılığı olduğunu biliyorduk. Gidebileceği yüzlerce yol var. Kırsal kesimden yapacağı bir yolculuk, Paris'e varmasını geciktirecek ancak yine de oraya varacaktır."

"*Eğer* Paris'e giderse."

"Silahlı adamlarla savunulan ve rehinelerle dolu bir şatoya tek başına saldırmayacağını varsayıyoruz. Buraya gelmeden önce biraz yardım alması gerekecek ve Paris'te her yerde olduğundan daha çok bilinen bağlantıları var. Bir yerde duracak olursa Paris'te durur. Tüm iş ortaklarımızı ayarladık. Ayrıca, yaralı olduğundan Paris'teki bütün hastanelerde nöbet tutan adamlarım var."

"Hastaneye gitmez."

"Katılıyorum. Büyük ihtimalle gitmez. Kendini öyle ifşa etmez."

"Belki Fitzroy'un Şebeke'si için çalışan bir doktor?"

"Muhtemelen. Ama sokak sanatçıları her yerde, bilinen her bağlantı gözetim altında."

"Paris'ten canlı çıkmasını istemiyorum."

"O kadarını ben de anladım, Lloyd."

YİRMİ YEDİ

Gentry, cumartesi gecesi saat dokuzdan hemen sonra Paris'in doğu yakasına geldi. Sadece çok kuvvetli yorgunluğu, ayaklarındaki, dizlerindeki, bacağındaki, bileğindeki ve kaburgalarındaki ağrılardan üstün geliyordu ama yine de kasabaya girdi, Gare Saint-Lazare tren istasyonunun yanındaki bir yeraltı garajında pahalı bir park yeri buldu. Silahların hepsini arka koltuğa koydu, aracı kilitledi ve sokak seviyesine doğru ilerledi.

Araba yolculuğu boyunca Paris eylem planını tasarlamak için bolca vakti olmuştu ve bölgede birkaç dükkân bulmak için GPS'i kullanmıştı. Soğuk ve puslu akşamda birkaç dakika yürüdükten sonra, McDonalds'a uğradı, her milletten oluşan çocuk kalabalığının arasından sıyrıldı ve tuvalete gitti. Burada yorgun yüzünü yıkamak, dağınık saçlarını geriye atmak, tuvaleti kullanmak ve giysilerini küçük jel hava spreyi ile silmek için bir buçuk dakika harcadı.

Zayıf bir temizlik girişimiydi ama hiç yoktan daha iyiydi.

Beş dakika sonra, satıcı kapıdaki tabelayı *Fermé*[16] yazan yüzüne çevirirken, Rue de Rome'daki bir erkek mağazasına girdi. Court pahalı, giyilmeye hazır, siyah, ince çizgili bir takım elbise, beyaz bir gömlek, açık mavi bir kravat, bir kemer ve ayakkabı aldı. Bunların ücretini tezgâhta ödedi, sonra

16 (Fr.) Kapalı (Ç.N.)

omuzunda takım elbisesinin çantasıyla caddenin karşısındaki spor malzemeleri dükkânına yöneldi. Burada, açık kahverengi, sağlam dış mekân kıyafetleri satın aldı.

Gece geç saatlere kadar açık olan giyim mağazalarının sonuncuları bu akşamlık kapanırken, Court tekrar caddeye çıktı, istasyonun karşısında bir eczane buldu ve elektrikli tıraş bıçağı, ustura, makas, tıraş köpüğü ve birkaç tane şekerleme aldı. Siyah çerçeveli kostüm gözlüğünü raftan aldı ve denedi, işini göreceğine karar verdi. Ödeme yapmak için tezgâha yöneldiğinde, tutma yerinden rafta asılı duran, seçkin görünümlü, uzun, siyah bir şemsiye gördü. İyi yapılmış aksesuar dikkatini çekmişti. Yeni eşyalarını ve diğer torbalarını tutmaya çalışırken şemsiyeyi kaptı ve kasadaki sıkılmış Asyalı adama ödeme yaptı.

Gentry, saat ondan hemen sonra, tüm ganimetlerini tren istasyonuna taşıdı, duvarlara yakın durdu ve başını eğip, uzun açık salonun etrafındaki güvenlik kameralarından uzak tuttu. Bozuk para için dilenen yarım düzine Bosnalı kadını görmezden geldi ve akşamın son treninin bulunduğu platformdaki koridorun sonundaki boş tuvalete girdi. Torbalarının hepsini bir tuvalet bölmesine istifledi ve işe koyuldu.

Sadece atleti kalıncaya kadar üzerindekileri hızlıca çıkardı ve saçını kesti. Saçlarını mümkün olduğunca klozetin içine doğru kesmeye çalıştı ama ayrıca geri kalanları toplamak için kıyafet alışverişinden gelen plastik torbaları yere koydu.

Daha sonra saçını kirli sakal kadar uzunlukta tıraş etmek için elektrikli tıraş makinesini kullandı. Ustura ve köpük işi bitirdi. İşini aynada kontrol etmek için tuvalet bölmesinden iki kez çıktı ancak biri içeri girerse, şüphe uyandırmamak için çabucak içeriye geri çekildi.

İşini bitirdiğinde, üzerinde saç parçaları olan torbaları dikkatlice çöp kutusuna attı ve ardından içi saç dolu tuvale-

tin sifonunu çekti. Kafasını düzgün bir şekilde tıraş ettikten sonra, tekrar lavaboda yıkadı, takım elbiseyi, gömleği, kravatı ve ayakkabıları hemen giydi. Kostüm gözlüklerini taktı, seçkin görünümlü şemsiyesini kaldırdı ve kalan torbalarını topladı.

Gentry, on sekiz dakika sonra tuvaletten başka bir adam olarak çıktı.

Saçı ve kıyafetleri elbette değişmişti ama ayrıca yürüyüşü daha uzun, duruşu daha dikti. Court, sağ bacağının topallamaması için mücadele verdi. Takım elbiseli beyefendi, merdivenleri kullanarak otoparka indi ve torbalarını bıraktı, Glock tabancalarından birini aldı, sonra sokağa döndü, sadece iyi giyimli bir Parisli tek başına güzel bir restorandan eve dönüyor, sisli bir kasım akşamı yayalarla birlikte hareket ederken şemsiyesi yanında sallanıyordu. Saat on bir otuzda, Rue Saint-Lazare'da taksiye bindi ve sürücüye bozuk Fransızcasıyla onu sol yakada bulunan Saint-Germain-des-Prés mahallesine götürmesi için yol tarif etti.

***

Song Park Kim, Kazakları Notre Dame Katedrali'nin yanında görmüştü. Onunla aynı hedefin peşinde koşan avcı olduklarından hiç şüphesi yoktu. Keskin bakışlarından saklanamıyorlardı ve Gray Man'in kimliklerini kolayca teşhis edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Ayrıca üç veya dört sabit gözetleme operatörünün yanından geçti; eğitimi onları cumartesi akşamı kalabalığı arasında ayırt etti ancak yine de yeterince yetenekli olduklarına karar verdi.

Kim, hedefini biliyordu. Gray Man, Paris'te bir mola verecek olsaydı, şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Kulaklığı aracılığıyla Teknisyen'den gelen başarısızlık haberlerini duydukça zaten süper hassas olan duyuları daha da hassaslaştı ve Ko-

reli, ilgisiz görünerek ama bilinen bağlantıların konumlarına dikkatlice eşit uzaklıkta kalarak bulvardan bulvara yürüdü.

Kim, boş bir sokakta hiç ses çıkarmadan yürüdü. İlerisindeki kaldırım taşlarını tek bir İrlanda barı aydınlatıyordu; aksi takdirde karanlıktı ve Koreli, bir gece avcısı gibi hızlı ve rahat hareket ederek geceyi suç ortağı olarak kullandı. Saint-Michel Bulvarı'nın ve Rue du Sommerard'ın köşesinde bir ara sokağa girdi, bir gün önce şehirde dolaştığı zaman gördüğü yangın merdivenini buldu ve merdivene tutunmak için zıpladı. Sırtındaki çantası sallandı, Koreli suikastçi merdivenlerden çıkarken, HK makineli tabanca ve yedek şarjörler zeytin yeşili çantanın sarkmasına neden oldu. Metal merdivende altıncı kata kadar ses çıkarmadan tırmandı. Güçlü kollarıyla bir kez daha kendini yukarıya kaldırmaya çalıştıktan sonra sonunda çatının tepesine çıkmayı başardı. Buradan, bir buçuk kilometreden daha fazla uzakta duran Eyfel Kulesi'ni görebiliyordu, sağında Sen Nehri ve solunda Latin Mahallesi vardı. Binaların çatıları Saint-Michel Bulvarı boyunca devam ediyor, birbirlerine dokunuyor ve aşağıdaki sokakların üzerinde çizgi oluşturuyordu.

Kim'in bu akşamlık başlangıç noktası burası olacaktı. Gentry, sol yakada herhangi bir yere gelmeye cesaret ederse, Kim bu sıra binaların veya buna benzer başka binaların üzerinde hızlı ve sessizce hareket edebilirdi. Gray Man, sağ yakada ortaya çıkarsa, Kim aşağı inip dakikalar içinde, birkaç blok kuzeydeki; Işıklar Şehri'nin içinden geçen, yüzeyi parlak, soğuk, hızlı akan nehrin üstündeki köprülerin herhangi birinden geçerek orada olabilirdi.

***

Court Gentry, Saint Germaine Bulvarı'nda bir internet kafenin önünde taksisinden indi. Bir saatlik internet süresi ve bardan bir duble espresso sipariş etti, ödeme yaptı ve sonra kibarca öğrenci kalabalığının arasından geçerek arkadaki açık

bir bilgisayara doğru ilerledi. Gözlükleri burnunun üstünde, fincanı ve tabağı ellerinde, süslü şemsiyesi koluna takılıydı.

İnternete girince arama motorunu açtı ve "Laurent-Group'un Fransa'daki mülkleri" yazdı. Büyük şirketin gayrimenkul varlıklarını gösteren bir web sitesine tıkladı: limanlar, ofisler, sebze bahçeleri ve şirket gezileri için bir web sitesi. Bu sitede, Aşağı Normandiya'daki küçük Maisons köyünün kuzeydoğusunda, şirket tarafından kullanılan bir aile mülkü olan Laurent Şatosu'nu buldu. İsmi öğrendikten sonra, mülk hakkında internette daha fazla araştırma yaptı, Avrupa'nın özel şatolarını gösteren bir site buldu, on yedinci yüzyıldan kalma, az katlı malikânenin ihtişamlı resimlerine baktı. Birçok bilgiyi ezberledi, Mitterrand'ın orada tavşan avladığı ya da Rommel'in bazı kıdemli subaylarının Atlantik Duvarı'nın son hazırlıklarını yapmak için kasabaya geldiklerinde eşlerinin orada konakladıkları gibi önemli görünmeyen bilgileri ise görmezden geldi.

Yanında oturan koyu tenli bir çocuktan ödünç aldığı bir kalemle adresi yazdı, sonra LaurentGroup'un kurumsal internet sitesinde gezindi. Şirket varlıklarının listesi içinde adresi bulması birkaç dakikasını aldı -şato sadece uydu ofis olarak listelenmişti, şirket gezisi olarak değil- ama Court buradan, binanın listelenmiş telefon numarasını buldu. Numarayı ön koluna yazarken, ona kalemi ödünç veren genç çocuk güldü ve Gentry'e kâğıt teklif etti ama o reddetti.

Amerikalı daha sonra, şatonun etrafındaki bölgenin uydu haritasına bakmak için birkaç dakika ayırdı. Ormanın düzeni, yakınlarda akan dereler, 300 yıllık taş binanın arkasındaki meyve bahçeleri ve etrafı kuşatan duvarın dışındaki çakıllı köy yolları.

Yapının fotoğraflarına bir kez daha baktı. Binanın en yüksek noktası büyük bir kuleydi. Court bir keskin nişancının orada pusuya yatacağını biliyordu. Ayrıca Laurent Şatosu ile arkadaki elma bahçesi arasında 200 metre açık alan olduğunu

da biliyordu. Binanın önündeki mesafe daha kısaydı ama taş duvar daha yüksek ve aydınlatma daha iyiydi. Köpeklerle devriye gezen adamların, köyde gözcülerin ve hatta havada bir helikopterin bile olacağını farz etti.

Belli ki Lloyd'un elinin altında malikâneyi beceriksiz, topallayan bir adamdan korumak için gereken kaynaklar vardı.

Tahkimat aşılmaz değildi; Gentry için birkaç yer aşılmazdı. Ancak tam bu dakika Paris'ten ayrılırsa, sabah ikiden önce Bayeux'e varamazdı. Fitzroyları Lloyd'un verdiği süreden önce kurtarmak için saat sekize kadar vakti vardı ama bu sahte bir teselliydi. Başarılı olma şansı varsa nöbetçilerin uyku sersemi olacağı ve tepki sürelerinin kötüye gideceği gecenin köründe harekete geçmesi gerekeceğini biliyordu.

Laurent Şatosu'na gedik açmanın yolları olmasına rağmen, Court, güvenlik önlemleri konusunda bir fikir edinmek için saatlerce ve saatlerce beklemeden gedik açmanın zor olacağını biliyordu.

O kadar vakti olmayacaktı. Gün doğmadan önce en fazla birkaç saati vardı.

Bu sadece Paris'ten hemen ayrılsa geçerliydi ve planı bu değildi.

***

Gentry gece saat birde, Café le Luxembourg'da oturdu ve Rue Soufflot'da genç ve güzel insanların arasında bu akşamki ikinci duble espressoyu içti. Önündeki tabakta el değmemiş küçük bir jambonlu sandviç duruyordu. Kahve acıydı ama kafeinin önümüzdeki birkaç saat boyunca ona yardımcı olacağını biliyordu. Kafein ve yeterince sıvı. Bu yüzden *Le Monde'un* bir önceki güne ait sayısını okur gibi yaparken ikinci beş avroluk maden suyunu içti. Gözleri etrafta dolaştı ancak sokağın karşısındaki 23 numaralı binaya dönmeye devam ettiler.

Court gerçekten Paris'teki hedefine ulaşmadan kalkıp kasabadan ayrılmak istiyordu. Küçük sokağın karşısındaki apartmanda oturan adamı ziyaret etmek için büyük bir risk alacağını biliyordu ama yardıma ihtiyacı vardı, sadece kendisi için değil, aynı zamanda Fitzroyları kurtarmak için.

Sokağın karşısındaki adamın adı Van Zan idi, Hollandalıydı, eskiden CIA için sözleşmeli çalışırdı ve iyi bir pervaneli uçak pilotuydu. Court, ona sürpriz bir ziyarette bulunmayı, nakit ödeme yapmayı, sabah saat beşte dört kişilik bir aileyi ve Court'u almak için Bayeux'e uçma ve sonra kimseye çaktırmadan onları kanal üzerinden İngiltere'ye uçurma fikrini tehlikeli değilmiş gibi göstermeyi planlamıştı. Van Zan bilinen bir bağlantıydı bu yüzden Lloyd bu operasyona başladıktan birkaç dakika sonra telefonunu dinlemiş ve kapısının önüne gözetleme yerleştirmişti. Court, Van Zan'ı arayamayacağını biliyordu ama birkaç gözcüyü atlatıp kişisel bir ziyaret için uğrayabileceğini düşündü.

Acı espressoyu içerken ve odaklanmamış gözlerini yüzünün önündeki gazeteye çevirirken, kendi kendine iyi bir plan olduğunu söyledi.

Ama yavaş yavaş planının gerçekleşmeyeceğini anladı.

Court elbette birkaç gözetleme ekibini atlatıp Van Zan'ı görmeye gidebileceğini biliyordu.

Birkaç, evet.

Ama yarım düzine değil!

Espressosunu yudumlarken, beş gözcünün gizliliğini ifşa etti ve kalabalığın içinde oraya ait olmayan başka biri daha vardı.

Lanet olsun, diye düşündü Court. Artık hem Van Zan'ın evine gidip ona bir teklifte bulunamayacağını anlamıştı hem de etrafı yarım düzine kartal gözüyle çevrili, son derece köşeye sıkışmış ve savunmasız hissetmeye başlamıştı.

Sokağın karşısındaki Quality Burger'da takılan genç bir

çift vardı. Yoldan geçen her beyaz erkeği kontrol ediyor, sonra başlarını Van Zan'ın evinin kapısına doğru çeviriyorlardı. Sonra park halindeki arabasında tek başına oturan adam vardı. Ortadoğuluydu, müzik dinliyormuş gibi parmaklarıyla gösterge panelinde ritim tutuyor, yanından geçen kalabalığı izliyordu. Dört numara, bir otobüs bekliyormuş gibi, Lüksemburg Bahçesi'nin önündeki otobüs durağında duruyordu ama nereye gittiklerini görmek için yanaşan otobüslerin önüne bir kez bile bakmamıştı.

Beşinci, ikinci kattaki bir balkonda duruyor, baget büyüklüğünde lensi olan bir kamera tutuyor ve canlı kavşağın fotoğraflarını çekiyormuş gibi yapıyordu ama Court buna bir saniyeliğine bile inanmamıştı. Altındaki kaldırımın ve sokağın karşısındaki girintinin "fotoğraflarını" çekiyordu. Solundaki Panthéon'a çıkan iyi aydınlatılmış yolda hiçbir şey yoktu. Genellikle Fransız ürünlerinin olduğu tezgâhlar ve Lüksemburg Bahçesi'nin çevresindeki güzel demir çitler vardı.

Altı numara yalnız bir kadındı, kafede Gentry'den birkaç masa ötede oturuyordu. Arkaya ama kafenin yan tarafı boyunca olan pencerenin yakınında bir masaya oturmaya özen göstermişti. Buradan yüzünü gazeteyle kapatırken odadaki herkesi gözetleyebilir, yine de sağına, Van Zan'ın evinin etrafındakilere bakabilirdi. Kadın da aynı şeyi yapıyor, sadece oturuyordu.

Altı numara ustaydı. Zamanının yüzde 80'ini büyük, köpüklü kahvesine bakarak geçiriyor, ikide bir pencereden dışarı bakmıyordu. Fransız'dı -kıyafetlerinden ve yüzünden anlayabiliyordu- ama yalnızdı ve kafede kimseyi tanımıyor gibi görünüyordu. Cumartesi gecesini arkadaşlarından uzakta ama yine de kalabalığın içinde, tanımadığı bir kafede, bilmediği bir yerde yalnız geçiren yirmili yaşlarında güzel bir Fransız kız.

Hayır, Court, onun bir sokak sanatçısı, gözcü, takipçi ol-

duğunu, orada oturması ve iri, masum gözlerini dört açması için para aldığına karar verdi.

Küçük sandviçini yedikten ve kahvesini bitirdikten; Fitzroyları kurtarmasının ardından kusursuz bir kaçış rotası çizme planından vazgeçtikten sonra uzaklaşması, şehirden çıkması, Bayeux'e gitmesi ve bir şeyler yapması gerektiğine karar verdi. Morali dün sabahtan beri en düşük seviyedeydi -Laszlo'nun laboratuvarındaki küflü çukurda otururken olduğundan daha da karamsardı- ama Gentry şu anda yapabileceği en kötü şeyin oturup somurtmak olduğunu biliyordu. Masasına bir tomar avro bıraktı ve bir arka koridordan geçip tuvalete girdi. İhtiyacını giderdikten sonra koridorda yürümeye devam etti, oraya aitmiş gibi mutfağa girdi, doğruca arka kapıya yürüdü ve oradan da Rue Monsieur le Prince'a çıktı.

Mutfakta kimse siyah takım elbiseli adama bakmadı.

Gray Man'in böyle bir yeteneği vardı.

***

Riegel beş dakika sonra, yine çatıdaki patikada duruyor ve mazgallı siperlerin arasından ay ışığının aydınlattığı bahçelere bakıyordu. Uzaktaki elma bahçesinin kokusu soğuk karanlıkla karışmıştı. Riegel biraz kafasını boşaltmayı, Lloyd'dan, Teknisyen'den, Belaruslulardan, Paris'te henüz kimseyi görmemiş olan gözcülerin ve henüz kimseyi öldürmemiş olan suikast timlerinin sürekli telsiz raporlarından kaçmayı umut etmişti. Cebindeki telefon çaldı. İlk başta çağrıyı görmezden gelmeyi düşündü. Muhtemelen ekiplerinin neden rapor vermediğini ve ticari bir görevde nasıl bu kadar yorulmuş olabileceklerini merak eden yabancı istihbarat hizmetleri şeflerinden biriydi.

Riegel, bu faciayı düzeltmek için aylar veya yıllar harcayacağını biliyordu ve bu sadece Lagos sözleşmesi saat sekize

kadar imzalanırsa geçerliydi. Eğer imzalanmazsa, Riegel bu olasılığı düşünmek bile istemiyordu ama muhtemelen işini ya da en azından pozisyonunu kaybedecekti. Laurent'ın kaybedecek çok şeyi vardı bu yüzden olası her baskıya dayanmak zorundaydı.

Riegel, Lloyd gibi kapının önüne koyulmak üzere olduğunu hissetti. Tam anlamıyla Lloyd gibi değil. Riegel operasyon başarısız olursa, Laurent'ın önünde sonunda Lloyd'u öldürmesi için kendisine emir vereceğinden emindi. Riegel, genç Amerikalı gibi bu fiyasko yüzünden ölmezdi ama yine de şirketinin Afrika'daki aşırılıkları o utanmaz, şerefsiz Julius Abubaker tarafından gün ışığına çıkarılırsa kariyeri mahvolurdu.

Telefonu tekrar çaldı. İç çekerek telefonu cebinden çıkardı.

"Riegel."

"Efendim, ben Teknisyen. Sabit hattan size bir çağrı var. Telefonunuza gönderebilirim."

"Sabit hat mı? Şatonun telefonu mu demek istiyorsun?"

"Evet, efendim. Kim olduğunu söylemedi. İngilizce konuşuyor."

"Teşekkürler." Bir tık sesi. Riegel, "Kimin konuştuğunu öğrenebilir miyim, lütfen?" diye sordu.

"Öldürmeyi beceremediğin adam."

Kurt Riegel'in tüyleri diken diken oldu. Fitzroy'un, Gray Man'a adını verdiğini bilmiyordu.

Kendini toparladıktan bir dakika sonra, "Bay Gentry. Sizinle konuşmak bir onurdur. Kariyerinizi takip ettim ve sizi dişli bir rakip olarak görüyorum."

"Yağcılık sana bir şey kazandırmayacak."

"Dosyanı inceliyordum."

"İlginç mi bari?"

"Oldukça."

"Pekâlâ, oku bakalım Kurt, çünkü dosyamı senin soğuk, ölü ellerinden almayı planlıyorum."

Kurt Riegel yüksek sesle güldü. "Senin için ne yapabilirim?"

"Sadece halini hatırını sormak istedim."

"Hayatım boyunca epeyce insan da dâhil olmak üzere, irili ufaklı her türlü hayvanı avladım. İlk kez kurbanımı öldürmeden kısa bir süre önce onunla sohbet ettim."

"Bende de öyle."

Kısa bir sessizlik oldu. Daha sonra Riegel kahkaha attı. Kahkahası şatonun arka bahçesinin karanlığında yankılandı. "Ah, şimdi *kurbanın ben miyim*?"

"Senin için geldiğimi biliyorsun."

"Başaramayacaksın ve bir şekilde Normandiya'ya gelsen bile bana ulaşamayacaksın."

"Göreceğiz."

"Paris'te olduğunu biliyoruz."

"Paris mi? Neden bahsediyorsun? Tam arkanda duruyorum."

"Komik adamsın. Bu beni şaşırtıyor."

Riegel bunu kıkırdayarak söyledi ama omzunun üzerinden şatonun çatısının etrafındaki boş yürüyüş yoluna bakmaktan kendini alamadı. "Bilinen bütün bağlantıların gerçekten düzinelerce gözcüyle izleniyor."

"Gerçekten mi? Nasıl bilebilirim."

"Evet. Bir eski dosttan diğerine geçiyor olmalısın. İyi olduğun için gözetleme ekiplerimin kimliklerini tespit ediyorsun ama görünmez olacak kadar iyi değilsin. Bu yüzden olası yardım kaynağınızdan uzaklaşıyor olmalısın. Her yerde su var ama içecek tek bir damla bile yok."

"Kendinle gurur duyuyorsun, değil mi?"

"Seni görür görmez baskın yapacağız. Paris'te neredeyse gözcülerim kadar çok silahım var."

"Şansıma Paris'te değilim."

Riegel durakladı. Tekrar konuştuğunda tonu değişmişti. "Phillip Fitzroy'un ölümünün üzücü bir kaza olduğunu bilmeni istiyorum. O esnada uzaktaydım. Hiç yaşanmamalıydı."

"Beni profesyonellikle etkilemeye çalışma. Oraya geldiğimde seni kurtarmayacak. Sen ve Lloyd, ikiniz de ölü adamlarsınız."

"Sürekli bunu söylüyorsun. Haberin olsun, Sör Donald'ın nöbetçiden aldığı telefonu buldum. Şatodaki istihbarat kaynağın ortadan kaldırıldı."

Court hiçbir şey söylemedi.

"Senin işin umutsuz görünüyor, dostum."

"Evet. Belki sadece çekip giderim. Vazgeçerim."

Riegel bunu düşünmüştü. "Sanmıyorum. Güneye, Cenevre'ye gittiğinde, belki de kovalamayı bıraktığını düşündüm. Ama hayır. Sen de benim gibi bir avcısın, değil mi? Vazgeçemezsin. Avın, hedefin, varoluş nedenin var. Hedef için Lloyd ve benim gibi adamlar olmasaydı, gerçekten de üzgün bir ruh olurdun. Bu sabah her şeyi bırakıp gitmeyeceksin. Bizim için geleceksin ve yolda öleceksin. Avdan vazgeçmektense avın tarafından öldürülmeyi tercih edeceğini biliyor olmalısın."

"Belki farklı bir düzenleme yapabiliriz."

Riegel gülümsedi. "Ah. Şimdi aramanın nedenine geliyoruz. Demek sadece hâl hatır sormak için değilmiş. İlgiyle dinliyorum, Bay Gentry."

"Sözleşmeyi kaybedeceksiniz. Yedi saat sonra hâlâ hayatta olduğum zaman, Abubaker doğalgaz anlaşmanızı rakibinize verecek ve LaurentGroup hakkında elinde ne varsa size karşı kullanacak. Bundan kaçınamazsınız. Ama kızların

ve annelerinin gitmesine izin verirsen, onları güvenli bir yere götürürsen, yarın, son teslim tarihinden sonra geldiğimde, Lloyd'u öldürürüm, işini senin için yaparım ama seni bağışlarım."

"Beni bağışlar mısın?"

"Söz veriyorum."

"Zihnimde seni her zaman iki boyutlu bir avcı olarak hayal ettim. Silahlı bir adamdan daha fazlası değil. Ama aslında zeki birisin, değil mi? Sen ve ben başka koşullar altında arkadaş olabilirdik."

"Benimle flört mü ediyorsun?"

"Beni güldürüyorsun, Gentry. Ama cesedin üzerinde durduğumda beni daha çok gülümseteceksin, benim için başka bir ödül daha."

"Teklifimi gerçekten düşünmelisin."

"Pazarlık kozunu fazla abartıyorsun. Bir saate kadar seni yakalayacağız."

Bir duraksama. "Dua et de öyle olsun. İyi uykular, Bay Riegel."

"Bir süre daha uyumayabilirim. Paris'teki arkadaşlarımdan iyi haberler bekliyorum. *Bon soir*[17] Court."

"*À bientôt*[18] Kurt. Görüşmek üzere."

"Son bir şey daha soracağım Bay Gentry. Profesyonel merak diyebilirsin. Kiev'deki... Sen değildin, değil mi?"

Hat kesildi ve Riegel, dört kilometre kuzeyden, kıyıdan esmiş gibi görünen rüzgârda titredi.

17 (Fr.) İyi akşamlar, Court. (Ç.N.)
18 (Fr.) Yakında görüşürüz, Kurt. (Ç.N.)

YİRMİ SEKİZ

Gözcünün canı sıkılmıştı ama can sıkıntısına alışıktı. Aynı sokak köşesinde on iki saat geçirmiş, üç farklı kafede espresso yudumlamıştı, ilk iki kahvesini güneşli bir sabah ve grileşen serin öğleden sonrası dışarıdaki masalarda ve sonuncusunu da hava buharla dolduğunda ve günün son sıcaklığı sokağı ve kaldırımı terk ettiğinde, içeride, pencere kenarı masada içmişti.

Saat dokuzda arabasına geçti, bütün gün aç bir evcil hayvan gibi beslediği, saatlik olarak park ettiği küçük bir Citroën.

Ancak gözcü iyiydi ve canının sıkılması, işini etkilemedi. Isınmak için motoru çalıştırmıştı ama radyo açık değildi; kulaklarının tıpkı gözleri kadar avından gelen herhangi bir ipucunu yakalayacağını biliyordu. Radyo, binlerce kişiden oluşan kalabalığın arasında hiç görmediği bir adamı seçmek için gereken keskinliği elinden alırdı.

Bu görevin büyük resmini bilmiyordu, sadece kendi rolünü biliyordu. Sabit gözcüydü. Bu görevdeki diğer gözcülerden farklı olarak, bilinen bir bağlantının olduğu yere atanmamıştı. Görevi bunun yerine, genel bir boğma noktası izlemekti. Elinde bir adamın fotoğrafı vardı ve bütün gününü iki boyutlu, beşe yedi boyutundaki fotoğrafı canlı, nefes alan, hareketli bir hedefle eşleştirmeye çalışarak geçirecekti. Bu hedef muhtemelen gözetlemeye karşı önlemlerinde eğitimli

olacak ve şüphesiz gözcünün görüşünü engelleyecek bir kalabalıkta geçip gidecekti.

Ancak gözcü moralini bozmadı; yoksa çalışamazdı. Adamı göreceğinden kuşkulanırsa, bunun onu küçük operasyonunda katlanmak zorunda olduğu keskin duyulardan uzaklaştıracağını biliyordu.

Gözcü katil değildi, sadece iyi eğitilmiş bir çift gözdü. Uzun zaman önce Nice'de polislik yapmıştı, sonra bir süre Fransız karşı istihbaratında sokak sanatçısı olarak çalışmış, Rusları ya da casusluk merdiveninin en alt basamağındakileri takip etmişti. Son zamanlarda Léon'da özel dedektif olarak çalıştı ama şimdi Paris'te Riegel adındaki adam için ufak tefek işler yapıyordu. Avrupa'da her zaman birini gözleme ihtiyacı vardı ve bu gözcü genellikle ekipte olurdu. Diğerlerinden çoğunlukla yaşça büyük olmasına rağmen lider değildi. Ayık olduğu zamanlarda diğerlerinden daha iyiydi ama alkolikti, uzun vadede güvenilemezdi, ancak bu gece şaraptan uzak durdu ve göreve odaklandı.

Gözcü elindeki fotoğrafa bininci kez baktı. Fotoğraftaki yüzün ne yaptığı ya da fark edildikten sonra onu ne gibi bir kaderin beklediği onu ilgilendirmiyordu.

Yüz; bir adam değil, sadece bir hedefti.

Yüz; canlı değildi, nefes almaz, düşünmez, hissetmez, canı yanmaz, ihtiyacı olmaz ya da sevmezdi.

Yüz; sadece bir hedefti, bir adam değil.

Sahada hedefin kimliğini tespit etmek, Riegel'den prim alacağı anlamına geliyordu. Gözcü en ufak pişmanlık ya da suçluluk *duymuyordu.*

Gözcü, saat bir buçuktan hemen sonra, tek bir damla bile dökmeden, ayrıca Saint Germaine Bulvarı'nda, ondan birkaç adım ötede farkında olmadan geçip giden güzel insanların arasında eyleminin iğrençliğine gözünü bile kırpmadan plastik bir şişeye işedi. Şişenin kapağını sıkıca kapattı ve ılık şişeyi

arabanın döşemesine fırlattı, sokak lambasının loş ışığında adamın biri göründüğünde yukarı baktı. Yoldan geçen başka bir grupla birlikte yürüyordu ama bir şekilde gözcünün dikkatini çekmişti. Diğerlerinden daha gençti, onlar gibi yanında biri yoktu ve takım elbisesi diğerlerinin daha az resmi olan kıyafetlerinin yanında aykırı duruyordu. Adam, Citroën'deki adam tarafından ilk fark edildiğinde yirmi beş metre uzaktaydı. Yaklaştıkça gözlükler, tıraşlı kafa ve genel yüz hatları keskinleşti.

Gözcü kılını bile kıpırdatmadı, sadece elinde sıktığı, nemli ve kırışmış fotoğrafa baktı, sonra tekrar akşam sisinde yaklaşan üç boyutlu şekle geri döndü.

Belki. Gözcü on beş metrede gözlerini kıstı, adamın hafif bir şekilde topalladığını fark ettiğini düşündü. Evet, bu adam sağ bacağına dikkat ediyordu. Gün boyunca yeni bilgiler gönderen, Fransızca konuşan İngiliz, hedefin bir uyluğunun yaralı olabileceğini söylemişti.

Evet. Hedef, Citroën'den en fazla beş metre uzaktaki noktaya geldiğinde, adamın yüzünde gördüğü iki şey, gözcünün boğma noktası seçiminin ve on iki saatlik nöbetinin işe yaradığını göstermişti. Adam, her adımda acıyla yüzünü buruşturuyordu, çok belli değildi; sağ ayağı yere değdiğinde.

Bu ve gözleri. Gözcü işinde iyiydi, iyi eğitilmişti, gezinen genç adamın gözlerinin hızlı hareketini gördü. Beden dili, dünya umurunda olmadan sol yakada koşturan bir adamı canlandırırken, gözler sürekli bir hareket halindeydi. Bu adam gözcülere dikkat ediyordu ve Citroën'deki sokak sanatçısı bunu fark eder etmez izlemeyi bıraktı, adam tamamen geçip gidene kadar ellerine baktı. Kalp atışı aniden hızlandı, dikiz aynasından bakmadan önce birkaç saniye bekledi, başını çevirmedi, omuzlarını kaldırmadı ve hatta boynunu bile eğmedi. Bakışlarını yukarıya kaldırdığında takım elbiseli adamın Saint Germaine Bulvarı'nda, batıya doğru hareket ettiğini gö

Gözcü, arabayı vitese takarken kulaklığındaki tek düğmeye bastı.

Telefonunun bağlandığını belirten bip sesinden sonra, "Teknisyen, devam et." cümlesini duydu.

Gözcü eğitimliydi, işinde iyiydi ama sesindeki heyecanı gizleyemiyordu. İşlerden kazandığı paradan bile daha çok bunun için yaşıyordu.

"Teknisyen, altmış üç konuşuyor." dedi. Çok kısa duraksadı. "Adam elimde. Doğu yönünde yayan ilerliyor." Başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Teknisyen konumunu GPS ile tespit edebiliyordu.

Bunun gibi anlar gözcüyü kamçılar, görevi tamamlayacak kadar uzun süre içkiden uzak durmasını sağlardı. İyi iş çıkardığını biliyordu ve şimdi eve gidip sofra şarabıyla kutlama yapardı. Ve çalıştığı şekilde gibi kutlardı.

Yalnız.

***

Çağrı, Paris'teki beş suikast timinin de haberi aynı anda duymasını sağlayan bir ağ üzerinden yayınlandı. Bu, Teknisyen'in yaptığı bir hataydı; rakipler arasında anlaşmazlığa neden oldu, yedek ekipleri ve kaçış rotalarını hesaba katmadı. Ancak genç İngiliz kendine hâkim olamadı; hedefin nerede olduğunu bilmeden yarım gün geçirmişlerdi ve Paris'e gideceği sadece bilgiye dayalı bir tahmindi, bu yüzden kimliği tespit edildiğinde, silahlı her adamı bulunduğu yere gönderdi.

Lloyd ya da Riegel'e asla itiraf etmeyecekti ancak hedef Cenevre'de ortadan kaybolduğundan beri, Teknisyen büyüyen bir panik dalgasıyla mücadele ediyordu. Operasyonlar, gizli operasyonlar, suikast operasyonları yürütmüştü, zor elemanların lojistiğini yönetmişti ama hiçbir zaman kendisini tehlikeye atmamıştı. Üstleri ilk defa kasıtlı olarak olağanüstü bir katil olan adamın operasyonun kontrol merkezinin nerede

olduğunu ve oraya nasıl geleceğini çok iyi bildiği bir senaryo kurmuşlardı. Kötü adama, Teknisyen'in fiziksel konumuna gelmesi için altın işlemeli bir davetiye verilmişti ve bu durum aptalcaydı. Yine de koca teknoloji masasının ortasındaki atkuyruklu adam, bu durumun, becerilerini yoğun bir şekilde gündemdeki konuya odaklamasını sağladığını itiraf etmeliydi.

Teknisyen'in, bu şerefsizin işinin şatoya gelmeden önce halledilmesi için şahsi çıkarı vardı ve bu nedenle, onay gelir gelmez hedefin mevcut koordinatlarını yayınlayacaktı.

Aptalca bir hareket yaptığını kendi kendine itiraf ettiği sırada Lloyd aniden arkasında belirdi. Üstünün yakınlığı yerinden zıplamasına neden oldu. Tüm bu operasyon onun gerilmesine neden oluyordu.

"Riegel telsizde duydu! Yakaladık mı?"

"Saint Germaine Bulvarı'nda birinci sınıf tecrübeli bir gözcü onu boğma noktasında gördü. Doğruyu söylemek gerekirse, düşük ihtimalli bir görüştü. Bilinen bağlantılar listesinden nereye gittiğini anlayamıyorum."

"Onu kaybetmeyeceğiz, değil mi?"

"Bölgeye birkaç gözcü daha göndereceğim. Ama çok fazla değil. Gray Man kesinlikle birinci sınıf olmayan birini hemen tanır."

"Anladım. Peşinden hangi suikast timini gönderiyorsun?"

Teknisyen tereddüt etti, korkudan sindi. Lloyd hepsinin yolda olduğunu öğrenince kesinlikle çok kızardı. Ama Teknisyen cevap veremeden Lloyd, "Boş ver. Bu iş burada bitecek. Elinde silah olan herkesi bu pisliğin arkasından gönder. İşlerin karmakarışık hale gelmesi kimin umurunda? İşini orada bitirmeliyiz."

Teknisyen derin bir nefes aldı. "Evet efendim."

***

En yakında Botsvanalılar ve Kazaklar vardı; Latin Mahallesi'nin farklı uçlarından koştular, koşarken paltolarının dalgalanmasını ve silahlarının açığa çıkmasını önlemek için kollarını yanlarında tuttular, gözlerini önlerindeki bir sonraki engele sabitlediler ve kulaklarını telsiz kulaklıklarına odakladılar. Teknisyen, hedefin en son nerede görüldüğünü söyledi. Artık ilk gözlemcinin görüş alanında değildi, ancak sokak sanatçıları yaklaşıyordu ve onlardan yeni bilgiler gelecekti.

Beş kişi olan Botsvanalıların her biri, belinde nispeten zayıf bir mermi olan 32 kalibrelik silah taşıyordu ama marjinal ateş güçlerini taktikleriyle arttırmışlardı. Bu adamlar, Mozambik Tekniği adı verilen üç el ateş etme tekniğini uygulamak üzere eğitildiler: ilk olarak göğse ardı ardına iki el ateş edilir ve ardından öldürücü darbe olarak alın bölgesine üçüncü bir el ateş edilir. Bu terim ve taktik, Mozambik'teki savaştan gelmektedir. Rodezyalı bir asker, küçük kalibreli tabancasının bir Afrikalıyı sadece göğsüne ateş ederek indirmekte zorlandığını fark ettiğinde daha fazla etki için kafasına ateş etmiştir.

Dört Kazak, kışlık paltolarının altında katlanır dipçikli küçük Ingram makineli tabanca taşıyordu. Koşmaları bir polisin dikkatini çekti ve caddenin karşısına koşarken onlara seslendi. Onların bir işler karıştıran yabancılar olduğunu zannetti ve yavaşlamalarını için birkaç el hareketi yaptı.

Ayrıca her suikast timinin bir üyesi, cep telefonlarına Bluetooth ile bağlanmış dijital bir video kamera taşıyordu. Böylelikle komuta merkezindekilere hedefin sonlandırılmasından sorumlu birim olduklarını ve en yüksek ödülü alan ekip olduklarını kanıtlayabilirlerdi.

Sonuçta bu hâlâ bir yarıştı.

Takımların her biri kulaklıklarından, diğer takımın karşı

yönden hedefin son bilinen konumuna yaklaştığını biliyordu; bu onların hedef kaybolmadan önce gerektiği kadar acele etmelerini sağladı. Bu bir avdan daha fazlasıydı; bir yarışmaydı ve bu takımlar için profesyonel haysiyet, para kazanmak kadar önemliydi.

"Bütün birimler, Teknisyen konuşuyor. Hedefin son görüldüğü yerin üç blok doğusunda iki gözcümüz var. Gözcülerin ikisi de hedefi gördüklerini bildirmedi. Otele veya sokaktaki bir kafeye girmiş, Latin Mahallesi'ne gitmek için güneye veya nehri geçmek için kuzeydeki Pont Neuf'a doğru dönmüş olabilir."

Her iki takım da Teknisyen'den son istihbaratı aldıktan sonra karşı yönlerden yaklaşırken yavaşladı, konuşma yaptılar. Ardından iki takım da yoluna devam etti. Botsvanalılar Saint Germaine'de doğuya, Kazaklar ise batıya doğru koştular. Sokağın her iki tarafını da gözetim altında tutmak için iki veya üç kişilik gruplar halinde yayıldılar, her küçük avcı ekibi yol boyunca kapılara, dar yollara, kafelere ve otellere bakıyordu.

***

Song Park Kim, binaların çatıları üzerinde koştu, avının son görüldüğü yeri geçti. Kulaklığından ses geldi. Belirgin bip seslerinden dolayı Koreli, yayının diğer takımlara ve gözcülere açık olmadığını anlayabiliyordu. Tek duyan kendisiydi.

"Ben Teknisyen, Banshee 1 beni duyuyor musun?"

"Duydum."

"Sokak seviyesine inmenin bir yolunu bul, sana yol göstereceğim. Diğer takımların ve gözcülerin kimliğini tespit edecek ve kaçmaya çalışacak. Onu kaçmaya zorlayacaklar ve o da tek bir suikastçi beklemeyecek. Seni, onu durduracak konuma götüreceğim."

"Evet."

Kim, altı katlı bir apartmanın çatısının kenarında yürüdü ve pencere pervazında ayağını basacak bir yer buldu. Kendini yere indirdi, su borusuna uzandı ve bacaklarını salladı. Boru duvara doğru düzgün tutturulmamıştı, bu yüzden boruyu sadece yangın merdivenine ulaşmak için kullandı, merdivenden indi ve yere son birkaç metre kala kendini bıraktı, altı katı bir dakikadan daha kısa bir sürede inmişti.

"Banshee 1 sokakta, Teknisyen. Beni hedefe yönlendir."

"Senden daha yakında iki takım var, Banshee 1. Güvenlik için kalabalığa karışarak Rue de Buci'ye döndüğünü düşünüyoruz. İki blok kuzeye gidebilir ve yerini tespit edemezlerse onu indirmek için yerini alabilirsin."

"Evet." dedi Kim ama talimatları takip etmeye niyeti yoktu. Koreli, Gray Man'in düşüncelerini okuyabildiğini hissetti. Kim birçok kez avlanmıştı ve bu deneyimden yola çıkarak, avlanan adamın her hareketini tahmin edebileceğini hissetti. Yabancı ajanlardan oluşan takımlar onu bir cumartesi gecesi Paris'in göbeğinde takip etseydi, Kim bunu fark ederdi, Gray Man de öyle. Yoluna düzinelerce sabit gözcü yerleştirilseydi, Kim hemen bunun farkına varırdı, Gray Man de öyle. Her bir düşmanı tanımlayamayabilirdi ancak Teknisyen operasyona o kadar çok kişi atmıştı ki, Gray Man kadar yetenekli bir operatör için kapsamlı bir suikast operasyonuyla karşı karşıya olduğunu, bütün imkânların kullanıldığını, bütün normal çatışma kurallarının ve kısıtlamaların ortadan kalktığını anlaması çok zor olmazdı. Kalabalıkta güvenlik olmazdı. Gray Man'in şimdiye kadar kesinlikle fark ettiği silahlı adamlar, hedeflerini yok etmek için ilk fırsattan yararlanacaklardı, parlak ışıklar ve yoldan geçenler, avlanan adama can yeleğinden daha çok engel olacaktı.

Kim, Gray Man'in şu anda hissettiği şeyi hissedebiliyordu ve bu ortak yaşamın ona rehberlik etmesine izin verdi, Teknisyen'in yönergelerini değil Avcı Kim ile avlanan Gray Man arasındaki zihin kaynaşması, Koreli suikastçiyi puslu gecede,

üç blok doğuya, gürültüden, ışıklardan ve yemek yiyenlerden ve eğlence düşkünlerinden sadece yarım blok ötedeki karanlık bir ara sokağa yönlendirdi. Sen Nehri'nin sadece yüz metre kuzeyde olduğunu biliyordu, yani Gray Man yoğun gözetlemeyi fark ederse geceye karışmak için güneye dönecekti; kuzey yönü, ona ne pahasına olursa olsun kaçınacağı bir veya iki köprü ve doğal boğma noktalarından başka bir şey vermezdi.

Song Park Kim, Saint Germaine Bulvarı'nın yirmi beş metre kuzeyindeki ve Rue de Buci'nin yirmi metre güneyindeki, küçük ara yolun en karanlık noktasını buldu. Gözcüler hedefin yerini yakınlarda saptarlarsa, saniyeler içinde her iki yönde hareket edebilirdi. Ancak Kim, rakibiyle son yüzleşmesinin bu küçük sokakta gerçekleşeceğini düşünüyordu. Karanlık saklanma yerinden sadece birkaç metre ötede müşterileriyle dolup taşan restoranlar ve gece kulüpleri vardı. Ayrıca yakınlarda rakip suikast timleri vardı. Ateşli silah kullanarak kendisine dikkat çekmek istemediği için MP7'yi omuzundaki sırt çantasında bıraktı. Bunun yerine, katlanabilir çakısını ön cebinden çıkardı, mat siyah bıçağı açtı ve avını beklemek üzere vücudunu karanlığın derinliklerine soktu.

***

Court Gentry, Rue de Buci'de doğuya doğru yürürken sırtından aşağıya doğru akan ter yüzünden siyah takım elbisesinin nemlendiğini hissetti. Sağ elindeki şemsiyesi her adımda yanında sallanıyordu; baston olarak kullanmamak için kendini zor tutuyordu çünkü ayakları bir gün önce Budapeşte'de edindiği yaralardan dolayı acıyordu.

Ama terlemesine neden olan yürüme değildi, önündeki sokağı tarayan gözlerdi. Otuz metre ötede birbirlerine sokularak bankta oturan genç bir çift gördü, birbirleriyle konuşurken aynı zamanda aktif olarak yoldan geçen erkekleri kontrol ediyorlardı. Court, arkasından gidebileceği kendi yaşlarında

kel kafalı bir adam bulmuştu; gereğinden fazla dikkat çekip çekmediğini görmek için gözlerini adamın ilerisinde tuttu. Bu, Gentry'e yerinin saptandığını ve bölgedeki diğer gözetleme ekiplerine telsiz aracılığıyla haber verildiğini gösteriyordu.

Genç âşıklar bakışlarını hemen birkaç saniyeliğine kel adam üzerinde sabitlediler, biri diğeriyle adam hakkında konuşuyor gibiydi ve sonra hedefleri olmadığından emin olduklarında gözlerini başka yere çevirdiler. Court, gizliliğinin ifşa edilmiş olduğunu hemen anladı. Şimdiye kadar en az on gözcü görmüştü ve her birini atlattığından büyük ölçüde emindi ama gözden kaçırdığı biri olmalıydı, karanlık bir pencerede, sokakta bir arabada veya Gentry'nin saptayamadığı bir yerde sabit bir eleman olmalıydı ve bu eleman, Court'un dış görünümünü ve gittiği yönü şehirdeki her gözcüye ve avcıya yayınlamıştı.

Court hızla omzunun üzerinden bakmayı denedi. Koyu tenli üç adam hızla hareket ediyor, yirmi metre uzakta bile olmayan dükkân vitrininden içeriye bakıyorlardı. Sokağın karşısında iki tane daha vardı. Bu adamlar aynı ekibin bir parçasıydı ve sokağın kuzey tarafını tarıyorlardı, bir kafenin önünde yemek yiyenlerle dolu masalara bakıyorlardı.

Lanet olsun. Court, Rue de l'Ancienne Comédie'den sola dönüp küçük bir geçide girdi ve karanlıkta geçidi takip etti. Yirmi metre uzunluğundaki sessiz geçidin sonunda loş bir ışık vardı. Gözcüler, onun gözetlemeyi fark ettiğini bilmedikleri sürece, sol yakanın ana caddelerinde çok dolanmayacaklardı.

Court, karanlığa doğru yürüyordu, gözleri önündeki ışıktaydı, şemsiyesinin ucu ıslak kaldırım taşlarına sürtüyordu. Gürültü karanlık, kapalı geçitte yankılandı.

Court'un, Gare Saint-Lazare'ye geri dönmek için bir taksiye binmesi, Mercedes'ini alması ve Bayeux'e gitmek için yola çıkması gerekiyordu. Paris'te durması, dün öğleden

sonra Budapeşte'de ve dün gece Guarda'da durması gibi, hiçbir işe yaramamıştı. En azından bu sefer yara almadan kurtulmuştu ve bu gerçekten daha fazla yardıma ihtiyacı olmadan önce...

Yakındaki karanlıkta çok hızlı bir hareketlilik oldu. Aniden solunda bir adam figürü belirdi. Court'un şimşek gibi hızlı refleksleri tepki veremeden, aşağıda daha fazla hareketlilik hissetti, bir kol kendisine doğru sallanıyordu. Gentry, onu savuşturmak için sağ kolunu hareket ettirdi ama çok yavaştı.

O asla yavaş değildi.

Court Gentry, bıçağın karnına saplandığını ve sol kalça kemiğinin hemen üzerindeki yumuşak etin içinden geçtiğini hissetti.

Ayışığı Kitaplığı

YİRMİ DOKUZ

Sabah saat ikide, karanlık ikinci kattaki yatak odasına bir ışık demeti süzüldü. Sör Donald uyumadan uzanıyordu. Ailenin geri kalanı, hepsinin tek bir nöbetçi tarafından izlenebilmesi için onun odasına taşınmıştı. Claire, büyükbabasının solunda düzensiz bir şekilde uyuyor; Kate sağında horluyordu. Elise'ye o kadar çok ilaç verilmişti ki, ilaç etkisi altında olup olmadığını anlamak zordu. Odanın diğer tarafında sandalye ve ayak iskemlesi üzerinde yayılmış bir şekilde yatıyordu.

Donald, McSpadden adlı İskoç nöbetçinin siluetini gördü. Kendisini gizlice dövmek için geldiğini anladı ve daha fazlasını kaldırıp kaldıramayacağını merak etti.

McSpadden yatağa doğru yürüdü, küçük kızları görmezden geldi ve Fitzroy'a fısıldadı, "Seninle bir anlaşma yapalım, yaşlı adam. İşte bir telefon. Ivan'ın çantalarının birinden çaldım. Hepsi silah başındalar; bu kattaki tek kişi benim."

"Defol git. Uyumaya çalışıyorum." dedi Fitzroy.

"Ölürsen sabah bunun için bolca vaktin olacak."

"Tuzak kokusunu alamayacağımı mı düşünüyorsun? Senin gibi pisliğin biri bana neden telefon versin ki?"

"Çünkü... Çünkü biraz... Bu iş bittiğinde dikkate almanı istiyorum."

Fitzroy iri kafasını eğdi ve üzerinde duran adama odak-

lanmak için yastığın içine daha da bastırdı. "Ne tür bir dikkate alma?"

"Gray Man... Kiev'dekinin o olduğunu duydum. Kiev'dekini o yaptıysa ve yaptığını söyledikleri diğer operasyonların yarısını yaptıysa, Prag ve Budapeşte'deki takımı ve İsviçre'deki takımları o yaptıysa. Kahretsin, buraya gelebilir. Buraya gelirse silahım doğruca toprağa girer, arazi olurum. O acımasız herifle savaşmam. Uğruna yaşayacak birkaç şeyim var. Beni anlıyor musun? Evet, geldiğinde ben kaçıyorum ve Donald Fitzroy'un ya da çılgın saldırı köpeğinin peşimden gelmesini istemiyorum, anlıyor musun?"

İskoç telefonu Fitzroy'a uzattı ve o da aldı.

"Doğru mu söylüyorsun?" diye sordu Fitzroy.

"Sabah olunca muhtemelen öleceksin, Sör Donald. Kendimi o kadar tehlikeye atmam. Ama başarırsan sana yardım eden kişinin Ewan McSpadden olduğunu unutma."

"Öyle yapacağım Ewan."

"Köpeğini ara, buraya gelirse söyle ona... Yeşil gömlekli ve siyah pantolonlu adam benim. Silahım toprağın içinde olacak; bunun için endişelenmesine gerek yok."

"İyi birisin, McSpadden."

İskoç karanlığa geri çekildi; ışık demeti yeniden belirdi, sonra daraldı ve arkasında kayboldu.

***

Bıçak, Gentry'nin midesinin daha da derinine sapladı. Acı dehşet vericiydi. Dizleri güçten düştü. Bağırsakları açıldı. Gentry'nin anlamadığı bir şey oluyordu, bu yüzden aşağı baktı, bir şekilde şemsiyenin kancasıyla saldırganın bileğini yakaladığını gördü. Gentry şemsiyenin gövdesini aşağı ve uzağa çekti, bıçağı vücudundan çıkaracak gücü yoktu ama bu çabası en azından bıçağın vücuduna birkaç santimden daha

fazla batmasını engelledi. Acı vericiydi, dayanılmaz derecede acı vericiydi ama bıçağın kabzasına kadar girmesinden ya da daha kötüsü fileto balık gibi bağırsağına kadar doğranmasından çok daha iyiydi.

Court tüm gücüyle sağ elini kullanarak şemsiyeyi aşağı çekti. Sol eliyle saldırgana uzandı. Göğsünü zayıf bir şekilde yumrukladı, çünkü sağ kolunun çabasından ve karnındaki derin ağrıdan sonra yedekte çok gücü kalmamıştı. Suikastçi karşılık verdi, kafa atmaya çalıştı ancak Court tam zamanında uzaklaştı.

Court vücudunun üzerinden kemerine uzandı, sol eliyle Glock tabancasını zayıfça tuttu ama yine de çekmeyi başardı, suikastçi vururken tabancayı kemerinden kurtardı.

Çelik ve polimer silah kaldırım taşlarına çarptı, karanlıkta ses çıkardı.

Serbest elleri birbirleriyle savaştı, karanlıktaki saldırganın gözünü oyma girişimini savuşturdu ve Gentry, adem elmasına gelse onu kesinlikle öldürecek olan darbeyi savurdu, buna rağmen tavlanmış çelik gövde ona saplandı.

Saldırgan, bıçağı göğüs kafesine doğru götürmeye veya daha derine itmeye çalışmaktan vazgeçti; kolundaki şemsiyenin kancası, her iki görevi de yerine getirmesini engelledi. Bunun yerine, bıçak aşağı kaydı, kalça kemiğine dayandı ve içine saplandı.

Gentry çığlığını bastırdı. Acıdan neredeyse aklını kaçırıyordu ama daha fazla katilin birkaç metre uzakta olduğunu biliyordu. Ölümü konusunda kararlı daha fazla adam çığlıklarını duyarsa, içindeki bıçak ve onu hareket ettiren adam karşısında küçük de olsa hayatta kalma şansı varsa o da yok olurdu.

Court taktikleri değiştirdi. Bacaklarıyla ileri itti ve şimdi açıkça görebildiği Asyalı küçük adamı göğsüyle itti. Onu du-

vara yapıştırdı, bu da sadece içindeki bıçağın birkaç santim daha derine batmasına yaradı.

Court bu hareketinden sonra kafa attı. İki adamın alnından, kavga başladığından beri ara sokaktaki diğer tüm seslerden daha yüksek bir ses çıktı. Şemsiye hâlâ Asyalının sağ elini aşağıda tutuyordu. Court, vücuduyla tekrar itti ve Asyalı, sokak boyunca geriye doğru tökezledi ve diğer duvara çarptı. Bıçağın ağzı hâlâ Court'un içindeydi, bu yüzden saldırganıyla birlikte hareket etti. Burada ışık daha iyiydi ve zihnini bulandırmakla tehdit eden acı içinde, Court sırt çantasının kayışlarını gördü ve adamın boştaki eliyle arkasındaki çantanın içinden bir şeyi kavramaya çalıştığını fark etti.

Court, boştaki eliyle Korelinin bileğini yakaladı ve tekrar tuğla duvara çarptı.

"Ne var?" diye sordu Court, sesi acıdan ve yorgunluktan titriyordu. "Çantada ne var?" Kapalı sokağın bu tarafında göz teması kuracak kadar ışık vardı ve her iki adamın göz kapakları da harcadıkları çabadan seğirmesine rağmen göz temasları titremedi. Biri ileri, diğeri geri itti. "Çantada ne var?"

Gentry şemsiyenin yardımıyla yana çekildi, hızla Asyalının dengesini bozdu, bu boşluğu çantası duvara yaslanmış adamın arkasına ulaşmak için kullandı. Amerikalı bunu yapmak için karın kaslarını sıkmak zorunda kaldı ve acı içinde inlerken sesi çatladı.

Asyalı bıçağı döndürdü; beş santim derinliğindeki yara açıldı ve Gentry kanın kasığından ve her iki bacağının içinden serbestçe aktığını hissetti.

"Ahhh." Çıkardığı ses çığlıktan daha sessiz olmasına rağmen ara sokakta yankılandı. Court çantayı tutmayı ve fermuara ulaşmayı başarmıştı. Kim kafasının yanıyla elini uzaklaştırdı. Gentry tekrar kafa atınca suikastçi sersemledi ve Court hızla sırt çantasının fermuarını açıp sol eliyle içine uzandı.

Gözünden yaşlar akmaya başladığında "Bu ne? Bu ne?"

diye sordu. Gözyaşları konuşurken ağzından fışkıran tükürükle birbirine karıştı. Tükürüğü ve gözyaşları konuşmasıyla saldırganın yüzüne sıçradı. "İstediğin bu mu? Peşinde olduğun bu mu? Öyle mi?" Court, küçük siyah makineli silahın ucunu çantadan çıkardı, rakibinin gözlerindeki korkuya baktı. Kim geriye uzandı ve elini silahın kısa susturucunun etrafına doladı, sonra bıçağın kabzasına daha sert bastırdı, Court bıçağı geri çekmeye çalıştı ama yapamadı ve bıçak bir milimetre daha derine saplandı.

Court parmağını tetik muhafazasına kaydırdı ve MP7'yi ateşledi. Kim, tıpkı Gentry'nin yapacağı gibi, mod seçici parçayı yarı otomatikte bırakmıştı. Namlu Kim'in arkasındaki tuğla duvara doğrultulmuştu ve mermiler duvara denk geldi ve her ikisinin de etrafında moloz parçaları uçuştu. Gentry elinden geldiğince hızlı bir şekilde tetiği çekti. Oyukta ateşlenen her bir fişek tüfeğin geri tepmesine ve dolayısıyla Court'un vücudunun sarsılmasına, bağırsağındaki bıçağın yeni et ve kemik parçasına girmesine neden oldu. Üç el, beş el, on el, yirmi el. Kim acı içinde çığlık attı ve silah atışından neredeyse beyaz renk olan susturucuyu bıraktı. Yanmış elini, bıçağı tutan elinin etrafına doladı ve sıktığı yumrukları ve tüm gücüyle bıçağı Gray Man'in omurgasına kadar sokmak için son kez, hızlı ve şiddetli bir şekilde kuvvet uygulamaya çalıştı.

Amerikalının kanı, yanmış parmaklarının üzerine geldi.

Gentry boş HK'yi hızlı bir hareketle yere indirdi, sıcak namluyu Kim'in yüzüne çarparak burnunu kırdı.

Her iki adam da kaldırım taşlarına düştü ve aralarındaki bağlantı sonunda bozuldu. Kim sırt üstü yattı, başını kurşun delikleriyle dolu duvara yasladı, burnundan kan fışkırıyor ve yanmış eli kucağında duruyordu. Göğsü gösterdiği çabadan dolayı inip kalkıyordu. Gentry sokağın ortasında yan yattı, onun da göğsü inip kalkıyordu, siyah bıçağın siyah kabzası alt karın bölgesinden bariz bir şekilde çıkıntı yapıyordu.

Court bıçağı çıkarmaya çalıştı, çalışırken haykırdı. Beyin sarsıntısından yorgun ve sersemlemiş olan Asyalı, dizlerinin üstüne çöktü ve aralarındaki mesafeyi kapatmak için soğuk taşların üzerinde çılgınca sürünerek ilerledi.

Bir buçuk metre kala havaya fırladı, çaresizce Gray Man bıçağı karnından çıkarmadan önce bıçağa ulaşmak için çabaladı.

Hedefine ulaşmasına birkaç saniye kala kaygan, kana bulanmış siyah bıçağın ağzının tamamı loş ışıkta belirdi. Court, gözlerini, gözleri fal taşı gibi açılmış Asyalının boğazını elini ters kullanarak kesti. Kan fışkırmaya başladı.

Song Park Kim, ara sokakta yenilgiye uğradı ve saniyeler içinde öldü, gövdesinin alt kısmı Gray Man'in vücudunun üzerinde duruyordu.

Gentry bıçağı kaldırım taşlarının üzerine düşürdü ve ölü adamın hâlâ kasılan bacaklarını üzerinden ittirdi. Vücut kaba bir şekilde sırtüstü yuvarlandı ve hareket etmeyi kesti. Court bir eliyle kravatını çözdü ve top haline getirdi. Kendini sakinleştirmek için birkaç defa derin nefes aldı ve ardından topu karnındaki deliğe bastırdı. Beyaz gömleğinden kaldırıma kan aktı.

"Tanrım!" diye çığlık attı, acıdan dolayı buruşmuş suratı gözyaşı, tükürük ve sümükle kaplıydı. Şiddetli acının neden olduğu mide bulantısını hissetti ama işine odaklanarak bulantıyı bastırdı.

Normalde DNA'sı konusunda dikkatliydi ama şu anda bir şey yapmak için zahmete bile girmedi. Olay yerini temizlemek için bir küvet dolusu çamaşır suyu, beş kişilik bir temizlik ekibi ve tam bir gün gerekirdi ve Court'un hiçbir şeyi yoktu.

Yuvarladığı kravatın baskısı gerçekten karın kaslarını esnettiğinde ağrıyı azalttı; kravat olmadan ayakta duramazdı. Ama ayağa kalktı, tökezledi, sokak duvarından destek aldı ve

ayaklarını sürüdü. Arkadan gelen sesler duydu. Boğuşmanın gürültüsü yoldan geçenleri alarma geçirmişti. Polis ve katiller saniyeler içinde burada olurdu. Tökezleyerek köşeyi dönüp bir alışveriş pasajına geldi. Mağazalar gece olduğu için kapalıydı ve vitrinlere bakan kimse yoktu. Vücudu çökmüş, yüzü bembeyaz halde arkasındaki kan gölünden yalpalayarak uzaklaştı.

Kuzeye, soğuk gecenin içine doğru ilerledi, hayat kanı bacağından aşağı akıyor ve ayaklarının dibindeki kaldırım taşlarına damlıyordu.

***

Botsvanalılardan biri otuz saniye sonra, paniğe kapılan kalabalığın içinden geçti ve Korelinin cesedini, Afrikalı suikastçinin taktik el fenerinden süzülen ışık huzmesinde karanlık sokaktaki kan gölüne dönmüş korku gösterisini buldu. Teknisyen'i aradı.

"Burada ölü bir adam var. Asyalı. Başı neredeyse kesilmiş."

Lloyd ve Riegel, Botsvanalı suikastçinin aksanlı İngilizcesi hoparlörden gelirken Teknisyen'in arkasında durdu.

Bay Felix odaya girdi, gölgelerin arasında dikildi ve dikkatle izledi.

Teknisyen, önündeki elektronik yığınında bir düğme çevirdi. "Banshee 1. Duyuyor musun? Banshee 1, duyuyor musun?"

Hoparlörden hışırtı sesi geldi. Lloyd ve Riegel bir umutla baktılar.

"Şu anda telefona bakamıyor, mesaj bırakma zahmetine girme." dedi alaycı Afrikalı ses. Besbelli Botsvanalı telsiz setini ölü Korelinin üzerinden çıkarmış, onunla konuşuyordu.

Riegel, "Koreli muhtemelen bu görevde sahip olduğu-

muz en iyi adamdı. Teşkilatı, bu operasyonda öldüğü için çok kızacak."

"Canları cehenneme!" diye tersledi Lloyd. "Görevi tamamlayabilecek birini göndermeleri gerekirdi. Tek bir adam verdiklerinde, çok hevesli olmadıklarını anlamıştım."

"Sen bir aptalsın, Lloyd. O suikastçinin kariyeri boyunca neler yaptığına dair bir fikrin var mı?"

"Elbette var. Paris'te sokağın birine yağlı bir leke bıraktı. Gerisi umurumda bile değil."

Tam o sırada Botsvanalı avcının sesi tekrar duyuldu. "Kuzeye doğru giden kan izleri var. İzleri takip edeceğiz, onu bulacağız."

"Gördüğün gibi..." dedi Riegel. "Banshee 1 bir işe yaradı."

Üç dakika sonra bir gözcünün sesi geldi. "Elli dörtten Teknisyen'e."

"Devam et, elli dört."

"Place Saint-Michel yakınlarında, dördüncü katta bir penceredeyim. Sanırım kamerayla hedefi takip ediyorum. Doğrulama için size gönderebilirim."

Bağlantının kurulması on saniye sürdü. Kontrol odasındaki plazma monitör açıldığında, Paris'in ışıkları parıl parıl parladı, Notre Dame Katedrali'ni gölgeledi. Sen, şehri ikiye bölen ışıltılı bir şeritti. Kamera özellikle herhangi bir şeye odaklanmış görünmüyordu.

"Nerede?" diye bağırdı avcı Riegel, kovalamacadan yabanileşmiş, çılgına dönmüş biçimde avını arıyordu. "Elli dört, hedefi sıkıştırın!"

"*Oui, monsieur.*"[19] Görüntü, nehir üzerinden katedrale uzanan Pont Neuf köprüsüne yakınlaştırıldı. Koyu renk takım elbiseli yalnız bir figür sendeledi, tökezledi, durdu ve köprü-

19 (Fr.) Evet, efendim. (Ç.N.)

nün ortasında öne doğru eğildi. Adam belli ki yaralıydı, kaçıyordu, sol yakadan Île de Cité'ye, Notre Dame Katedrali'nin bulunduğu Sen Nehri'nin ortasındaki küçük adaya geçmeye çalışıyordu.

"Ona baksanıza. İşi bitmiş!" diye heyecanla bağırdı Lloyd. "Yakında kim var?"

Teknisyen, Lloyd soruyu bitirmeden önce cevap verdi. "Kazaklar otuz saniye geride. Güneyden köprünün üzerinden geldiklerini göreceksiniz. Botsvanalılar arkalarında ve Bolivyalılar Sen'in kuzeyinde. Sri Lankalılar hâlâ on dakika batıda."

Video görüntüsü, Quai des Grands Augustins üzerindeki binaları, Sen Nehri'nin kenarındaki yolunu görebilecek kadar genişledi. Birkaç adam yol boyunca hızla koştu ve sağdaki köprüye döndü. İçlerinden biri ıslak kaldırım taşlarının üzerinde kaydı ve yere düştü ancak diğerleri dengelerini kaybetmedi ve Pont Neuf'un yokuşunu tırmandılar.

"İşte bu kadar!" Riegel zaferle ilan etti. "Onlara işini bitirmelerini, cesedi bir arabaya bindirmelerini ve heliporta götürmelerini söyle. Bay Felix'in yakından görmesi için cesedi buraya uçuracağız."

"Bu ikna edici olur, Bay Riegel, teşekkür ederim." dedi Felix, monitör yığınının önündeki neşeli adamların arkasında bir heykel gibi durarak.

Gözcünün kamerası tekrar Gentry'nin üzerinde odaklandı. Arkasını döndü ve en fazla kırk metre uzaktaki Kazaklara bakıyordu. Yaralı Amerikalı, yapmak bariz bir şekilde canını acıtsa da dik durdu. Omzunun üzerinden köprünün diğer ucuna baktı.

Lloyd, "Başaramazsın, Court. Artık koşamazsın. Berbat durumdasın."

Ama Riegel, "Kahretsin!" diye mırıldandı.

"Sorun ne?" diye sordu Lloyd.

"Scheisse!" diye Almanca olarak kendi kendine tekrarladı.

"Senin sorunun ne? Adam elimizde!"

Gray Man tam o sırada beton korkuluğa çıktı. Yirmi beş metre uzakta, kendisine yaklaşan adamlara baktı.

"Hayır!" dedi Lloyd, Riegel'in endişesini anlayarak. "Hayır, hayır, hayır, hayır..."

Kurt Riegel mikrofonu Teknisyen'in masasından aldı, düğmeye bastı ve *"Schiest ihn sofort!"*[20] diye bağırdı. Heyecandan kendini Almanca konuşurken buldu. "Onu hemen vurun!" diye bağırdı.

Ama artık çok geçti. Court Gentry kendini korkuluğun üzerinden attı, dokuz metre yüksekten parıldayan suya düştü, nehrin berrak yüzeyi Court'un vücudu içinden geçerken bozuldu, akıntı hızla akan bir aynaya dönüşürken karanlık formu gözden kayboldu.

Lloyd monitörden uzaklaştı. Ellerini şok içinde başının üstüne koydu. Sonra sessizce arkada duran Felix'e döndü.

"Olanları gördün! Onu gördün! O öldü!"

"Suya düşmek insanı öldürmez dostum. Üzgünüm. Başkanımın onayına ihtiyacım var."

Lloyd, Teknisyen'e geri döndü ve şatonun her yerinden duyulacak kadar bağırdı, "Lanet olsun! Suya girmelerini söyle! Cesedine ihtiyacımız var!"

Plazma ekrandaki görüntü Kazakların, Pont Neuf'un hedef tarafından beş saniye önce boşaltılan bölümüne yaklaştığını gösteriyordu. Hepsi yan tarafa baktı. Köprüde beş adam vardı. İkisi korkulukların üzerinden atlayıp soğuk, karanlık suya düşerken, üçü sol yakaya koştu.

Riegel, Teknisyen'e yüksek sesle talimatlar verdi. "Kötü yaralanmış ve düşmesi ona pek yardımcı olmadı. Botsvanalıları oraya gönder; Bolivyalıları ve Sri Lankalıları da gönder.

20 (Alm.) Onu çabuk vurun! (Ç.N.)

Cesedi hemen kıyıya vurmazsa diye tekneye birini koy. Herkese her iki kıyıyı da aramalarını söyle. Tüm gözcüleri kıyıda sürüklendiği yeri aramak için akıntı yönünde hareket ettir. Cesedine ihtiyacımız var, hem de hemen!"

OTUZ

Saat iki buçukta yağmur çiselemeye başladı. Notre Dame Katedrali'nin dört yüz elli metre güneydoğusunda, Sen Nehri'nin sol yakasındaki, Jardin Tino Rossi'de kimse yoktu. Kaldırım taşlı rıhtımdan elli metre uzakta, alçak taş duvar boyunca çimenden bir set uzanıyordu. Orada, ağaçla duvar arasında bir figür sırtüstü yatmıştı, dizleri hafifçe kalkık ve kolları eğri duruyordu. Sırılsıklam olmuş cesede yaklaşan herhangi biri, nehirden çıktığını açıkça anlayabilirdi. Belki de gücünün son damlasını, zayıf kollarını nehrin kenarından yumuşak, ıslak çimenlere doğru çıkmak için kullanmıştı; belki bir an için ayağa bile kalkmıştı ama kollarında ve bacaklarına güç kalmamış ve vücut soğuk zemine yığılmış olmalıydı.

Vücutta hiçbir hareket yoktu, ıslanmış giysilerinin susturduğu elektronik alet ses çıkarmaya başlayana kadar ses de yoktu.

Vücut hemen kıpırdamadı. Sonunda omuzları seğirdi, yeni çevresini tanımlayan başı hafifçe döndü.

Telefon bir kez daha çaldıktan sonra, figür yavaşça ceket cebine uzandı, plastik bir kutu çıkardı ve tek eliyle kutuyu açmaya çalıştı. Açıldığında uydu telefonu çimlere düştü. Gözleri ise gökyüzünden ayrılmadı.

Gentry köprüden atladıktan sonra suya sert bir şekilde düşmüştü. Soğuk, darbeden sonra ciğerlerinde kalan nefesini

de götürdü. Daha da derine battı. Yüzeye çıktığında, çoktan Pont Neuf'un altından, batıya doğru akıntıyla sürüklenmişti. Kendisine doğru, akıntıya karşı yüzen küçük bir ev görmeden önce bir dakika kadar suyun yüzeyine inip çıkarken içine hava ve su çekti. Court zayıf, bilincini kaybetmek üzere de olsa, yanından geçerken yavaş hareket eden siyah teknenin yanından sarkan merdivenin alt basamağına bir kolunu geçirdi. Tekne onu az önce üzerinden atladığı köprünün altına geri götürürken bir eliyle tutundu, başını teknenin arkasında bıraktığı dümen suyunun altında tuttu. Etrafında ceset aramak için suyun içinde olan ya da el fenerlerini köprünün etrafına tutan adamların bağırışlarını duydu.

Court on dakika sonra, hemen tespit edilmekten kurtulmuştu. Neredeyse gücünün kalan son parçasıyla tekneye binmek için merdiveni tırmanmaya çalıştı ama düştü. Zayıf bacakları, bağırsaklarındaki ağrı, ıslak ayakkabıları, sersemletici soğuk onun aleyhine çalıştı ve soğuk akıntının içine tekrar düştü. Siyah gemi, akıntıya karşı yavaş yavaş ilerlerken, mavnaya uzandı ama bir avuç dolusu sudan başka bir şey tutamadı.

Gentry'nin şansına kıyıdan çok uzakta değildi. Sol yakaya ulaştı, güçlükle tırmanıp kendini kaldırımın üzerine attı, ayağa kalktı ancak tekrar Jardin Tino Rossi'deki ağacın yanındaki ıslak çimenlere düştü.

Ve burada yirmi dakika yattı, gözleri açıktı ama sabit bir yere bakmıyordu, ince yağmur damlaları göz bebeklerine çarpıyor ve yayılıyordu.

Telefon bir kez daha çaldı ve telefonu çimlerin içinden aldı, gözleri hâlâ çevresindeki şehir ışıklarının aydınlattığı imkânsız derecede alçak yağmur bulutları üzerindeydi.

Sesi zayıf ve uzaktan geliyordu. "Evet?"

"İyi akşamlar. Ben Claire Fitzroy. Bay Jim ile konuşabilir miyim?"

Gentry yağmurdan dolayı gözlerini kırpıştırdı. Ama gözleri yaşlarla doldu. Sesini olabildiğince iyi bir şekilde kontrol etti; acıyı, bitkinliği, çaresizliği ve mutlak başarısızlık hissini maskelemek için elinden geleni yaptı. "Senin uyku vaktin geçti."

"Evet, efendim. Ama büyükbaba Donald seni arayabileceğimi söyledi."

"Beni hatırlıyor musun?"

"Ah, evet efendim. Bizi okula arabayla götürdüğünü hatırlıyorum. Koridordaki küçük karyolada uyudun ama annem gerçekten uyumadığını söyledi, bütün gece bize göz kulak oldun. Kahve içtin ve annemin yumurtalarını seviyordun."

"Haklısın. Fazladan peynirli." Court'un pelvis kemiği sanki boynuzla yaralanmıştı, karın duvarı delinmişti. Bıçağın bağırsakları kesecek kadar derine girdiğini düşünmüyordu ama vücudunun ortasını yakan acı, her şeye rağmen tarif edilemezdi. Hâlâ kanaması olduğunu varsaydı. Neredeyse bir saat önce nehre düştüğünden beri kanamayı durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Acil durum araçlarının sirenleri Gentry'nin sağından geçti. Taş duvar ve karanlık, görülmesini engelliyordu.

"Jim, büyükbaba Donald bizi kurtarmaya geldiğini söyledi."

Amerikalının gözyaşları yüzünden süzüldü. Ölmemişti ama içinde olduğu durum ölmüş gibi hissettiriyordu. Bayeux'e ulaşamayacağını biliyordu ve bir şekilde ulaşsa bile, şatonu kapısında kan kaybından ölmekten başka ne yapabilirdi?

"Büyükbaban nerede?"

"Yatak odasında. Şu anda yürüyemiyor. Merdivenlerden düştüğünü söyledi ama bu doğru değil. Buradaki adamlar ona zarar verdi. Bana telefonu verdi ve banyo dolabının içine girip seni aramamı söyledi." Duraksadı. "Bu yüzden fısılda-

mam gerekiyor. Geleceksin, değil mi? Lütfen bana geleceğini söyle. Eğer gelmezsen... Babam Londra'ya gittiği için tek şansımız sensin. Jim... Orada mısın?"

Tam Fitzroyluk bir hareket. Eğer Sör Donald bu aramayı kendisi yapmış olsaydı, Court ona her şeyin bittiğini söylerdi. Ama kurnaz herif, Gentry'nin şu anda zor durumda olacağını biliyordu, bu durumda onu, savaşmaya devam etmesine ikizlerden daha iyi kim ikna edebilir ki?

"Elimden geleni yapacağım."

"Söz veriyor musun?"

Court orada karanlıkta yatıyor; donmuş, sırılsıklam takım elbisesi vücudunda biçimsiz bir şekilde duruyor; soğuk çamur boynunun arkasına ve tıraşlı kafasına baskı yapıyordu. Yavaşça, zayıf bir sesle, "Çok yakında orada olacağım." dedi.

"Söz veriyor musun?"

Court karnındaki yaraya baktı. Üzerine sertçe bastırdı. "Söz veriyorum." dedi ve sesinden biraz güç toplamış gibiydi. "Ve oraya geldiğimde, benim için bir şey yapacağına söz vermeni istiyorum."

"Evet?"

"Çok gürültü duyduğunda odana gitmeni, yatağının altına girmeni ve orada kalmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Gürültü mü? Ne tür bir gürültü? Silahları mı kastediyorsun?"

"Silahları *kastediyorum*."

"Tamam."

"Seni almaya gelene kadar orada kal. Kardeşine de aynısını yaptır, tamam mı?"

"Teşekkür ederim Jim. Geleceğini biliyordum."

"Claire." Şimdi Gentry'nin sesinde biraz güç vardı.

"Telefonu büyükbabana gizlice geri götürmen gerekiyor. Ona çok önemli bir soru sormam gerekiyor."

"Pekâlâ, Jim."

"Claire, aradığın için teşekkür ederim. Sesini duymak iyi geldi."

***

Gentry on altı dakika sonra, Rue du Cardinal Lemoine boyunca sendeleyerek ilerledi. Yağmur hızlanmıştı ve Gray Man'in şansına etrafta kimse yoktu, çünkü iki elini karnının sol tarafına bastırarak yürüyordu, sol bacağı baston yutmuş gibi hareket ediyordu. Her yirmi metrede bir durdu, bir duvara, arabaya ya da elektrik direğine yaslandı, acıdan öne doğru eğildi, birkaç saniye sonra kendini toparladı ve yorgunluk ve kan kaybından dolayı sığınacak bir yer aramadan önce birkaç adım daha attı.

Fitzroy'un verdiği adresi buldu. Kapı tahmin ettiği gibi kapalı ve sürgülüydü, bu yüzden birkaç kapı ileride karanlık bir girinti buldu ve içine girdi, dilenci gibi bir karton parçasının üzerine oturdu ve başını dinlenmek için merdivene yasladı. Belki bir buçuk kilometre uzakta polis sirenleri çalıyordu. Elbette polisler, suikastçiler ve gözcüler Sen boyunca onu arıyorlardı. Tek umudu aramalarını nehrin yukarısında değil aşağısında yoğunlaştırmaları ve varlıklarıyla birbirlerine engel olmalarıydı.

Tam yumruğu kanlı midesine bastırılmış halde uyuyakalmak üzereyken Fitzroy'un verdiği adresten ses geldiğini duydu. Girintiden dışarı baktı ve kilitli kapının yavaşça açıldığını gördü. Birinin arabayla gelmesini bekliyordu ama görünüşe göre orada çalışan her kimse aynı binanın üst katındaki apartman dairesinde yaşıyordu.

Kaldırımda bir kadın belirdi, yirmi metre ilerideki sokak

lambasının ışığında güçlükle seçiliyordu. Court ayağa kalktı ve sendeleyerek ilerledi.

"Allez!"[21] Fısıldayarak seslendi. "Acele et."

Sendeleyerek kadının yanından geçti ve kendini uzun bir koridorda buldu.

Zayıf ve savrulan vücudunu koridorun duvarından destek alarak sabitlemeye çalıştı, yürürken elleriyle kendi kanını duvara bulaştırdığını hemen fark etti. Kadın çabucak başını kolunun altına soktu ve onu kaldırdı. Uzun ve zayıftı ama güçlüydü. Her adımda kadına ağırlığını biraz daha fazla verdiğini hissetti.

Bir kapıdan geçip karanlık bir odaya girdiler. 77 kiloluk adam yüzünden hareketleri sınırlanmış kadın ışığı açmadan önce, Court yakında bir yerde havlayan bir köpek yüzünden irkildi. Sonra bir başkası, daha sonra on ya da daha fazla, aynı anda havlamaya başladı.

Tepesindeki ışık yandığında, Donald'*ın onu gönderdiği acil kliniğinin aslında* veteriner muayenehanesi olduğunu hemen fark etti. Dizleri dayanamadı ve ağırlığını yanındaki kadına verdi. Kadın çocuksu bir homurtuyla onu ileriye ittirip küçük bir sandalyeye oturttu.

Ona yukarıdan bakarak *"Parlez vous français?"*[22] diye sordu. Yukarı baktı ve alakasız olarak, onun oldukça güzel olduğunu gördü.

"Parlez vous anglais?"[23] diye sordu?

"Evet biraz. İngiliz misin?"

"Evet." Yalan söyledi ama aksanlı konuşmaya hiç niyeti yoktu.

"Mösyö. Mösyö Fitzroy'a anlatmaya çalıştım. Doktor şehir dışında ama onu aradım; yola çıktı. Birkaç saat içinde

21 (Fr.) Haydi! (Ç.N.)
22 (Fr.) Fransızca biliyor musunuz? (Ç.N.)
23 (Fr.) İngilizce biliyor musunuz? (Ç.N.)

burada olacak. Üzgünüm, durumunun bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum. Sana yardım edemem. Bir ambulans çağıracağım. Hastaneye gitmen gerek."

"Hayır. Fitzroy'un Şebeke'sinin içindesin. En azından ilaç, kan ve bandaj vardır."

"Burada değil, üzgünüm. Doktor LePen'in yakındaki bir kliniğe erişimi var ama benim yok. Burada sadece hayvanlarla ilgileniyorum. Hastaneye gitmen gerek. Acil yardıma ihtiyacın var. *Mon Dieu*[24] buz gibisin. Sana bir battaniye bulacağım."

Arkasına döndü ve odadan çıktı, kedi sidiği gibi kokan kalın yün bir battaniyeyle döndü. Onu omuzlarının üzerine yerleştirdi.

"Adın ne?" diye sordu Court, sesi hiç olmadığı kadar zayıftı.

"Justine."

"Bak Justine. Sen bir veterinersin. Yeterince yakın. Sadece biraz kana ihtiyacım var ve..."

"Veteriner asistanıyım."

"Pekâlâ, yeterince yakına *yakın*. Bunu başarabiliriz. Lütfen bana yardım et."

"Banyo yaptırıyorum! Doktor için köpekleri tutuyorum! Sana yardım edemem. Doktor yolda ama onu bekleyemezsin. Tamamen bembeyaz oldun. Kana ihtiyacın var. Sıvıya."

"Bekleyecek zaman yok. Bak, savaş cerrahisini biliyorum. Sana neler yapacağını anlatabilirim. Biraz kana, sadece birkaç ünite 0 pozitif, biraz antibiyotiğe ve ellerine ihtiyacımız var. Güçsüz düştüğümde ve acı çok fazla olduğunda, yapılması gerekeni yapamayacağım."

"Savaş cerrahisini mi? Burası savaş alanı değil. Burası Paris!"

---

24 (Fr.) Tanrım! (Ç.N.)

Court homurdandı. "Bunu yapan adama söyle." Battaniyeyi açtı ve elini bıçak yarasından kaldırdı. Kan basıncı artık belinde kan pompalanmayacak kadar düşüktü ama aktığı ve parladığı tedavi odasının sert ışığında görünüyordu.

Justine'in soluğu kesildi. "Kötü görünüyor."

"Daha kötü olabilirdi. Kasın içinden geçiyor, kanıyor ama biraz 0 pozitif alabilirsem iyi olacağım. Bana yardım edebilirsen, kendi yoluma gideceğim. Fitzroy, sıkıntı verdiğim için sana ve doktoruna ödeme yapacak."

"Mösyö. Dinlemiyor musun? Ben köpeklerle ilgileniyorum!"

Gözlerini kapattı, uykuya dalmış gibi göründü ama "Beni kürkle hayal et." dedi.

"Nasıl şaka yapabiliyorsun? Kan kaybından ölmek üzeresin."

"Sadece tartıştığımız için. Bu klinik nerede? Oraya gidip ihtiyacım olan şeyleri alabiliriz. Hastaneye gidemem. Bu şekilde yapmam gerek."

Uzun bir nefes verdi, başını salladı ve kahverengi saçlarını başının arkasına at kuyruğu şeklinde bağladı.

"Üzerine bir bandaj koyayım ki daha fazla kan kaybetme."

Köpeklerin havlaması azalmaya başladı.

***

Veteriner muayenehanesindeki küçük cerrahi merkezi pislik içindeydi. Cuma günü mesai bitiminden sonra iyi temizlenmemişti.

"Üzgünüm mösyö. Geleceğini bilseydim..."

"Sorun değil." Court, kendini odanın ortasındaki metal sehpanın üzerine çekti ama Justine onu durdurdu, bir sprey şişesini kaptı ve hastası bandaj rafına yaslanırken fırçalanmış

alüminyum yüzeyi baştan savma bir şekilde ıslattı ve sildi. Kapıdan dışarıya koştu ve bekleme odasındaki kanepenin minderiyle geri geldi.

"Bacaklarının yan taraftan sarkmasına izin vermelisin."

"Tamam."

Gücünün son damlasını gömleğini yırtarak açmak için kullandı. Düğmeler uçuştu ve fayanslı odada sıçradı. Justine yağmurdan sırılsıklam olmuş ayakkabılarını çıkardı ve pantolonunu makasla kesti, onu şortuyla bıraktı.

"Benim... Benim insanlarla pek tecrübem yok." dedi.

"Çok iyi gidiyorsun."

Cesaretini topladı ve Gentry'e tepeden tırnağa baktı. "Sana ne oldu?"

"Bacağımdan vuruldum. Birkaç gün önce."

"Silahla mı?" Uyluğundaki üç günlük açık yaraya baktı, sonra kan içindeki kalçasına geri döndü. Küçük ellerine çabucak lastik eldivenler geçirdi. *"Mon Dieu."*

"Sonra bacaklarım ve ayaklarım kırık camla kesildi."

"Görüyorum."

"Sonra İsviçre'de dağdan aşağı yuvarlanırken kaburga kemiğimi kırdım."

"Dağ mı?"

"Evet. Sonra bileğimi kelepçeyi açmaya çalışırken mahvettim."

Justine sessizdi. Ağzı açık kalmıştı.

"Ya miden?"

"Bıçak yarası."

"Nerede?"

"Burada, Paris'te. Yaklaşık bir saat önce sanırım. Ve sonra Sen Nehri'ne düştüm."

Başını salladı. "Mösyö, mesleğinin ne olduğunu bilmiyo-

rum ve bilmek de istemiyorum. Ama her neyse, bence başka bir iş bulmalısın."

Court biraz güldü, bıçak yarası yanmaya başladı. "Yeteneklerim dürüst bir işte çalışmaya elverişli değil."

"Üzgünüm. Bu kelimeleri anlamıyorum."

"Boş ver. Justine, kanı bu bandajla iyi kötü durdurabiliriz ama içime biraz kan girmezse bayılacağım."

"Klinik yakında ama kapalı."

"Açacağız." dedi Court. "Hadi gidelim. Bir saat olmadan hareket halinde olmam lazım."

Justine, bıçak yarasının üzerine yerleştirdiği kalın gazlı bezi tutması için Court'un beline sıkıca kompresyon bandajı sarıyordu. "Hareket mi? Hiç hareket etmemen gerek! Günlerce. Ne kadar ağır yaralandığını anlamıyor musun?"

"*Sen* anlamıyorsun. Gitmem gereken bir yer var! Yola çıkabilmem için sadece yaramın tedavi olması gerek!"

Dişlerini sıktı ve gözleri büyüdü. "Mösyö, doktor değilim ama şu anda tıbbi tedavi dışında olman gereken bir yer olmadığına dair söz verebilirim. Bir saat içinde ölebilirsin."

"İyi olacağım. Olmak zorundayım."

Justine diz çöktü, alçak bir dolabın kilidini açtı ve içinden ekipman çıkarmaya başladı. "Bu imkânsız! Sana kan nakli yaparsak ve hareket edersen kan midenden sızar. Dikişe ihtiyacın var. Dikiş atıldığında hareket etmeye çalışırsan da dikişlerin atar."

Court iyice düşündü. Kol saatine baktı ve saatin üç olduğunu gördü. "Benim... Benim Normandiya'daki Bayeux'e gitmem gerekiyor."

"Bu gece mi? Sen deli misin?"

"Ölüm kalım meselesi, Justine."

"Evet, senin ölümün mösyö."

Court, Maurice'in içinde para olan zarfını cebinden çıkardı. Sırılsıklam olmuştu ama arabanın anahtarları gibi nehirden sağ çıkması bir mucizeydi. Islak zarfı Justine'e uzattı. Justine zarfa bakarken Court, "Ne kadar?" diye sordu.

Bakışlarını Court'a çevirdi. "Burada çok var."

"Hepsi senin. Sadece sabah sekizden önce Bayeux'e gitmeme yardım et."

"Araba bile süremiyorsan, oraya vardığında ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Araba sürebilirim ama araba sürerken bana dikiş atıp bandajlamanı istiyorum. Kan naklini yolda yapabiliriz."

Yavaşça ayağa kalktı. Her kelimeyi tek tek söyledi. "Dikişler mi? Arabada mı?" Court başını salladı.

"Araba sürerken mi?"

"Evet."

Court'un anlamadığı Fransızca bir şey mırıldandı. *Köpekler* kelimesini anladı ve bunun gibi anlardan dolayı hastalarının dört ayaklı olmasını tercih ettiğini söylediğini anladı.

Bandajları beline bağladı ve ıslak gömleğini omuzlarının üzerine geri koymasına yardım etti. Konuşurken başını işinden kaldırmadı. "Pazar sabahı Bayeux'de kesinlikle kaçıramayacağın neler oluyor?"

"Kilise korosunda şarkı söylediğimi söylesem bana inanır mısın?"

Gülümsemeden başını salladı. "Hayır."

"Tamam. O zaman sana anlatacağım." Ve anlattı. Hikâyesini içinden jumbo jetlerin geçebileceği boşluklarla anlattı, ne olduğunu ve sabah sekizde ne yapması gerektiğini söyledi. Kaçırılan kızlardan ve onları korumaya çalışırken ölen babadan bahsetti. Peşindeki yabancı operatörlerden oluşan ekiplerden bahsetti ve kan kaybı ve yorgunluk kafasını karış-

tırdığında, tekrar Claire ile yaptığı telefon görüşmesinden ve korumak zorunda olduğu küçük çocuklardan bahsetti.

Court katillerden ve öldürmeden, iki küçük kızın bazı haydut şirketlerinin itibarı uğruna ölümcül bir tehlikede olduğundan bahsederken dehşet içinde tepki verdi. Evet, Justine zaman zaman garip çalışma saatleri olan ve son derece şüpheli hastalarla ilgilenen bir veteriner doktor için çalışıyordu ve doktor ona Fitzroy ve Şebeke hakkında nerede daha fazla soru sormamasını gerektiğini bilecek kadar yeterince bilgi vermişti ama adamların yabancının hikâyesindekiler kadar acımasız ve duygusuz olacağı milyon sene düşünse aklına gelmezdi.

"Peki... Ne düşünüyorsun?" diye sordu Court.

"Neden bana güveniyorsun?"

"Umutsuzluk. Kırk beş dakika önce nehir kıyısında ölüydüm. O andan beri tek umudum oldun. Bana ihanet edersen, orada yattığımdan daha kötü olamam."

"Peki ya polis?"

"Lloyd, benden başka biri ortaya çıkarsa rehineleri öldüreceğini söylüyor. Böyle adamları bilirim. Yapmakla tehdit ettikleri şeyi tam olarak yaparlar. Senin yardımınla yalnız gitmeliyim. Seni Bayeux'de bırakacağım. Gideceğim yer köyün birkaç kilometre kuzeyinde. Sabahın ilk treniyle Paris'e geri dönebilirsin. Her türlü tehlikeden kilometrelerce uzakta olacaksın, söz veriyorum."

"Sana nasıl hitap edeyim?" diye sordu.

"Jim."

"Tamam Jim. Tek bir şartla gideriz."

"Neymiş bakalım şartın?"

"Sadece prosedür için biraz ağrı kesici vermeme izin ver. Kan nakli, kan basıncını tekrar yükselttiğinde klinikte verebileceğimiz bir şey bulabiliriz. Benim arabamı alacağız. Senin

arabanı almak için Gare Saint-Lazare'ye götüreceğim. Sonra gidebiliriz. Şehirden çıktığımızda yolda trafik olmayacak. Sen arabayı sürerken yaranla ilgileneceğim."

Court bunu düşündü. Varlığının her bir parçası, zihnini bulandıracak, duyularını uyuşturacak ve onu elindeki göreve tamamen odaklanmaktan alıkoyacak herhangi bir ilacı almaya karşıydı. Acıyla başa çıkabileceğini hissetti.

Hayır, Justine'in planını beğenmedi ama nedense ona *güveniyordu*. Ve başında duran sevimli, zayıf ve uzun boylu kıza baktığında, yataktan kalktığı için dağılmış atkuyruklu saçı, makyajsız yüzü, korkutucu bir yabancıyı hayatta tutmak için yaptığı işten dolayı üzerinde ter olan dudağıyla hâlâ güzeldi, kesinlikle tartışacak konumda olmadığını kabul etti,

Justine, Court'un ayağa kalkmasına yardım etti ve ikisi yavaşça tedavi odasından çıkıp kliniğin arka tarafına gitmek için koridorda sendeleyerek ilerledi. Gentry her adımda acıdan yüzünü buruşturdu. Bir keresinde bayılacakmış gibi kafası aşağı düştü.

Justine, anahtarlarını ararken onu avludaki duvara yasladı.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu Gentry.

"Benim arabam."

"Bu araba mı?"

"Nesi varmış?"

"Küçük."

"Aldığımda, yolcu koltuğunda hasta taşıyacağımı bilmiyordum."

"Öyle olsun. Sorun yok. Kesinlikle fazla dikkat çekmeyecek."

İkisi de gülümsedi ama koltuğa oturmasına yardım etmeye çalışırken gülümsemeleri yüzlerinden silindi. Court acı içinde haykırdı, haykırışı sığ nefes almasına neden oldu.

Motoru çalıştırması neredeyse bir dakikasını aldı. Court araba çalışmaya başlayana kadar çoktan uykuya dalmıştı. Neredeyse dümdüz uzanabileceği şekilde koltuğunu indirdi. Şoka girmesini önlemeye yardımcı olmak için hatırı sayılır bir çabayla bacaklarını kontrol paneline koymayı başardı. Rue Monge'den kuzeye döndüğünde, nehrin üzerinde helikopterler gördü. Justine, Rue des Ecoles yakınlarındaki kliniğe gelmeden arabasını park etti. Saat üç buçukta etrafta tek bir kişi bile yoktu. Court kımıldadı, bir an etrafına baktı ve sonra ondan kalem ve bir parça kâğıt istedi. Bir süre çantasını karıştırdı ve sonra ona zarf ve kalem uzattı.

"Bulmanı istediğim başka bir ilaç daha var. Pediatrik ilaçların olduğu yerde olması gerekir."

"İkizlerden birinin ilaca mı ihtiyacı var?"

"Hayır. Benim için." Bir şeyler yazdı ve zarfı Justine'e geri verdi. Yazdığına baktı.

"DextroStat mı? Bu ne işe yarıyor?"

"Yardımcı olacak. Çok önemli. Onu bulman lazım."

Omuzlarını silkti, arayacağına söz verdi. Court'a başka bir şey söylemeden minik Uno'sundan indi ve bagaja doğru yürüdü. Gentry ne yaptığını görmek için dönmedi, dönemedi. Birkaç saniye sonra binanın cam kapısına doğru yürüdü ve hızla her iki yöne de baktı. Sağ elindeki demir levyeyle camı kırdı ve elini keskin parçaların arasından uzatarak kapıyı içeriden açtı. Court çaresizlik içinde olanları izlerken ve kulak tırmalayıcı alarm sesi sokağı kaplarken, Justine karanlık klinikte gözden kayboldu.

Court yaklaşan tehlikeye rağmen arabada tekrar uyuyakaldı. İleriye doğru hareket eden minik iki kapılı arabanın sarsılmasıyla uyandı.

Alarm sesinden uzaklaştıklarında, üzerlerinde yanıp sönen sokak lambalarının parıltısında, genç kadının yüzünü bir an için gördü: ciddiyet ve kararlılık.

"Ne aldın?" diye sordu.

"Üç ünite 0 pozitif, iki torba dekstroz, morfin, Vicodin, transfüzyon ekipmanı, antiseptik ve bir cerrahi dikiş seti."

"Ve?"

"Ve sorduğun ilaç."

"Tebrikler"

"Evet." dedi biraz gülümseyerek. "Eğlenceliydi."

Justine ve Court, Gare Saint-Lazare'nin altındaki otoparkta büyük Mercedes'e bindi. Gentry direksiyonun başına geçti ve sersemleşmiş ve acıdan yüzü buruşmuş halde oturdu. Justine, karanlık ve boş otoparkta birlikte otururken kan ve bir torba besin nakline başladı. Damlamanın devam etmesini sağlamak için torbaları üstlerindeki tavan lambasına astı ve arabanın esnek siyah deri iç tasarımı, Court'un üzerine eğilip bandajlarına ve yaralarına nüfuz etmesi için beline bolca antiseptik dökerken Fransız kızının hareketlerine kolaylık sağladı.

Justine, Court'a sadece uzanıp rahatlaması talimatını verdi ve arabadan indi. Tek başına oturduğu ve elindeki görev hakkında düşünmeye çalıştığı esnada Justine gözünün önünden kayboldu. Bu gecikmelerin sabah altıdan önce şatoya ulaşamayacağı anlamına geldiğini biliyordu. Gizlice uzanıp bölge hakkında bir fikir edinmek için neredeyse hiç zamanı olmayacaktı. Hayır, şu anki durumuyla, karanlıkta yapmak istiyorsa sadece ön kapıya gidip saldırısına başlayacak kadar zamanı vardı. Lanet olsun. Court, başarı şansının hiçbir zaman yüksek olmadığını, ancak Paris'teki bıçaklanma olayından sonra artık hesaplanamayacak kadar düşük hale geldiğini fark etti.

Justine tam o sırada bir paket hamur işi ve iki büyük porsiyon kahve ile geri döndü. Court, elindeki plastik bardaklardan birini aldı ve ağzı yanana kadar bir yudumda içti.

"Arrêt! Stop!"[25] diye emretti. "Yavaşça yudumla."

Court bir kruvasan aldı ve kimseye aldırmadan tek lokmada yedi. Justine, Court yemek yerken onun için kruvasana yağ sürmeye çalıştı ama Court elinden küçük tereyağı parçasını aldı ve onu da yuttu.

Justine ona fırça attı. "Annen böyle yediğini görse kızardı. Rahatla. İhtiyacın olan sıvıları ve besini serumdan alıyorsun. Morfinle çok fazla yemek yersen kusarsın. Kahveyi yavaşça iç. Arabayı sürebilir misin?"

Court acımasız bir kararlılıkla, "Öğrenmek üzereyiz." dedi ve Mercedes'i park yerinden çıkardı, yer altı otoparkından yavaşça çıktı ve geceye karıştı.

Şehrin kuzeyine gitmek için A15'i kullandılar ve Justine'in söz verdiği gibi pazar sabahı saat dörtte neredeyse hiç trafik yoktu. Şehrin birkaç dakika dışında kan torbasının boşaldığını görünce yüksek sesle küfretti; yeni bir torba ile değiştirdi ve sıvıların en hızlı şekilde serumun içine damlamasını sağlamak için dekstrozu değiştirdi.

A13, Bayeux'e giden en kısa yol olmasına rağmen Court onu kullanmaktan kaçındı. Gözetlemenin şatoya giden ana yolda kolayca kurulabileceğini biliyordu. Court bunun yerine yolculuğuna yarım saat daha ekleyen bir sürü arka yol kullandı.

Bir saat boyunca kaçınılmaz olanı erteleediler. Justine ailesi, arkadaşları ve altı kedisi hakkında konuştu. Court rastgele konuşmasından gergin olduğunu anlamıştı. Şatoya bir saatten daha az kala Justine sessizleşti ve dikkatlice Gentry'nin serumuna küçük bir doz morfin enjekte etti. Kan basıncı çok düşük olsaydı, veteriner kliniğinde olduğu gibi, morfin kalbini durdurabilirdi. Ancak iki buçuk ünite kandan sonra, neye katlanmak üzere olduğunu düşünerek, güçlü ağrı

25 (Fr.) Dur! (Ç.N.)

kesiciden küçük bir miktar vermenin bu riske değeceğine karar verdi.

Karanlıkta ilerledikçe, Court kendini daha iyi hissetmeye başladı, ağrı kesici, kan ve şekerli serum gücünü ve moralini artırdı. Prosedürü tartıştılar ve Justine, birkaç dakika boyunca önündeki gösterge panelinde dikiş setini ve bandajlarını hazırladı. Jilet gibi keskin kancalı iğneye iplik geçirirken irkildi ve iğneyi antiseptik şişesine batırıp steril gazlı bezin üzerine koydu. Gömleğini açıp bandajlarını kesti ve şişenin içindekinin yarısını karnına döktü ve Court acıdan geri çekildi.

İkisi de emniyet kemerlerini açtı ve Justine yolcu koltuğunda dizlerinin üzerine çöktü. Gentry, karnına erişmesine izin vermek için ellerini direksiyona koydu. Kalan soğuk kahveyi de içti ve bardağı omzunun üzerinden arkaya fırlattı. Justine daha sonra, Court'un küçük el fenerini direksiyon simidinin altına sabitlemek için yapışkan bant kullandı ve ellerinin bıçak yarasının üzerine gölge düşürmemesine dikkat ettiği sürece çalışma alanını mükemmel şekilde aydınlattı.

"Bunu doğru koşullarda bile daha önce bir insanda yapmadım ama daha önce kedilere dikiş attım."

"İyi iş çıkaracaksın." dedi Court. Birbirlerinin sinirlerini yatıştırmaya çalıştıklarını fark etti. Ama ilk olarak Justine tereddüt etti. Amerikalıya baktı ve "Emin misin? Yarayı kapatmak için kasın derinliklerine girmem gerekecek. Deriyi delersem, hareket ettiğin anda yırtılır." dedi.

Court başını salladı, gözleri çekeceği acının düşüncesiyle bile çoktan sulanmıştı. Yavaşça, "Justine..." dedi. "Ne dersem ya da yaparsam... Durma."

Başını salladı, kendini hazırladı. "Hazır mısın?"

Kısa bir süre başını salladı, emniyet kemerini göğsünden çekti ve ağzına yerleştirdi. Sertçe ısırdı.

Yol engebesiz ve dümdüzdü ve farlar yolu gösteriyordu.

Justine hastasının kanlı bıçak yarasından bir buçuk san-

tim uzağındaki etini deldi. Çengelli iğne, karın kasının derinliklerinde kendi yolunu buldu. Kesiğin içinden geçti ve el fenerinin ışığında taze kan kabarcık gibi görünüyordu. Keskin iğnenin eğriliği, iğnenin tekrar derisinin dışına, bıçak yarasının diğer tarafından bir buçuk santim uzağa çıkmasını sağladı.

Court ağzında sıkışmış emniyet kemerine bağırdı.

Justine eldivenli eliyle ipliği aldı, aleti geldiği şekilde geriye doğru çekti ve iğneye yeniden ip geçirdi. Hastasının kanında çeyrek doz morfin dolaşmasına rağmen, ikinci dikişini ilkine yakın bir yere atarken kollarında gözyaşları hissetti.

On kilometre boyunca devam etti. Dikiş atarken işinden başka bir yere bakmadı ama tıpkı yaralı bir köpeğe yapacağı gibi onunla yatıştırıcı bir şekilde Fransızca konuştu. Hastası yukarıda yüzünü buruşturdu ve inledi. Onun düşüncesine göre mucizevi bir şekilde arabayı sürmeye devam etti, gerektiğinde yumuşak dönüşler yaptı, hatta bir kez hafifçe fren yaptı. Justine, onu tutarlı yapan tek şeyin önündeki yol ve yola odaklanma ihtiyacı olduğunu farz etti.

Çalışırken kanı temizlemek için gazlı bez kullandı, kanlı yarayı daha iyi görebilmek için Court'un bacaklarının arasına yerleştirdiği şişeden antiseptik döktü.

Sonunda, "Neredeyse bitti. Sadece sıkıca çekip bağlamam gerek. Sadece birkaç saniye." dedi. Yukarıda nefes nefese kaldığını ve hıçkırarak ağladığını duydu. Sesinde Justine'ni rahatsız eden bir ritim vardı; her an şoka girebileceğini biliyordu. "İşte başlıyoruz... Mümkün olduğunca nazik olacağım." İpliği çekti, yara güzelce kapandı ve son kanama hemen durdu. "Evet harika. Şimdi sadece bağlayacağım ve..."

Arabanın lastikler bir yığın tümseğin üzerinden geçti. Mercedes'in süspansiyonu harikaydı; pürüzlü zemini çok hissetmedi. Ancak tümsekler birkaç saniye sonra durmadığında, hastasını kontrol etmek için başını kaldırdı.

Başının hemen kendisinin üzerinde ve gözleri kapalı olduğunu görünce dehşete düştü.

Jim bayılmıştı.

Siyah Mercedes yoldan çıktı ve sabah beş buçukta kaza yaptı.

OTUZ BİR

Belaruslu nöbetçilerin onu da şatonun çevresinde görevliydi: altısı dışarıda, ikisi zemin kat pencerelerinde ve ikisi yukarıdaki kulede. İki elektronik güvenlik mühendisi olan Serge ve Alain, zemin kattaki kütüphanede oturuyor, kan çanağı olmuş gözleri ekranları ileri geri tarayarak binanın çevresindeki kızılötesi görüntüleri izliyordu. Her beş dakikada bir, devriyelerle iletişim kurmak için telsiz kullanıyorlardı.

Libyalılar hâlâ bölgedeki tek avcı-suikast timiydi. Kamyonetleri Bayeux'de devriye gezerken yorgunlukla mücadele ediyorlardı. Çoktan büyük parayı kaybettiklerinden emindiler. O zamandan beri bölgede bulunan diğer ekipler, 500 kilometre civarındaki her sokak sanatçısı gibi hedefi aramak için Paris'e gönderilmişti. Libyalılara, İsviçre'deki yamaçta hedefin işini bitirmeleri için iyi bir fırsat verilmişti ve başarısız olmuşlardı, bu yüzden şimdi oturmaları ve beklemeleri emredilmişti, başka bir şans için en iyi ihtimalle yüzde bir ihtimalleri vardı.

Hiç kimse Gentry'nin Bayeux'e gelmesini beklemiyordu.

Riegel, Lloyd, Teknisyen ve Felix kontrol odasında loş ışıkta oturuyor, kahve yudumluyor ve Paris'teki gözcüler ve suikast timleri tarafından tutulan dijital video kameralarının sallanan ve hareketli görüntülerini gösteren bilgisayar monitörlerini izliyorlardı. Teknisyen hâlâ Sen Nehri çevresindeki

aramayı organize ediyordu. Hem Riegel hem de Lloyd çoktan Gentry'nin akıntı yönündeki sudan çıkıp sendeleyerek uzaklaştığını kabul ettiler, böylece ağ genişledi ve sonra tekrar genişleyip nehrin her iki tarafında yayıldı.

Saat beş buçukta, Paris'ten şato çevresinde hareketlilik yaratan yeni bir haber geldi. Polis radyosunu dinleyen bir gözcü, Beşinci Bölgede bulunan küçük bir acil kliniğinde hırsızlık olayı gerçekleştiğini öğrenmişti. Bu, hedefin nehre düştüğü yerin yukarısındaydı ancak Teknisyen neler yapabileceğini öğrenmek için bir gözcü göndermişti. Kliniğin sahipleri gelmiş ve çalınan ilaçların, kanın ve ekipmanın hepsinin yara tedavisi için gerekli olduğunu açıklamışlardı.

Riegel, Teknisyen'in arkasında durdu. "Aramayı bölmemiz gerekecek. Bolivyalılar ve Sri Lankalılar Paris'te kalsın. Botsvanalılara otoyolu kullanarak buraya gelmelerini söyle, belki yolda onu görürler. Kazakları almak için bir helikopter yolla. En yetenekli nişancı onlar; onları burada istiyorum. Şatonun çevresindeki arka yollarda devriye gezebilir, hareket eden her şeyi kontrol edebilirler. Ve Bayeux'deki Libyalıları uyar! Tren istasyonunu ve şehir içindeki rotaları izlemek için orada kalmaları gerekiyor. Gray Man bir şekilde hâlâ savaştaysa gün doğmadan burada olacak."

Teknisyen kendi kendine mırıldandı, "Onu gördük. Yaralandığını çok iyi gördük. Suya düştüğünü çok iyi gördük."

Lloyd, odadan hışımla çıkarken kafasının arkasına tokat attı, kızılötesi kameraları izleyen adamlara hedeflerinin yolda olabileceğini söylemek için aşağı indi.

***

"Lütfen! Lütfen Jim! Uyanman gerek!"

Court Gentry gözlerini açtı. Karanlıkta üzerine bir figür yaklaştı. Düşünmeden kolunu uzattı ve figürün boynunu sertçe tuttu ve yere yatırdı, üstüne çıkmaya çalıştı.

Court uzun, ıslak çimenlerin içindeki Justine'in üzerine düştü.

Fransız kızın üzerinden kalkarken tek söyleyebildiği "Üzgünüm." oldu. Uyuşuk bir biçimde hareket etti, vücudu belli ki ilaçların etkisi altındaydı.

Justine de yavaşça doğruldu. Karanlıktı ve en çok geniş gözlerini ayırt edebiliyordu. Sonunda Court'un yanına oturdu ve Court rahatsız bir şekilde başka tarafa baktı. Çevresini değerlendirdi.

Yaş çimde oturuyordu, ikisi de Mercedes'e yaslanmıştı. Tarlanın ortasındaydılar, siyah sedanın beşte dördü çalılığın içindeydi. Gentry, yolun diğer tarafta olduğunu varsaydı. Üstündeki sis, ayın parıltısını yaymıştı ancak arabanın yanındaki çamurlu tarladaki ineklerin hantal hareketini seçebiliyordu.

Hava soğuktu.

"Ne... Ne... Neredeyiz?"

"Seni uyandıramadım. Caen'in batısındayız, Bayeux'e hâlâ otuz dakika uzaklıktayız."

"Lanet olsun. Saat kaç?" Amerikalı, sanki ilaçtan sersemleşmiş beyninin sisinin içinden çıkmış gibi, görevini yavaşça hatırladı.

"Neredeyse yedi. Güneş bir saat içinde doğacak."

"Kaza yaptık, değil mi?"

"Hayır, mösyö, *biz* kaza yapmadık. *Sen* kaza yaptın."

Yavaş yavaş hatırlıyordu. Artık çok acımamasına rağmen elini yaralı karnına koydu. Temiz kahverengi bir gömlek giyiyordu. Gömleğinin altında bandajların sıkı bir şekilde sarılmış olduğunu hissedebiliyordu.

Yeni pantolonuna baktı. "Beni giydirdin mi?"

Justine başını çevirip karanlık alana baktı. "Giysileri arabada, bir çantada buldum. Kazadan sonra."

"Yaralandın mı?" diye sordu.

"Ciddi değil. Birkaç morluk. Şanslıydık. Yoldan çıkıp çalıların arasından inek yoluna girdin. Bu ağaçlara çarptık. Araba sıkıştı. Kazadan sonra sana biraz ilaç verdim, seni bandajladım ve giydirdim. O zamandan beri buradayız. Biraz önce bir helikopter uçtu. Beni korkuttu. Belki bizi arıyorlardır diye düşündüm."

Court'un zihni her geçen saniye berraklaşıyordu; şimdi geri gelmişti. "Asla zamanında yetişemeyeceğim."

"Bana sabah sekizde demiştin. Hâlâ varabiliriz."

"Güneş doğmadan önce pozisyon almam gerekiyordu." Gentry nefes aldı ve bıraktı. Yavaşça ayağa kalktı, beklediğinden daha az zorlandı. "Bana ne verdin?"

"Biraz ağrı kesici verdim ve ağrıyı azaltmak için belinin etrafını bandajla sıkıca sardım."

Gentry konuşurken gömleğinin içindeki sargıyı kontrol ediyordu. "İyi. Kendimi çok kötü hissetmiyorum."

"Çok sürmeyecek. Acı yakında geri dönecek. Sana diğer ilacı vermedim. DextroStat olanı. Şişenin üzerinde yazanları okudum. Çok güçlü bir amfetamin. Bu haplardan birini alırsan tansiyonun yükselecek. Dikişlerim mükemmel değilse çok kötü kanarsın. İç kanaman da olabilir. O haplardan birini yutman çılgınlık olur."

"Haplardan birini yutmayacağım. Üç tanesini açacağım, içindekileri bir bardak sıcak kahveye dökeceğim. Bu, yavaş salınım yapan tabakayı bozacak, böylece tüm etkiyi anında elde edeceğim."

"Bu intihar!" dedi. "Doktor değilim ama bunun vücuduna ne yapacağını biliyorum."

"Bu, yarım saat kadar tetikte olamama yardımcı olacak. Ondan sonra kanarsam, sorun değil. Önce işimi yapmalıyım."

İtiraz etmeye başladı ama Gentry sözünü kesti. "Yeni bir taşıta ihtiyacımız var. Yerel, dikkat çekmeyecek bir şey."

Justine hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Orada çiftlik evi var. Belki araçlarını ödünç alabilirsin."

Court, çitin kenarından yetmiş metre ötedeki çiftlik evine baktı. Pencerede hâlihazırda bir ışık yanıyordu. Eski, beyaz, dört kapılı, bel hizasına kadar çamur ve gübreyle kaplı araba, pencerenin ışığında parlayarak dışarıda duruyordu. "Evet, araçlarını *ödünç* alacağım." Yavaşça Mercedes'in bagajına uzandı ve ikinci Glock tabancayı aldı. İlkini Paris'teki geçitte kaybetmişti. Bakmadan sürgüyü bir buçuk santim geri çekti ve tabancanın dolu olduğundan emin olmak için parmak ucunu kullandı. "Hemen döneceğim."

***

Gün doğmadan son bir saat önce, Riegel tüm birimleri şatoda savaş durumunda hazır bekletiyordu çünkü Gray Man'in gelecekse o zaman geleceğini tahmin ediyordu. Minskli on silahlı adam, ellerinde Kalaşnikof savaş tüfekleri ile bahçede ve ana kapıya giden yolda devriye gezen ikişerli üç gruba ayrılmıştı. Şatonun birinci katında iki tane daha AK-47 kullanan adam vardı; biri pencereden araba yolunu, diğeri de arkadaki bahçeyi izliyordu.

Son iki Belaruslu, şatonun kulesindeydi: Dragunov dürbünlü tüfeği olan bir keskin nişancı, Phillip Fitzroy'un hayatına son veren aynı adam, aynı silah ve sırtında AR-15 ile gecenin karanlığında dürbünle her yöne bakan bir gözcü.

On Belarusluya ek olarak Lloyd'un Londra'dan getirdiği üç adam, Kuzey İrlandalı ve iki İskoç da vardı. Diğer Kuzey İrlandalı şimdi Phillip'in cesedinin yanında bodrum katında yatıyordu. İkisi mutfakta, kulaklarında telsiz ve kucaklarında hafif makineli tüfekler vardı, bizzat Riegel tarafından Gray Man'in göründüğü yere gönderilmeyi bekliyorlardı. Üçüncüsü, McSpadden, Fitzroy ailesinin olduğu ikinci kattaki yatak odasının dışındaki koridordaydı.

Birinci kattaki kütüphanede, bahçenin etrafına yerleştirilmiş kızılötesi kameraların monitörlerini izleyen iki Fransız mühendis de vardı. Her ikisi de kırklı yaşlarında eski piyadeydi; bellerinde tabanca taşıyor ve onları nasıl kullanacaklarını biliyorlardı.

Son olarak kontrol odasında Teknisyen, Lloyd, Felix ve Riegel vardı. Dördünden sadece biri, Riegel, gerçek bir silahşor olarak kabul edilebilirdi. Tabancasını süet ceketinin altındaki omuz kılıfında taşıyordu. Başkaları için tehlikeli olsun ya da olmasın, Lloyd'da küçük bir otomatik silah vardı ve atkuyruklu İngiliz, daha önce dolu bir silaha hiç bu kadar yakın olmamasına rağmen bilgisayar masasında dolu bir Uzi duruyordu.

Bu da farkı, bir saldırgana karşı on dokuz savunucuya çıkarıyordu ancak bu şato etrafındaki güvenliğin sadece iç kısmıydı. Dört Libyalı Jamahiriya Güvenlik Teşkilatı operatörü, Bayeux'e on kilometre uzaktaydı ve Teknisyen ile sürekli telsiz bağlantısı içindeydi. Kasabadan şatoya giden yolu ve Paris'ten gelen tek mantıklı rota olan, yakında açılacak tren istasyonuna giden yolu izliyorlardı. Gösterişli, siyah Eurocopter beş Suudi'yi taşıyarak yüksek irtifada tembelce sekiz hareketi yaparak uçuyordu. Helikopter, Caen'den doğuya giden yolları ve hatta Gray Man'in Normandiya Çıkarması'nın tek kişilik bir tekrarı gibi sahilde büyülü bir şekilde ortaya çıkması ihtimaline karşı kıyı boyunca kuzeye giden yolları da izliyordu.

Paris'ten yeni gelen dört Kazak, kucaklarında dipçikleri katlanmış Kalaşnikof tüfekleriyle küçük, mavi bir Citroën ile devriye geziyordu. Kırsal kesimde sürdüler, erken kalkan sürücülerin arkasında ilerlediler ve plakalarını kontrol ettiler, araçtaki yolcuları taramak için arabalara parlak ışıklar tuttular.

Kazaklar telsizlerini kullanmadılar. Evet, Teknisyen'in diğer takımlarla olan iletişimini dinlediler ancak Teknisyen'in

haber vermeleri için yaptığı çağrıları asla onaylamadılar ya da onlara yanıt vermediler. Gray Man'i öldürmek, parayı kazanmak ve eve dönmek için oradaydılar. Şatodakilerle sadece Gentry'nin cesedini ön kapıya atıp paralarını talep ettiklerinde iletişim kuracaklardı.

Riegel, tüm operasyonu üçüncü kattaki kontrol odasından yönetiyordu. Sınırlı kaynaklarla ve çok az uykuyla çalışan, çok kötü şekilde yaralanmış bir düşmana karşı otuzdan fazla silahlı adamın olmasının adil bir mücadele olmadığını ilk kabul eden o olacaktı.

Ancak Riegel bir avcıydı ve adil bir dövüş onun tarzı değildi.

Ayışığı Kitaplığı

OTUZ İKİ

Sabah güneşi Manş Denizi'nin üzerinde parıldıyordu ve sabahın ilk renklerinin izleri, sahil yolundan dört kapılı, kirli beyaz arabayı batıya doğru sürerken Justine'in omuzlarının arkasına hafifçe dokunuyordu. Belirtilen hız sınırını geçmedi, işaretleri dikkatlice okudu.

Yolcu koltuğu ve arka koltuğu birkaç alüminyum valiz dışında boştu.

Tek başına seyahat ediyordu, sahil kasabası Longues-sur-Mer'den sola döndü, siyah bir helikopter birkaç yüz metre yukarısında süzüldüğünde hızlanmadı veya yavaşlamadı. Helikopter güneybatıya doğru gidip kadının görüş alanından kaybolmadan önce üç tur attı.

Bir süre yolda tek başınaydı ama helikopterin ayrılmasından kısa bir süre sonra, mavi bir Citroën, solundaki çakıllı yoldan gelip peşine takıldı, arkasından toz ve egzoz dumanı yükseldi. Dikiz aynasına göz attı ve parlak araba farlarından başka bir şey görmedi. Araba birkaç yüz metre onu takip ettikten sonra yanında ilerlemeye başladı. Justine ince direksiyon simidini o kadar sıkı kavradı ki el feneri ışığı onu aydınlatırken ve sonra arka koltukta tararken kırılacağını sandı. Sonra ışık söndü, Citroën önüne geçti ve Justine fren lambalarının yanacağından, onu durmaya zorlayacağından emindi.

Ama araba hızla uzaklaştı. Arka lambaları, bir dakika sonra önündeki sisin içinde kayboldu.

Birkaç kilometre güneye gittikten sonra, kucağındaki haritaya baktı, Jim'in oraya onun için koyduğu kalem izlerini fark etti. İleride sola dönüş vardı ve ışıklarını kapattıktan sonra döndü. Dar yol dümdüz gidiyordu; kalın çalılar her iki yanında yükseldi. Karanlıkta üç dakika ilerledikten sonra, yol güneye döndü ama o yavaşladı, küçük arabayı kaldırımdan indirdi ve motorun devrini arabayı derin bir çalılığa götürecek kadar yükseltti.

Çalılığın diğer tarafında yerden üç metre yüksekliğinde büyük bir taş duvar vardı. Onun bakış açısından duvar ön camı kaplıyor ve sonsuz gökyüzüne uzanıyor gibiydi. Sedanın ön tamponunu duvara çarptı ve motoru kapattı.

Bulunduğu yer, dar yolun her iki yanındaki uzun ağaçlardan dolayı neredeyse zifiri karanlıktı. Hızla sürücü koltuğundan indi. Kapıyı arkasından çarpmamaya dikkat etti. Her şeyin yolunda olduğuna dair önceden ayarlanmış bir sinyal olarak Fiat'ın bagajına dört kez yavaşça vurdu.

Bir dakika sonra bagaj kapağı açıldı. Jim, sıkıştığı yerden yanında boş bir karton kahve bardağı ve kollarında siyah bir tüfekle ona baktı.

Yavaşça dışarı çıkarken, "Sorun çıkmadı mı?" diye sordu. Hareketin yaraları üzerindeki etkisini yüzündeki acıdan görebiliyordu. Tüfeği arabanın bagajında bıraktı, yana doğru yürüdü, sıkışık bagajda acı çektikten sonra uzuvlarını esnetti.

Justine arabanın arkasında dururken, "Etrafta adamlar var. Arabada ve helikopterde. Eminim mülkün içinde daha fazlası vardır. Seni bekleyen bu kadar çok insan olduğuna göre senin çok tehlikeli bir adam olduğunu düşünüyor olmalılar." dedi.

Amerikalı, arka koltuğun kapısını açmak için yolcu tara-

fındaki uzun çalıların arasından geçmişti. "İtibarım abartılıyor."

"Ne?"

"Boş ver. Yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istiyorum. Paranın her sentini kazandın. Bunu sensiz yapamazdım."

Justine loş ışıkta gülümsedi. "Henüz gerçekten hiçbir şey yapmadın Jim."

"Haklısın."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Sanki az önce bir duble espresso ile üç doz amfetamin içmişim gibi. Dikişlerin sağlam duruyor."

Birden bir arabanın farları Justine'in vücudu üzerinde gezindi. Işığın kaynağına bakmak için arkasına döndü, sonra ne yapması gerektiğini sormak için hızla Jim'e geri döndü ama gitmişti.

Saniyeler sonra, mavi Citroën arkasında durdu ve dört adam hızla arabadan indi.

Justine parlak ışıkta durdu ve gözlerini korumak için elini kaldırdı. Işık üzerini kapladı ve kendini parlak ışınların altında çıplak gibi hissetti. Dört adam ışıkların önünde hareket ettiler, karaltı olarak görünüyorlardı. Adamların kollarındaki uzun silahların profilini gördü. Biri ona bağırdı ama ne dediğini anlamadı ve konuşamadı. Bunun yerine soluna ve sağına, gün doğmadan önce loş olan çevresine baktı.

Jim'in ışık huzmelerinden uzakta, güvenli bir yere kaçtığını ve önündeki adamlardan kurtulduğunu biliyordu. Bir şekilde taş duvarın üzerinden atlamayı başarmış olduğunu düşündü. Arabanın bagajındaki ekipmanı ve burada olmasını açıklayacak makul bir neden bulması için onu burada yalnız bırakmıştı.

Kalbi göğsünün içinde korkudan patlayacak gibiydi.

Dört karaltıya *"Bonjour."*[26] dedi, sakin sesi mırıltıdan biraz fazla çıktı.

Karaltılar hep birlikte ona yaklaştı, silahlar hâlâ ileriyi gösteriyordu.

On beş metre, on metre, gölgeler yaklaştıkça birleşti.

Sonra karaltıların ileriye doğru istikrarlı hareketi aniden değişti, soldan hızlı bir gölge geçince karaltının biri hareketin olduğu yere döndü, uzun silahın formu yükselmeye başladı ve sonra uzun karaltılardan biri top gibi yerde yuvarlanırken önündeki hayaletler şaşkınlık içinde bağırdılar.

Justine aceleyle geri çekildi, arabanın bagajına çarptı, önündeki ışık ve karanlığın dans eden hareketini izledi. Yoldaki kargaşada, yağan yumrukların, savrulan tekmelerin, havada uçan ve tozlu çakıl taşlarına düşen silahların, bağırışların ve ete ve kemiğe denk gelen yumruk seslerinin arasında kollarının ve bacaklarının ana hatlarını ayırt etti.

İkinci bir karaltı yere düştü ve hareket etmedi, bu seferki fardan süzülen ışığın altına düştü. Jim olmadığını gördü. Gölgeler yükselen toz bulutunda daha da yakınlaştı. Bir adamın dış hatları, koyu uzantılarını başka bir profilin başına ve boynuna sardı ve boynunu döndürdü, silueti kaldırımdan yukarı kaldırdı. Justine, boyun omurlarının bükülme nedeniyle parçalanırken boynun çat sesi çıkardığını duydu.

Justine televizyondaki aksiyon programlarında yumruk kavgaları görmüştü. Bu onların yanından bile geçmiyordu. Hareketler daha hızlı, daha vahşi ve daha acımasızdı. Düşmanlar arasındaki ilişkide ahenk, koreografi yoktu. Hayır, sert darbeler, ani tepkiler ve vahşi hayvan hırıltıları ve çığlıkları, yorgunluk ve panikten hırıltılı çıkan nefes vardı. Darbelerin sesi ve dövüşün çılgınlığı o kadar acımasızdı ki, adamların hepsinin önündeki sokakta paramparça olacağından emindi.

Üç adam yere yığılmıştı ve dördüncüsü, düşmüş ve ka-

26 (Fr.) Merhaba. (Ç.N.)

yarak kavgadan kurtulmuş tüfeği almak için ışık huzmelerinden kaçıyordu. Justine, Jim'in tozlu sokakta adamın peşinden gittiğini ve adama arkadan vurup yere serdiğini gördü. Birbirlerine yumruk attılar ve Jim, soğuk yolda sırt üstü yere serildi. Fransız kadın aceleyle bagaja döndü ve kullanmak için nasıl çalıştıracağını bilmemesine rağmen Amerikalının bıraktığı tüfeği kaldırmaya çalıştı. Bakışlarını kavgadan başka yere çevirdiğinde, birinin acı içinde çığlık attığını duydu. Büyük silahı kaldırdı ve geri döndüğünde Jim'i dizlerinin üzerinde ve dördüncü adamı ellerini gözlerinin üzerinde ondan uzaklaşırken buldu. Jim ayağa kalktı, beraberinde uzun bir silahı da başının üzerine kadar kaldırdı. Justine izlerken, Jim kıvranan adamı tabancanın dipçiğiyle dövdü. Odun kesen bir balta gibi, darbeler birbiri ardına çırpınan adamın sırtına indi. Ellerini kendini savunmak için kaldırdı ama tüfeğin dipçiği, dehşete düşmüş gözlere ulaşmanın bir yolunu buldu. Gözlerinden kan fışkırdı ve çenesi kırıldı ve iğrenç bir şekilde açıldı. Adamı soğuk yolda, sırtüstü hareketsiz hale getirmek için ezilmiş kafasına bir düzine acımasız darbe indirmiş olmalıydı ve Justine başka yere bakamıyordu.

Her şey bittiğinde, Fransız kadın yavaşça arabanın tamponundan yere doğru kaydı. Tüfeği önüne koydu, yüzünü kapatıp ağlarken boş elleri titriyordu.

***

Court, dört cesedi yoldan çıkarırken hiperventilasyon ile boğuşuyordu. Aydınlanan gökyüzünde helikopter sesi duydu. Her iki taraftaki çalılarla ve Laurent Şatosu'nu çevreleyen yüksek duvarla, helikopter pozisyonunu tespit etmek için doğrudan yukarıdan uçmak zorunda kalacaktı ama Gentry, tozlu yolda açıkta durduğu her saniyenin risk olduğunu biliyordu.

Hızlıca kullanabileceği herhangi bir ekipman için arabanın bagajını kontrol etti. Hemen dört adet seviye 3A çelik ye-

lek buldu. Tüfek mermisine karşı işe yaramazdı ama tabanca ateşini durdurmada oldukça etkiliydi. Başını hızlıca bir yeleğin içinden geçirdi ve yan panelleri belinin etrafına sıkıca bağladı. Bagajda ayrıca sert taktik dizlik ve dirseklik vardı. Bunları da taktı, birkaç dakika sonra çizilmiş bir dirseğin sorunlarının en önemsizi olacağını biliyordu ama geride bir parça koruyucu teçhizat bırakmanın anlamı yoktu.

Sonra küçük Citroën'in sürücü koltuğuna oturdu ve havadan görünmesini engellemek amacıyla kalın çalıların içine sürmek için vitesi taktı. Aşağı baktığında, Justine'in karnını tekrar birbirine bağlamak için kullandığı dikişlerin tamamı olmasa da bir kısmının attığını fark etti. Bıçak yarası kanadı ve kurşungeçirmez yeleğinin altındaki bandajlarını ve gömleğini ıslattı. Karnından süzülen kan, pantolonundan aşağıya ve arabanın koltuğuna damladı. "Kahretsin!" dedi yüksek sesle. Bir kez daha kısıtlı zamanda çalışıyordu.

Cesetleri ve arabayı sakladıktan ve AK'leri çalılara fırlattıktan sonra, hâlâ arabanın yanında diz çökmüş olan Justine'in yanına gitti. Gözyaşlarını sildi ve gözünün önündeki saçları çekti. Yavaşça ayağa kalktı.

Çalıların arasına yeterince gizlenmemiş bedenlere baktı. Kollar ve bacaklar anormal bir şekilde duruyordu. "Kötü adamlardı, değil mi?"

"Çok kötü. Yapmam gerekiyordu ve şimdi o duvarın üzerinden geçip yapmaya devam etmem gerekiyor."

Justine yanıt vermedi.

Court alüminyum kasaları açmaya başladı, beline taktik kemerini sıkıca taktı, tabanca kılıfını sağ bacağına ve makineli tabanca şarjör taşıyıcısını soluna taktı.

"Zamanım doldu. Gitmek zorundayım." M4 suikast tüfeğini boynunun ve sol kolunun üzerinden geçirdi ve küçük HK MP5 makineli tabancayı, mavi Citroën'den aldığı balistik yelekteki bölüme, namlusu aşağı bakacak şekilde yerleştirdi.

Glock 19 tabancasını bacağındaki kılıfa koydu ve iki adet parça tesirli el bombasını yeleğin üzerindeki yerine cırt cırtladı. Arabanın ön koltuğundan uydu telefonunu alıp kalça cebine sıkıştırdı.

Üç dakikadan kısa bir sürede hazırlanmıştı. Arkasında sessizce duran, hâlâ parçalanmış dört cesedin açıktaki bacaklarına bakan Justine'e döndü. "Çite tırmanmak için arabanın kaputunu kullanmam gerekecek. Yukarısının temiz olduğunu söylediğimde geri sürmeni, dönmeni ve sahile geri gitmeni istiyorum. Batıya git, doğuya değil. Bu arabayı gördüğün bir sonraki tren istasyonuna park et, sabah Paris'e giden ilk trene bin ve evine git. Benim için yaptığın her şey için tekrar teşekkür ederim."

Justine'in bakışları mesafeliydi. Gentry, dört adamı göğüs göğüse dövüşte önünde öldürmenin onu ağır bir şekilde sarstığını biliyordu. Bunun herhangi birini üzeceğini düşündü, en azından onun hayatını yaşamayan herhangi normal bir insanı.

"İyi olacak mısın?" diye nazikçe sordu.

"Sen kötü bir adam mısın Jim?" diye sordu, gözbebekleri hâlâ kavgadan dolayı büyüktü.

Elini onun koluna koydu, rahatsız etmeyecek kadar nazikçe tuttu. "Sanmıyorum. Bana bazı kötü şeyler öğretildi. Bazı kötü şeyler yapıyorum. Ama sadece kötü insanlara."

"Evet." dedi. Biraz rahatlamış gibiydi. "Evet." Ona baktı. "İyi şanslar."

"Belki, işim bittiğinde konuşabiliriz..."

"Hayır." diye sözünü kesti. Uzağa baktı. "Hayır. Unutmaya çalışsam daha iyi."

"Anlıyorum."

Ona kısa bir süreliğine sarıldı ama Gentry kafası karışmış göründüğünü düşündü, sanki acımasız şiddet gösterisinden

sonra artık onu bir tür hayvan gibi görüyordu. Belli ki sadece ondan ve bu çılgınlıktan uzaklaşmak istiyordu. Tek kelime etmeden arabanın sürücü koltuğuna geçti ve Court da kaputun üzerine çıktı. Uyurken verdiği ağrı kesiciler biraz rahatlamasını sağladı. Öyle olsa bile, karnında böylesine kötü bir yara olan biri için duvara tırmanmak tam bir ıstıraptı; bileğinden, bacağından ve göğüs kafesinden söz etmeye gerek bile yoktu.

Gentry, taş duvarın üzerinden kaydı, ayaklarını aşağı sarkıttı, yumuşak çimlere düştü ve küçük dört kapılı arabanın uzaklaştığını ve yola çıktığını duydu. Court son bir kez saatine baktı. Yedi kırktı.

Yoğun sis şatoyu tamamen gizliyordu. Tek görebildiği, önündeki elma bahçesinin başlangıcıydı. Parlak kırmızı meyve, dar gövdeli küçük ağaçların altında duruyordu.

Court son bir kez teçhizatını kontrol etti, ağrılarını ve acılarını kontrol altına almak için derin bir nefes aldı ve meyve bahçesinin içinden koyu gri sisin içine doğru koşmaya başladı.

OTUZ ÜÇ

"Kapat şunu!" dedi Riegel.

Kütüphanede on iki saattir monitör yığınına bakan iki Fransız, kendilerine söyleneni hemen yaptı. Düğmeleri soldan sağa oynatarak şatonun etrafındaki kızılötesi kameralardan gelen görüntüleri kapattılar.

Lloyd kütüphanenin girişinde, hepsinin arkasında belirdi ve "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Riegel cevap verdi, "Kızılötesi kameralar gece için, Lloyd. Artık gece değil."

"Gece geleceğini söylemiştin."

"Evet, öyle söyledim."

"Ama hâlâ geliyor, değil mi?"

"Öyle görünmüyor." diye cevapladı avcı Riegel, sesinde hem şaşkınlık hem de moral bozukluğu vardı.

"Felix'e bir ceset bulmak için on beş dakikamız var. Ne halt edeceğiz?"

Riegel genç Amerikalıya döndü. "Havada helikopterimiz var ve yüzden fazla adam ve kadın onu arıyor. Şatoda onu bekleyen otuz silahlı adamımız var. Onu vurduk. Onu bıçakladık. Onu dağdan, köprüden aşağı attık. Arkadaşlarını öldürdük, kanını kuruttuk. Başka ne yapabiliriz?"

Tam o sırada her iki adamın telefonunun telsiz özelliğinden Teknisyen'in sesi geldi.

"Birkaç sorunumuz var."

"Ne?" diye sordu Riegel.

"Bolivyalılar yarışmadan ayrıldı. İstifa ettiklerini söylemek için Paris'ten aradılar."

"Şükürler olsun." diye tersledi Lloyd.

"Ve Kazaklar iletişime geçmiyor."

Riegel telefonunu kemerinden çıkardı. "Zaten hiç geçmiyorlar."

"Suudilerin helikopteri onları yolda bulamıyor."

Lloyd telefonuna konuştu. "Gray Man ile dövüşüyor olsalardı silah seslerini duyardık. Endişelenme. Şerefsizler, muhtemelen Bolivyalılar gibi kaçtılar."

Lloyd ve Riegel iki kat merdiven çıkarak üçüncü kata geldi. Her iki adam da çok yorgundu ancak ikisi de diğerinin herhangi bir zayıflık belirtisi görmesine izin vermedi. Bunun yerine, neyin farklı yapılabileceğini ve hangi son dakika eylemlerinin hâlâ yapılabileceğini tartıştılar.

Kontrol odasına girdiler ve Felix'in cep telefonu kulağında, pencerenin yanında durduğunu hemen fark ettiler. Birkaç saniye sonra, takım elbiseli, zayıf siyahi adam görüşmesini bitirdi ve yüzünü odaya doğru çevirdi. Saatlerdir tek kelime etmemişti. "Beyler, vaktinizin dolduğunu söylediğim için üzgünüm."

Lloyd gözü dönmüş bir şekilde adamın üstüne yürüdü. "Hayır! On dakikamız var. Bize biraz daha zaman vermelisin. Suya düştüğünü gördün. Öldürdük onu. Ölmek için sürünerek girdiği çukuru bulmak için zamana ihtiyacımız var. Abubaker'e onun düştüğünü gördüğünü söyle..."

"Sana ceset üretme talimatı verildi. Bu vaatte başarısız

oldun. Bunu başkanıma bildirdim. Üzgünüm. Bu benim görevim. Anlıyorsun."

Riegel'in geniş omuzları düştü ve bakışlarını çevirdi. Gray Man'in eğer yaşıyorsa, çocukları kurtarmaya gelmediğine inanamıyordu.

Lloyd, "Her an ortaya çıkacaktır. Abubaker, bir saat içinde görevini bırakana kadar sözleşmeyi imzalamak zorunda değil."

"Artık tartışmalı bir konu. Başkana ilerlemenizi bildirdim; daha doğrusu ilerleme eksikliğinizi. Biz telefonda konuşurken rakibinizin sözleşmesini imzaladı. Daha sonraki talimatları beklemek için Paris'e dönmem söylendi."

Riegel yavaşça başını salladı. Felix'e, "Fransız mühendislerle geri dönebilirsiniz. Bir saat içinde Paris'e gitmek için ayrılacaklar."

Felix minnettarlığını göstermek için kibarca başını salladı. "Çabalarınız işe yaramadığı için üzgünüm. Profesyonelliğinizi takdir ediyorum ve umarım bir gün ortak çıkarımız olur." Alman ve Nijeryalı birbirlerini baş eğerek selamladılar. Amerikalıyı görmezden gelen Felix, yolculuğuna hazırlanmak için odadan çıktı.

Riegel, Teknisyen'e baktı. "Takımlara haber ver. Her şey bitti. Hepsi başarısız oldu. Bugün öğleden sonra bir çeşit teselli hakkında görüşmek için teşkilat başkanlarıyla iletişime geçeceğimi söyle."

Teknisyen ona söyleneni yaptı. Sonra önündeki monitörleri kapattı. Kulaklığını çıkardı ve yavaşça masanın üzerine koydu. Ellerini uzun saçlarının arasından geçirdi.

Kontrol odasında kalan üç adamın her biri birkaç dakika kendi düşünceleriyle baş başa kaldı. Sabah ışığı pencereden içeri giriyordu, başarısızlıklarıyla alay etmek için onlara doğru sürünüyor gibiydi. Adamın gün doğumuna kadar gelmesi gerekiyordu ve şimdi gün doğumu onlarla alay ediyordu.

Lloyd saatine baktı. "Saat sekize beş var. Daha fazla ertelemenin bir anlamı yok."

Kurt Riegel kahve fincanının dibine bakıyordu. Yorgundu. Dikkati dağınık bir şekilde, "Neyi ertelemenin?" diye sordu.

"İkinci kattaki yükümlülükler."

"Sör Donald'ı mı kastediyordun?" Riegel doğruldu. "Ben hallederim. Senin yapman bütün gün sürer."

Lloyd başını salladı. "Sadece Don değil. Hepsi. Dördü de."

Riegel oturduğu sandalyeden yukarı baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Kadını öldürmek mi istiyorsun? Çocukları?"

"Gentry'e gelmezse öleceklerini söyledim. Gelmedi. Bu kadar şaşırmış görünme."

"Gelmedi. Bu onun öldüğü anlamına gelir. Neden ölü bir adamı cezalandırıyorsun seni aptal?"

"Daha çok çabalamalıydı." Lloyd gümüş otomatiği belinden çıkardı ve yanında tuttu. "Yoldan çekil, Riegel. Bu hâlâ benim operasyonum."

"Fazla sürmeyecek." Alman'ın sesinde tehdit vardı.

Lloyd, "Öyle olsa bile..." dedi, "Hâlâ yapmam gereken bir iş var ve beni durdurduğunu görmüyorum. O aile hakkında göstermelik dindar gibi davranabilirsin ama bizi teşhis edebileceklerini biliyorsun. Bu yeri teşhis edeceklerini. Ölmeleri gerekiyor." Riegel'i geçip koridora çıktı.

Teknisyen'in masasında, Sör Donald Fitzroy'un telefonu çaldı. Lloyd anında kapıda yeniden belirdi. Genç teknisyen hemen yerine oturdu ve kulaklığını tekrar kulaklarının üzerine taktı. Felix merakla odaya geri döndü, elinde bond çantası ve kolunda taba rengi bir yağmurluk vardı.

Teknisyen, aramayı tavandaki hoparlörlere verdi. Lloyd, "Evet?" dedi.

"Günaydın, Lloyd. İşler nasıl gidiyor?"

"Çok geç kaldın Court. Sözleşmeyi kaybettik, bu da senin başarısız olduğun anlamına gelir. Artık Fitzroylar kozuna ihtiyacım yok. Kendilerine kurşun sıkmak için aşağıya iniyordum. Dinlemek ister misin?"

"Onlara şimdi her zamankinden daha fazla canlı ihtiyacın var."

Lloyd gülümsedi. "Ah gerçekten mi, peki neden?"

"Hayat sigortası."

"Öyle mi, Court? Dün gece o köprüden düşmeni izledim. Hangi cehennemdesin bilmiyorum ama böyle konuşacak pozisyonda değilsin..."

"Abubaker ile olan sözleşmeyi unut. Patronunun seni kovması konusunda endişelenme. Riegel'in adamlarının soğuk bir gecede kapına geleceğini aklından çıkar. Gelecekteki bütün dertlerini görmezden gel. Şu anda, dünyandaki tek tehlike benim."

"Sen nasıl bir tehlike..."

"Ağır silahlıyım, aşırı derecede sinirliyim ve tam dışarıdayım."

Kontrol odasında sessiz, telaşlı bir hareketlilik vardı. Riegel hızla pencereye gitti, dantel perdeleri parmak ucuyla kenara çekti. Arka bahçedeki yoğun sisi taradı. Teknisyen, masanın üzerindeki taşınabilir telsizine doğru ilerledi ve telaş içinde şatodaki nöbetçilere haberleri fısıldamaya başladı. Felix cep telefonunu çıkardı ve koridora doğru hareket etti, ilerlerken tuşlara basıyordu. Sadece Lloyd irkilmedi. Ayakları yere yapışmış gibi durdu. "Blöf yapıyorsun. Dışarıda olduğunu söylüyorsun diye Fitzroyların gitmesine izin vermemi mi bekliyorsun? Beni ne tür bir aptal zannediyorsun?"

"Son kullanma tarihi olan bir aptal. Ve LaurentGroup'un ölüm meleğini dinlediğini varsayıyorum. Riegel, aynısı senin

için de geçerli. O çocukların veya Bayan Fitzroy'un saçının bir teline bile zarar verirseniz o evde ölürsünüz."

Riegel konuştu. "Günaydın Bay Gentry. Eğer dışarıdaysan neden ön kapıya gelmiyorsun? Lagos sözleşmesi kaybedildi; seni öldürmemiz için nedenimiz kalmadı. Suikast timlerini az önce iptal ettik. Oyun bitti. Eğer gerçekten buradaysan, neden kahve içmek için uğramıyorsun?"

"Buralarda olduğumdan şüphe ediyorsan, belki de mavi Citroën'deki dört kokuşmuş adamı kontrol etmeyi denemelisin."

Anlaması biraz zaman aldı. Riegel, Kazakların hangi arabayı kullandığını bilmiyordu ama Teknisyen endişeyle onlarla tekrar bağlantı kurmaya çalışmaya başladı. Bunu yaparken hiçbir cevap alamayınca dehşet dolu gözlerle baktı.

Sonunda Riegel, "Çok etkileyici. Senin durumundaki bir adam, ateş etmeden dört birinci seviye operatörün işini bitirebiliyor. Dediğim gibi, artık seninle mücadele etmiyoruz. Lütfen içeri gel ve biz..."

"Fitzroyları serbest bırak ve ÖAD dosyalarını teslim et, yoksa yemin ederim o evde canlı her şeyi öldürürüm!"

Lloyd sessizdi, elleri kalçasında ve ter lekeli gömlek kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Ama şimdi hareket etti. Odanın diğer ucundan Teknisyen'in masasına doğru fırlayarak cep telefonunun mikrofonuna eğildi. "Elinden geleni ardına koyma, seni aşağılık herif! Bu arada, aşağıdaki iki aptal küçük kaltağa bir ustura götüreceğim..."

Riegel, Amerikalı avukatı telefondan uzaklaştırdı ve onu sertçe taş duvara itti. Mikrofona kendi eğildi, boğazını temizledi. "Evet, Court? Teklifini tartışmak için bize birkaç dakika izin verir misin? Şirketlerin nasıl olduğunu bilirsin; her şey için bir toplantı yapmalıyız."

"Elbette, Riegel. Biraz sonra tekrar arayacağım Acele etmeyin, zamanınız var." Telefon kapandı.

***

Lloyd, Teknisyen'e "Tüm ekipleri buraya getirin, hemen!" diye bağırdı.

Riegel, Teknisyen'e oturmasını söylemek için elini kaldırdı. Konuştuğunda sesi daha mantıklı çıktı. "Ne amaçla, Lloyd? Sözleşme artık söz konusu değil. Oyun bitti."

"Ama Gray Man hâlâ dışarıda!"

"Bu bizim sorunumuz, LauentGroup'un değil. Marc Laurent, yabancı suikast timlerinin bizi koruması için bir kuruş bile harcamaz. Artık ödenecek yirmi milyon dolarlık ödül yok."

Belli ki Lloyd bunu düşünmemişti. Omuzlarını silkti. "Bunu nişancılara söylemek zorunda değiliz."

Riegel başını salladı. "Öyleyse şimdi yaralı bir adamla savaşmak yerine, Marc Laurent'ı ve yarım düzine güvenlik servisini kızdırmak, sonra şirketimizle ve altı ülkeyle savaşmak mı istiyorsun? Deli olduğunu biliyorum Lloyd; bu kanıtlandı. Ama bir de intihara mı meyillisin?"

Teknisyen, talimat için iki patronuna bakıyordu. Sonra başını yana eğdi, elini kulaklığına koydu. "Bekleyin! Bütün takımlar yine de buraya geliyor!"

"İyi." dedi Lloyd, sorunun çözülmesine sevinmişti.

"Neden?" diye sordu Riegel.

"Felix onlarla iletişime geçmiş. Gray Man'i öldüren takıma Abubaker'den yirmi milyon dolar nakit teklif ediyor."

"Mükemmel!" diye bağırdı Lloyd. "Ne kadar çabuk..."

"Mükemmel değil!" dedi Teknisyen. "Onlara, yollarına çıkan herkesi öldürmelerini söylemiş. Diğer takımlar da dâhil! Biz de dâhil. Gentry'nin kellesi için tam burada, şatoda birbirleriyle savaşacaklar!"

Kurt Riegel tereddüt etmedi. "Minskli nöbetçilerin hep-

sini binanın içine çek! Serge ve Alain'i ve üç İngiliz nöbetçiyi uyar. Bu duvarları tüm tehditlere karşı korumalıyız! Gray Man veya suikast timlerine karşı."

Teknisyen, Riegel'e baktı. "Libyalılar birkaç dakika içinde burada olacak! Suudiler şu anda havada!"

Riegel son bir kez pencereden dışarı baktı. "LaurentGroup Paris'i ara. Bizi buradan çıkarmak için bir tahliye helikopteri hazırlat! Sonra suikast timleriyle iletişime geç, onlara hâlâ birlikte çalışabileceğimizi söyle. Court'un dışarıda olduğunu söyle. Kaleye kimsenin girmesine izin vermeyeceğimizi söyle. Onu içeri girmeden öldürmeleri gerekiyor."

Teknisyen, sandalyesini döndürdü ve genel merkeze telefon açtı.

***

Gentry'nin Riegel'i geri aramak gibi bir niyeti yoktu. Şatoya saldırısını ertelediği her saniye, savunucuların kendilerini hazırlayabilecekleri, onu bulmak için araziyi tarayabilecekleri ve daha fazla takviye getirebilecekleri bir saniyeydi. Ve kızları öldürmeleri için fazladan zaman anlamına geliyordu.

Hayır, şimdi harekete geçmesi gerekiyordu. Mülkün arkasındaki elma bahçesinde yatarken, zemin sabah ışığının içinde yüzüyordu. Gri sisin içinden, önünde yükselen büyük yapının soluk ana hatlarını seçebiliyordu. Duvarın üzerinden düştüğünden dört yüz metre yol kat etmişti ve Laurent Şatosu'ndan hâlâ iki yüz metre uzaktaydı.

Önündeki açık alan onun en büyük endişesiydi. Ağaçların ve havadaki kalın sisin örtüsünden kurtulduktan sonra, tamamen açıkta olacaktı. Ayrıca havada daireler çizen bir helikopter vardı. Göremiyordu ancak dönen pervanelerin, şatonun üzerinde dolaştığını duyuruyordu.

Bu, çok sayıda yarası olmasa bile yeterince zor olurdu ama kötü durumundan bağımsız olarak, kaybedecek daha

fazla zaman olmadığını biliyordu. Court dizliklerini yere koyup kalktı, sonra yavaşça çömeldi.

Sol bacağında kan hissetti ve yine bıçak yarasından serbestçe süzüldüğünü anladı. Kan dolaşımına soktuğu yüksek doz amfetamin, kan kaybını önemli ölçüde artıracaktı.

"Lanet olsun!" dedi yüksek sesle M4'ü askıdan indirdi ve kollarının arasına aldı.

Ayağa kalktı.

Sonra sahip olduğu gücün her zerresiyle ilerledi.

***

Teknisyen, şatonun etrafındaki güvenlik çemberine Gray Man'in dışarıda olduğu söylediği anda Serge mutfaktan kütüphaneye koştu ve monitörleri tekrar açtı. Kızılötesi kameraların sisin içinde saklanan herkesi yakalayacağını biliyordu. Dikkatlice bir ekrandan diğerine baktı. İleri geri taradı. Kısa bir süre sonra gözleri bir görüntüye kilitlendi. Eli, masasının üzerindeki telsize doğru hamle yaptı. Şatodaki bütün birimlere yayın yaptı.

"Arka tarafta hareket var! Arka tarafta hareket var! Bir adam ve hızlı geliyor!"

Lloyd telsize konuştu. "Nerede? Hangi cehennemde?"

"Meyve bahçesinden geliyor. *Mon Dieu*, cidden koşabiliyor!"

"Meyve bahçesinin neresinde?" Lloyd telsizden bağırdı.

"Tam ortasından koşuyor!"

Kuledeki gözcü aynı kanala girdi. Ağır Belarus aksanlı sesi, Lloyd'un çığlıklarının tersine sakindi. "Bir hedef göremiyorum. Kimseyi... Bekle. Evet. Hızlı gelen bir adam! Onu indireceğiz!"

***

Maurice, Gentry'e etkileyici bir ekipman yelpazesi bırakmıştı ancak Maurice kesinlikle eski kafalıydı ve Court'un kullanmak zorunda kaldığı teçhizat onun ihtiyaçları için ideal değildi. Elindeki Colt tüfeğin demir nişangâhı vardı; Gentry'nin silahlarında tercih ettiği dürbün veya holografik nişangâh gibi ileri teknoloji sihirbazlığı yoktu. Sisin içinden geçerken, şato attığı her adımla önünde daha da netleşirken, yukarıdaki kulenin tepesini gördü. Bunun keskin nişancının saklandığı yer olacağını ve bu adamın en iyi beceriye, en iyi dürbüne, en iyi tüfeğe ve Court'un tek kişilik saçma saldırısına son vermek için en iyi şansa sahip olacağını biliyordu.

Bu yüzden Gray Man tüfeğini omzuna kaldırdı, hâlâ elinden geldiğince hızlı ve acele şekilde koşuyordu. Koşarken demir nişangâhlarla hedefli ateş etmesi imkânsızdı; amacı, binanın duvarına ulaşana kadar düşmanlarının kafalarını aşağıda tutmak için kuleye olabildiğince fazla kurşun yağdırmaktı. Court, evde kendisi kadar meskûn mahal savaş eğitimi veya tecrübesi olan kimse olmadığını biliyordu. Sadece herhangi bir başarı şansı elde etmek için yakın mesafeye ulaşacak kadar uzun süre hayatta kalması gerekiyordu.

***

Keskin nişancı, hedefin önündeki sisin içinden ateş ettiğini gördü. Koşarken arkasında bir girdap oluşturdu. Otuz yaşındaki Belaruslu, hedefini ayarladı ve hedef işaretini hızla koşan adamın göğsünün üzerine yerleştirdi. Göğsünden bir el vurmak için parmağını tetiğe getirdi. Hücum yeleğinin altındaki çelik yeleğini fark etti ve büyük Dragunov'un dipçiğini bir milimetre indirerek hedef işaretini hızla koşan adamın alnına doğru hareket ettirdi. Parmak ucu sert tetiğe basmaya başladığında, hedefinin birincil silahının önünde yükseldiğini görmekten daha çok hissetti. Silahın namlusundan çıkan alev ve tüfek ateşinin sesi. Keskin nişancı, kulenin taşında ve tahtasında patlama ve ateş sesleri duydu ve yüksek hızlı metal

kaplı mermiler yüzlerce yıllık duvara çarparken etrafındaki havayı dumanlı toz doldurdu. Gözcüsü solunda bağırdı ama keskin nişancı disiplinliydi. Yanağını tüfeğinden ayırmadı; gözünü dürbünden ayırmadı.

Kendinden emin olarak, ona doğru gelen adamı hedef alarak tetiği çekti.

OTUZ DÖRT

Gentry, olabildiğince hızlı bir şekilde yaklaşırken, üzerinde beliren kuleye neredeyse otuzluk bir şarjörün tamamını boşaltmıştı. Şarjörü, kuleye daha isabetli birkaç atış yaptıktan sonra bitirmek istedi, bu yüzden silahın taşıma kolunun üzerindeki yuvarlak nişangâhtan nişan almaya çalışmak için siyah tüfeği göz hizasına getirdi. Tam bunu yaparken, tüfek yüzüne geri çarptı, elinden kaydı ve havada uçtu.

Court eli boş koşmaya devam etti.

Islak çimenlerin üzerinde en fazla dört veya beş adım attıktan sonra, dipçiğin gözünün altına indirdiği darbeden dolayı yüzü yanmaya başladı, M4'ünün büyük ihtimalle yüksek güçlü bir tüfekle vurulduğunu fark etti. Birincil silahını kaybetmiş olsa da silahın, keskin nişancının mermisini saptırarak hayatını kurtardığını anladı. Hiç durmadan uzandı ve kısa MP5 makineli tabancayı göğsünde durduğu yerden aldı. Şimdi en fazla doksan metre uzaklıktaki kuleye tekrar ateş etti. MP5, açık alanda plastik sineklikle sinek avlamaya benziyordu ama en azından birkaç kişinin başını aşağıda tutacağını umuyordu.

***

Keskin nişancı, koşan adamın atışının darbesiyle dengesini kaybettiğini görmüştü ve sonra ortağına bakmak için ba-

şını dürbünden uzaklaştırdı. Gözcünün yüzüne bir taş duvardan bir parça gelmişti. Gözlükleri kırılmıştı ve alnı kanıyordu ama kendindeydi ve ciddi bir şekilde incinmemişti. Tam o sırada, arka bahçeden daha fazla silah sesi geldi. Belaruslu keskin nişancı şaşkınlıkla bir daha aşağı baktı ve az önce kurşun sıktığından emin olduğu adamın saldırmaya devam ettiğini gördü. Kuledeki adam, elindeki silahın sesinden, Gray Man'in dokuz milimetrelik makineli tabancaya geçtiğini biliyordu. Hemen Dragunov'un arkasındaki masaya oturdu. İki saniyeden kısa bir süre içinde dürbünün arkasındaki yerini aldı. Birdenbire yeni tüfek ateşi sesi geldi, bu sefer arkasından, şatonun diğer tarafından geliyordu. Bir an için ne olduğunu anlamadı, ta ki arkadaşlarından birinin sesi masadaki telsizden gelene kadar.

"Libyalılar! Ön kapıdalar! Kule, işlerini bitir!"

Keskin nişancı isteksizce büyük Dragunov'u masadan kaldırdı ve kulenin ön kapısına doğrulttu. Gray Man artık başka birinin sorunuydu; uzaktaki hedeflerle ilgilenmesi gerekiyordu, Libyalılar.

Gray Man artık uzakta değildi. Yakındaydı.

Keskin nişancı kulesinin hemen dışında, siyah Eurocopter, çatının yürüme yolunun üzerinde alçaktan uçuyordu. Taktik teçhizatlı, ağır silahlı dört Suudi operatör, helikopterden atladı ve iki metre yükseklikten düz çatının doğusuna düştü. Binanın önündeki şiddetli silahlı çatışmayı görmezden geldiler. Bunun yerine, hepsi arka bahçeye ve açık alanda kendilerine doğru koşan yalnız adama bakan dekoratif siperlerin arkasında pozisyon aldılar.

***

Gentry hedefine yaklaşırken, silahını şatonun yukarısındaki kuleden, parlak namlu alevlerinin titreştiği birinci kat penceresine yönlendirdi. Gentry ilk şarjörünü önündeki

pencereye boşalttı. Pencerenin etrafındaki duvarda çukurlar oluştu, granit tozlu parçalara bölündü, camlar paramparça oldu ve Court'un tüfeğinden çıkan birkaç şanslı mermi boşlukta izlerini bulurken dantel perdeler sağa sola hareket etti. Dörtnala koşarken ateş etmek zordu, isabetli nişan almaksa imkânsızdı. Court, pencerede daha fazla namlu alevi görmedi, bunun yerine, üstünde ve önündeki şık, siyah Eurocopter'i ve ondan atlayan adamları fark etti.

"Kahretsin!" Siperden hâlâ altmış beş metre uzaktaydı. Şu anda siyah helikopterden inen adamlar ona ateş açacak pozisyon almadan önce, şatoya olabildiğince yaklaşmak için bacaklarını daha da zorladı. Burada, düz çimenlikte, kabak gibi duruyor olacaktı.

Gentry koşarken yeleğinden parça tesirli el bombasını çıkardı, emniyet pimini dişleriyle çekti ve ateşleyici lövyenin uçmasına izin verdi. Tam Gentry'nin önünde, üçüncü kattaki bir pencerede iri, sarı saçlı bir figür belirdi, tabancasını doğrulttu ve camdan ateş etti. Court, ateşten kaçınmak için ıslak, yeşil çimenlere atladı, sağ omzunun üzerine düştü ve öne doğru yuvarlandı. Yuvarlanması bittiğinde ayağa kalktı. Koşması ve takla atması vücuduna inanılmaz bir ivme kazandırmıştı, bu ivmeyi el bombasını olabildiğince yükseğe ve uzağa fırlatmak için kullandı. Patates büyüklüğündeki bomba kırk metre uzaktan, havada kavis yaparak hızla hareket etti, savaştan olabildiğince hızlı uzaklaşmak için gökyüzüne kaçan Eurocopter'i kaçırarak siperlerin kenarına çarptı ve patladı. Suudilerin kafalarının üstündeki patlama, bir kişiyi anında öldürdü ve bir kişiyi boynundan ve sırtından yaralandı. Diğer ikisi zamanında siper almıştı ancak çimenlerde hedeflerini serbest bir şekilde vurma fırsatını kaçırmışlardı.

***

İki Belaruslu ve iki Libyalı evin önünde çoktan ölmüştü. Minskli nöbetçiler ön kapıdan çok uzak olmayan bir yerde öl-

dürülmüştü. Trablus'tan gelen bir kamyonet dolusu operatör demir işçiliğini kırdığında Ortadoğulu adamlar Skorpion makineli tabancalarını hareket halindeki araçtan ateşleyerek sığınmak için şatoya doğru koşuyorlardı. Kamyonet çakıl taşlı yolda durmak için fren yaptığında iki Libyalı yere serildi. Kuledeki keskin nişancı, ön yolcu koltuğundaki operatörün işini yüzüne ateş ederek bitirdi ve arkadan çıkan ilk adam, hâlâ şato dışında kalan iki Belarusluyu AK ile üç el ateş ederek öldürdü.

Kalan iki Libyalı, garaj yolundaki adamları öldürdü ve şatonun ön kapısına yaklaştı. Skorpion ile her iki taraftaki pencerelere otomatik ateş açtılar, aralarındaki kontrollü mesafeyi korudular ve silahlarını yeniden doldururken ve yeniden pozisyon alırken koruması için birbirlerine seslendiler.

İki numara, ağır meşe kapının iki menteşesinin her birine yarım şarjör boşalttı ve sonra tekme atarak kapıyı açtı. Silahını yeniden doldururken, kapı önündeki binaya çarptı ve fuayedeki Kuzey İrlandalı nöbetçi iki el ateş etti, Libyalı cansız bir şekilde yere yığıldı. Yaşayan son Libyalı, Kuzey İrlandalıya Skorpion ile cevap verdi; fuayedeki adam yere düşerken arkasındaki beyaz duvara kan sıçradı.

***

Riegel daha önce böyle bir şeye şahitlik etmemişti. Gray Man gözünün önündeydi; üzerinde, belinde kan lekeleri olan koyu kahverengi bir gömlek, sağ kalçasında tabanca kılıfı ve solunda şarjör taşıyıcısı vardı. Göğsünde siyah bir yelek ve makineli tabanca vardı. Kafası tıraş olmuştu ve Kurt kırk beş metre uzaktan bile gözlerindeki şiddeti görebildiğini düşündü.

Riegel tabancasını çekip koşan adama doğrulttuğunda bunun tabanca için uzun mesafeli bir atış olduğunu biliyordu ancak eğitimli bir nişancı olarak ıskalamaması gerekiyordu.

Ama koşan adam tam zamanında mermilerden kaçmış, yuvarlanmış, tekrar ayağa kalkmış ve havaya bir el bombası fırlatmıştı. Riegel bombanın kendisi için olduğunu düşünerek içgüdüsel olarak kendini Teknisyen'in masasının yanına, yere attı. Bomba hemen üstündeki çatıda patladı. Pencereden bağırışlar ve çığlıklar geldi ve yaklaşan Gentry'e birkaç atış daha yapmak için çabucak pozisyon aldı.

Ama pencereden dışarı baktığında Gray Man gitmişti ve şimdi binaya girmesini engellemenin bir yolu yoktu.

İnanılmaz.

Gentry'nin önceki akşam telefonda söz verdiği gibi av, avcı olmuştu.

***

Court sırtını şatonun duvarına dayadı ve silahını bacağındaki yedek şarjörlerden biriyle doldurdu. Tam iki kat üstünde, tabancalı, iri, sarışın adam vardı. O adamın üstünde de helikopterden inen nişancılar vardı. Haklı olarak sayılarını biraz azalttığından emindi ama çatıdaki tehdidi ortadan kaldırdığına dair bir yanılgıya düşmemişti.

Solunda ve sağında bel hizasında pencereler vardı. Gentry'nin HK tabancasının parçaladığı camlar, önce hazırlık yapmadan içeri girmeyi tehlikeli hale getirmişti. Solunda ana arka kapıya kadar çıkan basamaklar vardı, sol köşesinde ön araba yolu ve bir çeşit hararetli savaş vardı ve sağında pencerelerle kaplı uzun arka duvar ve sonra bir dizi küçük kapı vardı. Çömelmiş halde duvar boyunca koştu, üzerindeki nişancıların görüş alanından uzak durmaya çalışırken omzu taş duvara sürttü.

Dışarıya doğru açıldığında kapının yanındaydı. Kapı açılırken, tahtaya ateş etmek için silahını kaldırdı ama son saniyede tereddüt etti. Ya Fitzroylardan biriyse? Court, kurtarma operasyonu gerçekleştirecek en iyi kişinin kendisi olmadığını

kabul etti. Çatışma durumunda hareket eden her şeyi vurma eğilimi vardı; şimdi hedefini teşhis etmek için fazladan zaman harcaması gerekiyordu.

Kapının kenarından bir kafa çıktı ve ona baktı.

Büyük ve Slav'dı ve tüfek namlusunun kapının kenarından çıktığını görünce, Gentry hedefinin tanıdık biri olmadığına karar verdi. Ona doğru koşarken kapıya sekiz el ateş etti. Kapı kapandığında kilitlenen türdendi ama kapı tutucu işlevi gören ceset, Gentry karanlık koridora girerken ona kapıyı açık tuttu.

***

Claire ve Kate Fitzroy arka bahçeden gelen silah sesini duyar duymaz, uyuyan annelerine koştular ve uyandırmak için onu salladılar ve çığlık attılar. Elise ayağa kalkınca sendeledi; annelerine, büyükbaba Donald'ın karyolada oturduğu yatak odasının diğer tarafına götürürken destek oldular. Claire, Jim'in yatağın altına girmelerini istediği söyledi ve büyükbaba Donald da bu fikre katıldı. Annesi ahşap döşemede üzerinde yüzükoyun uyuyakaldı. Claire ve Kate korkudan birbirlerine sokuldu, yatak örtüsünün altından koridora açılan kapıya doğru bakarken, büyükbaba Donald yukarıda oturmaya devam etti.

İki kat yukarıdaki çatıda meydana gelen gürültülü patlamadan sonra, büyükbaba Donald korumaya seslendi, "McSpadden! McSpadden!"

Claire, İskoç nöbetçinin botlarının odaya girdiğini gördü. Bütün kelimeleri anlamamasına rağmen yukarıdaki konuşmayı duydu.

"Delikanlı, en iyisi şimdi kaç ama iyi bir adam ol ve bize bir silah bırak."

"Lanet olsun Fitzroy. Kaçmak için çok geç. Saldırı köpe-

ğinle savaşmak için silahlarıma ihtiyacım olacak. Telsizde çoktan evin içinde olduğunu söylüyorlar."

"McSpadden, eğer saldırı köpeğimi *görürsen*, seni kurtaracak son şey elindeki silah olacak. Beyaz iç çamaşırını kirletmeyi henüz başaramadıysan, çıkarıp teslim olduğunu göstermek için sallayabilirsin. Hadi ama delikanlı. Neyle karşı karşıya olduğunu anlıyorsun. Kendini ancak bize yardım ederek kurtarabilirsin."

Claire, adamın kaçacakmış gibi botlarını sürüdüğünü gördü ama onun yerine büyükbabasına geri döndü. Bir elini uzattı, pantolonunun bir paçasını yukarı kaldırdı ve parlak gümüş bir tabanca çıkardı.

Claire çığlığını bastırmak için elini Kate'in ağzına koydu.

"Sana yedeğimi bırakacağım. Sadece küçük bir altıpatlar."

"İyi silahtır. Haydi, git artık. Riegel veya o psikopat Lloyd kontrol etmeye gelirse diye bizi korumak için kapının önüne çık. Gray Man'i görünce, ona benimle olduğunu söyle."

"Tabii, bu önce benimle sohbet etmek isterse işe yarar. Mahvoldum Fitzroy."

Nöbetçinin ayakları döndü ve odadan çıktı. Büyükbaba Donald birkaç saniye sonra yataktan kalktı ve onlarla yatağın altına girdi, parlak silahı etli elinde sıkıca tuttu.

"Her şey yolunda hanımlar. Uzun sürmeyecek. Jimmy gelmek üzere."

***

Riegel, Lloyd ve Teknisyen, üçüncü kattaki kontrol odasında kaldı. Lloyd koridora çıkan açık kapının yanında durdu, tabancası sağ elinden sarkıyordu, koyu mavi gömleğinin yakası açıktı ve kravatının düğümü yakasının altında sallanıyordu.

Kurt ve Teknisyen, parçalanmış pencerenin yanında ve odanın iki çıkışının ortasındaki bilgisayarların başında duruyordu. Binada kalan Belaruslularla ve birinci kattaki iki Fransız mühendisle iletişim kurmak için telsiz kullandılar. İskoçlardan biri kayıptı ama diğer İskoç ve bir İrlandalı hâlâ görevlerinin başındaydı.

Aniden çatıdan silah sesi geldi. Alman, bunların, kule pencerelerinden keskin nişancı ekibiyle çatışan Eurocopter'den inen Suudiler olduğunu düşünüyordu. İskoç güvenlik görevlisini aradı ve üçüncü kata çıkıp odanın ana çıkışının dışındaki koridoru korumasını emretti.

Tam o sırada Belaruslulardan biri, Sri Lankalıların burada olduğunu ve ön taraftan geldiğini duyurdu. Çatıdaki keskin nişancı ekibini aradılar ancak yanıt gelmedi.

Ve Gray Man'in nereye gittiğini kimse bilmiyordu.

Riegel artık tek görevinin hayatta kalmak olduğunu biliyordu. Gray Man'in ölmesine ihtiyacı yoktu; o görevin süresi dolmuştu. Bununla birlikte, Gentry ya sağındaki koridora açılan kapıdan ya da solundaki döner merdivene açılan kapıdan içeri girerse herhangi biri, herhangi bir yerden içeri girerse, kim olduğuna bakmadan suratlarına büyük Steyr tabancasıyla üç el ateş edecekti.

Kurtarma hava gemisi genel merkezden gelene kadar dayanması gerekiyordu.

***

Court evin içinde hareket ederken çömelmek istedi ancak karnındaki ağrı buna engel oldu. İş o noktaya gelirse ki kesinlikle gelecekti, düşebilir, yuvarlanabilir, sürünebilir, yapması gereken her neyse yapabilirdi. Ancak çömelmesi ya da yere yatması gerekirse, tekrar ayağa kalkamayacağından korkuyordu. Bu yüzden dimdik yürüyor, neredeyse uyuşmuş sol bacağını arkasında sürüklüyordu.

Koca mutfağa girdiğinde, üstünde, üçüncü kattan veya çatıdan gelen silah sesleri duydu. Gray Man'in deneyimli kulağına, birinci kattaki, bir kişiye karşı çok kişinin olduğu savaş bitmiş gibi geldi ve şimdi yeni bir tehdit gelmişti, belki dörde dört. AK-47'lerin ve on iki kalibrelik tüfeğinin ayırt edici seslerini tanıdı ve dövüşün bir tarafının Rusçaya benzeyen bir dille bağırdığını anladı.

Court mutfağın öbür tarafına geçti. Tam çatışmadan uzağa, şatonun arka tarafındaki kapıya ulaşmıştı ki önündeki kapı aralığında kahverengi takım elbiseli siyahi bir adam belirdi.

Court, MP5'ini şaşkın adama doğrulttu. "Kimsin?"

"Sadece uşak, efendim. Olanlarla hiçbir alakam yok."

Gentry adamı boğazından yakaladı ve duvara yasladı. Amerikalı, silahının sıcak namlusunu ince adamın boynuna bastırdı, tutsağının üzerini çabucak aradı ve tek bir silah bile bulamadı. Court, adamın cep telefonunu yanındaki ocakta oturan su dolu tencereye attı. Kimlik bulamadı.

"Adın ne?"

"Felix."

"Dur tahmin edeyim. Nijeryalı uşak Felix?"

"Hayır efendim. Kamerun'danım."

"Kesin öylesindir dostum."

Court, adamı mutfağın arka tarafındaki kapıya doğru itti. Siyahi adam yürürken ellerini havada tuttu, Gentry birkaç metre arkasındaydı. Yaldızlı süslemeli şöminesi olan süslü bir yemek odasını geçtiler ve büyük, meşe masanın etrafında döndüler. Duvarlarda goblenler ve portreler asılıydı. Hemen sollarında bir kapı olan küçük bir koridora girdiler, Gentry önündeki adama tekrar fısıldadı, "İçeride ne var?"

Duraksama. "Bu... Burası yatak odası."

"Emin değil misin? Evin odalarını bilmeyen bir uşak mı?"

"Size söyledim... Yatak odası. Burada yeniyim efendim. Korkuyorum."

"Kapıyı aç. Haklı mısın görelim." Court, Glock tabancasını çekti ve sol eliyle arkasındaki koridora doğrulttu, sağ eliyle de MP5'i Felix'in başına doğrulttu.

Takım elbiseli adam kapıyı açtı ve Gray Man'e döndü. Court omzunun üzerinden içeri baktı. Yerden tavana kadar raflarda istiflenmiş çarşaf ve battaniyeler vardı. Yatak odası değildi; büyük bir çamaşır dolabıydı.

"Eğer *gerçekten* uşaksan, işinde oldukça kötüsün."

Felix hiçbir şey söylemedi. Evin önündeki silah sesleri hiç durmadan devam ediyordu.

Court, Glock tabancasını beline koydu ve son parça tesirli el bombasını yeleğinden aldı. Pimi çekti ve cebine koydu, ateşleyici lövyeyi aşağıda tuttu ve Felix'in terli eline yerleştirdi. Amerikalı suikastçi, tutsağını sağlam bir şekilde tuttuğundan emin olunca, "Bunu düşürme. Ve bunu bana karşı kullanabileceğini düşünme. Altı saniye gecikmeli fünyesi var. Seni vurarak öldürmeme ve patlamadan kurtulmak için bir odaya dalmama yeter."

Felix'in sesi çatallaştı. "Bununla ne yapacağım..."

"Önümde yürümeye devam et. Hedefime ulaştığımda onu senden geri alacağım ve gitmene izin vereceğim. Merak etme, en kısa zamanda Kamerun'daki evine hemen döneceksin."

Koridor sola kıvrıldı ve geniş çift kanatlı bir kapıyla sona erdi. Court kafası karışmış adamı öne itti. Adam iki kez konuşmaya çalıştı ve Gentry her ikisinde de güçlü Afrika aksanını susturdu. "Şu kapıları aç!" diye emretti Court, hâlâ koridordaki köşenin arkasındaydı.

"Ama ben..."

Gentry makineli tüfeğini mahkûmunun başına doğrulttu.

Felix yavaşça arkasına döndü, sağdaki kapıyı açtı, el bombası sol elinde arkasına gizlenmişti.

Öndeki odadan neredeyse hemen ateş sesi yankılandı ve kapıdan meşe kıymıkları koptu. Felix olduğu yerde döndü, yüzüstü kapının eşiğine düştü.

Court ateş hattından kaçtı, homurdanarak dizlerinin üzerine düştü ve altıya kadar saydı.

***

Serge ve Alain savaş duruşu alarak kütüphanenin kapısına doğru yürüdüler, Beretta tabancalarını ileriye doğrulttular.

Alain az önce öldürdükleri adamın kimliğini tespit etti. "Nijeryalı adam."

"Merde!" [27] dedi Serge ve ölü adamın vücudunun yanındaki el bombası patladığında telsizindeki düğmeye bastı.

***

Lloyd ve Teknisyen, tam iki kat altlarında el bombası patlayınca sıçradılar. Gürültü, fuayedeki şiddetli çatışmalardan değil, binanın arkasından gelmişti. Ses, telsizlerin hoparlörlerinden de duyulmuştu. Kurt Riegel hızla pencereden dışarı baktı. Siyah Eurocopter'in güneye doğru sabah sisinin içine yavaş yavaş ilerlediğini gördü. Aşağıda, bahçedeki mermer çeşmenin yanında, iki adam çömelmiş şekilde hareket ediyordu. Siyahi ve ufaktılar, makineli tabanca taşıyorlardı ve siyah kayak ceketleri giyiyorlardı.

"Botsvanalı suikast timi geldi; Liberyalı da olabilirler." Riegel bunu odaya duygusuzca söyledi.

Lloyd arkadan, "Burası da şerefsizlerin Birleşmiş Milletleri oldu." dedi.

Alman, iki Afrikalıyı arka kapıya çıkan merdivenlere git-

27 (Fr.) Kahretsin. (Ç.N.)

mek için çimenlerin üzerinden geçerken izledi. Onlara ateş etmedi. Kurt, Gray Man binadayken Botsvanalıların ayak bağı olmaktan daha çok yardımcı olacaklarını düşündü.

Riegel, "Bu odaya barikat kuralım. Üçümüz helikopter Paris'ten gelene kadar herkesi uzak tutmak zorunda kalacağız."

"Bundan kurtulsam bile beni öldüreceksin, değil mi?" diye sordu Lloyd.

Riegel, tabancasını ceketinin altındaki omuz kılıfına geri sokarken cevap verdi. "Gentry haklıydı; şu anda endişelenmen gereken en son şey benim. Gel ve bana yardım et." Döner merdivene açılan kapının önüne koymak için bir sandalye kaldırdı.

Lloyd, "Öyle de olsa..." dedi, "Herhangi bir tehditle en elverişli fırsatta uğraşmayı tercih ederim."

Riegel'in sırtı Lloyd'a dönüktü. Durdu, sandalyeyi yere koydu, omuzlarını kaldırdı ve yavaşça döndü. Amerikan avukatın gümüş otomatiği Kurt'un göğsünü hedef almıştı. Aralarında yaklaşık altı metre vardı.

"İndir şu lanet olası silahı. Hadi ama dostum! Bunun için vaktimiz yok. Buradan çıktıktan sonra operasyon akıbeti için yeterli zaman olacak."

Teknisyen masaya oturdu ve iki adamı dikkatle izledi. Tek kelime bile etmedi.

Lloyd, "O şerefsizin işini bitirebilirdim. Sözleşmeyi kurtarabilirdim. *Senin* operasyonun başarısız oldu, benimki değil."

"Sen öyle diyorsan öyledir, Lloyd."

"Hayır... *Senin* bunu söylemeni istiyorum. Telefonunu yavaşça çıkar. Bay Laurent'i ara ve ona *senin* planının başarısız olduğunu söyle. Bunun sorumluluğunu üstlen."

"Ve sonra beni vuracak mısın? Aklını kullan Lloyd! Baskı altında konuştuğumu bilecek." İlk defa, üçüncü katta, bu-

lundukları yerden, koridorun sonundan gelen silah seslerini duydular. "Odayı hemen kapatmalıyız! Bundan sonra konuşuruz."

"Telefonunu çıkar. Aramayı yap. Hile yok."

Kurt iç çekti ve sağ eliyle yavaşça ceketinin içine uzandı. Gözlerini kısarak Lloyd'a baktı. Riegel, elini telefon yerine Steyr tabancasının dipçiğine doladı. Silahı gizlendiği yerden çekmeye, avukatın kaçınılmaz ateşinden kurtulmak için yana doğru hareket etmeye hazırlandığında, Lloyd'un bakışlarının kendisinden uzaklaştığını ve arkasındaki bir şeye odaklandığını fark etti. Kurt, Steyr tabancasını çekme fırsatını yakaladı ve Amerikalının göğsünü hedef aldı. Tam dikkati dağılmış Lloyd'a ateş etmek üzereyken, arkadan bir ses yükseldi.

"Kötü bir zamanda mı geldim?"

OTUZ BEŞ

"Kanaman çok kötü, Court." dedi Lloyd. Tabancası hâlâ Riegel'e doğrultulmuştu, sırtı üçüncü kat koridorunun açık kapısına bakıyordu ama gözleri taktik teçhizatlı kanlı adamın üzerindeydi. Gray Man, döner merdivenin kapısında sessizce belirmişti ve Lloyd, Kurt'un ceketinin içindeki eline odaklanmışken, Gentry birinden bir adım öne geçmişti. Göz hizasında kısa, korkutucu makineli tüfek tutuyordu, namlusu Lloyd'un göğsüne odaklanmıştı.

"Silahı bırak." dedi Gentry.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Kurt, sırtı Gray Man'e dönüktü. Gentry'i görmek için gözlerini Lloyd'dan ayırması gerekiyordu ve bunu yapmak üzere değildi.

Court cevapladı, "Elinde silah varsa, o zaman seninle konuşuyorum pislik."

Lloyd, "Daha fazla dayanamayacaksın Court, eski dostum. Yüzün beyaz. Zayıfsın. Kanın yeri lekeliyor." dedi.

"Kıçına tekmeyi basacak kadar uzun yaşayacağım. Silahlarınızı bırakın. Sen, masadaki. Yavaşça ayağa kalk."

Teknisyen, kendisine söyleneni yapan ilk kişiydi. Elleri başının üzerinde, korkudan titreyerek ayakta dikildi.

Lloyd tabancasını indirmeye başladı. Kurt Riegel da aynı-

sını yaptı. Alman, Teknisyen'e bir anlığına bakmak için gözlerini Lloyd'dan ayırdı.

Ve o anda Lloyd, Kurt Riegel'in göğsüne bir kurşun sıktı.

Koca Alman yarayı tuttu ve sonra yan tarafına düştü. Steyr tabanca ahşap döşemede sekerek uzaklaştı.

Teknisyen korku içinde çığlık attı.

Gray Man, kapıdan geçip koridorda kaybolan Lloyd'a ateş etti.

***

Court, kan basıncının düşmesinin kaçınılmaz bir sonucu olan baş dönmesiyle mücadele etti. Dizleri titredi ve gözleri kararda. Beyni yeniden başlıyor gibiydi ve kafasını topladığında MP5'i yanında tuttuğunu fark etti. Hızlı bir şekilde bilgisayarların olduğu masanın yanında duran atkuyruklu ve kulaklıklı adama kaldırdı. Adam, başının üzerinde titreyen elleri dışında kılını bile kıpırdatmamıştı. Gentry, kendinin bir tüyle birkaç saniye içinde yere serilebileceğini fark etti. At kuyruklu adam bunu deneyemeyecek kadar çok korktuğu için mutluydu.

"Kimsin?" diye sordu Court.

"Sadece... Sadece bir Teknisyen, efendim. Telsizleri falan ayarlıyorum. Sizinle hiçbir sorunum yok."

"En azından bana uşak olduğunu söylemeye çalışmadın."

"Efendim?"

Court adamın yanına gitti. Giderken, silahını koridorun açık kapısında tuttu ve Steyr tabancasını, Riegel'in vücudundan uzaklaştırdı. Court, Teknisyen'in masasında gizli ÖAD dosyalarını buldu. "Hepsi bu kadar mı?"

"Bildiğim kadarıyla evet efendim."

"Yedekler yok mu? Kopyalar yok mu?"

"Sanmıyorum."

Court dosyaları alıp şöminenin içine attı. Teknisyen'e onları yakmasını emretti.

Dosyalar yanmaya başladığında, Gray Man Teknisyen'e arkasına dönmesini söyledi ve önündeki ekipmana bakacak şekilde onu koltuğuna geri itti. "Beni avlayan adamlarla iletişim kuran sen misin?"

"Ah, hayır, efendim! Ben değilim! Ben sadece seç..."

"O zaman sana gerek yok, değil mi?"

Teknisyen hızla başını sallamaya başladı. Birkaç saniye içinde ağzını değiştirdi. "Evet efendim! Sokak sanatçıları ile hükümet operatörleri arasındaki tüm iletişim ve koordinasyondan ben sorumluyum."

"İyi. Hepsini ara. Onlara pencereden atladığımı ve arkadaki meyve bahçesinden kaçtığımı söyle."

"Hemen efendim." Teknisyen'in elleri, bütün telsiz kanallarını aynı anda görüntülemek için telsiz konsolundaki düğmeleri çevirirken fazlasıyla titredi. "Tüm birimler, ben Teknisyen. Hedef şatodan kaçtı. Meyve bahçesinin içinden yaya olarak kuzeye doğru ilerliyor."

"Aferin. Şimdi kemerini çıkar."

Teknisyen, kendisine söyleneni çabucak yaptı ve Gray Man'e uzattı.

"Sertçe ısır."

"Efendim?"

"Yap!"

Gözleri fal taşı gibi açılmış Teknisyen, kemerini ağzına soktu.

"Isınıyor musun?" diye sordu Gentry.

Teknisyen başını salladı.

"İyi." Court tüfeğinin dipçiğini adamın alnına geçirdi. Teknisyen sandalyesinden düşmeye başladı ama Gentry bi-

linçsiz kafasını yakaladı ve önündeki masanın üzerine yüzüstü koydu. Gentry daha sonra masanın üzerindeki bilgisayarlara ve telsizlere dolu bir şarjör boşalttı.

Court'un başı tekrar döndü ancak toparlandı ve tüfeği yeniden doldurdu. Şöminede yanan belgeleri kontrol etti. Operasyonun bu kısmının başarıyla tamamlanmış olmasından memnun bir şekilde, küçük tüfeği önünde üçüncü kat koridora çıktı.

***

Claire Fitzroy, kapının önündeki ayak seslerini ilk duyan kişiydi. Birkaç dakika önce, yakın mesafeden ateş edilmişti ama o zamandan beri başka bir ses çıkmamıştı. Ama şimdi başka biri geliyordu. Korkudan büyükbaba Donald'ın omzunu daha çok sıktı. Stresten küçük gözlerini kırpıştırıp duruyordu ama gözleri koridora açılan kapının altından ayrılmadı.

Metalin tahta üzerinde çıkardığı sesi, ayak sürümesini ve ardından mandalın tıkırdamasını duydu. Kapı yavaşça açıldı ve Claire, büyükbabasının kalın kolunun elindeki silahın daha sıkı tuttuğunu hissetti, odaya giren iki çift ayağı hedef almıştı.

Arkadaki adamın sol çizmesi ıslak ve kırmızıydı.

"Ben Ewan, Sör Donald. Ateş etmeyin."

Claire, büyükbaba Donald ile dışarı çıkmaya başladı ama büyükbabası onu geri itti. Ayağa kalkar kalkmaz konuştuğunu duydu.

Büyükbaba, "Seni görmek ne güzel evlat!" dedi.

"Kızlar nerede?"

Claire, Jim'in sesini tanıdı ve artık hiçbir şey onun yatağın altından dışarı çıkmasını engelleyemezdi. Ayağa kalktığında ona koştu, bacağına ve beline çarptı ve ona hayatında hiçbir şeye sarılmadığı kadar sıkı sarıldı. Geriye çekilip ona bakması

birkaç saniye sürdü. Göğsünde siyah bir yelek vardı ve bacaklarından sarkan kemerde silah ve çantalar vardı. Elinde bir tüfek vardı, yüzü ve kel kafası parşömen kâğıdı gibi beyazdı ve kahverengi pantolonu kanla kaplıydı.

Gözleri kırmızı ve ıslaktı.

Yüzünden yağmur suyu gibi ter damlıyordu.

Büyükbaba Donald da, Jim'in giysilerindeki lekeleri fark etti.

"Bunlar senin kanın mı evlat?"

"Hayır değil. Ama ödünç *alıyordum.*"

"Lanet olsun. Doktora ihtiyacın var."

"İyiyim." Gentry, yanında duran İskoç nöbetçiyi işaret etti. "Bu adam seninle olduğunu söylüyor."

"Ewan oldukça yardımcı oldu."

"Ona bir silah verecek kadar güveniyor musun?"

Kısa bir duraksama oldu. "Güveniyorum." Ve sonra, "Sadece kendine dikkat et McSpadden."

"Tamamdır efendim."

Court, MP5'i boynundan çıkardı ve McSpadden'e verdi. Gentry Glock tabancasını belinden çıkardı, yan tarafında elinde tuttu. "Lloyd nerede? Sanırım onu vurdum ama benden kaçtı. Burada rehine alacağını düşündüm."

Büyükbaba Donald, "Yavşağı görmedim." dedi ve Gentry aşağıya, Claire ve Kate'e baktı.

"Don. Çocuklar var."

"Kusura bakma."

Court etrafına baktı. "Peki Elise?"

McSpadden ve Sör Donald, Bayan Fitzroy'u kollarından tutarak yatağın altından çekti. McSpadden onu omzuna koydu ve ilerlerken Heckler&Koch makineli tüfeğini onun önünde tuttu. Ewan yolu gösterdi, Sör Donald, elinde paslan-

maz çelik altıpatlarla yaraları yüzünden arkadan topallayarak ilerledi. İki kız, büyükbabalarının peşinden gitti ve Gentry arkada kaldı, yavaşça sendeledi, koridorun duvarlarına ve merdivenlerin korkuluğuna yaslandı. Claire onu tutmaya çalıştığında ona gülümsedi, iyi olduğunu ve büyükbabasına yakın durması gerektiğini söyledi.

Kafile, çoğunlukla çocuklardan, yaralılardan ve baygın birinden oluştuğu için yavaş hareket ediyordu. Bir süre sonra merdivenlerden inip birinci kattaki fuayeye ulaştılar. Gentry arkadan seslendi, "Kızlar! Büyükbabanızın arkasına bakın. Dümdüz ileri, anladınız mı? Odanın etrafına bakmayın." Etraflarında büyük ahşap ve taş girişte tam bir katliam vardı. Patlamayla açılmış kapıların hemen içinde dört ceset, odanın ortasında iki tane daha kanlı ceset ve yanlarında merdivenden inmeye çalışan iki ceset daha. Küçük kızların ikisi de ağlamaya başladı. Kate yoğun dumansız barut, taş tozu ve yanmış odun kokusundan dolayı öksürdü. Merdivenlerin yanında yüzükoyun yatan bir figür hareket etti ve kıvrandı. Sakallı, Ortadoğulu bir adamdı. Yaşıyordu. McSpadden yanından geçti, diğerleri de onun gibi yaptı. Court, yaralı adamın yanından geçen son kişiydi. Gözleri bir anlığına buluştu ancak Court ona yardım etmek için yavaşlamadı.

Gray Man düşmanlarına merhamet göstermedi.

Fuayeden çıkıp savaştan etkilenmemiş açık bir oturma odasına girdiler. Duvarlar büyük aile portreleriyle kaplıydı. McSpadden, Bayan Fitzroy'u daha iyi tutmak için durdu ve Gentry biraz dinlenmek için duvara yaslandı.

Tam o sırada uzaktaki kapıdan üstü çıplak bir adam girdi. Belaruslu nöbetçilerden biriydi. Boynundaki yarayı havluyla sarmıştı ama sağ elinde Kalaşnikof vardı. Önündekilere şaşırarak silahını çabucak kaldırdı. Sör Donald altıpatlarla ateş açtı, çıplak adam kapıdan içeri sırtüstü düştü.

Kızlar gözlerini kapattı ve çığlık attı.

Court her şey bittiğinde başını yavaşça kaldırdı. Tehdidi fark etmemişti bile. Çabucak başını arkasına çevirdi, Lloyd'un arkasında olduğuna emindi ama orada kimse yoktu.

Court'un dizlerinde güç kalmadı ve geriye doğru düştü, dar bir masaya çarptı, masanın dengesini bozdu ve masayı yere düşürdü. Fitzroy ve iki kız ona koştu ve onu ayağa kaldırdı. Dengesini geri kazanırken ona destek oldular.

"Ben iyiyim. Devam edin."

Altısı arkadaki çakıllı park yerine giden patikaya ulaşmayı başardılar. İskoçyalı hâlâ omzunun üzerinde bilinçsiz bir kadın taşıyarak yolu gösteriyordu. Uzaktaki puslu elma bahçesinden silah sesi geldi. Görünüşe göre suikast timleri sisin içinde birbirleriyle çatışıyordu.

Sör Donald büyük, siyah bir BMW sedan buldu, kontakta anahtarları gördü ve herkese olabildiğince hızlı bir şekilde arabaya binmeleri talimatını verdi. Court geride kalmıştı; Claire döndü ve ona koştu, onu kaldırdı ve bu sefer itiraz etmedi. Gentry iki sefer, Lloyd'a dair bir iz olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden geriye baktı. Her iki sefer de başı döndü, kaplumbağa hızıyla sendeledi, ancak artık bunu sekiz yaşındaki bir kızın sembolik yardımıyla yapabiliyordu.

***

Claire, Jim'i ayakta tutmada zorlandı. Sanki her adımda omuzlarına daha fazla ağırlık veriyor gibiydi. Çakıllı yoldan geçip büyük, siyah arabaya doğru ilerlerken homurdandı ve yüzünü buruşturdu. İskoçyalı nöbetçi silahını büyükbaba Donald'a verdi ve annesini arka koltuğa oturttu ve Kate onunla arabaya girdi. Nöbetçi direksiyonun başına geçti ve büyükbaba ön yolcu koltuğuna oturdu. Motor çalıştı ve Jim, Claire'i ileriye gitmesi için hafifçe dürttü ve arabaya doğru koşması için teşvik etti. Kendine söyleneni yaptı, arka koltuğa oturdu ve kurtarıcısını çekmek için arkasına döndü. Jim birkaç adım

gerideydi ama yaklaşıyordu. Gözleri buluştuğunda zayıf bir şekilde gülümsedi.

Şatodan tek bir silah sesi geldi. Claire, gözleri büyüdüğünde ve vücudu ileri doğru, neredeyse arabaya girecek kadar hareket ettiğinde Jim'e bakıyordu. Amerikalı çakıllı yolda dizlerinin üzerine çöktü, direksiyonun arkasındaki İskoçyalıya baktı ve "Git!" diye bağırdı.

Büyük araba ileri doğru sarsıldı. Claire'in kapısı hareketten dolayı kapandı. Arka camdan dışarı bakmak için dönerken çığlık attı. Küçük elleriyle cama vurdu.

Jim, arkalarındaki çakıllı yolda dizlerinin üzerinde yalpaladı ve sonra yüzüstü düştü.

Çakıllı yolda ilerleyen arabanın tekerleklerinin çıkardığı toz, Claire'in arkada kalan adama bakmasını engelledi.

OTUZ ALTI

Court acınası halde kendini kollarıyla çakıllı yoldan kaldırdı. Bacakları güçlükle hareket etti, çakıl taşları ön kollarındaki ve yüzündeki kana ve kafa derisindeki tere yapışmıştı. Islak çimenliğe beş metre uzaklıktaydı. Çimenlikten elma bahçesinin kenarına kadar iki yüz metre vardı. Bu hızla, korunacak herhangi bir yere ulaşmadan önce gece olacaktı.

Hiç umut yoktu ama düşünmeden hareket ediyordu, sadece içgüdüsel olarak. *İmha bölgesinden kaç.* İstikamet önemsiz.

"Hey! Sert çocuk? Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?" Lloyd'un haykırışı arkadan geldi. Bunu, ayakkabıların çakıl taşları üzerinde çıkardığı ses izledi. Ayak sesleri hızla yaklaştı.

"İtiraf etmeliyim... Namını hak ediyorsun. ÖAD dosyalarını yaktın *ve* Fitzroyları aldın. Görünüşe göre kendininki hariç herkesin kıçını kurtarmayı başardın."

Court, kanlı kollarının üzerinde soğuk, ıslak çimenlere doğru sürünmeye devam etti. Lloyd sonunda onu durdurmak için sırtına bastı. Gray Man acıyla yüzünü buruşturarak omzunun üzerinden baktı. Avukat önünde küçük bir Beretta tabancası tutuyordu. Sol kolu ve omzu kanlı ve gevşekti. Lloyd yaralarından etkilenmemiş görünüyordu.

"Seni sırtından vurdum. Çok asil sayılmaz sanırım. Üze-

rinde çelik yelek olduğunu bilmiyordum. Bahse girerim yine de acıtıyordur, değil mi?"

Court yavaşça sırtüstü yuvarlandı. Sabah gökyüzü şatoya belki on beş dakika önce girdiğinden beri epeyce mavileşmişti. Lloyd başında durdu ve doğruca aşağıya baktı. Court, düştüğünde Glock tabancasının yere düşüp uzaklaştığını biliyordu. Onu aramak için başını kaldıracak gücü yoktu.

"Seni hâlâ hatırlamıyorum, Lloyd." dedi Gentry, şiddetli bir şekilde öksürürken.

"Artık cehennemde hatırlayacaksın, değil mi? Yüzüm gördüğün son şey olacak."

Lloyd tabancayı Court Gentry'nin yüzüne doğru kaldırdı ve bir silah sesi duyuldu.

Lloyd kafası karışmış halde başını yana eğdi. Genç avukat sendeleyerek yarım adım attı. Dudaklarında ve burun deliklerinde kan belirdi. Göz kapakları kısılmış olmasına rağmen gözlerini Court'tan ayırmadı. Kendini sabitledi ve silahı tekrar Court'un göğsüne kaldırdı.

Arkadan bir atış sesi daha geldi, sonra başka bir tane daha. Lloyd her seste kasıldı. Beretta tabancası ateş etti ama artık yanında duruyordu. Gray Man sırtüstü uzanıp seyrederken, kurşun Gentry'nin bacaklarının arasındaki beyaz taşların tozunu kaldırdı.

Lloyd tabancasını çakıl taşlarının içine düşürdü, sonra kendisi de üzerine düştü, ölü olarak.

Court birkaç saniye boyunca sadece gökyüzüne baktı. Sonunda başını zar zor kaldırıp şatoya baktı. Riegel üçüncü kattaki bir penceredeydi, önündeki cam paramparça olmuştu, silahı şimdi Gentry'e yönelmişti.

Alman yavaşça silahını indirdi.

İki adam birkaç saniye birbirlerine baktılar. İkisi de konuşmak için çok zayıf, göz teması kurmak için çok uzaktı.

Birbirlerine uzun süre bakıp saygı duyduklarını gösterdiler: birbirlerinin çabalarını takdir eden iki savaşçı.

Kurt Riegel geriye düştü ve gözden kayboldu.

Court başını çimlerin üzerine bıraktı. Kulaklarındaki çınlamaya rağmen helikopterin kendine özgü sesini fark etti. Siyah Eurocopter değildi; doğudan giderek yaklaşan daha büyük bir hava gemisiydi.

Başı bir daha nemli çimenlerden kalkmadı ama büyük beyaz Sikorsky'nin yetmiş metre öteye iniş yaptığını görmek için başını zamanında sağa çevirdi. Üzerinde mavi renkle LaurentGroup yazıyordu. Yaklaşık yarım düzine kadar silahlı adam helikopterden indi. Temkinli bir şekilde şatoya doğru hareket etmeye başladılar. Sonra sırt çantası taşıyan, turuncu ceketli üçlü bir adam uçaktan indi: doktorlar veya acil tıp teknisyenleri veya ona benzer acil durum personeli. Son olarak, takım elbiseli üç adam, helikopter pervanesinin altından geçerken eğildi. Biri bir çeşit not defteri taşıyordu, bir diğeri iki büyük evrak çantası taşıyordu ve çok daha yaşlı olan üçüncüsü paltosunu pelerin gibi giyiyordu.

Fransız gibi.

Court, hareketliliğe olan ilgisini kaybetti ve güzel gökyüzünün tadını çıkarmaya geri döndü. Bir dakika ya da belki on dakika sonra, nişancının biri başında durdu ama Lloyd'un yanında yatan cesediyle daha çok ilgileniyor gibiydi. Fransız telsizine bağırdı.

Kısa bir süre sonra takım elbiseli üç adam belirdi. Court, onlar yaklaşırken kendini dirseklerine kadar kaldırdı.

Gentry paltosunu pelerin gibi giyen yaşlı adamı tanımıyordu ancak duruşundan ve diğer ikisi üzerindeki otoritesinden, bunun Marc Laurent'ten başkası olamayacağını anladı.

"Sanırım Mösyö Gentry sizsiniz?"

Court hiçbir şey söylemedi. Laurent'in sağındaki not defteri olan küçük adam öne çıkıp onu pahalı görünümlü ayak-

kabıyla tekmeledi. Court darbeyi hissetmedi; tüm vücudu uyuşmuştu. "Mösyö Laurent sana bir soru sorduğunda cevap ver!"

"Sorun değil Pierre. Durumu iyi değil." Laurent etrafındaki cesetlere, kırık camlara ve şatonun çatısından yükselen dumana baktı. "Pierre? Not al. Yönetim kurulu Noel tatilini bu yıl başka bir yerde yapmamız gerekecek. Mülkün zamanında temizleneceğini sanmıyorum."

"Oui, Monsieur Laurent."

"Bay Gentry. Genç Lloyd'u görüyorum. Her zamanki gibi işe yarar görünüyor. Bay Riegel'i nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

Court usulca, uykulu bir şekilde konuştu. "Lloyd onu öldürdü. O da Lloyd'u öldürdü. Siz gelmeden kısa bir süre önce şirketinizde departmanlar arası bir rekabet vardı."

"Anlıyorum." Laurent, sanki çalışanları her zaman ölüyormuş ve bu onun için özel bir sorun değilmiş gibi omuzlarını silkti.

Laurent, "Burada neler olup bittiğini bilmiyordum." dedi ve Gentry yanıt vermedi. Açıklama, güç sahibi bir adamın açıkça doğru olmayan bir şeyi söyleyeceği şekilde yapılmıştı. Gray Man'in ona inanıp inanmadığına dair hiçbir endişesi yoktu, sanki sadece yasal yükümlülükleri yerine getirmek için söylenmişti.

Makul olmayan reddedilebilirlik.

Laurent'in ağzından çıkan bir sonraki cümleler Court'u şaşırttı. "Bir adama ihtiyacım var." Güneşli havaya baktı. "Görüldüğü üzere bir sorunum var. Uzun süredir iş ilişkim olan bir arkadaşım artık işime yaramıyor. Ve bu yetmezmiş gibi benim ve işlerim için utanç verici olabilecek bilgilere sahipti. Mevcut tutumunu sürdürmesine izin vermek hiç kimsenin çıkarına hizmet etmeyecektir."

Marc Laurent neredeyse canı sıkılmış gibi görünüyordu.

Yeni manikür yaptırdığı tırnaklarına baktı. "Ve görüldüğü üzere, sanırım bu tür sorunlarla ilgileniyorsunuz. Müsait misiniz?"

Islak çimenlerin içinde dirseklerinin üzerinde duruyordu. Başını sola ve sağa çevirdi ve Lloyd'un bedenine baktı.

Gentry, "Şu anda bir şeyle uğraşıyorum." dedi.

Laurent ilgisizce elini salladı. "Ah, onun icabına bakabilirim."

Court, "İyi olur." diye cevapladı aşırı derecede yetersiz bir ifadeyle.

"Ve anladığım kadarıyla eski başkan ve artık sıradan vatandaş Julius Abubaker'in ölümüyle kişisel bir ilginiz olabilir. Söylentiye göre kardeşini ortadan kaldırdınız ve şimdi eski başkan hayatınıza yönelik girişimlerde bulunuyor."

Court, cevap vermeden önce iki kez göz kırptı. "Bu söylentiyi ben de duydum Bay Laurent."

Laurent başını salladı. "Abubaker benim hakkımda bazı iddialarda bulundu. Tabii ki hepsi yalan. Doğruluğa ve dürüstlüğün kusursuz temel değerlerine dayalı bir iş yönetiyorum."

Gentry'nin yüz ifadesi değişmedi. "Şüphesiz öyledir."

Yine de sansasyonel iddialar bazen kontrol edilemeyecek duruma gelebilir, gereksiz endişelere neden olabilir, rahatsız edici incelemelere davetiye çıkarabilir. Mümkünse bundan kaçınmak istiyorum."

"Yani benden onu öldürmemi istiyorsunuz."

Laurent başını salladı. "Hizmetleriniz için yüklü bir ödeme yapabilirim."

Court tereddüt etti. "Teklifinizle ilgili küçük bir sorun görüyorum." Fransız'ın kaşları kalktı. "Peki, bahsettiğiniz sorun ne?"

"Kan kaybından ölüyorum."

Laurent sessizce güldü, parmaklarını şaklattı ve turuncu ceketli üç adam sedyeyle göründü.

"Sorun değil, genç adam." dedi Laurent, Court düşüp bayılırken. Konuşmayı rüyasında yeniden yaşadı ve daha sonra hayatında gördüğü en tuhaf ve en gerçek dışı rüyalardan biri olduğunu düşündü.

SON SÖZ

Noel tatiline sadece dört gün kalmıştı ve anneleri kızlara yeni yıla girdikten sonra okula dönebileceklerini söylemişti. Kate, annesinin teklifini kabul etmişti ama Claire reddetti. Rutin, bir çocuk için önemlidir; bir an önce insan içine karışmak istiyordu.

Belki unutmasına yardımcı olurdu.

Babasının cenaze törenini, Fransa'daki şatoyu, gürültüyü ve korkuyu, silahları ve kanı unutmayı çok isterdi. Jim'i geride bırakmayı unutmayı çok isterdi. Büyükbaba Donald ona Jim'in kaçtığını söylemişti ama artık Büyükbaba Donald'ın ona söylediği hiçbir şeye inanmıyordu.

Babası gibi Jim'in de öldüğünü biliyordu.

Hyde Park'a girdi. Okula giderken hep kestirme yolu kullanırdı, North Carriage Drive'da isteyerek doğuya doğru yürüdü, North Row'a giden bir patikaya döndü ve kısa bir süre sonra North Audrey Sokağı'ndaki okuluna. Annesi onu okula götürmek istedi ama Claire itiraz etmişti. Her şeyin babası yaşarken olduğu gibi kalmasını istedi. Okula kendi başına gider, eve kendi başına dönerdi.

Bir adam patikanın yanındaki bir bankta oturuyordu. Yanından geçerken adını söyleyene kadar ona dikkat etmedi.

"Merhaba, Claire."

Aniden durdu ve Jim'e bakmak için döndü. Dizleri şoktan zayıf düştü ve ders kitaplarını kaldırıma düşürdü.

"Seni korkutmak istemedim. Büyükbaban bana, iyi olduğuma inanmadığını söyledi. Sadece gelip sana iyi olduğumu göstermek istedim."

Ona sarıldı, zihni orada olduğunu henüz kabul edememişti.

"Sen... Kötü yaralanmıştın. Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu sevinç hıçkırıklarıyla.

"Çok daha iyiyim." Ayağa kalktı, gülümsedi, patikada birkaç adım attı ve sonra ona geri döndü. "Bak, artık yürümeme yardım etmene ihtiyacım bile yok."

Claire güldü ve ona tekrar sarıldı. Gözleri yaşlarla doldu. "Hemen eve gelmelisin. Annem seni görmeyi çok ister. Senin orada, Fransa'da olduğunu bile hatırlamıyor."

Jim başını salladı. "Üzgünüm. Gitmek zorundayım. Sadece birkaç dakikam var."

Kaşlarını çattı. "Hâlâ büyükbabam için mi çalışıyorsun?"

Jim uzağa baktı. "Şu anda başka biri için çalışıyorum. Belki Don'la aramızı bir gün düzeltiriz."

"Jim?" Banka oturdu ve Court da onun gibi yaptı. "Babamı öldüren insanlar. Onları öldürdün, değil mi?"

"Başkalarını incitmeyecekler, Claire. Söz veriyorum."

"Onu sormadım. Onları öldürdün mü?"

"Birçok insan öldü. İyi ve kötü. Ama artık hepsi bitti. Gerçekten tüm söyleyebileceğim bu. Her şeyi anlamana yardımcı olamam. Belki başkası yapabilir. Umarım. Ama ben değil. Üzgünüm."

Claire parkın karşısına baktı. "Büyükbaba Donald'ın senin hakkında yalan söylemediğine sevindim."

"Ben de."

Bir süre sessizlik oldu. Jim bankta biraz kıpırdamaya başladı. Claire, "Şimdi gitmen gerekiyor, değil mi?" dedi.

"Üzgünüm. Uçağa yetişmem gerekiyor."

"Sorun değil. Okula gitmem gerek. Rutin önemlidir."

"Evet." Durdu. "Sanırım öyle."

İkisi de ayağa kalktı, tekrar sarıldılar. "Kız kardeşine ve annene iyi bak, Claire. Sen güçlü bir kızsın. İyi olacaksın."

"Biliyorum Jim. Mutlu Noeller." dedi ve sonra vedalaştılar.

***

Court yavaşça parktan çıkıp Yukarı Grosvenor Meydanı'na yürüdü. Claire'den saklamayı başardığı topallama geri dönmüştü ve her adımda acıdan yüzünü buruşturdu. Siyah bir Peugeot sedan, kapının hemen dışında motoru boşta duruyordu. İçindekilere tek kelime etmeden arka koltuğa oturdu.

Takım elbiseli iki Fransız ona bakmak için arkaya döndü. Araba trafiğe çıkarken biri ona çanta verdi. Court sessizce çantayı açtı, içindekileri kontrol etti ve fermuarını kapattı.

Yolcu koltuğundaki orta yaşlı Fransız, "Jet, Stansted'de bekliyor. Üç saatlik uçuş süresi. Öğleden sonra Madrid'de olmalısın."

Court yanıt vermedi; o sadece camdan dışarı baktı.

"Abubaker saat altıda oteline varacak. Hazırlanmak için yeterli zamanın olduğundan emin misin?"

Amerikalıdan hâlâ ses yoktu.

"Süitinin hemen altındaki katta bir oda ayarladık."

Gentry parkın önünden geçerken sadece baktı. Çocuklar ebeveynleriyle birlikte yürüdü. Sevgililer kol kolaydı.

Yolcu koltuğundaki Fransız, sanki dikkatsiz bir hizmet-

çiyi uyarıyormuş gibi, Gentry'nin yüzünün önünde kaba bir şekilde parmaklarını şaklattı. "Mösyö, dinliyor musun?"

Gray Man yavaşça adama döndü. Şimdi gözleri daha netti. "Anladım. Sorun değil. Bol zaman."

Yaşlı Fransız, "Bu işi mahvetmene ihtiyacım yok." diye bağırdı.

"Ve benim de tavsiyene ihtiyacım yok. Bu benim şovum. Zamanı ve yeri *ben* belirlerim."

"Sen benim malımsın, mösyö. İyileşmen için çok para harcadık. Sana söyleneni yapacaksın."

Court itiraz etmek istedi, ön koltuğa uzanıp yolcunun boynunu kırmak istedi ama o dürtülerini kontrol altına aldı. Kurt Riegel'in halefi Kurt Riegel'den daha büyük bir pislikti ama aynı zamanda General'in patronuydu."

Sadece şimdilik.

Daha fazlasını söylemek istemesine rağmen "Evet, efendim." dedi Court. Kafasını cama çevirdi, parkın güney ucuna, sevgililere, çocuklara, ailelere ve kendisininkinden inanılmaz derecede farklı olan diğerlerinin hayatlarına son bir kez baktı.

Peugeot, Piccadilly Caddesi'nden sola döndü, parkı geride bıraktı ve Londra'nın sabah trafiğinin içine karıştı.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP